

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Feist_Raymond-Pohadka.PDB

PDB Name: Feist - Pohadka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.4.2006
Modification Date: 3.4.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Raymond E.Feist
POHÁDKA

KVĚTEN

Barney Doyle seděl na rozviklané lavici a už počtvrté za posledních sedm let se mořil s prastarou motorovou sekačkou na trávu Olafa Andersena. Měl sundaný přední kryt bubnu a zrovna zvažoval, zda by neměl tomu krámu dát poslední pomazání - s jehož zněním by ovšem páteři z kostela svatě Kateřiny sotva souhlasili. Olaf už nemohl sekačku nastartovat, protože válec motoru byl prasklý - jeho stěny byly dlouhodobou službou a předchozím vybrušováním tenké jako papír. Nejlepší, co mohl Andersen podniknout, bylo investovat do jedné z těch nových mašin Toro, které teď prodávají se všemi těmi úžasnými hejblátky a udelátky, a tohohle staříka zahodit na smetiště.

Barney dobře věděl, jaký povyk Olaf ztropí, když se začne mluvit o nové sekačce. To by ale Barneymu tak nevadilo. Stařík si byl velmi dobře vědom, že by byl zázrak, kdyby Andersen za dobře míněnou radu upustil aspoň halíř. Bude v zájmu obou zúčastněných stran, když Bamey přinutí stroj, který je viditelně v posledním tažení, k výkonu ještě najedno léto.

Zamyšleně vzal do ruky brusku a začal přemítat. Možná by se mohl ještě o něco pokusit. Třeba by problém vyřešil větší obvodový stahovací kruh. Tak by se mohl pokusit svařit tu puklinu; získal by tak zpět většinu původní komprese. Ale když se to nepodaří, bude to znamenat ztrátu času i peněz za náhradní díly. Ne. Bamey se definitivně rozhodl: bude lepší říct Andersenovi, aby se připravil na pohřeb toho svého vraku.

Pootevřeným oknem dovnitř chajdy udeřil náhlý proud horkého a vlhkého vzduchu zvenčí. Bamey si na zpoceně hrudi nepřítomně protřepal košili, která se mu lepila na tělo.

Vzpomněl si roztržitě na Maggie McCorlyovou a jeho vrásčitou tvář se rozlil úsměv. Když každý den kráčela domů ze školy v jednoduchých bavlněných šatech, úpravně uhlazených kolem oblých houpajících se boků a plného poprsí, bývala Maggie ztělesnění krásy. Bameyho překvapila živost té vzpomínky a na okamžik pocítil záchvěv dávno zapomenuté touhy. Vyndal kapesník a otřel si čelo. Ve vzduchu bylo cítit jaro, pach horkých a vlhkých noci tolik podobný tomu, co se kdysi vznášel nad sady a poli Wexfordu. Vzpomněl si na noc, kdy se s Maggie nepozorovaně vytratili z dusného a přečpaného sálu, v němž celé městečko oslavovalo svatbu Paddyho O'Sheay a Mary McMannahové. Barneyho zaplavil žár palčivých vzpomínek a slabiny mu projelo vzrušení tak náhlé a nenadálé, že si musel znovu otřít čelo čelo. Potutelně se uchichtl a pomyslel si: v tomhle hochovi je přece jen ještě krapet života. Dlouhé minuty zůstal ponořen do vzpomínek na napůl zapomenutou vášeň. Najednou si uvědomil, že přitom stále brousí čepel Andersenovy sekačky a že už ostří vybrousil do stříbrného lesku. Udiven a zmaten tím, co se s ním děje, odložil brusku. Na Maggie McCorleovou si nevzpomněl od roku 1938, kdy emigroval do Ameriky. Naposledy o ni slyšel, že si vzala jednoho z Cammackových kluků v Enniscorthy. Nemohl si ale vzpomenout, který z nich to byl. Posmutněl.

Najednou se mu zdálo, že se před oknem kůlny něco hnulo. Odložil náradí a vyšel se podívat do večerního příšeří. Nespatřil ale nic, nikde se nic nehýbalo. Bamey se vrátil k ponku. Ale jakmile odvrátil hlavu od okna, koutkem oka znovu něco zahlédl. Otevřel dveře přístřešku a sešel jediný schod, který byl před vchodem. Tam se rázem zastavil. Pomalu začal couvat zpět do kůlny. V mysli mu vytanuly kdysi spatřené obrazy a napolo zapomenuté pohádky a písničky, jež znal z dětství. Zaplavil ho pocit radosti i příjemně mrazivého strachu; do očí mu stouply slzy. Ponořil se do minulosti, protože ho od ní přestal dělit rozum i zdravý úsudek.

Nástroje, které mu zde lidé svěřili-rozbité opékače topinek, sekačka na trávu, mixér se spáleným motorem, jeho vlastní malý televizor, na němž sledoval baseballové zápasy - to vše bylo v momentě zapomenuto a zatlačeno do pozadí pohledem na to, co k němu přišlo z dávné minulosti. Bylo to prastaré dědictví. Pocházelo z doby, jež předcházela lidské společnosti. Dědictví, které se nyní zjevilo před Barneyho kůlnou. Stařec pomalu a klopýtavě couval, ale zrak přitom neodtrhl z toho, co viděl přede dveřmi. Došel až k ponku. Sáhl nahoru na polici a šmátral na ní tak dlouho, dokud nenahmatal zaprášenou láhev.

Před dvaceti dvěmi lety slíbil, že už nebude pít. Láhev whisky stála od té doby na polici jako připomínka tohoto závazku. Za těch dvacet dva let už ji přestal vnímat, přestala pro něj být vábivým voláním. Za ta léta se z ní stal prostě

jeden z krámů, jichž se tu v kůlně povalovalo mnoho.

Pomalu vytáhl korek a slyšel, jak se protřhl tenký papír staré federální etikety. Zvedl láhev ke koutku úst a začal pít, aniž pohnul hlavou či odtrhl pohled ode dveří.

PAHOREK
KRÁLE DUCHU

ČERVEN

1 -----

„Přestaňte, vy dva!"

Glorie Hastingsová stála s rukama v bocích a z očí jí sršely blesky. Sean a Patrik reagovali skoro okamžitě a utkali hádku o baseballovou pálku. Ale než tak učinili, prozkoumaly matčin výraz rychle dva páry modrých očí. Shodně dospěly k závěru, že její trpělivost se blíží bodu, v němž už je jakékoli smlouvání marné. Hoši se proto raději dohodli jako vždy - v tichosti a bez jediného slova. Sean se vzdal pálky ve prospěch Patrika a jako první zamířil ven.

„Nechodte moc daleko," volala za nimi Glorie. Naslouchala, jak se oba osmiletí chlapci ženou dolů po starých schodech, a na chvíli si uvědomila, že pouto panující mezi jejími syny je skoro nadpřirozené. Před porodem považovala historky o hlubokém vztahu dvojčat za lidové zkazky, ale nyní musela připustit, že je to opravdu něco mimořádného. Byla to blízkost, jež převyšovala běžné sourozenecké vztahy.

Přestala přemítat a pohlédla na spoušť, která tu zůstala po stěhovácích. Už poněkolikrát se si kladla otázku, k čemu všechny ty věci vlastně potřebuje. Bezcílně bloumala mezi bednami osobních tretek a cítila, jak klesá pod tíhou zdánlivě jednoduchého úkolu - vybalit a roztřídit stovky věcíček, jež si s sebou všichni přivezli z Kalifornie. Připadalo jí, že už jenom rozhodnout, kam má být každá z těch věcí uložena, je sisyfovská práce.

Rozhlédla se po pokoji, jakoby v naději, že se od té doby, co si ho prohlédla naposled, nějak změnil. Byly tu čerstvě nalakované podlahy z hrubého dřeva, které se budou muset znovu přeleštit, až bude vybalen obsah beden. Jenomže s Gloriiným dosavadním životním stylem nijak neladily. Stejně jako krb se starobylost a ručně tesanou římso. Připadal jí jako z jiné planety. Byl na míle vzdálen těm hrubým cihlovým a kamenným krbům, které znala ze svého kalifornského dětství.

Do jiné doby patřilo rovněž chodbové schodiště s leštěným javorovým zábradlím a létací dveře, které vedly do pracovny a jídelny. Připadala si tu jako v kulisách filmů Clarence Day nebo Na tucty levnější s Williamem Powellem a Cliftonem Webbem. Tento dům volal (nikoli - toužil, opravila se v duchu) po lidech ve fracích a vysokých, naškrobených límcích. Jenomže doba se změnila. Většina lidí se dnes spokojí se značkovými džínovými kalhotami. Glorie roztržitě zastrčila uvolněný pramen blondatých vlasů zpátky pod červený šátek, který měla uvázaný kolem hlavy. Začal ji přemáhát stesk po domově, ale snažila se mu nepodlehnout. Pokusila se udělat si trochu místa, aby mohla začít třídit změř, co byla v krabicích. Nakonec ale rozhodla bezmocně ruce a zvolala: „Tohle přece není práce pro nositelku Oscara! Filipe!"

Nedočkala odpovědi. Vyšla proto z obývacího a znovu zvolala manželovo jméno. Tentokrát se obrátila, aby to znělo nahoru do patra. Opět bez výsledku. Vydala se úzkou chodbou do kuchyně a prošla létacími dveřmi. Kuchyň byla na východní straně starého domu. Osvětlovala ji okna s otevíráním na otočném pantu evropského stylu nad dřezem a odkapávačem. Do místnosti jimi proudilo ranní světlo. V červenci tady budou horká rána, ale za večerního vánku, když se otevřou okna a vzduch bude proudit také velkými dveřmi vedoucími na zasíťovanou verandu, tu bude příjemné posezení. Glorie v to alespoň doufala.

V jižní Kalifornii ve dne někdy panovalo vedro jako v peci, ale vzduch býval suchý a večery nepředstavitelně krásné. Panebože, co bych dala za pořádný dvůr a jen půlku téhle vlhkosti, pomyslela si Glorie. Setřásla ze sebe náhlou lítost, která na ni padala za tohohle stěhování. Trochu se zchladila, když si protřepala košili lepící se na tělo, a znovu zavolala na manžela.

Zpod stolu se ozval škrábavý zvuk. Vyděsilo ji to tak, že povyskočila. Podívala se tam a zaklela svým obvyklým: „K sakru s tím vším". Pod stolem se krčil Smolíček. Černý labrador dřepěl před ukořistěným pětikilovým pytlek psiho krmení a všude kolem něj se válely křupavé kuličky. „Ty jeden! Ven!" přikázala Glorie.

Smolíček znal pravidla hry stejně dobře jako chlapci a okamžitě vystřelil zpod stolu. Smýkl sebou po podlaze, aby se dostal ven, ale musel se zarazit. Zjistil totiž, že se nachází na území, které ještě nemá dostatečně zmapováno. Byl tu stejně jako všichni ostatní teprve od včerejška a neměl dosud vypracované únikové cesty. S oháňkou napůl mávající a napůl zahanbeně vtaženou mezi zadní nohy se nejdřív otočil na jednu a pak na druhou stranu, dokud Glorie nestrčila do létacích dveří a nepustila ho ven. Vyrázil a uháněl chodbou k venkovnímu vchodu. Glorie šla za ním, aby mu otevřela. Když se prohnal kolem ní, zavolala za ním: „A najdi kluky!"

Cestou zpět si všimla velkého tmavého kocoura, který se rozvaloval na schodech a lízal si kožich. Filip mu dal jméno Hemingway, ale všichni v domě mu říkali Emie. Jak byla v ráži, natáhla se Glorie i po něm, zvedla ho a vyhodila ven. „A ty taky," usykla, když za ním zavírala dveře.

Ernie byl veterán a všechny takové rodinné výlevy snášel s neochvějnou důstojností vlastní pouze britským velvyslancům, anglikánským biskupům a kocourům. Prozkoumal verandu, vybral si nejvíc vysluněné místo, dvakrát se

otočil kolem dokola a uložil se, aby si zdříml.

Glorie se vrátila do kuchyně a znovu začala pátrat po manželovi. Spoušť, kterou napáchal Smolík, nechala pro tuto chvíli být a odešla do komory. Vrhla nedůvěřivý kradmý pohled na archaickou pračku a sušičku. Už prve se rozhodla, že příští bod programu bude nákupní středisko. Byla si naprosto jistá, že tyhle stroje by rozdrchaly jakékoli prádlo, které by do nich vložila. Kdyby byla tak hloupá. Doufala, že nové spotřebiče budou do domu dopraveny do několika dní. Na chvíli se zastavila a hleděla na omšelou a rozedranou sedačku na zadní verandě. Mlčky si na nákupní seznam připravený pro obchodní dům Sears přidala zahradní nábytek.

Otevřela zasíťované dveře a sestoupila po schodech na »dvůr«, což byl pustý pás půdy ohraničený z jedné strany domem, zleva skupinou jabloní a zprava zchátralou garáží se stejně zdevastovanou stájí, která stála dobrých padesát metrů od garáže. Tam konečně spatřila manžela. Byl zabrán do rozhovoru s dcerou.

Se šedivějšími na temeni už řidnoucími vlasy a s pronikavými hnědými očima vypadal jako profesor vyhlášených univerzit z východu. Měl ale chlapecký úsměv, jímž dokázal obměkčit srdce kohokoli. Pak si Glorie všimla, že její nevlastní dcera, Gabriela, rozhořčeně debatuje. Bylo zřejmé, že náplně obrátky truceje. Glorie zaváhala, jestli se nemá otočit a nechat ty dva být. Věděla, oč se jedná. Filip Gabbie právě řekl, že tady nemůže mít na léto svého koně, kterého mívala v Kalifornii.

Gabbie stála s rukama zkříženými na hrudi a váha celého těla spočívala prakticky pouze na levé noze. Stála v pozici, již všechny dospívající dívky zvládají bravurně a bez problému. Glorie a další herečky nad dvacet pět let by si kvůli ní ale musely vykloubit kyčel, kdyby ji chtěly napodobit. Glorie v té chvíli nevlastní dceru obdivovala.

Když si Filip Glorii bral, byl na vrcholu kariéry. Gabbie v té době žila s babičkou z matčiny strany a chodila do soukromé školy v Arizoně. Otce a novou matku vídávala jenom o Vánocích a o Velikonocích. Trávila u nich taky čtrnáct dní o letních prázdninách. Bydlet s nimi začala až po babiččině smrti. Glorie měla Gabbie ráda, ale domluva mezi nimi nebyla snadná. Právě v těchto dnech si Glorie uvědomovala, jak seji náladová dívka před očima mění v krásnou mladou ženu. Nečekaně pocítila vinu a strach, že se jí s Gabbie nikdy nepodaří doopravdy sblížit. Odložila stranou starost, která se jí náhle zmocnila, a přistoupila blíž.

Filip právě říkal: „Podívej se, holčičko, oprava téhle stáje bude trvat tak týden nebo dva a potom si můžeme nějaké koně pronajmout. Pak si můžeš s chlapci vyjet, kam budete chtít.“

Gabbie odhodila dlouhé černé vlasy a přivřela hnědé oči. Glorie si uvědomila, jak moc se dívka podobá své matce Korině. „Pořád nechápu, proč bychom nemohli nechat Bumpera dopravit sem, otče.“ Slovo otec vyslovila s důrazem na obě slabiky a po způsobu svých vrstevnic tak dávala najevo beznadějnou skepsi nad tím, že bude někdy pochopena. „Nechal jsi kluky, aby si sem přivezli toho pitomého psa. A ty máš Erniho. Jestli jde o peníze, zaplatím ten převoz sama. Nač si máme pronajímat koně nějakých hloupých venkovanů, když Bumper je v Kalifornii sám a nikdo na něm nejedí?“ Glorie se přiblížila ještě víc. Rozhodla se Filipovi podat pomocnou ruku. „Dobře víš, že nejde o peníze. Volal Ned Barlow a říkal, že Bumper minulý týden v letadle propadl panice a nechybělo mnoho a pokopal posádku i jezdce. Ned přitom málem ztratil i druhého koně. Pojišťovna mu vypověděla smlouvu, dokud se to nějak nevyřeší. Je první červnový týden. Ned říkal, že na to, aby sehnal spolehlivého řidiče a nákladák, který by sem Bumpera bezpečně dopravil, potřebuje čtyři nebo pět týdnů. Cesta bude se všemi zastávkami trvat nejmíň týden. Než ho sem dostanou, bude pomalu čas balit se zpět na Kalifornskou univerzitu. Abys na něm mohla jezdit ve školním roce, budeš ho muset poslat obratem zpět. Víš dobře, že Ned ti tam na něj o prázdninách dohlédne a že na něm bude pravidelně jezdit. Bumperovi tam bude dobře a až se vrátíš, bude připraven.“

„Ááááh,“ vydala ze sebe s výrazem čirého hněvu Gabbie. „Nechápu, proč jste mě museli zatáhnout sem na tenhle statek! Mohla jsem strávit léto s Ducky Summersovou. Jej i rodiče proti tomu nic neměli.“

„Přestaň ječet,“ odsekl Filip, ale jeho výraz svědčil o tom, že téměř okamžitě zalitoval tónu, který použil. Gabbie dokázala stejně jako její matka Filipa snadno uvést do varu. Jediný rozdíl byl v tom, že Gabbie to dělala zřídka, zatímco Korina pravidelně.

„Podívej, drahoušku, je mi to líto. Ale nemám Ducky ani její slavné přátele rád. Jsou to děti, které mají k dispozici příliš mnoho peněz i času. K tomu všemu bohužel nemají ani trochu zdravého rozumu. A její rodiče odjeli někam do Evropy,“ řekl Filip s vědoucím pohledem určeným manželce. „Pochybuji, že tuší, kdo v těchto dnech v jejich domě spí.“

„Hele, já vím, že je Ducky splašená a že má každých dvacet minut nového kluka. Ale já se o sebe umím postarat.“

„To dobře vím,“ odpověděl Filip, „ale dokud nedostuduješ, budeš se muset podrobit otcovskému právu.“ Natáhl ruku a dotkl se její tváře. „Stejně brzy přijde nějaký mladík a ukradne mi tě, Gabbie. Nikdy jsme na sebe neměli dost času. Myslel jsem, že bychom si mohli udělat rodinné prázdniny.“

Gabbie rezignovaně vzdychla a dovolila, aby ji otec objal. Bylo ale jasné, že není nijak nadšena.

Glorie se rozhodla změnit téma. „Potřebovala bych pár pomocných rukou, děti. Stěhovací šotci vyhlásili stávkou a ty krabice se samy nevybalí.“

Filip se na ženu usmál. Gabbie ztřípeně vzdychla a vydala se k domu. Když stoupala po schodech na verandu, Filip řekl: „Asi to přeháním. Ale v duchu jsem se už viděl, jak letím zpátky a musím skládat kauci, aby ji pustili z vězení, kam ji šoupli kvůli drogám.“

„Nebo třeba byla těhotná a tys musel zařít první interrupci?“ přisadila si Glorie.

„Mám dojem, že to tam bylo taky. Chci prostě říct, že už je moc velká a vyspělá.“

Glorie pokrčila rameny. „A to už několik let, chlapče. Já jsem na tom sice v jejím věku tak nebyla, ale mě vychovávaly v boží bázni sestry od svaté Jenovéfy.“

„No dobrá, doufám, že má o intimních záležitostech aspoň základní páru. Předpokládám, že na otcovský pohovor s dcerou je už pozdě.“

„Soudě podle jejích vlnad a podle toho, jak vypadá, bych řekla, že jsi pozadu o šest nebo sedm let. Kromě toho ti do

ničeho nic není, pokud sama nepožádá o radu."

Filip se zasmál, ale neznělo to moc uvolněně. „Ano, myslím, že máš pravdu."

„Mám pochopení, starý brachu. Vpadnout do rodičovství dospívající ratolesti ze dne na den bylo kruté. Ale po ty dva minulé roky sis vedl dobře."

„Pro tebe to není o nic snazší," odpověděl.

Vzhledla k němu s úsměvem. „O tom nepochybuji. Nejsem její matka a pamatuji si, jaké to bylo, když jsem byla dospívající holka. Ale poslyš, jestli mi někdo nepomůže s těmi krabicemi, nebude to jenom Gabbie, kdo tady vyletí vzteky z kůže. Nejdřív peroucí se dvojčata, potom ten klaun v psí kůži, blazeovaný kocour, který se člověku plete pod nohy, a teď další dějství. V něm jsi na řadě ty, já a slečna krasojedkyně z Encina."

Filipova tvář se letmo zachmuřila a v jeho tmavě hnědých očích se objevil stín. Starostlivě se zeptal: „Máš snad o tom stěhování nějaké pochyby?"

Glorie chvíli váhala, zda se nemá Filipovi svěřit. Nakonec si ale řekla, že stesk po domově určitě přejde, až se tady zabydlí a seznámí se s místními lidmi. „Ale ne, ne. Je to jen to vybalování." Chtěla změnit téma, a proto oznámila: „Asi před hodinou volal Tommy."

„A copak doporučil náš superagent? Nabídl ti snad novou filmovou roli?" zeptal se škádlivě Filip.

„Ne," odpověděla Glorie a rýpla manžela do žeber.

Tommy Raymond byl Glorie agent v dobách, kdy pracovala pro Broadway a v Hollywoodu. Po svatbě s Filipem pověsila hereckou kariéru na hřebík, ale Tommy se vždy čas od času ozýval. Glorie ho považovala za jednoho z mála blízkých přátel, které v herecké branži poznala. „Volal, že Janet Whitová připravuje na podzim na Broadwayi premiéru. Hrají znovu »Cestu dlouhého dne«."

„Máš zase nutkání?"

Usmála se. „Od toho propadáku, ve kterém jsem hrála naposledy v Hartfordu, ne." Filip se zasmál. Glorie se neproslavila v New Yorku ani Hollywoodu, kde se potkali. Filip si ji dobíral oslovením »nositelka Oscara« a stal se z toho rodinný žert. Nikdy svého rozhodnutí věnovat se rodině nelitovala, protože sláva ji nelákala. Ale někdy se jí stýskalo po divadle, po pracovní atmosféře i po ostatních hercích. „Tak jako tak, jsme pozváni na premiéru."

„Předpokládám, že se počítá se zapůjčenými smokingy a vším, co k tomu patří."

Usmála se. „Myslím, že ano. Jenom doufám, že Janet ten nájezd venkovanů přežije." Poklepala manžela po paži a řekla:

„Tak pojď, šikulko. Pomoz mi a jakmile opanujeme ty věci, co jsme sem přivezli, můžeš zajet k McDonaldovi nebo do KFC pro večeři. A až budou děti v posteli, vydrhnu ti záda a ukážu ti něco, co mě jeptišky u svaté Jenovéfy neučily."

Filip ji políbil na tvář a prohodil: „Přesně, jak jsem čekal. Člověk si myslí, že má poctivou irskou katolickou školačku a vespod najde starou poběhlíci."

„Nějaké stížnosti?"

„Nikdy," řekl a políbil ji na krk. Glorie ho objala, zavěsila se do něj a spolu se vydali ke starému statku, který byl teď jejich novým domovem.

2 -----

Sean s Patrikem kráčeli podél úzké stružky vody, vyšlapávali si cestičku mezi kameny a sledovali malý pramínek.

Strouha se začala propadat a břehy kolem ní byly stále vyšší. Sean, který byl z dvojčat ten opatrnější, řekl: „Raději bychom měli jít támhle," a ukázal napravo na zvedající se břeh.

Právě v tu chvíli je dostihl Smolík, který sledoval jejich stopu korytem potoka. S vyplazeným červeným jazykem a oháňkou mávající divoce na pozdrav chlapce oběhl a začal očíhávat okolí.

„A proč?" zeptal se Patrik dávaje najevo pohrdání jakoukoli nadbytečnou opatrností.

„Protože by nás to mohlo tam dole stáhnout," odpověděl Sean a ukazoval na místo, kde proud rychle mizel v úzkém a temném srázu. Jeho třaslavý hlas zanikal v bublání vody. „A kromě toho máma říkala, že nemáme chodit moc daleko."

„To je blbost; to říká pořád," zněla Patrikova odpověď. Popleskal Smolíka po uchu a vydal se dál podél vody. Na opasku se mu houpala baseballová rukavice a čepice s logem Andělů mu seděla na hlavě ve vyzývavém úhlu. S pálkou v barvách klubu přes rameno se podobal vojákově nesoucím pušku. Sean chvíli váhal. Pak se vydal za bratrem a musel dávat pozor, aby mu stará kšiltovka klubu Padres nespadla z hlavy. Třebaže byli dvojčata, Sean postrádal Patrikovu přirozenou sebedůvěru. Dělal to dojem, že je bojácnější. Co se šarmu týkalo, nemohl se Patrikovi rovnat. Teď mu nohy klouzaly po uvolněném štěrku a kamení.

Při jednom zaškobrtnutí se Sean skácel a dopadl těžce na zadek. Hrabal se na nohy a zlobil se, že je tak nešikovný. Měl hrozný vztek a hodlal si ho vylít na bratrovi. Oprášil si kalhoty a začal zdolávat sráz spadající k vodě. Slézal ho, občas se sklouzl a v levé ruce přitom pevně svíral míč a svou baseballovou rukavici. Když se konečně dohrabal dolů, po Patrikovi nebylo nikde ani vidu. Potok se v tom místě prudce stáčil a někde napravo proud mizel z dohledu. „Patriku?" vykřikl Sean.

„Tady jsem," ozvalo se. Sean se rozběhl kolem zákrutu potoka a zastavil se až u bratra.

Nastal jeden z okamžiků, v nichž spolu chlapci komunikovali bez jediného slova. I tentokrát se shodli mlčky a s jistotou: Tohle místo nahání strach.

Před nimi se krčil starý šedivý kamenný most, který přehrazoval rokli nad potokem. Pěšina či skoro stezka za ním nerušeně pokračovala lesem. Zdálo se, že velké kameny, z nichž byl postaven, neměly vůbec v úmyslu sloužit jako most a že musely být tesány a přemoženy mnoha silnými údery. Podfídlily se zjevně až hrubé síle. Byly pokryty jakýmsi zelenočerným mechem. Vypadal jako odporně zhoubný nádor. Odpudivá břečka se vyřinula i na okolní balvany. Břeh protínala viditelná linie, k níž zřejmě dosahovala hladina potoka v době vysoké vody. Od ní nahoru byl sráz

zarostlý křovím. Temné ústí mostu na chlapce zívalo jako hluboká černá čelist. Ve tmě pod obloukem nebylo vidět nic kromě malého kroužku světla prosvitajícího z druhé strany. Bylo to jako by byly všechny světelné paprsky na hranici mostu přetřaty a pohlceny a začínaly znovu až na jeho druhé straně. Chlapcům bylo jasné, že v tom šeru se skrývá doupě. A v něm tam ve tmě pod mostem číhá něco děsivého.

Smolíkovi se zjezila srst. Znehybněl a začal vrčet. Patrik po něm hrábl a chytil ho za obojek, protože pochopil, že pes se chystá vrhnout pod most. „Ne,” křikl, když ho labrador táhl dopředu. Smolík se zastavil. Z jeho žadonícího kňučení zněla touha po volnosti.

„Raději se vrátíme,” řekl Sean. „Brzy bude večere.”

„Jo, večere,” přitakal Patrik a jen stěží odtrhl oči od temnoty panující pod mostem. Couvali krok po kroku. Smolík neochotně poslechl Patrikův příkaz, aby šel s nimi. Oháňku spustil mezi nohy a začal štěkat.

„Hej!” ozvalo se zezadu. Oba chlapce to tak vylekalo, že nadskočili a hrůzou sevřeli čelisti. Patrik popadl Smolíka pevněji za obojek. Pes se začal točit a motat kolem dokola. Snažil se osvobodit, aby mohl děti chránit. Vložil do toho všechnu sílu a vláčel přitom Patrika za sebou.

Chlapec upadl. Zasáhl Sean. Lehl si psovi na krk, aby ho pomohl bratrovi zadržet a zabránit mu zaútočit na muže, který se vynořil nečekaně hochům za zády.

Cizinec napráhl prázdné ruce, aby dal najevo, že nehodlá nikomu ubližovat. Smolík stále bojoval o volnost. „Nech toho,” okřikl ho Sean a pes poslušně couvl. Nepřestával ale na neznámého vrčet.

Chlapci si muže prohlíželi. Většinu lidí by připadal jako mladík. Ne však dvojčatům. Z jejich hlediska byl starý kdokoli, komu bylo víc než osmnáct.

Také muž si oba hochy měřil. Zpod dvou baseballových kšiltovek se draly kudrnaté hnědé vlasy a z kulatých tváříček na něj pohlížely dva páry hlubokých modrých očí. Kdyby to byly holky, člověk by si musel říct, že jsou moc hezké. Až vyrostou tihle dva, budou z nich pravděpodobně pohlední muži.

Neznámý se usmál. „Omlouvám se, že jsem vás a vašeho psa tak vylekal. Zatraceně, je to moje chyba. Neměl jsem tak křičet. Mělo mě napadnout, že ten pes bude nervózní.” Hovořil měkkým a zpěvným hlasem, který se lišil od výslovnosti Američanů ze západu, na jakou byla dvojčata přivyklá.

Smolík usoudil, že dětem nehrozí bezprostřední nebezpečí. Přestal vrčet, ale nespouštěl neznámého z očí. Chlapci na sebe mrkli.

„Opravdu se omlouvám, že jsem vás tak vyděsil, kluci. Už je to dobré?”

Chlapecké hlavy přitakaly v jediném synchronizovaném gestu. „Co jste tím myslel, že je Smolík nervózní, pane?”

Muž se dal do smíchu a dvojčata se uklidnila. „Smolík, říkáte?”

Pes zaslechl své jméno a na zkoušku nesměle zamával ocasem. Muž pomalu natáhl ruku, nechal ji labradorovi očichat a pak po popleskal po hlavě. Oháňka sebou za chvíli začala mrskat v přátelském rytmu. „Budeme kamarádi, hoši, co říkáte?” řekl muž. Předklonil se a s rukama na kolenou řekl: „A kdo vlastně jste? Nevěděl jsem, že jsou tady v kraji takoví ligoví šampióni.”

Sean při nárazce na jejich kšiltovky a náčiní vycenil zuby v širokém úsměvu. „Právě jsme se přistěhovali z Kalifornie. Bydlíme na statku.”

„Filip Hastings je váš otec?” Chlapci přitakali. „Slyšel jsem, že se chystá nastěhovat do domu po starém Kessierovi. Nevěděl jsem, že už je tady. Myslím, že se radši představím. Jmenuji se Jack Cole.” Podal hochům ruku, ale nebylo to vůbec ironické, jak to někteří dospělí vůči dětem dělávají. Tento člověk ji podával jako rovnocenná bytost, jako někdo, kdo se s nimi chce prostě seznámit. Kluci oplátkou řekli svá jména, potřásli nabízenou rukou a mlčky se pohledem shodli, že Jack Cole ujde, i když už je starý.

„Co jste myslel tím, že Smolík je nervózní?” opakoval Patrik.

„Tento měsíc se tady v lese potuluje velký mýval a je pravděpodobné, že váš pes ho ucítil pod tím mostem. Jestli tam opravdu byl, je dobře, že jste si své zvíře drželi, protože ten prevít už v kraji roztrhal většinu koček a polovinu psů.”

Chlapci nevypadali moc přesvědčeně. Jack Cole se dal do smíchu. „Věřte mi. Není to žádná z těch příšer z kreslených seriálů. Ten mýval je skoro stejně velký jako váš pes a je to starý, houževnatý ničema. Tohle je jeho rajón, je to jasný?” Kluci na sebe mrkli a přikýkli. Jack se otočil proti proudu vody. „Tady stejně není místo vhodné na hry. V těch kopcích u jezera někdy začne z něčeho nic pršet. Když přijde vydatný liják, žene se roklí pořádně rychlý proud. Chci tím říct, že by vás mohl strhnout bez jakéhokoli předchozího varování. Příště bych se od tohoto místa držel radši dál, rozumíte?” Kluci kývli.

„Tak pojďte, půjdu s vámi domů. Ostatně je skoro čas na večeri. Kromě toho bych rád poznal vašeho otce.”

Kluci zatáhli Smolíka za vodítko a vydali se proti proudu potoka. Když zatáčeli kolem ohybu, Sean se ohlédl na most a na okamžik se mu zdálo, že ho ze šera pod kamenným obloukem někdo... nebo něco... pozoruje.

3 -----

Glorie si prohlížela zdobený překlad pod střechem vstupní verandy a s nelíbenou nelibostí vrtěla hlavou. Zírala na podivné vyřezávané bytosti přikrčené pod střešní klenbou a bručela si pro sebe: „Přesně to, o čem sní všechny dívky - bydlení v Notre Damme.” O manželově duševním zdraví zapochybovala hned tehdy, když spatřila tento dům poprvé; a legraci si přitom dělala jenom napůl.

Filip vnímal jenom to, co si bez pochyb zaslouhovalo ocenění - ano, byla to solidní stavba z tvrdého dřeva z přelomu století. Její jednotlivé části byly do sebe pevně sroubeny a sklíženy; hřebíky do ní natloukli lidé až v pozdějších dobách. Dům byl z materiálů, o nichž si mohou současní stavbaři nechat jenom zdát: jasan, dub a smrk, nyní stářím trochu rozklížené, mramor a břidlice, teakové podlahy, měděné vedení i potrubí.

Jenomže Filip si bohužel neuvědomoval, jak strašně neohrabaně ten dům působí. Dával sice jasnou představu o tom, co se líbilo otci Hermana Kessiera, ale byl taky důkazem, že ten muž naprosto postrádal vkus. Kessier starší tu postavil architektonický hybrid.

Altán se slepými gotickými okny u levé části domu vypadal, jako by ho na tento severní panský statek někdy v době před občanskou válkou přenesli ze sídla nějakého jihoamerického plantážníka. Koloniální nábytek tu stál vedle kusů vyrobených ve stylu začátku 19. století. Ze stěny místnosti, kde měla být Filipova pracovna, shlížela na nejošklivější perský koberec, jaký kdy Glorie spatřila, vycpaná tygří hlava. Sečteno a podtrženo, Glorie odhadovala, že úpravami a změnami bývalého příbytku starého Kessiera se bude muset zabývat nejméně rok.

Vešla do domu a spěchala k zadním dveřím. Připravila se, že bude jako obvykle kluky vyvolávat nejméně deset minut. K jejímu překvapení se ale pozdním odpolednem rozeznělo Patrikovo „Mamí!“, už když otevírala síťované dveře verandy. Strčila do dveří a spokojeně se usmívala. Dvojčata se blížila od lesa za domem. Kolem nich poskakoval Smolík a vzadu kráčel nějaký mladý muž. Glorie tam stála v džínách, flanelové košili s ohnutými rukávy a v pohodlně rozšlapaných botách.

Když se chlapci přiblížili na doslech, zavolal Patrik: „To je Jack, mamí. Co je k večeri?“

Glorie pohlédla na hodinky. Bylo skoro pět. „Hamburgery nebo kuře. Podle toho, co táta přiveze z města. Dobrý den, Jacku.“

„Dobrý den, paní Hastingsová,“ odpověděl mladý muž s širokým úsměvem a charakteristickým jižanským přízvukem.

„Jak se vám podařilo zkrátit cestu s těmi čertovými kvítky?“

„Všiml jsem si, že se kluci pustili dnem rokle. Jarní vody se tady mohou přihnát nečekaně a když nevíte, jak jsou zrádné, mohou vás zaskočit.“ Všiml si úzkosti vkrádající se do Gloriniých očí a rychle dodal. „Není se čeho bát, paní Hastingsová. V kopcích už několik týdnů nepršelo a přival vody nehrozí. Ale pro chlapce to není zrovna nejlepší místo ke hrám. Řekl jsem jim to.“ Glorie upřela káravý pohled na dvojčata, která vytušila, že je nejvyšší čas ztratit se v domě. Učinila to za dupotu dvou párů nohou, obutých do tenisek, a vše podtrhla prásknutím síťovaných dveří.

Glorie zvedla bleskově oči k nebi a pak se věnovala Jackovi. „Děkuji, pane ...“

„Cole, Jack Cole. Nic se neděje, madam. Doufám, že nevdá, že jsem byl ve vašem lese?“

„Mém lese?“ zeptala se udiveně Glorie.

„Myslím v lese vaší rodiny. Vaše pozemky končí necelý kilometr za mostem, který vede nad rokli.“

„Necelý kilometr? Patří nám pozemek do vzdálenosti skoro kilometr od domu?“

„Ještě víc. Ten most je odtud asi pět set metrů, paní Hastingsová.“

„Glorie.“

Jack zrozpačitel a potom řekl: „Odpusťte, že jsem tak nejistý. V životě jsem moc hereček nepotkal.“

Glorie se dala do smíchu. „Proboha, co jste zač? Ctitel tady v té pustině a po tolika letech?“

„Nikdy jsem vás na jevišti neviděl, ale hodně jsem četl o vašem manželovi a tam se psalo také o vaší kariéře.“

„Všechna sláva polní tráva,“ odušila Glorie ironicky a s nádechem smutku. „No nevdá, připitek si ostatně zaslouží už jenom to, že máte o mé skromné kariéře vůbec nějaké ponětí. Pokud nám ovšem funguje lednice a pokud máte rád pivo.“

„S radostí to uvítám,“ odpověděl Jack s úsměvem. „Doufal jsem, že se s vámi a vaším mužem seznámím.“

„Tak pojdte dovnitř a já pro vás někde vyškrábu láhev. Filip by se měl co nejdřív vrátit a přivést něco k jídlu.“

Glorie vedla mladíka do kuchyně, po cestě si stáhla z hlavy šátek a uvolnila popelavě světlé vlasy. Pobaveně a znepokojeně zároveň si uvědomila, jak moc ráda by se teď upravila. Před kamerami nestála od narození dvojčat. Od té doby už pozbyla kdysi automatický zvyk kontrolovat v jakémkoli okamžiku, jak vypadá. Ve filmové džungli je tento reflex pro mladé herečky naprosto přirozená věc.

Situaci, kdy úpěnlivě zatoužila po pudřence a zrcadlu, jí po dlouhé době připomenul až teď tenhle mladíček, který byl podle vzhledu jen o něco starší než Gabbie. Ale uvědomila si, že je to hloupé, a řekla si, že se nebude za to, jak vypadá, nikomu omlouvat. Jack byl Glorii sympatický. Byl to tmavovlasý dobře vypadající muž. Nebyl zaražený, vypadal sportovně, ale bylo zřejmé, že svaly nemá vypěstované kulturistikou. Glorie se sama pro sebe usmála, když si představila, co na něj řekne Gabbie. Byl opravdu zajímavý. Obrátila se k němu a řekla: „Ještě stále vybalujeme.“

Jack znejistěl. Jeho výraz byl plný porozumění. „Omlou-vám se, madam, že jdu nevhod. Mohu přijít někdy jindy,“ řekl.

Glorie odmítavě pohodila hlavou a otevřela lednici. „Ne, jen se chci omluvit za ten nepořádek.“ Podala mu láhev s pivem. „Říkej mi Glorie, nejsem žádná madam.“

Jack pohlédl na láhev a s údivem zvedl obočí. „Royal Holland,“ prohodil uznale.

„Filip je něco jako bílá vrána - dobře placený spisovatel. Těhle značky kupuje celé basy.“

Jack usrl a na tváři se mu rozhostilo uznání a spokojenost. „Chápu, když uvážím úspěch jeho filmů. Ale často si říkám, proč nenapiše další román.“

„Ty jsi četl některou z jeho knih?“ zeptala se s náhlým zájmem o mladého muže Glorie.

„Všechny a taky všechny povídky, které zveřejnil. Měly by vyjít ve sbírce.“

„Přečetl jsi všechny tři Filipovy knížky?“ optala se znovu Glorie a z úžasu nad tím se musela posadit.

„Čtyři,“ opravil ji Jack. „I ten dobrodružný román v kapesním vydání, který napsal pod pseudonymem Abigail Cooková.“

„Panebože. Ty jsi ale pilný student.“

Jack se pousmál s chlapeckým výrazem v mužné tváři. „Ano, přesně tak. Pilný žáček. Končím studium na fredonské státní...“

Konverzaci přerušil vpád dvojčat za nimiž přidusl Smolík.

„Táta přijel,“ volal Patrik a Sean to po něm jako ozvěna opakoval. „Nechte toho hloupého řvaní, holomci,“ přikázala jim

žertem Glorie. Její slova se přesně podle očekávání minula účinkem. Na Glorii ležela tíha vybalování a neměla čas vařit. Byla to už druhá večeře z místní restaurace, ale chlapi to naštěstí považovali za vrchol blaha.

Filip vešel do domu se dvěma ohromnými krabicemi toho nejlepšího z nabídky KFC. Položil je na stůl, políbil Glorii na tvář a prohlásil: „Dobrý den. Copak je to? Jsme tady teprve chvíli a už j sem podváděn?“

Glorie nechala poznámku bez odpovědi. „Filipe, toto je náš soused a tvůj obdivovatel Jack Cole.“

Filip podal Jackovi ruku. „Jen málo lidí se zajímá o autory, kteří píš pro film, Jacku,“ řekl.

„Přečetl tvé knihy, Filipe. Všechny.“

Filip vypadal polichoceně a prohlásil uznale: „Tedy, Jacku, opravdu málo lidí četlo mé... Glorie řekla všechny?“

Jack se zašklebil. „I Vánek temné vášně od Abigail Cookové.“

„Nechceš s námi povečeřet? Máme tu domácí čerstvou kuchyni a pár lahví piva stejného jako je tohle,“ řekl Filip a ukázal na Jackovu načatou sklenici.

Jack chtěl právě odmítnout, když do kuchyně vstoupila Gabbie se sáčky plnými pečiva, brambor a dalších příloh náležejících k hlavnímu chodu, jímž bylo kuře. Právě se chystala pronést nějakou poznámku, ale vtom její pohled zavadil o Jacka. Oba na sebe chvíli hleděli a nebylo pochyb, že jeden druhého odhaduje a hodnotí. A s tím, co spatřili, byli oba viditelně spokojeni. Jackova tvář se roztáhla do širokého úsměvu, jaký za tu dobu, co byl u Hastingsů, zatím nepoužil. Glorie je seznámila: „Jack Cole, tohle je Gabbie.“

Jack a Gabbie kývli jeden na druhého a Filip zahnal chlapce umýt si ruce. Glorie se ovládla, aby se nedala do smíchu. Gabbie se totiž nepřítomně dotkla svého límce, tváře a vlasů a Glorie velmi dobře pochopila, že dívka by za zrcadlo, hřeben a čistou košili dala vše, co má. A najednou to vypadalo, že Jack nedokáže sedět v klidu. Glorie na oba chvíli hleděla, zhodnotila situaci a konstatovala: „Dobře, k večeři o jednoho navíc.“

4 -----

U jídla panovala uvolněná nálada. Filip a Glorie seděli s Jackem a Gabbie u kuchyňského stolu, dvojčata u bedny před televizí v obývacím pokoji. Jack mluvil jen málo. Hodně se vyptával, co vedlo Filipa k přestěhování rodiny z Kalifornie sem.

„Takže,“ řekl Filip, „po úspěchu Hvězdných pirátů I a Hvězd-ných pirátů II, což byly kasovní trháky, j sem vyinkasoval také zálohu na Piráty lil a IV. I když z toho hodně odečetli, mám teď majetek, kterému s oblibou říkám »jděte k čertu«.“

„»Majetek jděte k čertu?“ otázal se nechápavě Jack.

Vysvětlení podala Gabbie: „Táta tím myslí, že teď má dost peněz na to, aby mohl posílat všechny hollywoodské producenty k čertu.“ Někde se jí mezitím podařilo vyhrabat zrcadlo, hřeben, pudřenku i čistou košili. Za celý večer pak z Jacka skoro nespustila oči.

„Jo, tak je to. A teď se můžu vrátit k tomu, s čím jsem začal a co mi šlo nejlíp - psaní románů,“ přitakal Filip.

Jack Cole dojedl a poposedl od stolu. „Tomu nebudu odporovat. I když musím říct, že většina vašich filmů byla docela dobrá. Piráti jsou ve srovnání s ostatní produkcí tohoto žánru dobře napsaní. Líbí se mi jejich uličnický humor - díky němu jsou postavy skutečné. A zápletky dávají smysl - tedy určitým způsobem.“

„Děkuji, ale i tak. Film, to je především záležitost režiséra. Při psaní knih sice poznámky vydavatelů беру v úvahu, ale romány jsou především vlastní, individuální záležitost. Už hodně let jsem nepsal, aniž by mi do toho mluvili scénáristi, režiséři, producenti, ostatní autoři a dokonce i herci. A všichni se dožadovali úprav textu. Ve filmu scénář schvaluje producent a dokud neprojdeš jeho jednáním a neschválí tě, nikdy si nemůžeš být ničím jist.“

Filip hovořil napůl vážně a napůl výsměšně. „Torquemada by je zbožňoval. Nějaký idiot z mezinárodní společnosti, kterému musíš vysvětlit každou repliku Dicka a Jane, tě začne poučovat, jak máš přepsat scény, abys neurazil manželku generálního ředitele toho podniku. Nebo musíš změnit pečlivě vypulirovaný scénář kvůli jedinému agentovi, protože repliky, cos napsal pro hlavní hrdinku, by mohly údajně té hvězdičce poškodit pověst. Existují agenti, kteří neváhají žádat změny třeba v Shakespearovi. Othello se prý má s Desdemonou radši rozvést, protože ctitelé toho, kdo ho bude hrát, by svému idolu těžko promíjeli vraždu manželky. Nebo si někdy studio přeje, abys dodal víc scén se svlečenou herečkou, aby mohli film označit jako přístupný až od 13 let a dostat na něj víc diváků. Na filmy bez věkového omezení prý dospívající mládež nechodí. Je to tam každodenní Alenka za zrcadlem.“

„To je to opravdu tak hrozné?“ zeptal se nevěřičně Jack.

Gabbie se zvedla a začala sklízet papírové talíře a ubrusy. „Soudě podle toho, jak táta někdy řve, tak ano,“ odpověděla.

Filip vypadal, jako by se ho její poznámka dotkla. „Já přece neřvu.“ Glorie se přidala. „Ale ano. Někdy jsem si byla jistá, že telefonní sluchátko je napadř, jak jsi jím práskl po debatě s někým ze studia.“ Pak se obrátila na Jacka. „Ty ale stále jenom posloucháš. My jsme ti nedali příležitost říct taky něco o sobě.“

Jack úsměvem poděkoval, když mu Gabbie vyměnila prázdnou pivní sklenici za plnou, jako by tím naznačovala, že má ještě chvíli zůstat. „Není opravdu o čem mluvit. Pocházím z Durhamu v Severní Karolíně. Bakalářská studia angličtiny jsem absolvoval na tamní univerzitě. A pak jsem se přesunul sem na sever a pokračoval na Státní univerzitě ve Fredonii. Vybíral jsem si z několika studijních programů a lákal mě jeden, který nabízejí v San Diegu. Ale jako poradce jsme si přál Aggie Grantovou. Zařídil jsem to tak, že se mi ji podařilo získat, a teď jsem tady.“

Filip vytřeštil oči. „Aggie Grantová? To je moje dobrá přítelkyně. Byla mým konzultantem při diplomové práci z moderní literatury na Cornellské univerzitě. Copak ona je ve Fredonii?“

„Už neučí. Loni odešla do důchodu. To je právě to, co jsem měl na mysli, když jsem říkal, že jsem si to zařídil. Budu její poslední absolvent. Chci se dostat na doktorandské studium literatury. Za pár měsíců musím složit ústní zkoušky, abych mohl pokračovat ve studiu, a pak obhájit diplomovou práci. Specializuji se na spisovatele, kteří přešli k filmovým

scénářům, a tím, jaký měla práce u filmu vliv na jejich literární tvorbu. Zajímají mě autoři, kteří pracovali v obou oblastech, jako je Fitzgerald, Runyon, William Goldman, Faulkner a Clavell. A samozřejmě taky ty. Nejvíce se věnuji Fitzgeraldovi. Až dám dohromady osnovu disertační práce, soustředím se na něj."

Filip se usmíval: „Tak to jsem v dobré společnosti, Jacku."

„Celá ta studie je hodně technická a pravděpodobně taky pořádně nudná," odpověděl Jack s provinilým výrazem. „Když se v místních novinách objevila zpráva, že jsi koupil tenhle dům, napadlo mě, že bych toho mohl využít a promluvit s tebou."

Filip řekl: „Pomohu, bude-li to možné. Ale s Fitzgeraldem toho nemám moc společného. Nepiju jako on a nemám ani pletky s kolegy; a moje žena není šílená... aspoň po většinu času ne."

„Díky," odtušila suše Glorie.

„Chtěl jsem Aggie zavolat a jet za ní někdy o víkendu do Ithaky. Netušil jsem, že se přestěhovala. Při první příležitosti se za ni rozjedu do Fredonie. Panebože, je to hodně let, co jsem ji neviděl."

„Po pravdě řečeno, nemusíš ani do Fredonie. Bydlí teď na druhé straně tohoto lesa, na kraji Pittsvillu. Součástí naší dohody je totiž to, že u ni funguji částečně jako údržbář, děvče pro všechno a někdy taky jako příležitostný kuchař, i když většinou se o kuchyň stará ona. Na univerzitu jezdí, jenom když musí. Když jsou promoce a kolokvia. Někdy hostuje na přednáškách nebo ji zvou na setkání absolventů a tak."

„Řekni Aggie, že přijedu zítra nebo za dva dny."

„Odjela na čtrnáct dní na univerzitu do New Yorku. Dává dohromady přednášky na sympozium v Bruselu. Ale hned potom se má vrátit. Nechce zmeškat pittsvilleské oslavy čtvrtého července."

„Tak dobře. Až se vrátí, dohlídni, ať nám zavolá."

„Bude ráda, až uslyší, že ses vrátil. Myslím, že k té příležitosti zorganizuje něco mimořádného." Jack dopil pivo a zvedl se. „Děkuji vám všem za pohostinnost a za večeri. Bylo mi opravdu potěšením." Poslední poznámka byla velmi zřejmě určena Gabbie.

„Doufám, že se tady zas brzy zastavíš," řekla Glorie.

„Nebude-li vám to vadit, tak ano. Rád se tudy procházím, když promýšlím svou práci. Někdy taky jezdím do lesa na koni."

„Na koni?" optala se Glorie a její výraz nepostrádal vypočítavost. Gabbie měla díky Jackově návštěvě poprvé od příjezdu dobrou náladu. Glorie nyní ucítila další šanci rozptýlit dívčiny černé chmury.

„Pár kilometrů odsud podél dálnice je statek. Chovají na něm koně. Patří Aggiinu příteli panu Laudermlchovi. Mohu si tam koně občas půjčit. Vy jezdíte?"

„Já ne moc pravidelně," odpověděl Filip, „ale Gabbie jezdí kdykoli k tomu má příležitost,"

„Aha."

„Mám Bumpera. Je to šampion mezi koňmi Appaloosa, nejlepší dostihový kůň v jižní Kalifornii a jeden z nejlepších běžců v highridgeských stájích."

„Na koni Appaloosa jsme v životě neseděl. Slyšel jsem, že jsou trochu nedůtkliví. Ale věřím, že dokážou hodně. Dostihový kůň, to musí být dost drahé, ne?"

„Ale on je moc dobrý," řekla Gabbie a mávnutím ruky zahrnala zmínku o penězích. Glorie a Filip se pousmáli.

„Doma jsem mival Tennesseeho Walkera," řekl Jack. „Nechtěla by sis vyjet, až se zabydlíte?"

„Určitě, kdykoli."

„Pozítří jedu navštívit příbuzné do Durhamu. Budu tam čtrnáct dní. Tak třeba až se vrátím?"

Gabbie kývla. „Dobře."

„Výborně. Jak jsem řekl, velmi mne těšilo. Těším se napříště."

Filip vstal a podal Jackovi ruku. „Přijď brzy," pobídla Jacka odcházejícího zadními dveřmi Glorie. Když se vrátila, přistoupila k manželovi a s pohledem upřeným na Gabbie prohlásila: „Tak co, možná to tady nebude zas tak moc špatné, ne?"

Gabbie vzdychla. „Určitě je bezvadnej. Ducky Summersová by řekla: »Za tohoto králíčka stojí za to umřít«. Ale co mám dělat, až se objeví s nějakou přihlouplou herkou? Sedláckej tažnej kůň, no nazdar."

Glorie se zasmála. „Pojďme vybalit další bednu a já pak zaženu kluky do postele."

Gabbie rezignovaně přikývla a Filip ji odváděl do pokoje. Glorie šla za nimi, ale když vycházela z kuchyně, měla náhle pocit, jako by ji někdo pozoroval, jako by na ni byly upřeny něčí nepřátelské oči. Prudce se otočila a na okamžik měla dojem, že v okně něco spatřila. Nějaké mihnutí v žárovce kuchyňského světla, jakoby odraz nějakého kazu ve skle. Glorie vyšla z kuchyně se stísněným pocitem, který nedokázala vysvětlit.

5 -----

Sean se snažil zavrtat do lůžka na horní pryčce a nosem nasával neznámé pachy. Polštáře chlapců se prozatím nepodařilo vydolovat z krabic. Musely být proto nahrazeny podhlavníky vyhrabanými ze skříně tady v domě. Navzdory čistým povlakům z nich byla cítit staroba a zatuchlina. Dům byl navíc plný podivných zvuků - sotva slyšitelného skřípotu a stenů; Sean poslouchal neznámé švitoření a vzdechy obyvatel temnot a zavrtával se přitom hluboko pod deku. Nepřestal však vykukovat přes hranu postele. Báł se přivřít oči a přerušit svou noční hlídku byť na malý okamžik.

„Patriku?" zašeptal. Odpovědi mu bylo ale jenom hluboké bratrovo oddychování. Patrik na rozdíl od něj ze tmy strach neměl. První noc se o místo nahoře málem poprali, protože si oba chtěli vyzkoušet dosud nepoznané spaní tak vysoko nad podlahou. Maminka ale boji na život a na smrt předešla a vyřešila to hrou na čísla. Sean si zvolil to, které bylo blíž

číslovce, na niž myslela máma, a kýženou palandu vyhrál. Teď však o výhodě horní postele zapochyboval. Z výšky vypadlo všechno moc divně.

Okny prosvítal měsíční svit a pokoj byl střídavě osvětlen a pak se zase nořil do tmy, podle toho, zda měsíční kotouč právě zakrývaly mraky nebo ne. Někdy bylo jasů tolik, že místnost byla osvětlena téměř jako ve dne. Sean si všiml podivných tvarů stínů, jež tančily na zdi.

Venku za chlapeckou ložnici rostl starý jilm a jeho koruna se pohupovala v nočním vánku. Když byl měsíc jasný, byly vidět jednotlivé větve, které jako by tvořily nějaký výjev. Listy šuměly v nočním větru a jako neklidné stíny či černé a šedivé tvary se jejich odrazy pohybovaly po stěnách pokoje. Byl to tanec šileného osamění a naplňoval noc neznámou hrozbou.

Sean pozoroval hru tvarů a stínů a zakoušel chvějivý pocit nebezpečí, který byl sladce příjemný a zároveň se při něm ježily ve slastné hrůze všechny chloupky na těle.

Ale pak se vše změnilo. V šeru nejzazšího rohu místnosti se něco pohnulo. Seanovi se sevřela hrud' a v žaludku měl náhle ledový balvan. Pohybovalo se to v podivném rytmu, nesourodě s těmi všemi černými a šedými šmouhami na zdi. A postupovalo to směrem k palandě.

„Patriku," zopakoval Sean nahlas. Bratr se pohnul a ospale vzdychl, zatímco to neznámé se přikrčilo k zemi. Sunulo se to napříč kobercem a pak se zastavilo. Sean ze všech sil rozevíral oči a snažil se rozeznat, co to je. Ale jakmile pohyb ustal, nebylo vidět vůbec nic. Dlouhý a nekonečný okamžik chlapec nespasil náznak sebemenšího pohybu. Když se nakonec uvolnil a řekl si, že je to pryč nebo že to byl jenom přelud, bylo to tady znovu. K zešílení nerozeznatelný a neidentifikovatelný tvar se pomalu blížil k posteli, dosoukal se až k jejím nohám a pak zmizel ze Seanova zorného úhlu. „Patriku," vydechl Sean a schoulil se do rohu postele, co nejdál od plíživého se neznáma. Pak zaslechl drápy zasekávající se do dřeva, jako by něco šplhalo na postel. Sean zatajil dech. Nad zadním čelem postele se vynořily dva stíny podobné drápům. Temné a hrozivě pokroucené pařáty se poslepu snažily na něco dosáhnout. Za okamžik se za nimi objevila znetvořená tvář, v níž se zračila hrůza a nenávisť, černá pokřivená podoba s neuvěřitelně zlým očima. Černé duhovky zalité žlutí, která zářila do šera. Seana se zmocnil děs a dal se do křiku.

Patrik byl rázem vzhůru a začal řvát taky. O chvíli později stála ve dveřích Glorie a otočila vypínačem.

Filip přiběhl jen o vteřinu za ni a z Gabbiina pokoje dveřmi pronikalo zmatené: „Co se děje?"

Glorie se vrhla k Seanovi a vzala ho do náruče s otázkou: „Co je, broučku?"

„Něco..." začal Sean, ale nebyl schopen pokračovat. Zmohl se pouze na to, že jen ukazoval před sebe. Filip začal prohlížet pokoj, zatímco Glorie vystrašené dítě chlácholila. Gabbie protáhla hlavu dveřmi a opakovala: „Co se děje?" na sobě měla vytahané univerzitní triko, které jí sloužilo jako noční košile.

„Sean měl zlý sen," řekl Patrik a v jeho hlase znělo opovržení i úleva zároveň.

Jeho pohrdavý tón Seana vyburcoval k reakci. „To nebyl sen! Něco bylo v pokoji!"

„Dobře. Ať to bylo cokoli, už je to pryč," řekl Filip.

„Miláčku, byl to jen zlý sen."

„Nebyl," trval na svém Sean a bojoval se slzami, které se mu z té bezmoci, že mu nikdo nevěří, draly do očí. Zároveň si ale přál, aby pravdu měli ti ostatní a on se mýlil.

„Pojď si znovu lehnout a já tady zůstanu, dokud neusneš, ano?" To Seana nemohlo nijak upokojit, ale přece řekl: „Tak jo." Uložil se a začal věřit tomu, že se mu všechno zdálo. S matkou v pokoji a při rozsvíceném světle se černá tvář zdála být z říše zlých snů a nikoli z tohoto světa.

„B-r-a-t-r," řekl s odporem Patrik. Převalil se na druhý bok a dal tím jasně najevo, že on žádné utěšování nepotřebuje.

Gabbie se vracela do svého pokoje s reptáním a Filip zhasl světlo. Zůstala jenom Glorie, která stála trpělivě u Seanovy palandy, dokud chlapec neusnul.

Něco temného a neznámého se venku svezlo po okapu u chlapeckého pokoje a vyskočilo na nejbližší větev jilmu.

Přeskakovalo a houpalo se to z větve na větev a z výšky pěti metrů to nakonec seskočilo na zem. Přihrbená a ohromnému jablku podobná bytost se valivě pohybovala vpřed s nepřírozeným chvatem. U altánu se na chvíli zastavila a přes rameno se ohlédla; její opalizující oči se upřely na okno chlapeckého pokoje. V lese se něco pohnulo a stín se přitiskl k zemi, jako by se bál, že bude poznán. Mezi kmeny stromů na chvíli zazářila jasná knitavá světla a pak zmizela. Tmavá bytost váhala, počkala, až světla úplně zmizí a pak s podivným sténáním upalovala k lesu.

6 -----

Dům sice kladl odpor, ale pomalu se z něj stával domov i útočiště. Všechny podezřelé kouty byly prozkoumány a dalo se přivyknout i pachům, které patřily k jeho stáří. Jeho obyvatelé se smířili i s originálními zákoutími, jako bylo podivné skladištěátko vtažené pod schody vedle dveří, jež vedly do sklepa. Smířili se i se zbytečnou kůlnou v zadní části domu a začínali pomalu uvíkat i charakteristickému praskotu potrubí v horním patře.

Když Glorie bilancovala současnou atmosféru, musela konstatovat, že Gabbie sice neplála nadšením, ale přestala se vznášet v oblacích a snesla se na reálnou zem; dvojčata sdílela svůj tajuplný svět a byla zjevně spokojená ať už rodina bydlí kdekoli. Jejich reakce na stěhování se Glorie obávala nejvíce, ale právě děti se novému prostředí přizpůsobily nejsnadněji.

Nejblahodárněji se změny a přesuny podepsaly na Filipovi. Psal teď každý den a zdál se být neustále jakoby v extázi. Tvrdšíjně Glorii odmítal ukázat cokoli z toho, co už udělal, a trval na tom, že je to z pověřivosti. Glorie však dobře věděla, že to není pravda. Jednou večer spolu diskutovali o nápadech a zápletkách nového příběhu. Bylo jí jasné, že Filip se prostě bojí, že by se jí to, co právě napsal, nemuselo líbit. Měl strach, že by mohla kritika zatím křehkou stavbou příběhu otřást a zničit ji. Vše má svůj čas, pomyslela si Glorie trpělivě, vše má svůj čas.

Sedmnáct dní po návštěvě Jacka Colea donesl pošťák dopis adresovaný „Filipu Hastingsovi s rodinou“. Glorie ho otevřela zrovna, když si Filip četl vzkaz od literárního agenta. „...těším se na vaši nejnovější práci. Záměr už projevil několik vydavatelství...“ četl nahlas Filip.

„Přečti si tohle,“ řekla Glorie a podávala mu dopis, který právě rozlepila.

Filip přelétl adresu na obálce a odfrkl si. Byl to zavedený způsob, jakým dával najevo nelibost nad Gloriniým občasným zvykem otvírat jeho dopisy. „Bylo tam napsáno »s rodinou«, což jsem i já,“ řekla v žertu, aby se ubránila kritice.

Filip si vzdychl. „Jsem předem poražen.“ A nahlas četl: „Paní Agáta Grantová zve pana Filipa Hastingsa a rodinu na večeři v neděli 24. června. Koktejl se podává v pět hodin odpoledne. Pouze omluvy.“

„Co to znamená?“ zeptala se Glorie, která nerozuměla tomu dodatku.

„Že odpovídat máme jenom v tehdy, kdybychom nemohli přijít, ty kalifornská barbarko.“

Glorie manžela v žertu jemně nakopla. „Barbar! A kdo říkal »La Džau-lá«, když mě zval na první rande do La Jolly?“

„Já snad?“

„Jistěže ty. Bylo to u Harva Morana, který pořádal večírek, když skončilo natáčení Údolí nevěst. Přitočil ses ke mně, když můj kamarád odešel pro pití - byla jsem tam tehdy s Robbiem Tedeskem. Den před tím jsme se poprvé viděli ve studiu. A tenkrát jsi povídal: Přítel mě pozval na tenhle víkend do své pobřežní chaty v La Džau-lá. Myslíte, že byste odtud mohla na pár dní odjet?“ Glorie mluvila hlubokým hlasem, aby Filipa napodobila co nejvěrněji.

Nezdálo se, že by se za to její muž nějak moc styděl. „Pamatuji si to a dodnes nemohu uvěřit, že jsem udělal něco takového. Nikdy před tím jsem nepozval nikoho neznámého, aby se mnou strávil víkend.“ S úsměvem dodal; „Dobrá, ale tys se mnou odjela.“

Glorie vyprskla smíchem. „Jistěže odjela. Říkala jsem si, že by měl někdo konečně klofnout toho neohrabance z východu a proč bych to nemohla být třeba já.“ Přátelsky mu hrábla do šedivějících vlasů, přitáhla si jeho hlavu a rychle ho políbila. „A La Jolla byla nádherná.“

„A ty taky... jako jsi pořád,“ odpověděl a dlouze ji políbil. Glorie se k němu přitiskla. Žertem ji kousl do krku a zašeptal:

„Už roky jsme si v poledne nezdřímli, děťátko.“

Zazvonil telefon a Gabbie v prvním patře zavolala: „Vezmu to!“

Téměř v tutéž chvíli praskly zadní dveře a do kuchyně se vříteli kluci. „Mami!“ hlásal Patrik a Sean za něj vzápětí větu dokončil: „Co je k obědu?“

Plamínek vášně pohasl. Glorie se ještě stále opírala o manžela a potřásla hlavou. „To je cena, jakou člověk zaplatí za to, že se stane rodičem.“ Naposledy manžela krátce políbila a řekla: „Zapamatuj si tu poslední myšlenku do večera, miláčku.“

Gabbie seběhla do půli schodů s telefonem vytaženým do posledního milimetru telefonní šňůry. „To je Jack. Už se vrátil. Odpoledne projedeme koně, pak zajdeme něco sníst a půjdeme do kina. Nebudu doma na večeři, jo?“

„Jistě,“ svolil Filip. Když chlapci vypochoďovali z kuchyně, mizela Gabbie zase nahoře na schodech.

„Mami, co máme k obědu?“ opakoval Patrik.

„Máme hlad,“ doplnil Sean.

Glorie se od manžela neochotně odtáhla. Položila ruce na ramena synků, otočila je zpět a zavelela: „Za mnou, armádo.“ V mžiku byla na cestě do kuchyně, aby nakrmila malou smečku svého potomstva. Filip ve vzduchu na chodbě stále cítil její čistou vůni a neopouštělo ho hluboké vzrušení, jež v něm probouzel každý kontakt s ní. Smutným povzdechem a nerad se rozloučil s prchavým okamžikem a cestou do pracovny začal číst zbylou poštu.

7 _____

Gabbie zůstal stát jako oněmělá příjemným překvapením. Až po chvíli ze sebe dostala: „Výborně!“

Jack se k ní s úsměvem sklonil a podával jí uzdu hnědé klisny, kterou přivedl. Bylo to krásné a dobře udržované zvíře.

Gabbie si vzala otěže a vydechla: „Jsou nádherní.“

„Pan Laudermilch chová plnokrevníky i křížené koně. Přátelí se s Aggie a já mu pomáhám na statku. Mohu si za to občas nějakého koně půjčit. Dřív choval jen plnokrevníky, ale teď se specializuje na skokany.“

Gabbie si s obdivem prohlížela křivky krku, zvednutého ocasu i lehce dopředu směřujících uší obou zvířat. „Mají v sobě arabskou krev,“ řekla, když od Jacka brala uzdu.

Jack vesele přikývl. „A čtvrtinu obyčejného koně. Tihle nezávodí. Pan Laudermilch jim říká plemeno na projížďky. Ta tvoje se jmenuje Pampeliška a tohle je John Adams.“

Dívka objala klisnu kolem krku a poplácala ji. „Nazdar, holčičko,“ pozdravila ji tiše. „Budeme kamarádky, že?“ Rychle se na ni vyhoupla. Ocitla se v anglickém sedle, na něž nebyla zvyklá.

„Panebože, to je divné.“ Jack ji sledoval a podívil se. „Promiň, myslel jsem, že jezdíš na anglickém.“

Gabbie s odmítavým gestem pobídla koně pod sebou. „Ne, jezdím jako kovboj. Na anglickém jsem jezdívala kdysi.“

Ukázala na nohy: „Vidíš, opravdické kovbojské boty. Koupím si ve městě jiné rajtky a holínky. Z tohoto budou zítra trochu odřená kolena.“

Zamířili k lesu a Gabbie následovala Jacka. „Dávej pozor na nízké větve,“ řekl přes rameno. „Tyhle stezky nejsou rovné, není to jako na jezdecké dráze.“

Kývla a než se obrátil zpět, prohlížela si jeho tvář. Usmála se pro sebe, když se dívala na záda pohybuující se podle toho, jak přitahoval uzdu. Rozhodně kus, pomyslela si a začala přemítat, zdali má Jack ve škole nějakou přítelkyni.

Cesta se rozšířila a Gabbie popojela vedle Jacka. „Tyhle lesy jsou pěkné. Já jsem spíš zvyklá na kopce kolem údolí.“

„Údolí?“

„Údolí SanFemando.“ S grimasou a přízvukem pokračovala: „Jo, určitě, holka z údolí, úplně dutá, chlape. Nadávky,

nechutnosti a další svinstvo." Vypadla rozrušeně. „Ano, vyrostla jsem v Arizoně. Ale pryč mě vyhnala tamní vulgarita a sprostota." Najednou se nad svou prostotořekostí zasmála a Jack se připojil. „Los Angeles je jen civilizovaná pustina. Zkus zastavit vodu v hadicích na zahradách a všechny ty trávníky zmizí. Zato křoviny tam na severu od údolí jsou úplně neproniknutelné. Kolem potoků rostou stromy, je tam hodně blahovičníků. Ne jako tenhle les. Většinou je tam horko a sucho i hodně prachu. Ale jsem na to zvyklá."

Jack se usmál a Gabbie se ten úsměv líbil. „Já nikdy nebyl západně od Mississippi. Ačkoli vlastně ano. Před několika lety jsem jel do Los Angeles. Jenže jsem si tam tenkrát na plachetnici zlomil nohu a zkazil si tak celé léto."

„A jak se ti to povedlo?"

„Spadl jsem z lodi a dopadl do tvrdé vody."

Gabbie se nechala na chvíli zmást Jackovou vážnou tváří a nad odpovědí dokonce chvíli uvažovala. „Kecáš. Vymýšlíš si stejně jako táta," řekla, když pochopila, že si z ní střílí.

„Beru to jako lichotku," odtušil s úšklebkem. „Ne, jeden blázen, který si myslel, že umí ovládat jachtu, se rozhodl, že ji obrátí do protisměru. Začal přehazovat plachtu, ale nikomu z nás, co jsme tam s nim byli, to neřekl. Zachytilo mne ráhno a vyhodilo mě přes palubu. Nohu jsem měl na padrti. Příští den a půl, kdy jsme se vraceli do Tampy, jsem měl nohu přivázanou k pádlu. Pak jsem ležel devět týdnů se sádrou a dalších šest jsem chodil s obvazem. Doktor to spravil sice výborně, ale ta noha už bohužel není úplně v pořádku. Když se ochladí, napadám na ni. Nemůžu ani pořádně běhat, takže radši jen hodně chodím."

Chvilí jeli mlčky a vychutnávali teplo jarního lesa. Nastal rozpačitý okamžik, kdy oba čekali, až promluví ten druhý.

Začal Jack: „Co studuješ?"

„Ještě jsem se nerozhodla," odpověděla dívka s pokrčením ramen. „Mám jen pár přednášek z druhého ročníku univerzity. Váhám mezi literaturou a psychologii."

„O psychologii toho moc nevím," řekl a Gabbie se na něj šibalsky podívala. „A co budeš dělat, až skončíš? Oba ty obory znamenají, že budeš muset pokračovat ve studiu."

Znovu pokrčila rameny. „Jak říkám. Jsem teprve v druháku. Potřebuju ještě čas na rozmyšlenou." Dlouho mlčela a pak vyhrkla: „Nejradši bych psala."

Kývl. „Uvážíme-li, co dělají tví rodiče, není to žádné překvapení."

Ale je překvapující, že o tom mluvím nahlas, pomyslela si Gabbie. Tohle totiž ještě nikomu neřekla, dokonce ani nejlepšímu příteli Jillu Moranovi. „To je právě problém. Každý bude čekat, že to, co napíšu, bude bezvadné. Ale co když to dobré nebude?"

Jack se na ni podíval s vážným výrazem. „No tak to bude špatné."

Gabbie přitáhla koně a snažila se z Jackova výrazu vyčíst něco víc. Zadumaně odvrátil pohled a jeho profil zalilo slunce prosvitající mezi stromy. „Já jsem se taky dlouho pokoušel psát, ale pak jsem toho nechal. Byl to historický román. Jmenoval se Durhamské hrabství a odehrával se v mém rodném kraji na přelomu století. Některé části byly dobré." Jack se na chvíli zarazil. „Ale ve skutečnosti to bylo dost hrozné. Těžce se mi to přiznávalo, protože mě hodně přátel povzbuzovalo a já si dlouho myslel, že je to opravdu dobré. Nevím. Prostě to musíš zkusit."

Gabbie si povzdechla a poplácala klisnu po krku. Tmavé vlasy ji spadly do obličeje a nebylo ji vidět do tváře, když řekla: „Jenže máš tu výhodu, že tví rodiče nejsou spisovatelé. Moje máma dostala Pulitzerovu cenu a táta byl nominován na Oscara. Já jsem se zatím zmohla jenom na trochu hloupé poezie."

Jack přitakal, otočil koně a vedl ho po stezce. „Přesto si myslím, že se o to musíš pokusit."

„Možná máš pravdu," odpověděla. „Nechal sis něco z toho rukopisu?"

„Všechno, co jsem napsal, asi půlku románu," přiznal s rozpaky.

„Tak uděláme obchod. Ty mě necháš podívat se na to tvoje a já zas na to mé." Jack se nemohl ubránit výbuchu bláznivého smíchu, protože mu to připomnělo větu, kterou slýchal jako kluk na školních dvorech. „Co je ti? Bojíš se?"

„Ne," skřehotal Jack a nemohl zadusit příval nekontrolovaného veselí.

„Nenadělej si do kalhot," zašklebila se Gabbie a způsobila tím další příval bujně radosti.

Jack se konečně ovládl a prohlásil: „Dobře, vzdávám to. Nechám tě přečíst si to moje dílo... možná."

„Možná!"

Hašteřili se ještě, když stoupali na malou vyvýšeninu, za níž pak zmizeli. Z hloubky lesa se za nimi díval pár světle modrých očí. Z podrostu se vynořila mladistvá a mrštná postava, která bosky doběhla až k vrcholku valu. Schovala se za kmen stromu a pozorovala odtud Gabbie sjíždějící po stezce dolů. Modré oči laskaly dívčina záda, vpíjely se do dlouhých tmavých vlasů, křehkého pasu a zaobleného zadečku pohodlně usazeného na koňských zádech.

Z úst neznámého se vydral mladý, vysoký a zpěvný smích. Byl to neznámý, dětský zvuk, který nebyl z tohoto světa, ale přicházel ze vzdálených staletí. Zaznívaly v něm tóny divokých písní, odrhovaček zpívaných ve venkovských hospodách i hudba, již bývají prostoupeny horké noci.

Tvář jakoby vyšlou z dílny Michelangela nebo prerafaelitského malíře lemovaly prstýnkyy zrzavohnědých vlasů.

„Hezká," řekl mladík kmeni a poplácál jeho kůru, jako by mu strom rozuměl. „Hrozně hezká."

Potom se nedaleko ozvalo ptačí volání a mladík vzhledl. Z hrdla se mu ozvaly vysoké tóny, které se ani trochu nepodobaly lidskému hlasu. Pískavé steny, které posměšně napodobovaly ptačí zpěv.

Pták střelhlbitě obletěl kolem dokola a hledal rušitele, který se odvážil proniknout na jeho území. Mladík znovu ostře zahvízdal v tónině neškodného výsměchu, ale ptáček nepřestával pátrat po narušiteli. Pak si hoch povzdechl, protože mu na mysl znovu vytanula krásná příslušnice lidského rodu, která tudy právě projela.

Nad ním mezi listy se k větvím lepila černá věc. Pozorovala oba jezdce se stejným zájmem jako mladík. Ale její myšlenky nebyly ani veselé ani hravé. V jejích útrobách se probudila naléhavá potřeba, chtíč i hlad zároveň.

Gabbiina krása na ni měla stejný vliv jako na mladíka. Touhy obou však neměly vzájemně nic společného. Hnací silou

mladíka byla žádost. Pro černou věc přísátou k větvi byla krása pouze začátek, výchozí bod. Ukojit ji mohl jenom úplný zmar. Gabbieina dokonalost mohla být plně zúročena jen za pomalých muk a bolesti, za trýzně působící beznaděj, která skončí v krvi a smrti. A je-li toho prováděno se zručným umem, tak, jak učil pán, může ta trýzeň trvat věčně. Ponořena do divných černých myšlenek a radující se už při pouhé představě utrpení, uvědomila si černá věc, že popravdě jí jde o něco úplně jiného. Slast, jakou by mohla poskytnout zkáza té dívky, je mizivá ve srovnání s požítkem, který by způsobila zkáza obou chlapců. Zmar těch nádherných, nevinných a čistých dětí. Ano, ti chlapci a nikoli ona jsou kýžený cíl. Způsobit bolest a vyděsit k smrti někoho, jako jsou oni... Bytost se zatetelila nad vlastní představou, jež byla tak temná, až se z toho sama vylekala. Musela se zklidnit, aby si ji nevšíml ten dole a nevydal bolesti právě ji. Mladík ještě stál s jednou rukou na kmeni a druhou spočívající roztržitě v klíně a připomínal si znovu a znovu krásnou dívku z lidského plemene, která projela kolem. Potom se v pohybu připomínajícím piruetu ponořil do zeleného porostu a zmizel z dohledu očí smrtelníků. Prázdnou malou pasekou ještě zněla ozvěna jeho uličnického smíchu. Černá věc zůstala nehybná, i když se už chlapec ztratil v lese. Bylo čeho se bát, neboť navzdory mladistvému vzhledu dokázal hoch působit velkou bolest. Až když si byla naprosto jistá, že mladík opravdu odešel a že nenalíčil jednu ze svých krutých pastí, vymrštila se mocným skokem a pohybem, který se nepodobal ničemu z tohoto světa. Použila přítomkončetiny, jež postrádaly klouby, a vydala se větvemi stromů na soukromou pochůzku za vlastními nekalými cíli.

8

„Co teď dělá tvá matka?“ zeptal se Jack.

„Nevím. Naposledy jsem slyšela, že je někde ve Střední nebo Jižní Americe a píše o další občanské válce nebo revoluci,“ odpověděla Gabbie s povzdechem. „Nemám o ní moc zpráv, za posledních pět let jsem dostala tak tři dopisy. Rozešla se s tátou, když mi ještě nebylo pět let. Tenkrát se zabývala knihou o pádu Saigonu.“

„To jsem četl. Je to skvělé.“

Gabbie souhlasně přikývla. „Máma je výborná spisovatelka, ale jako matka - ztracený případ.“

„Jestli se ti o tom nechce mluvit, tak...“

„To je jedno, lidi o tom stejně vědí. Než se s tátou přestěhovali do Kalifornie, pokusila se máma napsat pár románů. Ani ona ani on tenkrát moc nevydělávali. Máma se mohla zbláznit, když táta dostával z nakladatelství kritické připomínky, ale jí posílali rovnou zamítnutí. Táta říkal, že zklamání nedávala moc najevo, ale že to byl asi první důvod, proč mezi nimi začalo vznikat napětí. Pak táta dostal nabídku na adaptaci své první knihy Všechny sladké sliby a oba odjeli do Hollywoodu. Táta psal scénáře, vydělával dost peněz a narodila jsem se já. Máma se začala v roce 1968 hned po novoroční ofenzivě ve Vietnamu angažovat v protiválečném hnutí. Psala články a brožury a jeden vydavatel ji požádal, aby dala dohromady knihu. A vzniklo Proč vzdorujeme.“

„Ta byla docela dobrá až na to, že je možná trochu moc polemická.“

Gabbie vedla koně kolem spadlého stromu obrostlého křovím. „Ty máminy romány jsou možná špatné, ale její dokumentární knihy byly skvělé. Konečně se i ona dočkala kritických připomínek od nakladatelů. A taky začala mít hodně peněz. Mezi našimi to nebylo nikdy moc dobré, ale právě tehdy začaly opravdové problémy a všechno se rychle hroutilo. Máma byla úplně ponořená do psaní proti válce a potom o jejím konci. Nechávala tátou často ve stychu.“

Chudák táta. Měl jít třeba do studia na večeri nebo někam jinam a máma nepřišla domů. Anebo dělala takové věci, že se objevila v džínech a flanelové košili na oficiální recepci. Začala být hodně radikální. Byla jsem moc malá, abych si na to osobně pamatovala. Ale podle toho, co říkala babička, se chovali oba špatně. Většina lidí přesto tvrdí, že rozchod zavinila máma. Dokáže být hodně protivná a je tvrdohlavá. Vínu za rozvod jí připisovala dokonce i její matka.

Prostě, jednou večer se táta vrátil domů a máma si balila kufr. Dostala právě od švýcarské vlády povolení letět letadlem Červeného kříže do Vietnamu a dokumentovat pád Saigonu. Let se nedal odložit. Pohádali se a táta jí řekl, že jestli teď odejde, ať se neobtěžuje s návratem. A tak se nevrátila.“

Jack poznamenal: „Nehodlám nikoho soudit, ale byla to pro tvou mámu docela dobrá příležitost. Myslím dostat se do Saigonu.“ Nechal si pro sebe, že si navíc myslí, že Filip nejednal rozumně, když trval na tom, aby jeho žena zůstala doma.

„To jo. Jenže já jsem tenkrát měla zápal mozkových blan a byla jsem v nemocnici. Říkali mi, že jsem tenkrát mohla umřít.“ Gabbie se na chvíli ponořila do vzpomínek. „Ani nevím, jak přesně vypadala, mám jenom její fotky, ale to není ono. Pak se z ní stal miláček radikálů a než skončila válka, byla z ní docela uznávaná autorka politické literatury. Dnes je to velká dáma levice a mluvčí ve všech populistických případech kdekoli na světě. Jako jediné novinářce ji bylo povoleno udělat rozhovor s plukovníkem Zamorou, kterého věznili povstalci a ta ostatní sběh. A zbytek znáš.“

„Pro tebe to muselo být těžké.“

„Asi jo. Ale já jsem nikdy nic jiného nepoznala. Táta pracoval po nocích ve studiu a taky jezdil na služební cesty. Nechal mě proto u babičky. Vychovávala mě do mých dvanácti let a pak jsem odešla na soukromou školu v Arizoně. Když si táta vzal Glorii, chtěl, abych bydlela u nich, ale babička to nedovolila. Pokoušel se mne dostat k sobě, ale ona mu vyhrožovala.“ Zadívala se na Jacka přivřenýma očima. „Larkerovi jsou stará rodina a odedávna mají hodně peněz. Myslím hodně peněz. Podobně jako Learjetovi nebo mezinárodní korporace. Mají víc než deset stálých placených právníků a hodně vlivu v politice. Myslím, že pro babičku Larkerovou pracovalo pár soudců ve Phoenixu. Byla schopná vyhrát jakýkoli soud, který by si s ní táta začal, i kdyby měl slušné peníze. Takže jsem zůstala u ní. Babička měla ještě pravičáčtější názory než hunský král Attila, chápeš? Negři, rudí a komunističtí agitátoři... Reagan pro ni byl liberál, Goldwater na komunisty moc měkký a stoupenci Johna Birche uříkaná banda kluků a holek. Mámu sice považovala za komunistického cvoka, ale na druhé straně nechtěla, abych žila u »toho spisovatele« jak říkala tátovi. Myslím, že byla přesvědčená, že máma se dala ke komunistům právě kvůli němu. Nedokázala mu to odpustit. Před

dvěma lety babička umřela a já se přestěhovala k tátově rodině. U nich jsem dokončila střední školu a vystudovala první rok univerzity. A to je všechno."

Jack kývl a Gabbie překvapil upřímný zájem, s nímž ji poslouchal. Nebylo ji to moc příjemné, protože si připadala jako by byla pod drobnohledem. Najednou si uvědomila, že zbytečně žvatlá. Pobídla koně a zeptala se: „A co ty?"

Jack dohonal jejího koně a řekl: „Nic moc. My jsme stará rodina ze Severní Karolíny. Nějaký praprapradědeček se rozhodl, že se vykašle na tabák a bude radši chovat závodní koně. Ti jeho byli bohužel pomalí. Takže starý pán málem zbankrotoval, zatímco všichni sousedé vesele bohatli na tabáku. Moje rodina nikdy neměla moc peněz. Zato jsme ale vznešený rod," zasmál se. „S pomalými koňmi a hodně dlouhým rodokmenem. Nemám bratry ani sestry. Táta je vědec a učí fyziku na univerzitě v Severní Karolině. Proto jsem tam absolvoval bakalářské studium. Máma je staromódní a zůstala v domácnosti. Obávám se, že mé dětství bylo úplně normální."

„To zní výborně," prohodila závistivě Gabbie. S úlevou navrhla: „Pojď, trochu přidáme," a chystala se pobídnout Pampelišku.

Než to stačila udělat, Jack rezolutně vykřikl: „Ne!"

Gabbie při jeho tónu nadskočila, prudce se otočila a tváře jí začínaly brunátnět. Cítila rozpaky i hněv. Tón Jackova hlasu se jí vůbec nelíbil.

„Promiň, že jsem křičel," omluvil se, „ale před námi se cesta dost prudce stáčí a je tam náhlý sráz. Pak narazíš na most a ten je taky nebezpečný. Říkal jsem, že tohle není jezdecká dráha."

„Promiň," řekla Gabbie. Otočila koně a zmlkla. Zavládlo nepříjemné mlčení a ani jeden z nich si nevěděl rady, jak ho překonat.

První promluvil Jack. „Omlouvám se, opravdu mě to mrzí."

Gabbie nedůtklivě odsekla: „Ne, omluvila jsem se já."

Jackova tvář ztvrdla a mladík důrazně a zvýšeným hlasem prohlásil: „Dobrá, tak já se omlouvám ještě víc než ty."

Gabbie se zamračila a odsekla: „Jo. Jenže já se omlouvám tak, jak ses ty ještě v životě neomlouval!"

Pokračovali ještě chvíli ve směšné výměně slov, minuli svah a dorazili k mostu. Gabbiein kůň se zarazil a zdráhal se pokračovat v cestě; začal se točit. „Hej!" Pampeliška se pokusila uskočit stranou a Gabbie ji musela bodnout do slabin. Klisna zkusila pohodit hlavou. Gabbie uchopila pevně otěže a přikázala: „Přestaň!" Kůň poslechl. Dívka se podívala na Jacka a otázala se: „Co je?"

„To je most Skřítků."

S opovržením odfrkla: „To je tedy hodně hloupé."

„Tak tomu říkají děti. Nemyslím, že by pod ním nějaký skřítek číhal na kozly, ale koně přes něj z nějakého důvodu neradi přecházejí." O tom, že nelže, svědčilo to, že John Adams přešel most, až když mu Jack přitáhl uzdu a pořádně ho pobídl nohama. Gabbie se pustila za ním, ale zjistila, že Pampeliška se na staré kameny mostu zdráhá vkročit. Poslechla až s Gabbieinými patami hluboko ve slabinách. Když byla klisna asi uprostřed, dala se do klusu a málem se přerazila, aby už byla na druhé straně a měla to za sebou.

„To je divné," poznamenala Gabbie.

Jack souhlasil. „Já nevím, co to je. Koně si dovedou postavit hlavu. Možná, že tady něco cítí. V těchhle lesích prý straší..."

„Straší!" skočila mu Gabbie výsměšně do řeči.

„Neříkám, že tomu věřím, ale stalo se tady pár divných věcí."

Gabbie ho dojela a zeptala se: „Jaké například?"

„V lese je někdy vidět světla. Jako bludičky, ale tady nejsou žádné bažiny. Možná je to Eliášovo světlo. Jenže někteří lidé slyšeli hluboko v lese hudbu a povídají se taky historky o zmizelých dětech."

„Unesených?"

„To nikdo neví. Stalo se to skoro před sto lety. Někdo tenkrát při oslavách 4. července pořádal venku piknik a přitom se v lese ztratilo pár dětí."

„To mi připomíná jeden film."

Jack se pousmál. „Jo, něco na ten způsob. V téhle lesích se dá snadno zabloudit, zamotáš se a začneš chodit dokola kolem jednoho místa. Dostat se z nich ven je o hodně těžší než do nich vejít. Na silnici narazíš až po dvou kilometrech na západ odtud. Jinak jsou tu jen lesní cesty. Pittsville byl před sto lety tak desetina toho, co je dnes. Žádné silnice ani obchodní střediska tu nebyla, jen pár roztroušených statků a lesy. Lidi tenkrát ty děti dlouho hledali, ale mamě. Nenašli ani těla. Někdo si myslí, že je zabili indiáni."

„Indiáni?"

„Nedaleko bývala rezervace. Myslím, že pro Cattaraugy, Alleganie nebo pro někoho takového. Už je to dlouho, co ji zrušili. Tenkrát se tam vydalo několik farmářů a byli připraveni střítet. Indiáni jim řekli, že děti si vzali duchové. Divné bylo ale to, že farmáři se s tím spokojili. Prostě se obrátili a vrátili se domů. Později se prý přihodilo ještě hodně dalších a stejně zvláštních příhod. Povídá se, že v těchhle lesích se prostě dějí divné věci."

„Na to, že jsi z jihu, toho víš o zdejším kraji hodně."

„To je zásluha Aggie," odpověděl Jack láskyplně. „Takové věci jsou její koníček, je na ně odbornice. Pochopíš to, až ji uvidíš. Přijdeš v neděli, ne?"

Gabbie se musela pousmát, protože Jack to říkal s naléhavostí, kterou se mamě snažil skrýt. „Myslím, že ano," odpověděla.

Odhrnuli husté větve stromů před sebou a náhle stáli před velkým a holým kopcem. Mohl mít tak osm metrů a rozkládal se uprostřed mýtiny. Kolem nerostlo vůbec nic a nebyl zde ani žádný strom či keř.

„Pahorek víl," řekla Gabbie radostně.

„Erlkonighügel.“

„Cože?“

„Erlkonighügel. Doslova »pahorek Krále duchů«. V němčině je to »kopec Krále skřítků«, tak to tady nazval otec starého Kesslera. Váš statek se v oficiální pozemkové listině nazývá právě statek pahorku Krále duchů. Místní mu ale říkají farma starého Kesslera.“

„Páni. A existuje o tomto místě taky nějaký příběh?“

Jack vedl koně pomalu kolem kopce. „O podobných místech obvykle existují zkazky, ale já žádnou neznám. Vim jenom, že od roku 1820, kdy byl založen Pittsville, říkají lidé tomuhle místu pohádkový les. Kvůli tomu zřejmě napadlo otce starého Kesslera to jméno, když se tady před víc než osmdesáti lety objevil. V Německu mají hodně pohádkových příběhů. Například Král duchů je báseň, kterou napsal Goethe. Je docela děsivá.“

Odešli od kopce a sešli z malého převisu, který ústil na pěšinu vedoucí ke statku. Gabbie se ohlédla. Zdálo se jí, jako by to místo za nimi vyčkávalo, jako by si o něco říkalo. Setřásla podivný pocit a začala řešit problém, jak nenápadně přimět Jacka k tomu, aby ji znovu zavolal.

9 -----

Statek Agáty Grantové byl utopen v moři zeleně olemovaném obytnými domky. V minulých letech byla většina okolních pozemků prodána. Nové stavby firmy Koloniální polesí stály necelých sto metrů za stodolou, která ještě patřila ke statku. Před těmi nenasytnými polykači půdy farmu chránila jenom rozlehlá louka ze severní strany a les z jihu. Aggie žila doslova a do písmene na pittsvilleské výspě. Její příbytek byl další z klenotů přelomu 19. a 20. století. Alespoň zvenčí to vypadalo, že jeho stavitel při výzdobě použil víc rozumu, než ten, kdo stavěl dům Hastingsových, přemítala Glorie, když přijížděli blíž.

Agáta je vyhlížela z verandy před vchodem. Stará paní s bystrými očima vypadla dobře. Stála vzpřímeně navzdory holi, jejíž slonovinovou rukojeť držela v levé ruce. Srdečně se přivítala s Filipem a zdvořile políbila na tváře také Glorii a Gabbie. Uvedla všechny do velkého obývacího pokoje, kde čekal Jack Cole, aby je usadil. Dvojčata se jako jeden muž rozběhla k dvojčeslu, protože je okamžitě zaujalo podivným zrcadlovým zdobením. Gabbie a Glorie se uvelebily v pohodlných čalouněných křeslech a Aggie s Filipem bok po boku usedli na gauč.

Jack otevřel sekretář skrývající zásoby lahví s alkoholem. Zeptal se, co si kdo dá, a začal nalévat. Filip usrl z podávané skleničky a dal najevo potěšení z řízné skotské whisky. „Glenfiddich?“

„Glenfiddich.“

„Děkuji, pane,“ poznamenal Filip s neličeným povděkem.

Agáta Jackovi připomenula: „A máš taky něco pro chlapce?“

Mladý muž přinesl dva poháry. „Dáte si kolu, ne?“

Kluci se chopili sklenic. Jack obsloužil i ostatní a pak se posadil vedle Agáty. „Přestaň se točit kolem mě. Bude správné, když si půjdeš sednout za tamhleto pohlednou dívkou,“ prohodila za chvíli stará dáma. Jack se zazubil a usadil se na opěradle Gabbieho křesla. Agáta se usmála a Glorie v té chvíli pochopila, proč k ní její manžel chová tak hlubokou náklonnost. Byla to velmi srdečná osoba, která dokázala neznámé lidi neuvěřitelně rychle zbavit ostychu. „Když Malcolm Bishop v pittsvilleském Heraldu oznámil, že koupil ten dům, nemohla jsem tomu uvěřit. Co tě přivedlo zpátky sem?“

Filip se zasmál, mrkl na Glorii a na vysvětlenou, že se ocitl na rodném východním pobřeží řekl: „Začal jsem znovu psát romány.“

„Já myslím, proč zrovna sem, do okresu Williama Pitta?“ Pohled, s nímž přitom Filipa bedlivě pozorovala, byl v tu chvíli Glorii nepříjemný. Filipa stavěl do role věčného Agátina studenta, který je povinen poslušně odpovědět na jakoukoli otázku a vše vysvětlit. S výrazem poslušného žáčka se do toho Filip dal.

„Cítím se tu doma. Náš starý rodinný dům je malý, jsou v něm jenom dvě ložnice a navíc je v části města, která je teď dost zničená. Poohlížel jsem se proto po něčem větším a objevil jsem dům starého Kesslera.“ Pokrčil rameny. „Nevím, ale už jsem měl asi dost Los Angeles a všech těch zmatků kolem filmu. Vzpomínám si na zdejší pole a na rybaření u Doakova rybníku. Taky vzpomínám na pověsti o strašidlech v pohádkovém lese a jak jsme se všichni popichovali, kdo jím dokáže projít o halloweenu. Nikdo z nás se toho neodvážil. Vzpomínám na baseballové zápasy na pískovém plácku a na to, jak jsem brázdil zdejší prašné cesty na svém rozvrzaném kole. Jak si z nás dělali legraci děti ze střední školy v Charlestownu a říkali nám křupani. Hrozně nás to štvalo a řádně jsem jim to opláceli. Vzpomínám si... byl to prostě domov.“

Agáta kývla. „No uvidíš. Za dvacet pět let se toho hodně změnilo.“ Pak se pousmála a napětí z její tváře zmizelo. „Ale mnoho věci zůstalo jako dřív.“

Všimla si, že chlapci dopili a řekla: „Co vy dva, nechcete jít ven a hrát si? Máme ve stodole nové přírůstky. Naše kočka má koťátka.“

Hoši mrkli na matku a když viděli, že souhlasně přikývla, vylétli jako blesk. Filip to se smíchem komentoval: „Když jsem byl jako oni, nenáviděl jsem hovory dospělých.“

„To asi platí o nás všech. A jak jde psaní?“

„Jde to. Je to ale trochu těžší, než jak jsem si to pamatoval z minulosti.“

„Tak je to pokaždé.“

Jack se neubránil smíchu. „Přesně tohle si říkám, když se snažím roztřídit Agátiny dokumenty.“

„Tenhle chlapec je stejný nemotora, jako jsi býval ty. To znamená, že ho můžu zařadit mezi jen o maličko lepší pokročilé asistenty.“ Filipa se srovnání nijak nedotklo. „Ačkoli musím říct, že ty sis mezi mými studenty vedl lépe než většina

ostatních. Jsem ráda, že ses vrátil ke knihám. Film není umění."

Řeč se pak točila kolem toho, jaký je rozdíl mezi scénářem a literaturou. Všichni se usadili a uvědomovali si pohodu z obnoveného přátelství Filipa a Agáty a nově se rodícího kamarádství Jacka a Gabbie. Stranou zůstávala jenom Glorie; spokojila se pozorováním manžela. Filip odpovídal na Agátiny otázky a prozradil díky tomu za několik minut spoustu věcí, které se z něj Glorii nepodařilo vypáčit ani za několik týdnů. Nebyla si ještě jista, zda se jí to líbí nebo ne, ale zabořila se klidně do křesla a začala o tom přemýšlet.

Litovala, že se jí Filip nesvěřil stejně jako teď jejich hostitelce, ale na druhé straně uznávala, že na Aggie pohlíží jako na odborníka z branže. Jeho rodiče zemřeli při dopravní nehodě a Filipa pak vychovávala teta Jane Hastingsová. Aggie Grantová byla něj lepší tetina přítelkyně ze školy a často ji i s manželem Henrym navštěvovala.

Když Filip ukončil první ročníky studia v Buffalu, pokračoval na Cornellské univerzitě, kde učila Aggie. Právě ona mu pomohla zajistit stipendium, které Filip potřeboval, aby mohl vystudovat univerzitu. Glorie si byla vědoma, že právě Aggie měla největší vliv na pozdější Filipovu kariéru. Byla nejen laskavou tetou, ale taky učitelem a konzultantem při obhajobě. A zůstala jedinou osobou, jejíž profesionálního úsudku si Filip dodnes cenil.

Glorie četla dvě Agátiny literární kritické knihy a bylo to pro ni velmi poučné. Byl to doklad brilantního úsudku a intuice, s níž Agáta z už hotového díla vyvozovala autorův myšlenkový proces v době psaní.

Agáta se nikdy neproslavila mimo akademickou půdu a měla také své kritiky. I ti nejhalasnější však přiznávali, že její úvahy stojí za pozornost. Agáta Grantová prostě v teoriích o zemřelých spisovatelích vždycky trefila do černého.

Co se literatury týče, patřila Glorie ke čtenářům-konzumentům a s kritiky neměla nic společného. Některé informace, jež obsahovaly Agátiny knihy, jí připadaly jako rituály určené výhradně okruhu zasvěcenců. Dokázala-li Agáta přimět Filipa hovořit o své práci a problémech, byla jí za to Glorie vděčná. Teď se však cítila poněkud odstrčená.

Agáta se k ni znenadání obrátila. „A co si o tom všem myslíte vy?"

Glorie musela zaimprovizovat a sáhnout do svého hereckého inventáře. Toulala se totiž myšlenkami jinde a nesledovala konverzaci. A nechtěla se prozradit. „Máte na mysli práci? Nebo stěhování?"

Agáta se na ni zahleděla pronikavým pohledem a pak se pousmála. „Měla jsem na mysli stěhování. Po Hollywoodu a tom všem to pro vás musí být velká změna."

„Východní část Spojených států pro mne není úplně nová. Jsem sice z Kalifornie, ale když jsem hrála v divadle, bydlela jsme několik let v New Yorku. Určitě je to ale moje první zkušenost v roli farmářovy manželky."

„Žena farmáře - to sotva, má drahá. Herman Kessler choval jenom tolik dobytka, aby měl nárok na daňové úlevy: mival něco přes deset ovcí a hodně kachen a slepic. Pozemky, které ke statku patří, nebyly nikdy obdělávány. Hermanův otec Fredrick Kessler to nikdy nedovolil stejně jako po něm ani Herman. Za celé století loukami nikdy neprojel jediný pluh a lesů se nesměla dotknout jediná sekera. Tato oblast nikdy neposkytovala takovou úrodu jako pozemky v okolí. Ten les za vašim domem možná není původní, ale je jeden z nejhustších v okruhu deseti tisíců čtverečních kilometrů. Možná je to vůbec jediný nížinný les státu New York, který zůstal nepročištěný od nízkého porostu."

Ozval se Filip: „Chtěl jsem se zeptat: Když jsem studoval na Cornellu, bydlela s přece v Ithace. A teď ses najednou vynořila v mém rodišti. Jak to?"

Agáta se zvedla a popošla k posuvným dveřím. „Počkej," odpověděla. Odtlačila dveře a zmizela z dohledu. Skoro vzápětí se znovu objevila a přinášela velký pořadač. Vrátila se k lenošce, podala složku Filipovi a usedla.

Rozevřel desky a přečetl titul na první stránce: „O šíření irských lidových mýtů a legend do Ameriky v osmnáctém a devatenáctém století. Kritická studie Agáty Grantové." Filip desky zase sklapl. „Myslel jsem, žeš odešla do důchodu."

„Jsem v důchodu, ale nejsem mrtvá. Tohle byl můj koníček už tolik let, že je ani nespočítám." Agáta se odmlčela.

„Začala jsem s tím krátce po Henryho smrti. Pracovala jsem na tom i v době, kdy jsem byla tvůj konzultant; jenom jsem ti o tom nikdy neřekla. Aarne a Thompson udělali dobrý přehled, který vyšel v roce 1961. Využila jsem jejich rejstřík námětů a sleduji je v práci Reidara Christiansena. Ten studoval a srovnával skandinávské a irské legendy. Dělán něco podobného se starými keltskými mýty a irskými lidovými pověstmi, které se dostaly sem do Ameriky."

Hovořila ke Glorii, Gabbie i Filipovi. „Když jsem byla malá, měli jsme u nás v East Hamptonu hezkou guvernantku. Byla to Irka a jmenovala se Colleen O'Marová. Vyprávěla mně a bratrovi úžasné pohádky, které se hemžily vílami, mužíčky, skřítky a světluškami. Lidové zkazky mě fascinují celý život. Oficiálně jsem absolvovala studia klasické a současné literatury, ale Yeatsovy pohádky jsem četla stejně pečlivě jako jeho poezii - možná s větším nadšením. V každém případě, teď se tím zabývám."

Z Irska sem přicházelo hodně lidí, a to i mimo období pověstné bramborové krize a hladomoru. Do Ameriky přišly tisíce chudých irských venkovanů. Většina z nich se usadila ve velkých městech anebo se vydali na západ za prací na železnici. Pittsville byl jedno z mála míst, kde se zachytilo několik vln irských přistěhovalců a mnoho z nich se tu mohlo věnovat zemědělství a pokračovat v původním způsobu života. Tohle místo, to je prostě »malé Irsko«. Znáš to dobře, protože jsem sem jezdila mnoho let navštěvovat drahou Jane." Při zmínce o zesnulé tetě si Agáta s Filipem vyměnili chápavý pohled. „Když mi nabídli práci na univerzitě ve Fredonii, o tom, kde budu bydlet, jsem neváhala ani okamžik. Mám Pittsville ráda. Do školy je to odtud jenom půlhodina. A taky to má nečekané výhody."

Filip dal najevo, že té poslední poznámce zcela nerozumí. „Poblíž totiž žije Marek Blackman," vysvětlil Jack a ukázal přibližně směrem k západu.

„Ten okultista?" zeptal se s nelíčeným zájmem Filip.

„To je on," přitakal Jack.

„Kdo to je, ten Blackman?" dožadovala se vysvětlení Gabbie.

Jack odpověděl: „Blackman je spisovatel i badatel. Od každého trochu. Je to sporná postava. Napsal hodně knih o magii a okultních vědách, kterými popudil vědeckou obec. Je to nejmilejší Agátin oponent."

Agáta dodala na vysvětlenou: „Marek Blackman je ve svých výzkumech trochu podvodníček, má spoustu

neudržitelných názorů, aleje naprosto okouzlující. Brzy ho poznáte. Přidá se k nám a přijede na večeri."

„Výborně," řekl Filip.

„V oblasti, kterou se teď zabývám, je Blackman zlatý důl nenahraditelných informací," dodala Agáta. „Má v knihovně velmi cenné tituly - věřte tomu nebo ne, má první vydání Tajemných legend a tradic z jižního Irska od Thomase Croftona Crokera, a neuvěřitelný počet deníků a zápisků. Jeho pomoc je k nezaplacení."

„A co dělá Blackman v Pittsvillu?"

„Zeptej se ho. Já jsem z něj rozumnou odpověď nedostala. Umí seji docela zábavně vyhnout. Zkoušel mě přesvědčit, že připravuje novou knihu, ale dodnes nevím o čem. To je všechno, co vím." Agáta umlkla a na chvíli se zamyslela. „Je to fascinující muž, ale to jeho tajnůstkářství mi trochu leze na nervy."

Filip se dal do smíchu. „Agáta čeká, že lidi budou vyprávět své projekty na počkání." Nedal se zastavit, i když se o to Agáta pokoušela. „Když jsem při studiích psal román, nedokázala pochopit, proč jí to nechci ukázat, i když to ještě nebylo hotové."

Agáta se obrátila ke Gabbie. „Děvče, tvůj otec nepíše. On ve sklepě provozuje kouzla a čáry a dokud není všechno uvařeno, proklíná každého, kdo mu to jeho zařikávání ruší."

Filip se přidal ke všeobecnému veselí. Rozhovor se pak točil kolem starých kolegů a přátel ze společných let na Cornellově univerzitě.

10 _____

Patrik a Sean se ve stodole skláněli nad krabicí. Kočka lhostejně pozorovala, jak chlapci hladí její mláďata a hraji si s nimi. Koťatům se teprve nedávno rozlepila očka, byla nemotorná a kluci se smáli jejich neohrabaným pokusům.

Patrik vzal do dlaní jedno z koťat, které slabě zamňoukalo. Chlapec ho pohládl a prohlásil: „Docela hezký, co?"

Sean kývl, natáhl se a pohládl jiné. Jeho pozornost odvedlo cupitání, které se ozvalo ze sena v nejtmačším koutě stodoly. „Co to bylo?"

„Co?"

„Tam - něco se hýbe ve slámě." Ukázal do tmy. Patrik položil koťe a vstal. Rozšafně se vydal k šerému koutu, ale Sean na něj zavolal: „Nechod tam!"

Patrik zaváhal a otočil se na bratra. „Proč?" zeptal se.

Sean váhavě popošel až k němu. „Možná je to krysa nebo něco takového."

„Ach jo, bratře!" povzdechl Patrik. „Ty jsi takový dítě." Rozhlédl se kolem a u vrat spatřil staré nakráplé vidle. Sundal je ze stěny a chvíli se potýkal s jejich dlouhou násadou. Pak se pomalu vydal ke koutu a začal vidlemi prohrabávat starou slámu. Zpočátku se zdálo, že mezi hroty nástroje, kterými Patrik šátral před sebou, není nic jiného než suchá stébla.

Povzbuzené vidle zapáchl hlouběji a odhodil část hromady stranou.

Vtom se dole pod kupkou něco objevilo. Nemělo to víc než půl metru a pohlíželo to na chlapce široce rozevřenýma mžourajícím očima. Mužiček oblečený od hlavy k patě do podivných šatů, které by se hodily do hodně dávne minulosti: vysoký klobouk, zelený kabátek, vypasované krátké kalhoty a střevíce s malými zlatými přezkami.

Chlapci stáli jako vytesaní z kamene. Ani jeden z nich nebyl schopen vydechnout. Mužik si poklepal klobouk a vyskočil ze slámy, přičemž vyprskl divokým a pronikavým smíchem. Prolétl mezi chlapci, přistál na zemi a pelášil napříč stodolou. Patrik strachy zavřeštěl jenom okamžik po Seanovi, odhodil vidle, bleskově se otočil a nespustil miniaturní bytost z očí. Mužiček se vyšvihl na protější zeď a zmizel ve škvíře mezi dvěma uvolněnými prkny.

Chlapci stáli mlčky, strachem přimrazení k zemi; v široce rozevřených očích se jim zračil úžas. Mamě se snažili pochopit, co to vlastně v několika předchozích okamžicích zažili. Oba se chvěli a to, co spatřili, jimi viditelně otrásl. Pomalu k sobě otáčeli hlavy a ve výrazu toho druhého oba viděli odraz vlastního leknutí. Byl to okamžik naprosté nehybnosti podtržený dvěma páry vyděšených modrých očí a úsměvy přimrzlými ke rtům. Obě tělíčka čekala jako pružiny na neviditelný a neslyšitelný spouštěč, který chlapce katapultoval k bleskovému startu a úprku k vratům.

Vyřítili se ven a v běhu se ohlíželi na stodolu. Vtom před nimi stanul stín a uchopil je pár silných rukou. Chlapci zaječeli hrůzou, ale nedokázali se vyprostit, protože je někdo pevně svíral. Do nosů je udeřil divný zápach a oslovil je hluboký škrábavý hlas: „Mám vás! Copak se to děje, mládenčí?"

Pevné sevření povolilo a dvojčata ustoupila o krok dozadu. Stín nabyl podobu starce, který stál přímo před nimi. Měl široká ramena a byl vysoký; na hlavě rozcuchané šediny a nažloutlá neoholená tvář zbrázděná vráskami. Z ni na chlapce shlížely krví podlité oči, ale ústa se zubila v přátelském úsměvu.

Patrikovo divoce tlukoucí srdce zpomalilo a chlapec vrhl pohled na Seana. Tentokrát se jejich bezhlesná dohoda týkala zápachu, který se kolem muže vznášel. Ten člověk byl cítit whiskou.

„Tak pomalu, co se děje?"

„Něco tam bylo, tamhle," odvážil se hlesnout Patrik a ukázal na stodolu. „Tam ve slámě."

Muž dovedl hochy zpět do stodoly a sledoval je, když ukazovali do kouta. Opatrně popošel k odhozeným vidlím a několikrát je zapáchl do kupky kolem. „Uteklo to," řekl Sean. Muž si klekl a ohmatl slámu, pak vstal a vidlemi ji vrátil na původní místo. K chlapcům otočil usmávající se a bezstarostný obličej. „A co to bylo? Krysa?"

Patrik mrkl na Seana a téměř neznatelným pohybem hlavy mu zakázal cokoli říct. „Možná," řekl. „Ale bylo to dost velký." Skoro křičel, jak se viditelně snažil získat zpět kontrolu sám nad sebou.

Muž se z místa, kde stál, podíval dolů na dva vážné obličejíčky. „Velký, říkáš? Kdyby tady byly kachny a slepice, jako že nejsou, a kdyby byla tma, což není, řekl bych, že to mohla být lasička nebo liška. Ať to bylo cokoli, je to v prachu jako včerejší sliby." Muž zavěsil vidle zpátky na zeď. Přísně se na chlapce podíval. „Tak mladí muži, který z vás bude první a řekne mi, co jste doopravdy viděli?"

Patrik mlčel a nakonec promluvil Sean: „Bylo to velké a mělo to zuby." Jeho hlas se pořád třásl, ale zněl rozhodně a přesvědčivě.

Starcův výraz se v tu ránu změnil. Dvěma skoky byl zpět, dřepel si s rukama na kolenou, aby se dostal tváří na úroveň dětí. „Jak velké?"

Patrik roztáhl ruce asi půl metru od sebe. „Asi takhle."

Neznámý se pomalu zdvihal a třel si přitom zarostlou bradu. „Všichni svati. To mohl být ten velký starý lupič a přišel si pro kotě k večeři," prohlásil klidně.

„Jaký lupič?" zeptal se Patrik, který nechápal, proč by měl někdo toužit po kotěti k večeři.

Starý pán se vytrhl ze zadumání. „Jaký? Je to mýval. Pořádný raubíř, který žije v lese na východní straně odtud. Už asi měsíc zabíjí kuřata a kačeny a spořádá dokonce i psa nebo kočku." A téměř jen pro sebe dodal; „Ale zase, kdyby to byl on, ta kočičí máma by určitě ztropila pořádnou melu."

Sean přikývl a Patrik řekl: „Jack říkal, že ten mýval bydlí pod mostem."

„Opravdu? Tam tedy? Jack Cole je docela dobrý hoch, ale je v kraji chvíli a moc to tady nezná, protože je ze Severní Karoliny. A navíc: dospělí lidi vždycky mají odpověď, a to i když pravdu vůbec neznají." S tím hoši museli souhlasit, protože to znali z vlastní zkušenosti. „Kdyby sedláci věděli, kde se ten bandita schovává, dostali by ho už před několika týdny."

„Mládeži, poslouvejte. Nemyslím, že by paní Grantová jásala nad tím, že se jí ve stodole potlouká mýval a ohrožuje její kočičí rodinu. Rozumíme si?"

Kluci přitakali. Muž si znovu promnul bradu. „Dobře, mám vaše slovo. Tak o tom skončíme." Aby změnil téma, prohlásil; „A co jste vlastně dělali ve stodole paní Agáty?"

„Řekla nám, že si můžeme pohrát s koťaty."

„Tak dobře," spokojil se. „Když to řekla, tak to řekla. Jenomže ty koťata jsou malý a jako všechna mimina musejí hodně odpočívat. Pojďme ven a prohlédneme si jehňata na louce." Jemně ale pevně vyprovodil kluky ven. „A čí vy vlastně jste?"

Chlapci mu řekli svá jména a muž opáčil: „Patrik a Sean? Ale to jsou krásný irský jména."

Patrik přitakal. „Naše máma je Irka. Jmenovala se O'Brienová."

„O'Brienová!" vykřikl muž. „Snad to není nějaká O'Brienová z Ballyhacku?"

„Je z Glendale," vysvětlil Sean.

„Jistě, O'Brienů je hodně, to je pravda." Muž se před stodolou zastavil. „Patriku a Seane, mně říkají Barney Doyle. A tak je to správně, protože tak se jmenuji. Jsem rád, že vás poznávám." Obřadně chlapcům podal ruku. „A teď se pojdte podívat na jehňata."

Když přecházeli dvůr, otevřely se zadní dveře a ven vyhlédla Agáta. „Barney Doyle! Kam jdete s těmi chlapci?"

„Jdu těmhle mladíkům ukázat jehňata, paní Agáto."

„A co moje čerpadlo? Budu při večeři potřebovat vodu."

„Všechno je spravený a funguje to jako nový. Kdybyste otočila kohoutkem, věděla byste to. Právě jsem se chtěl zastavit a informovat vás o tom."

Z Agátina výrazu se dalo snadno vyčíst, že tomu, co říkal Barney, věří jen napůl. Spokojila se však jen s poznámkou:

„Večeře bude za hodinu, přiveďte je zpět včas, aby se stihli umýt."

„Ano, paní Agáto."

Když stará paní vešla zpět do domu, Barney řekl: „Hodná paní, i když to není Irka. Teď pojdme, ať se podíváme na ty jehňátka."

Když scházeli pěšinou k louce jižně od domu, ze silnice odbočil automobil a blížil se k domu. Chlapci běželi napřed a Barney zvedl ruku a začal se škrábat na hlavě. Přemýšlel, co mohlo být to ve stodole, co mělo půl metru a mělo velké zuby. Věděl, že kdyby tam slídilo něco nebezpečného, kočka by vytahala koťata ven. Rozhodně nebylo pochyb, že ono neznámé vyděsilo oba chlapce k smrti. Barney pronesl krátkou modlitbu ke svatému Patrikovi a svatému Judovi. Poprosil v ní, aby to, co hochy tak vystrašilo, byly jenom stíny a nikoli to, čeho se v duchu obával. Pak přidal, aby dohonil dvojčata před sebou.

11 -----

Agáta vyhlížela z verandy dva muže, kteří právě vystupovali z auta. Pozoroval je také Filip, který stál vedle ní. Řidič byl vysoký a k domu kráčet rychlými a ráznými kroky. Černé vlasy sčesané dozadu odhalovaly vysoké čelo; na spáncích začínaly šedivět. Černé, ale bez jediné šediny, byly jeho krátce zastřížené vousy. Věk příchozího bylo těžké odhadnout. Mohlo mu být něco mezi třiceti a padesáti. Navzdory teplému počasí měl na sobě bílý rolák a hnědé manšestrové sako s hnědými kalhotami. Když krácel po schodech k paní domu, s níž se s úsměvem pozdravil, všiml si Filip mužových velmi tmavých očí. Byly tak temné, že to vypadalo, že černé jsou i duhovky.

„Marku, toto je Filip Hastings," představila je Agáta.

Muž podal Filipovi ruku a řekl: „Četl jsem vaše knihy, pane Hastingsi. Jsem něco jako váš obdivovatel."

„Říkej mi Filipe, prosím."

„A toto je Gary Thieus," představila Agáta toho druhého. Filip k němu napřáhl ruku.

„Ahoj, já jsem Gary," seznámil se Gary a jeho úsměv od ucha k uchu odhaloval nekonečnou řadu zubů. Z velmi krátce střižených vlasů, které byly skoro na ježka, čouhaly uši se zašpičatělými boltci.

„Je to můj tajemník a nejlepší kuchař v okolí, samozřejmě s výjimkou zde přítomných," popsal ho Marek.

„Pojďme dovnitř a připijme si. Než se dovaří večeře, můžeme se seznámit." Agáta nechala Filipa, aby podržel dveře, a

vedla hosty do domu.

Filip vešel za Garym jako poslední. Blackmanův tajemník kráčet uvolněně a Filipovi jeho chůze připomněla pohyby baseballových hráčů. Rozhodně svědčila o tom, že Gary se sportu nevyhýbá.

Jack přichozím naplnil sklenice a Agáta odešla do kuchyně dokončit večeři. Jack se pak vrátil ke Gabbie; Glorie se usmála poznámce, že ji Marek jednou viděl na jevišti. Rozzářila se, když to muž doložil vzpomínkou na přerušnutí ve druhém děj štví.

„Tak vy jste tu hru doopravdy viděl!“ Natáhla se a vděčně mu stiskla ruku. „V herecké branži člověk slyší hodně falešných lichotek.“

„Ne, ne, já tu hru opravdu viděl a docela dobře si na vás pamatuji.“

Gary se obrátil na Jacka a zeptal se: „Jacku, co takhle zahrát si zítra tenis?“

„To jakože mi dáš další nářez?“ zaúpěl Jack.

„Víš, že kulhám, a libuje si, když mě může ztrapnit,“ postěžoval si Gabbie.

„Hraješ?“ informoval se věcně Gary otázkou směřovanou ke Gabbie.

„Trochu,“ odpověděla.

„Výborně, zavolám Ellenu a dáme si čtyřhru.“

Gabbie pokrčila rameny. Jack se zaradoval. „Aspoň nepůjdu ke dnu sám. Garyho přítelkyně je v tenisu stejná přebornice jako on, což je výborné, ale jen pro ně. Doufám, že uběháš většinu kurtu.“

Gabbie se pousmála; Glorie se přitom tiše křenila a usrkávala ze své sklenky. Marek se k ní naklonil a tiše se optal:

„Hraje dobře?“

„Gabbie hraje tenis, jako by šlo o život,“ zašeptala Glorie.

„Gary je docela dobrý a Ellena taky.“

„Tak to bude dobrý zápas,“ přidal se Filip a usadil se vedle manželky.

„Koupili jste dům starého Kesslera, což je nejzajímavější nemovitost v okolí. Když jsem se sem přistěhoval, chtěl jsem si ji pronajmout,“ poznamenal Marek.

Glorie a Filip si vyměnili pohledy a Filip řekl: „Měli jsme štěstí. Začal jsem se po něčem tady poptávat zrovna v tom týdnu, kdy se ten dům objevil na trhu. Prodávali ho za směšně nízkou cenu. Kessler zemřel jenom měsíc předtím, než jsem zavolał zprostředkovateli. Ty ses musel o pronájmu dohadovat ještě se starým pánem osobně, ne?“

„To ne. Když jsem sem přijel, Kessler byl v Německu a dům byl už skoro rok prázdný. Nepodařilo se mi ale najít nikoho, kdo by mi poradil, jak se s majitelem spojit. Možná byl na návštěvě u příbuzných anebo u přátel svého otce. A tam taky zemřel.“

Filip přitakal. „Ano, tak nám to řekli. A proč sis chtěl ten statek pronajmout?“

„K tomu místu se váže mnoho historek,“ odpověděl Blackman a nakrátko se odmlčel. „Pracuji teď na nové knize. Nechci o ní moc mluvit, ale řekněme, že Kesslerova rodina v ní hraje důležitou roli. Hermanův otec, Fredrick Kessler, byl docela tajemný muž. Přijel sem v roce 1905 odněkud z jižního Německa nebo možná z Rakouska a měl s sebou hodně peněz. Zdá se, že když vypukla první světová válka, měl tady nějaké problémy s dokumenty, ale jinak to byl příkladný občan. Oženil se s Helgou Dorfmannovou a měl s ní syna. Vybudoval továrnu na nábytek a konkuroval většímu podniku, který byl v Jamestownu. Jeho nábytek byl poctivý a vydělal na něm hodně peněz. Jedna z nejzajímavějších historek praví, že měl hodně zlata a že ho zakopal někde na svých pozemcích.“

To Glorii rozveselilo: „Zakopaný poklad! Tak začneme kopat!“

Gary ji obdařil jedním ze svých bělostných úsměvů. „Vaše pozemky jsou velké. To by mohlo trvat hodně dlouho. A kromě toho je to jenom zkazka.“

„Mě zajímala Kesslerova knihovna a podivínské předměty v domě, prostě svědectví z dob mládí Fredricka Kesslera, abych tak řekl,“ pokračoval Marek

Glorie znovu pohlédla na Filipa, který poznamenal: „Já jsem si tu knihovnu prohlédl jenom letmo. Zprostředkovatel neměl ponětí, co vlastně v domě je. Kessler dlužil hodně na daních a stát s prodejem spěchal. Soud stanovil Kesslerova bankovního likvidátora. Měl jsem dojem, že to celé bylo poněkud neoficiální. Úředník zastavárny, s nímž jsem jednal, měl očividně naspěch, aby se té nemovitosti zbavil. Pozastavili dražbu a spěchali s prodejem.“

Zprostředkovatel říkal, že nejsou žádní pozůstalí, a do smlouvy zahrnul vše, co bylo v domě, včetně oblečení, nádobí, nábytku a knih. Nemám zatím přehled ani o desetině z nich. Můžeš se klidně zastavit a půjčit si cokoli, co tě zajímá.“

„Tajně jsem v to pozvání doufal. Možná se za pár dní objevím. Něco vám řeknu. Kdyby vám to nevadilo, Gary a já bychom se u vás nějakou dobu potulovali a pořídíme soupis celé knihovny. Až skončíme, budete mít inventář.“

Poprosím vás, abyste mi dali přednostní právo koupit si tituly, které by mne zajímaly.“

„Platí.“

Glorie připomenula: „Nějaké staré truhly jsou taky v podkroví a v suterénu.“

Garymu málem vypadly oči z důlků. „Úžasné! Kdo ví, jaké poklady se skrývají v temnotách?“

Gabbie vyprskla: „Nejdřív Jack se strašením v lese, teď zakopaný poklad. Ty si ale umíš vybrat, tati.“

Ve dveřích se objevila Agáta a dožadovala se pomocníků. Jack vzal Gabbii za ruku a odkráčeli prostřít stůl. Gary se ptal na Filipovy filmy a rozhovor se stočil k hollywoodským historkám a potížím, které provázejí filmování. Glorie se opřela a nechala konverzaci plynout kolem svých uší. Ty řeči o strašení v lese a o pokladu se jí moc nelíbily. Z nevysvětlitelného důvodu si vzpomněla na chlapce a zatnulo ji, zda jsou v pořádku.

do posledního detailu domyšleny a zaručovaly kuchařce úspěch a slávu. Dokonce i dvojčata, která si uměla vybírat, tentokrát dojedla bez jediné stížnosti.

Glorie si všimla, že chlapci jsou duchem nepřítomni a ponořeni do vlastní němé konverzace, již obstarávaly občasné významné pohledy jeden na druhého. Pokusila se vytrhnout je z jejich vzdáleného světa a vyptávala se, jak se měli. Chlapci se shodli, že Agátina farma docela ujde. „Barney nám ukázal jehňata,” začal Sean.

Filip se zeptal: „Kdo je to Barney?”

„Jeden pán,” pokračoval Sean. „Opravoval čerpadlo.”

„Ano, a smrdí stejně jako strýc Steve,” podotkl Patrik a snažil se vidličkou napíchnout růžičku brokolice. Strýc Steve Owinski byl filmový scénárista a Filipův přítel, ale také vytrvalý příznivec alkoholu.

Jack se zvedl a začal sklízet nádobí, které odnášel do kuchyně. Agáta viděla, že bude lepší, když k tomu podá vysvětlení:

„Barney Doyle je místní kutil.” Protože Glorii úzkostný pohled nepřestával být plný obav, Agáta ještě dodala: „Trochu pije, ale je úplně neškodný. Podle toho, co jsem slyšela, býval v mládí notorik, ale před mnoha lety s pitím přestal. Z ničeho nic ale začal znovu. Nemám ponětí proč.”

Gary řekl: „Víte přece, co se říká: alkoholici se pití nikdy úplně neodnaučí.” Glorie přitakala.

„V každém případě je to dobrý opravář. Kdybyste měli s něčím problém, obraťte se na něj. Servis v nákupním centru si dává načas, musíte jim všechno přivést a čekáte na to potom měsíce. Barney má u hranice mého statku na konci Williamsovy ulice dílnu nebo spíš boudu. Vy to k němu můžete vzít zkratkou lesem.” Agáta se zasněně usmála.

„Barney tiší můj stesk po starých časech, kdy existovaly jenom dílny místních řemeslníků. Je to živoucí doklad minulých dob. Já ho využívám ke svému výzkumu stejně jako pro opravy. Narodil se v Irsku a tam do sebe nasál neuvěřitelné bohatství ústně předávaných legend. Jeho znalosti srovnávám s tím, co ví zdejší druhá, třetí a čtvrtá generace přistěhovalců, a posuzuji pak, jak se ty materiály měnily ještě v Irsku a potom tady v Americe.

Jack se zeptal s hlavou v pootevřených dveřích: „Kdo chce kávu?” Spočítal zájemce a zase zmizel v kuchyni.

Gabbie vstala a řekla: „Pomůžu mu s tím.”

„Agáta si zvolila těžký úkol. V Irsku se teď stejně jako jinde v Evropě národní tradice šíří hlavně v tištěné podobě. Rodiče už nevyprávějí pohádky dětem sedícím na klíně, ale čtou jim je, a to ještě ne všichni,” řekl Marek.

„Takže myslíš, že Agáta nenajde dost verzí?” zajímal se Filip.

Marek zavrtěl odmítavě hlavou, ale Agáta se shovívavě zasmála. „To se říkálo vždycky. Marek je něco jako antropolog amatér a tvrdí, že v Evropě a Americe už ústní tradice neexistuje,” rýpla si.

„Možná existuje mezi starými americkými indiány a venkovany v Appalačských horách, ale jinde určitě ne. Můžete si přece koupit knihu a přečíst si tentýž příběh, ať jste v Anglii nebo Americe. Vážně, budete-li hledat pohádky o elfech, doberete se k témuž v okrese Williama Pitta stejně jako v Corku.”

„Co je to elf?” zeptal se Filip.

Agáta odpověděla: „Skřítek, rarach, leprekón, v každém kraji Irska jim říkají jinak.”

Glorie poposedla. Jasně teď cítila, že její synkové spolu nehlasně intenzivně komunikují. Dostala strach. Nedokázala pochopit, proč v ní tento rozhovor provokoval takové napětí.

Agáta pohlédla na dvojčata. „Víte chlapci, co to jsou elfové?”

„Mužičci v zeleném kabátku?” vyhrkl Patrik s podivným výrazem v tváři.

Seana Patrikova odpověď udivila, ale najednou mu tvář zbledla a ožila zároveň a chlapec vyhrkl: „Darby O’Gill!”

Filip se zasmál. „Správně.”

Marek nerozuměl. „Kdo je to Darby O’Gill?”

„Disneyův film Darby O’Gill a skřítkové. Kluci ho viděli před stěhováním z Kalifornie.”

„Jo,” řekl Sean rozmrzele. „Tam jsme měli kabel a speciální program s pohádkami.”

„Důkaz mé teorie,” přisadil si Marek. „Ti chlapci čerpají lidové příběhy z televize.”

Glorie řekla: „Jsou nešťastní, že tady nemáme kabel.” Podrbala Seana na hlavě. „Teď musíte vystačit se třemi kanály jako všichni ostatní lidé.”

Filip to nevydržel a řekl: „Mělo to být tajemství, ale prozradím to. Objednal jsem montéry a příští týden zapojí satelit.”

Chlapcům se rozšířily oči. „Budeme mít stovky kanálů!” zaradoval se Patrik.

Zavládl všeobecný halas a Glorie musela chlapce krotit. Vtom Sean prohlásil: „Táta Barryho Waltera má kanál s nahatými slečnami.”

Glorie se to pokusila zamluvit: „Popovídáme si o tom doma.”

Filipa to rozesmálo. „Není třeba. Objednal jsem kódování. Chlapci sek erotickým kanálům ještě několik let nedostanou.” Vtom vstoupili Jack a Gabbie a začali servírovat koláč s kávou.

„Když už mluvíme o pohádkových mytech, ví někdo, jaká je dnes noc?” zeptal se Gary.

Marek a Agáta se na sebe se smíchem podívali, ale odpověděla Glorie. „Svatojánská.”

„Jako ta od Shakespeara?” tázal se Jack.

„Mám dojem, že před třemi dny byl slunovrat,” dodal Filip,

„Podle církevního kalendáře je to dvacátého čtvrtého června,” řekla Glorie. „To je den narození Jana Křtitele.”

„Četl jsem Sen noci svatojánské. Domníval jsem se, že je to prostě... letní noc,” řekl Filip.

„Existují tři dny, které mají podle pověsti pro nadpřirozené bytosti zvláštní význam. První květen, dvacátý čtvrtý červen a první listopad. Ta dnešní je podle legend noc síly a oslav,” vysvětlila Agáta.

„A co ty druhé dvě. Vím, že první listopad je Den památky zesnulých, ale co ten květen?”

„První máj - skřítkci jsou marxisti,” zavtipkoval Gary.

Agáta řekla za všeobecného úpění osazenstva: „Je to den po Valpuržině noci, podobně jako Den památky zesnulých

následuje po halloweenu. Oba dny jsou pro skřítky dny přesunů."

Většina přítomných zjevně nerozuměla, co tím stará paní myslí. Vysvětlil to Marek Blackman, „Podle irských balad se v ty dny nadpřirozené bytosti stěhují z místa na místo. Říkáme tomu tažení duchů. Shakespeare je spojoval výhradně s noční atmosférou:

„To my elfi máme rádi,
'k Hekatě přec patříme,
každý z nás před sluncem pádí
za tmou jdeme jak za svým snem."

„Jenomže toho názoru je jenom on sám. Podle legend žijí předtím nadpřirozené bytosti šest měsíců v lese a pak zmizí a přestěhují se do jiného lesa, třeba na druhém konci světa. A dokážou to za jedinou noc."

Marek citoval další Shakespearovy verše:

„Obletíme zeměkouli,
dřív než měsíc na své pouti."

„To je taky důvod, proč není na světě místo, kde by se nevyprávěly pohádky. Za dlouhá staletí totiž nadpřirozené bytosti vystřídaly všechny kouty světa," řekla Agáta. „Pokud v ně věříte," dodala.

„A dnešní noc je ta mimořádná?" ozvala se Gabbie se smíchem.

„Podle tradice dnes pořádají slavnost," odpověděla Agáta. „Pojďte, půjdeme k tomu kouzelnému kopci, co jsme viděli minule. Možná tu slavnost uvidíme," vyzvala Gabbie a otočila se k Jackovi.

„Já nejdu," prohlásil Marek. Všichni se k němu obrátili. „Ten les dokáže být v noci pořádně nebezpečný."

Glorie povyskočila: „Jak to myslíš - nebezpečný?"

Gabbie se zašklebila: „Duchové? Duše indiánů?"

„Gabbie, neskákej mu do řeči," okřikla ji Glorie. Gabbie zrudla a chystala se odsekнуть, ale spatřila odmítavé Jackovo gesto, kterým jí nenápadně ukazoval na zaujatě naslouchající děti. Gabbie v mžiku pochopila důvod Glorie strachu a uvědomila si vlastní bezohlednost. „Proč je ten les nebezpečný, Marku? Jsou tam divoká zvířata?"

Marek se uvolnil a snažil se přejít do konejšivého tónu. „Ne, nic takového. Žádní obstarožní vlci ani medvědi se tu neukázali už pár století, už dlouho tu nežije nic většího než lasice a lišky. Ale lehce se v nich ztratí cesta. Ten les je větší, než vypadá, a v některých místech je opravdu neprostupný." Marek se obrátil k Agátě. „Pamatuješ na Rena McManuse? Ztratil se, když si jednou večer pokoušel nadejít zkratkou. Upadl na valu a zlomil si kyčel. Našli ho až za dva dny. Zemřel vyčerpáním. A znal tenhle kraj od narození. Chtěl jsem jenom říct, že potloukat se v lese po setmění je hloupost."

Agáta podotkla: „Reno McManus byl opilec a dokázal by se ztratit ve vlastní vaně. Když si Jack a Gabbie vezmou svítilnu a zůstanou na pěšině, neměli by mít žádné problémy." Bystře na oba pohlédla a Markovi dala najevo, že je netaktní, když nevidí, jak chtějí být oba na chvíli sami.

Marek pochopil: „To je pravda," řekl a přestal se o tom bavit.

Agáta navrhla: „Pojďme, vrátíme se do obývacího pokoje jako civilizovaní lidé a strávíme tam zbytek tohoto hezkého večera." Pohlédla na Jacka a požádala ho: „Přineseš nám brandy, že?"

Odešli z jídelny a pohodlně se usadili v obývacíku. Hovor se stočil na úplně jiná témata. Glorie sedící vedle Filipa si nepřestávala měřit oba chlapce, kteří byli evidentně klidnější než obvykle. Předtím, tam u jídelního stolu, se jich chtěla na něco zeptat, ale teď si nemohla vzpomenout, co to bylo. Nechala to být a pustila to z hlavy.

13 -----

Gabbie a Jack šli pomalu po cestě, na níž si svítili baterkou. Světlo odhalovalo nemilosrdně větve a vše ostatní, co stálo chodcům v cestě. Gabbie trvala na tom, aby s ní šel Jack do lesa pátrat po večírku duchů a vil. Baterka zablikala a na chvíli pohasla. „Sakra!" zaklel Jack. „Ty zatracený baterie už docházejí!"

„No tedy," řekla Gabbie a napodobila jižanský přízvuk, „tak hrubé vyjadřování! A to si říkáte vychovaný muž, pane!" I v šeru bylo vidět, že to Jacka rozesmálo. „Nevadí, Lancelote. I já jsem kdysi zaslechla pár kleteb a jsem dívka bez predsudků."

Jack se tiše zasmál. „To jsem si všiml. A taky hodně mimořádná dívka."

Gabbie zmlkla a po chvíli chůze se ozvala znovu: „Neříkáš to jen tak, že ne?"

Zastavil se a zamířil baterku k zemi. Hleděli na sebe; slabé světlo ozařovalo zezdola jejich tváře. Neřekl nic, ale naklonil se k ní a něžněji políbil. Na chvíli zůstala jako přimrazená, ale pak k němu přistoupila a nechala ho, aby ji objal. Proudila z něj síla a Gabbie si byla vědoma, jak rychle a vzrušeně mu bije srdce. Po chvíli se odtáhla a zašeptala: „Oh... to byla docela správná odpověď."

Usmál se. „To doufám." Uchopil ji v pase a jednotným krokem se pomalu vydali dál. „Nemyslím, že jsi divná, Gabbie. Nemělas lehký život, ale naučilo tě to přemýšlet. Většina dívek tvého věku, které znám, dělá dojem, že jsou o hodně mladší než ty."

Položila hlavu na jeho paži. „Snažím se to někdy utajit. Tobě... myslím, že tobě důvěřuji."

„Díky."

Vychutnávala chvíli naprostého ticha, jež rušil jenom zvuk jejich kroků na stezce a jemný vánek v korunách stromů. Byl

teplý vlahý večer, měsíc byl skoro v úplňku a jeho světlo slabě osvětlovalo les. Nakonec se odhodlala: „Já... chodíš s někým?"

„Ne, s nikým," řekl bez zaváhání. Po krátké odmlce pokračoval: „V Chapel Hillu jsem chodil s Ginger Colfieldovou. Seznámili jsme se už na střední škole v Cole, v Colfieldu. Bylo to docela vážné, aspoň pro Ginger. Jenomže, když jsem přešel sem, bylo těžké udržet si kontakt, chápeš? Ginger je teď v Atlantě a pracuje v reklamním oddělení Coca-Coly. Mám dokonce takový dojem, že se loni zasnoubila. Prostě nic, co by stálo za řeč. A ty?"

„Měla jsem jednoho kluka, před dvěma lety na střední škole v Arizoně. Od té doby nikoho, jenom občasné rande." Jack odpověděl. „To jsem nikdy nedělal. Když se s někým seznámím, většinou s ním pak zůstanu dlouho." Odmlčel se.

„Ta poslední záležitost s Ginger mě trochu sebrala, chápeš?"

Gambie jeho přiznání uspokojilo a rozrušilo zároveň. Jack se jí líbil tak strašně, jako ještě nikdo jiný, ale měla strach, aby se jí to všechno nevymklo z rukou. „Ty moc na lásku na dálku nevěříš, co?"

Zastavil se řekl: „Vracíš se v září zpět do Kalifornie, že?"

Otočila se k němu. „Ano." Najednou dostala sama na sebe vztek, protože si uvědomila, že předbíhá událostem.

„Chápej, nechci z tohotohle dělat něco mimořádného, ano?"

Odvrátil se, jako by ve tmě po něčem pátral, a pak řekl: „Ale co když to je mimořádné?"

Ztuhla, najednou jako by nevěděla, co si počít. Proudily jí city, které jako by přicházely z nesmírné hloubky, a Gabbie byla překvapená jejich silou. Z ničeho nic jí Jack Cole a vliv, jaký na ni měl, naháněl strach. Zároveň si dobře uvědomovala, že to, co teď řekne, zásadně ovlivní zbytek letošního léta a možná i všeho, co se stane pak. S povzdechem, který jí vymanil té náhlé síle, se k němu přitiskla blíž a položila mu hlavu na rameno. „Pane... co to se mnou provádíte?"

mlčky ji objímal. Měla pocit, že se jí srdce prodere krunýřem žeber a že přestane dýchat. U ucha se jí ozvalo něžné:

„Mohla bys přestoupit do Fredonie. Nebo by mě možná ještě přijali na univerzitu v San Diegu. Anebo můžeme odjet do Paříže a najmout si nějakou mansardu. Až na to, že moje francouzština trochu vázne." Uchichtla se. „Ale radši s tím počkejme a uvidíme, jestli se mnou budeš chtít mluvit ještě zítra."

Gabbie se na něj s úlevou usmála. I přes okolní tmu v jeho očích spatřila něhu a oddanost. Tělo jí zalila vlna tepla.

„Jacku Cole, není vyloučeno, že si vás oblíbím."

Odpověděl jí polibkem. Když se pustili, dodala chrlivě: „A možná víc než to."

Znovu se políbili. Gabbie si náhle uvědomila, že je poprvé s mužem, jímž by se dobrovolně, bez protestu a bez váhání nechala odvést kamkoli a tam se s ním milovat. V uších jí tepala krev a dech se zrychloval. V jednom okamžiku podivně vytrženém z těch předchozích si položila otázku: Copak jsem se do tohoto člověka zamilovala?

Jack najednou strnul a narušil atmosféru vzájemného souznění. Gabbie se zeptala: „Co je?"

„Poslouchej," řekl tiše.

Nastražila uši, ale nejdřív neslyšela vůbec nic. Pak začala rozeznávat lehounký neznámý zvuk. Znělo to tak slabě, že to málem přehlášovaly větve, jež rozechvíval noční váněk. Ale bylo to něco jiného, něco dráždivě známého, avšak unikajícího jakémukoli bližšímu vymezení.

Ve vzduchu bylo navíc ještě něco dalšího. Něco hrůzně smutného stejně jako úžasného. Vzduchovalo to rozumu a logice, jako by to zasahovalo až za hranice vědomí a dotýkalo se samé podstaty jejich pocitů. Gabbie cítila pulzující krev v žilách a do očí jí vstoupily slzy. Zašeptala: „Co se děje?"

Jack ji pevně svíral. „Nevím, Gabbie, nevím." Hluboce oddechoval a vypadal, že se snaží nepodlehnout podivným a silným citům, které jim prostupovaly. Znovu se hluboce nadechl a řekl: „Něco zvláštního." Rozhlédl se kolem. „Myslím, že je to tam."

Jeho slova jako by ten pocit přítomnosti něčeho nadpřirozeného smazala. Jakkoli byly ty vjemy úžasné a záhadné, zmizely, jakmile se Jack pohnul. Rovněž Gabbie se zhluboka nadechla, snažila se uklidnit a následovala Jacka.

Opatrně postupovali lesem ke zdroji té zvláštní energie. Přelezli spadlý kmen a Jack si oddechl: „Vím, kde jsme."

Gabbie se rozhlédla, ale místo ji nebylo povědomé ani trochu. Cele se upnula na Jacka. Uvědomila si náhle starostlivě, že kdyby se mu cokoli stalo, neměla by nejmenší tušení, kudy jít hledat pomoc. „Kde jsme?"

Napřáhl skomírající baterku a tiše řekl: „Most Skřítků je tam-hle, za tím valem. A odtud vede pěšina přímo k zadním dveřím vašeho domu."

Kývla a oddechla si, že se konečně zorientovala. Jack vyrazil dopředu jako voják na hlídce. Trochu se předkláněl a vyzářovalo z něj napětí a soustředěnost, jako by počítal s útokem ze zálohy. Stoupal cestou mezi stromy a vyšplhal na malý val. Když byl skoro nahoře, zaklel. „Co je?" zeptala se Gabbie.

„Ta zatracená baterka zhasla úplně." Slyšela, jak do svítilny několikrát mamě udeřil ve snaze vykresat z ní poslední záblesk. Po posledním nezdařeném pokusu Jack zastrčil nyní už zbytečnou baterku do zadní kapsy. Zapátral zrakem kolem sebe a snažil se přivyknout tmě. „Pojď sem ke mně," zašeptal.

Gabbie šplhala za ním; viděla ho navzdory tmě. „Je tu trochu měsíčního světla," zašeptal, „ale opatrně. Můžeš snadno spadnout a zlomit si nohu, když došlápneš někam, kde to vypadá zdánlivě neškodně."

„Vrátíme se?"

„Bude bezpečnější, když vyjdeme až nahoru a pak se vrátíme po cestě za pahorkem Krále duchů. Pojď." Vzal ji záruku a vedl ji, dokud se nedostali na vršek srázu. Vtom se zastavil. Gabbie sevřela jeho ruku. „Co je?"

Jack zíral v úžasu před sebe a zmohl se pouze na to, že ukázal před sebe. Gabbie v tu chvíli nechápala, proč se vlastně zastavil, ale pak se podívala do šera a spatřila to také. Na vrcholku pahorku Krále duchů se něco pohybovalo.

Vypadalo to, jako by mrak plující přes měsíc vytvářel na zemi tančící stíny. Gabbie pohlédla na oblohu, ale nebe bylo úplně jasné. Tak jasné, že v záři měsíce nebyly vidět ani hvězdy. Oči si postupně zvykaly na světlo a dívka viděla, že na pahorku se něco hýbe. Postavy podobné lidským se pohupovaly a kolébaly jakoby v rytmu neslyšné a pozvolné

písně. Větretem se neslo jemňounké cinkání, skoro zvonění, téměř hudba. Vzduch byl plný smíšené vůně koření a polních květin, bylo to cizí ale zároveň povědomé.

Jack si volnou rukou promnul oči, jako by se domníval, že to, co vidí, je nějaký přelud nebo oční porucha. Gabbie se chystala něco říct, když vtom ji Jack zatáhl za strom. Něco se blížilo. Jack ji pevně svíral a Gabbie začala mít hrozný strach, který nedokázala ničím vysvětlit.

Něco přicházelo tmou a Gabbie se ocitla ve stavu primitivního a nevysvětlitelného dětského strachu z neznáma, které se blížilo temnotou. Zavěsila se za Jacka, který vedle ní stál jako pevná skála, útočiště a ochránce zároveň. V tu chvíli Gabbie věděla, že Jack ji bude bránit, bude-li to třeba. A v tutéž chvíli se o něj začala bát. Zmocnila se jí hrůza, že ho ztratí.

Děs se stupňoval a Gabbie si byla vědoma, že na dosah ruky je něco nesmírně silného a zlověstného. Ať to bylo cokoli, bylo to tak blízko, že by se toho mohla dotknout. Gabbie skryla obličej na Jackově hrudi a zadržela dech. Byla cele pohlcena nevysvětlitelnou panikou. Nejdřív cítila, že se to něco zastavilo u nich a že začalo obcházet kolem. Ať to bylo cokoli, vědělo o nich, a ten strom je před tím rozhodně neskryl. Mohlo to na ně sáhnout. Ten dotyk by znamenal, že jsou oba ztraceni. Gabbie si to uvědomila a z hrdla se jí vydral hlasitý výkřik.

A pak to zmizelo. Gabbie potlačila touhu znovu zaječet a utéct. Snažila se vypořádat se strachem, který ji dusil. Cítila, že Jack je napnutý k prasknutí. Dýchal rychle a trhaně. Ať se k nim přiblížilo cokoli, teď to bylo pryč a hrůza, již to vzbuzovalo, odplynula s ním. Gabbie zabořila prsty do Jackovy košile a naslouchala. Ďábelská bytost i nepoj měno vatelný děs byly pryč.

V temnotě bylo slyšet pouze zvuky noci, větve rozechvívané větrem a šumění listů. Občas byl slyšet dusot pelášíciho lesního tvora, možná veverka unikající před tise se snažící sovou nebo slídícím mývalem.

Gabbie znovu nabrala dech a pocítila nesmírnou úlevu. Cítila, že i Jack se začíná pomalu zklidňovat. Zašeptal: „Jsi v pořádku?“

„Ano,“ odpověděla stejně tiše. „Co to proboha bylo?“

„Nevím.“ Odvedl ji od stromu a podíval se na pahorek. Jestliže tam předtím něco viděl, nyní to bylo pryč a nezůstala po tom ani stopa. Jack se po chvíli mlčení optal: „Cos tam viděla?“

Gabbie zaváhala, protože si nebyla jistá. „Bylo to něco... nejasné tvary. Možná to světlo, o kterém jsi mluvil, když jsme jeli nedávno na koních. Eliášovo světlo. V každém případě to bylo dost matné.“

Jack dlouho nic neřikal a nakonec souhlasil: „Ano, to muselo být ono.“

„Proč? Cos viděl ty?“

Jack na ni pohlédl a jeho tvář se v měsíčním světle zdála úplně bílá. „Budeš si myslet, že jsem blázen. Ale v první chvíli bych mohl přísahat, že jsem na tom kopci viděl nějaké tančící lidi. Všichni na sobě měli nějaké šaty a pláště. A pak se mi najednou zdálo, jako bych se díval mlhou.“

„Možná jsi vypil moc brandy,“ řekla nepřesvědčivě Gabbie.

„Možná. Ale jedna věc je jistá - bylo to hrozně podivné.“ Vzal ji za ruku a převedl ji přes vyvýšeninu dolů k cestě, která vedla k domu. „Ode dneška, až zase uslyším podivné historky o tomhle lese, budu je brát vážněji.“

Gabbie si cestou snažila ujasnit, co se vlastně stalo. Jakmile se vzdálili od pahorku Krále duchů, vzpomínka na tančící postavy bledla a byla čím dál mlhavější. Nakonec si začala být jistá, že jasné tvary, které viděla, byly jen výplodem její fantazie. A ta nevysvětlitelná hrůza byl zřejmě jenom strach vyvolaný tmou. Jakmile přešli most Skřítků a zamířili domů, Gabbie si byla stále víc jistá, že podlehla vlastní bujné představivosti.

„Jacku?“

„Ano?“

„Zní to hloupě, ale... co jsme to vlastně viděli tam vzadu?“

Jack se zastavil jakoby překvapen tou otázkou a pak znovu vykročil. „Cože? ...něco... nevím. Myslím, že to způsobilo to světlo. Proč? Máš strach?“

Gabbie odmítavě zavrtěla hlavou a pak zmlkla. Teď už nedokázala pochopit, proč se nechala tak vyděsit nějakým nezřetelným pohybem v dálce. Byla si jistá, že s Jackem viděli nad lysým pahorkem jenom hru stínů, kterou způsobilo měsíční světlo. Pocit okouzlení tajemným temným lesem z ní rychle vyprchal. Její mysl se znovu začala zabývat pocity k Jackovi a to pro ni bylo tajemné až dost.

Ten v temnotě za nimi vystoupil ze stínu stromu a vítr k němu nesl zvuky tance. Když se chtěl skrýt lidským očím, byl beztvářá vše pohlcující čern. Ale najednou se mu zachtělo vyměnit si masku. Znenadání zde stál v celé kráse záviděníhodné dokonalosti. Modré oči jakoby vytesány z ledu jezer zmrzlých v zimní krajině, již lidské oko nikdy nespátřilo. Pohyboval se snadno a vypadalo to, že krajinou spíš neslyšně pluje. Celou postavu zahaloval plášť a kolem něj se vznášela vůně koření a polního kvítí. Bylo to světlo a krása a byl to ďábel sám. Díval se, dokud mu Gabbie s Jackem nezmezili z dohledu a pak se otočil k té druhé. To její blízkost ho zastavila, když se chystal zkřížit cestu těm dvěma procházejícím lidským tvorům. Pouze ona jediná byla schopná změnit jeho vůli. Jen ona byla tak silná, aby překazila jeho plány. Tmavou noc protrhl jeho smích, plný vzteku a strachu zároveň. Se smíchem, prostým jakékoli radosti a veselí, se otočil a vydal se směrem ke Královninu dvoru. Pak zmizel.

Královna družina na vršku kopce na chvíli přerušila tanec, protože hudba umlkla. Hudebníci se jako jeden otočili a přes tanečníky zírali do tmy. Všichni se třásli, protože věděli, že tmou se potlouká zase On, a že s sebou bere vše, nač si vzpomene. Jedině Královna mohla zaručit, aby se mu nedostali do rukou a nebyli mu vydáni na pospas. Měli hrozný strach, neboť slyšet jeho smích bylo stejně jako naslouchat šílenství.

Glorii vylekalo prasknutí kuchyňských dveří. Za okamžik uslyšela tlumený smích. Uklidnila se, protože poznala, že jsou to hlasy Jacka a Gabbie. Chtěla jít za nimi a poptat se, jak se jim jejich noční výlet vydařil. Pak se ale rozhodla zůstat, kde byla, protože ztišené hlasy svědčily o tom, že jakékoli vyrušení by mohlo být nevítané. Glorii bylo jasné, že ten mladík ze Severní Karolíny Gabbie přitahuje. Rozhodla se, že nechá věci dozrát.

Pohlédla se na Filipa, jenž pročetl poznámky, které bude zpracovávat druhý den. Pak uslyšela, jak Patrik volá z dětského pokoje. „Mami! Tati!“ Vyskočila ze židle a běžela ke schodům, aniž tušila, oč se jedná. Patrikovo volání bylo vzrušené, ale ne naléhavé. Filip se však řítil za ženou se starostlivým výrazem. Nedokázal si vysvětlit, proč je najednou taková nesvá.

Dorazili do pokoje a našli chlapce usazené vedle sebe na bedně na hračky. Oknem pozorně sledovali něco venku. Sean ze sebe vypravil: „No ne!“ a Patrik to po něm jako ozvěna opakoval.

V hluboké tmě venku u stodoly jakoby ve vzduchu zavěšeno svítlo asi deset malých zelenomodrých světýlek nebo spíš bodů, které se pohybovaly tmou. Vypadalo to, jako by někdo ty miniaturní lampičky zhasínal a rozsvěcoval.

„Hezký!“ řekl Patrik.

Filip se zasmál. „To jsou svatojánské mušky, kluci. To nic není. Stačí pořádný líjak a budou jich tam tisíce. Vezmeme si sklenici a pár jich chytíme.“ Obrátil se na Glorii a řekl: „Na světlušky jsem úplně zapomněl. Když je vidíš od malička, považuješ je v dospělosti za úplně samozřejmou věc. Nenapadlo mě, jak to zapůsobí na děti, až je uvidí poprvé.“

Glorie se uklidnila. Příběhla sem vystrašená a teď se musela své mateřské úzkosti zasmát. „Dobře, a teď do postele.“

„Ale mami,“ řekli hoši jedním hlasem.

„Mohli bychom se ještě chvíli dívat?“ řekl prosebně Sean.

„Dobře, tak chvíli. Ale za deset minut se přijdu podívat, jestli nebudete v posteli ...“

Kluci neztratili dobrou náladu, protože tahle výhrůžka nebyla nebezpečná. „Za chvíli si lehneme,“ ujistil Patrik. Všem bylo stejně jasné, že kluky pod peřinu dostanou až další matčiny kroky na chodech.

„Dobře. Deset minut.“

Filip položil ruku kolem manželčina pasu. „A příští rok uslyšíš kuňky.“

„Jaké kuňky?“ zareagoval Sean.

„Jarní,“ odpověděl otec. „Žabičky velké jako ořezávátko. Dělají hrozný kravál. Je to legrace.“

„Hezký,“ řekl Patrik.

„Dobrou, kluci,“ rozloučil se Filip a dospělí odešli.

Patrik a Sean dodrželi přesně to, co slíbili; do postelí dopadli v téže chvíli, kdy Glorie otevírala dveře. Urovnala jim peřiny a vrátila se do přízemí. Patrik usnul skoro hned. Seanovi v tom však bránil podivný neklid. Po deseti minutách marného boje se spánkem se zvedl a vylezl si zpět k oknu.

Usadil se znovu pohodlně na bednu a sledoval, jak se modrobílá světélka proplétají v neúnavném tanci. Byl tím výjevem uchvácen. Z kalifornského suchého podnebí svatojánské mušky neznal. Tohle bylo lepší než cokoli, co Sean kdy viděl v Disneylandu. Pak se najednou několik světýlek vydalo směrem k domu. Sean natahoval krk, aby viděl jak mizí pod jilmy před jeho oknem zastíněným stříškou.

Spatřil světlo a pochopil, že světlušky jsou právě pod místem, odkud je pozoroval. Přitiskl tvářičku co nejvíce k oknu a snažil se odhadnout, kde přesně by mohly být.

Pak se najednou jedna vyhoupla nahoru a přesně před oknem se zastavila. Sean se tak lekl, že odsedí dozadu. Nevěřil vlastním očím, neboť to, nač hleděl, se hmyzu nepodobalo ani v nejmenším.

Tam venku v nočním vzduchu před nim byla miniaturní svítící bytost. Nahá a dokonale tvarovaná malá žínka, ne větší než Seanův palec. Chvěla se tam jako kolibřík, třepetajíc téměř neviditelnými křídly. Očima, neúměrně velkýma v poměru k její drobné tváři, Seana chvíli vesele a pobaveně pozorovala a pak zmizela.

Sean byl jako omráčen. Podíval se na spícího Patrika a pak na proužek světla, jenž do pokoje proudilo škvírou dveří, které nechávali rodiče pootevřené, aby mohli v noci chlapce nehlukně zkontrolovat. Nevěděl, co má dělat.

S bušícím srdcem tam seděl dlouhou chvíli osamocen a pak se vrátil do postele. I tentokrát musel na spánek čekat velmi dlouho.

ČERVENEC

1 -----

Kapela vyhrávala národní hymnu a dav k tomu nadšeně tleskal navzdory tomu, že takt trubek a klarinetů se moc neshodoval. Po Hlavní ulici pochodovala v čele průvodu dechová kapela Pumpy z pittsvilleské střední školy. Minula redakci pittsvilleského Herald a po Státní ulici směřovala k městskému parku. Právě se konal slavnostní průvod pořádáný každoročně u příležitosti svátku 4. července.

Chlapci seděli na obrubníku. Unikli tak tlačenci, s níž se potýkali dospělí, a z úrovně dané jejich miniaturními postavičkami měli dobrý výhled. V pravých rukou oba drželi americké vlajky, kterými divoce mávali. O co min je zajímavé kamerami snímáný růžový průvod, o to víc byli uneseni školní kapelou, amatérsky vyrobenými alegorickými vozy a místními celebritami jedoucími v automobilech pronajatých v nedaleké agentuře. Byla to čirá radost a přehlídka, při níž panovalo upřímné a bujaré veselí. Ani jeden z chlapců nic podobného ještě nezažil.

Patrik rýpl do bratra loktem. Bratrská potyčka byla vždycky na spadnutí a Sean se už už chystal k pěstnímu zápasu.

Nechal toho, protože to nebyla pobídka k boji. Patrik totiž řekl: „Tamhle je Gabbie.“

Filip a Glorie stáli za svými syny a jakmile se objevila Gabbie a Jack, začali mávat. Místní chovatelé koní a nadšenci zorganizovali přehlídku koní. Jezdci na sobě měli historické kostýmy z doby revoluce. Jack seděl na Johnu Adamsovi v obleku zálesáka. Na hlavě měl čepici z mývala a držel pušku s křesacím zámkem, která se dosud povalovala v podkroví nějakého domorodce. Gabbie na sobě měla krásné šaty, které by si zasloužily být vystaveny v muzejní vitrině. K příležitosti červencové slavnosti tu róbu zřejmě někdo vyhrabal ze dna staré truhly. Byla z drahého hedvábného brokátu s utaženým pasem a výstřihem, takže prozrazovala nositelčiny tvary a odhalovala značnou část jejího poprsí. Gabbie to slušelo, o čemž svědčilo i uznalé hvízdání z řad starších chlapců přihlížejících v davu. Začervenala se a zdálo se, že Jackovi šli ti výrostci pořádně na nervy. Dívka pátrala mezi diváky po otci, nevlastní matce a bratřech a jakmile je spatřila, zamávala jim. Když je mýjela, tiše zasténala: „Dámské sedlo,“ a zoufale obrátila oči v sloup. Glorii to rozesmálo a neznatelně přikývla na znamení, že s ní soucítí.

Když projela celá skupina, řekla Glorie Filipovi: „Není nádherná?“

Filip souhlasně kývl a v jeho gestu se zračila hluboká láska a pýcha, kterou choval k dceři. Glorie se pro sebe usmála a dodala: „A Jack vypadal taky dobře.“

Filip pokrčil rameny. Kolem právě procházely s řízností hodnou vojenské čestné jednotky děti ze základní školy Williama Pitta. „Možná,“ řekl nepřítomně. Glorie vyprskla smíchy.

„Co je?“ zeptal se.

„Nic. Jen, že z tebe promluvil žárlivý otec.“

„Ze mě?“

Glorie pozorovala, jak jim Jack a Gabbie mizeli na Státní ulici z dohledu. „Možná se mýlím, ale zdá se, že by to mezi nimi mohlo začít být vážné.“

Filip ze sebe vydal nevěřící: „Cože? Vždyť jsou to teprve děti.“

„Ale nikoli z hlediska zákonů státu New York, miláčku. Mohou volit a dělat většinu ostatních věcí, jež jsou dovoleny údajně zodpovědným dospělým.“

„No dobře, ale ať se na to díváš z jakékoli stránky, jsou prostě ještě hodně mladí.“ Glorie se znovu zasmála a Filip vypadal, že ho to štvě. „Zdám se ti směšný?“ Glorie radši jenom kývla a pokoušela se ovládnout své veselí. Filip konečně roztál a pousmál se. „Opravdu myslíš, že to myslí vážně?“

Ze zdola se ozval Sean: „Určitě se hodně líbají.“

Oba rodiče pohlédli dolů a Glorie se nevěřicně zeptala: „Špehujete snad svou sestru?“

Patrik se podíval nahoru na matku a řekl nedůtklivě. „Kruci, vždyť se večer loučí pod našim oknem.“ Našpulil rty a předstíral, že líbá Seana, který se mohl smíchy potřhat, a odstrkoval ho od sebe. „Pusinku, pusinku.“

„Hej,“ klidnil je Filip a snažil se vypadat přísně. „Nechejte Gabbie na pokoji.“ Byl si ale vědom, že jeho žena se baví a že totéž by se dalo říci o něm.

Glorie konečně řekla. „Dělejte, jako že o tom nevíte, kluci. Za několik let na tom budete podobně. A má-li Bůh smysl pro humor, vaše děvčata budou mít malé brášky.“

Chlapci se zaškaredili, j ako by tu matka před nimi načrtávala budoucnost rovnající se povinnosti sníst játra anebo ještě hůř, cestě k zubaři. „Fuj,“ komentoval to Sean a Patrik jenom pohodil hlavou.

Průvod pokračoval a když projel poslední alegorický vůz, řekl Filip: „Pojďme do parku.“ Podíval se na hodinky. Do konce všech čísel zbývá hodina. „Můžeme rozdělat oheň a připravit jídlo. Gabbie a Jack nás najdou. Můžeme si to užít, než bude ohňostroj.“

Vedle Hastingsů se objevil nějaký hoch. Zdálo se, že snad musel spadnout z nebe. Pohlédl na dvojčata, která opětovala jeho zkoumavý pohled. „Hrajete, kluci?“ zeptal se a bušil přitom malou pěsti do odřené rukavice baseballového zadáka. Patrik a Sean téměř shodně zvedli vlastní rukavice z obrubníku, kam si je prve odložili. „Tam v parku je zápas. Chcete se přidat?“

Chlapci místo odpovědi briskně vyskočili. V mžiku předběhli rodiče a Glorině výzvě, aby zůstali poblíž, věnovali opravdu jenom nejnnutnější pozornost.

2 _____

Gabbie se blížila k rodince připravující jídlo. Sukni si vzdorovitě držela nad kotníky a vedla Pampelišku. Glorie se zadívala pozorně na blížící se nevlastní dceru a bylo jí vše jasné. „Ksakru, pohádali se,“ řekla.

Filip vzhlédl od dřevěného uhlí, jež právě prohrabával, a přitakal: „Jo. Vypadá přesně jako její matka, když se mi chystala kvůli něčemu uříznout hlavu. Všechno je v loži.“

Gabbie se složila na velkou deku bojující se záplavou hedvábí a spodniček a nepřestávala přitom z očí metat blesky.

„Ahoj, Gabbie,“ pozdravila ji něžně Glorie.

„Nazdar, drahoušku,“ přidal se otec a velmi pozorně se přitom zaobíral uhlím.

Dostalo se jim odpovědi, která připomínala spíš zavrčení divoké kočky. Gabbie se rozhlédla a zjistila, že dvojčata hrají s ostatními dětmi z města baseball na pískovém hřišti a že všichni přítomní jsou zaujati přípravou večere. Po několika minutách ticha to nevydržela a vyrazila ze sebe: „Tak proč něco neříkáte?“

Glorie vzala manželovi z ruky dlouhou vidličku na obracení masa a naznačila mu bradou, že by si měl jít s dcerou pohovořit. Filip dosedl vedle Gabbie a řekl: „Tak co je za problém?“

„Pedofil! Pitomá pihovatá středoškolačka s velkýma prsama.“

„Jack?“ zeptal se Filip a znenadání ho napadlo, že by všechno bylo mnohem jednodušší, kdyby měl jenom syny.

„Jo,“ odsekla. „Nechali jsme koně odpočinout, než je povežeme zpět. A ta malá coura si přišla, jako že s nim chce mluvit“

»soudkromě«, - Gabbie napodobila nelahodný hlas neznámé - „a pán mi řekl, abych šla napřed, že přijde za chvíli. No dobrá, když se mu líbí školačky, mně to může být jedno."

Filip se obrátil ke Glorii s výrazem žadonícím o pomoc. Glorie přestala předstírat, že udržuje oheň, a popošla k dceři. „Možná jsi na něj moc přísná, Gabbie."

Gabbiiny oči záplaty a dívka vstala. „Musím odvést Pampelišku do stáje pana Laudermilche."

Filip se zeptal: „Když ji necháš u Laudermilchů, jak se dostaneš zpátky sem?"

Se špatně ovládaným vztekem odpověděla: „Mají tam pro nás připravený odvoz,"

Glorie pokývla, Gabbie si vyhnula sukni a stylem nehodným dámy vyskočila na koně. Nechala sukni ohrnutou až k pasu a odhalila holé nohy v kraťasech z ustrížených džínů. Jednu z nich zapasovala mezi dva hroty sedla. „Krucifix, nenávidím tyhle dámské sedla!" Přitáhla klisně uzdu a bičikem ji pobídla ke klusu.

Glorie se obrátila na Filipa. „Ano, myslím, že to začíná být vážné."

„Alespoň z její strany," přitakal a vstal. „Chápal jsem, když loni šílela při rozchodu s Dannym.. Byli spolu dost dlouho."

Ale Jacka zná měsíc. Ještě nikdy jsem ji neviděl v takovém stavu kvůli klukovi."

„No protože se zamilovala do muže, chlapče. Sice do mladého, ale do muže. Poprvé je to pokaždé nejsilnější."

Filip na to nic neřekl a díval se, jak hrají kluci. „Třeba se to nějak napraví," poznamenal.

Glorie se zasmála a políbila ho na tvář. „Nezbývá nám než doufat."

Za chvíli přišel Jack a vedl s sebou Johna Adamse. „Ahoj," pozdravil vesele. Filip a Glorie na sebe mrkli. „Kde je Gabbie?"

„Říkala, že musí odvézt koně do stáje," odpověděla Glorie.

Jack poznamenal: „To ano, ale já ji nepotkal."

Glorie odpověděla: „Odjela tímhle směrem"

„Aha," řekl Jack a rychle se omluvil: „Promiňte."

Filip se optal: „Je mezi vámi nějaký problém?"

„O ničem nevím. Tam, kam ukazuješ, je Williamsova ulice. Gabbie to v tom případě vzala zkratkou lesem kolem vašeho domu. Jenže tam tudy projela jenom párkrát a mohla by se ztratit. Raději pojedu za ní."

Glorie si to chtěla nechat pro sebe, ale nakonec řekla: „Vypadalo to, že Gabbie je pořádně naštvaná."

Jack nevěděl, oč se jedná, a raději se ujistil: „Naštvaná?"

„Povídala něco o pedofilovi."

Jack vypadal nevěřičně. „To že říkala?"

„Přesně tak," odvětil Filip.

Jack nevěřičně zakroutil hlavou. „To byla Sheila Rileyová. Rozhodla se, že půjde na Cornellovu univerzitu, a chce, aby jí Aggie napsala doporučení. Poprosila mě, abych o to Aggie požádal. Sama se trochu stydí. A navíc chodí s klukem."

Jack se vážně podíval na Glorii. „Gabbie byla vážně naštvaná?"

„To si piš. A parádně," prohodila Glorie.

„Ve vši účtě, Filipe, nevšiml sis, že tvá dcera je někdy poněkud tvrdohlavá a svéhlavá? A to nemluvím o tom, jak dokáže ztratit nervy a vypěnit?"

„Tak toho jsem si, Jacku, všiml, ano."

Jack se podíval na oblohu. „Raději jedu za ní. Za hodinu se setmí. Jestli se rychle nedostane z toho lesa ven, bude těžké ji najít." Bez dalších slov pobídl Johna Adamse a zamířil do Williamsovy ulice. Filip se dal do smíchu. „Copak?" otázala se Glorie.

„Mám pocit, že se mi ten mládenec začíná zamlouvat."

Glorie přitakala: „A mně taky."

„Hele, podívej se na to," ukázal Filip.

Glorie se otočila na hřiště, kde stále hráli kluci, a řekla: „Co se děje?"

Filip se spokojeně zachechtal: „Patrik právě hodil nádherný balón k druhé metě a dostal běžce. Kluci mají docela páru."

Glorii hrdá otcovská poznámka pobavila. „Věnujme se teď jídlu, které je základem rodinného štěstí, pane. I když odpaluje mocný Casey a bez ohledu na to, kdo v této hře zvítězí, máme na krku hladové chlapce."

Filip se rozesmál a položil na rozpálený rošt několik párků.

3 -----

Gabbie minula hangár, nad jehož dveřmi se skvěl úhledně vyvedený nápis: Doylova opravna domácích spotřebičů. Vedla Pampelišku přes hliněnou zídku a minula dílnu. Věděla, že hned za ní se octne v lese a tam by už měla být na rohu pozemku Agáty Grantové. Odtud do lesa nikdy nejela, ale byla poblíž několikrát s Jackem. Zhruba tušila, kde je stezka vedoucí k jejich domu. A z ní už trefí na Laudermilchovu farmu. Chtěla se vyhnout městu, kde by se musela potkat s Jackem. Cestou k Landermilchům měla čas trochu si všechno promyslet.

Pomaloučku z ní vyprchával původní vztek a na jeho místo nastupoval pocit ztráty. Ještě nikdy v životě takhle nežárlila. A ještě nikdy jí v břiše nehledala tak trýznivá bolest. Jediná vážná známost, kterou dosud měla, sice skončila rozchodem, ale tenkrát pociťovala spíš zlost, že byla oklamána, a nikoli tak hroznou prázdnotu jako nyní. Tváře jí žhnuly a do očí se jí bez důvodu hrnuly slzy. Cítila se hrozně. Jak to mohl udělat? Ptala se v duchu. Snadno, odpověděla si tvrdě. Ta zrzka byla kus. Měla plná, ale ne příliš velká prsa a dlouhé nohy modelky. Do Gabbiiných očí se řinuly další slzy. Dívka se propadala do nejčernějšího zoufalství.

V tu chvíli zaslechla podivné klopýtnutí a pochopila, že se Pampeliška uvolnila podkova. Ještě než stačila přitáhnout uzdu, kůň klopýtl znovu a zvuk pravidelného klusu ustal. Klisna začala kulhat.

Gabbie bleskurychle seskočila a prohlížela si kopyto levé přední nohy. Podkova se viklala a visela na jediném hřebu. Gabbie zaklela a vytrhla ji raději z kopyta úplně. Pořádne ji prohlédla a zjistila, že dva z hřebů vypadly a že ten poslední už nedokázal podkovu udržet ve správné poloze pod kopytem. Pampeliška si pak uvolněnou podkovu sama přislápla zadní nohou a odtrhla ji ještě víc. Gabbie nedbala na to, jak je kůň zablácený, a položila si Pampeliščinu nohu na brokátovou sukni, aby si ji mohla zblízka lépe prohlédnout. V místě, z něhož se vykroutil jeden z hřebů, bylo kopyto našťipnuté. Kolem bylo několik dalších vrypů, jak hřebík tlačil na rohovinu, než vypadl.

Gabbie znovu zaklela a začala zvažovat, do jaké míry je kopyto poškozeno. Kdyby prasklina nebyla moc hluboká, mohla by se zalít anebo by ji bylo možné stáhnout železnou svorkou. Jinak hrozilo, že by kopyto mohlo prasknout až ke korunce. „Sakra," zavolala Gabbie zoufale. „Ježíši, to je pitomej den. Děkuji pěkně."

V levé ruce nesla podkovu a pravou uchopila uzdu. Bylo jí jasné, že musí zvíře vést, protože kdyby na něm seděla na téhle kamenité stezce, znamenalo by to další poškození kopyta. Ohlédla se na kráčející Pampelišku a s ulehčením zjistila, že kůň levé přední noze neuhýbá a že tedy korunka ani končetina zřejmě nejsou poškozeny. Gabbie sledovala kamenitou a tvrdou stezku a dávala pozor, kudy jde. Na chvíli zauvažovala, jestli se nemá vrátit do parku, ale pak si řekla, že vést Pampelišku po betonu by bylo stejně špatné, ne-li horší, než ji dovést domů po této tvrdé stezce.

Před ní byl kamenný val, který by za normálních okolností vyjela a sjela z něj na cestu vedoucí k pozemku Aggie. Teď ho ale musela obejít. „Kudy?" ptala se sama sebe.

Rozhodla sejít nalevo a začala val obcházet. Přetnout stezku by nemělo být obtížné, protože nebyla od hrázky daleko. Za chvíli se znepokojila. Byla si jistá, že val už obešla, ale nic kolem ji teď nepřipadalo známé. Nečekaně rychle padala tma.

Pokusila zorientovat se podle světových stran. Větší světlo šlo zprava a Gabbie se domnívala, že jsou to poslední paprsky zapadajícího slunce, a že na té straně je tedy západ. Věděla, že musí směřovat k jihu a ujistila, se že vede koně správným směrem. Jenomže před ní teď byla strž, kterou ještě nikdy předtím neviděla.

Vedla koně opatrně srázem dolů. Na dně bublal přes kamení malý pramének vody. Gabbie se zastavila a přemítala.

Půjde-li podél vody, narazí určitě na most Skřítků a odtud je domů už jenom skok.

Převedla Pampelišku na druhou stranu potoka a vydala se podél něj. Stíny v lese houstly a prohlubovaly se stejně jako Gabbieiny obavy. Byla si jistá, že na most už měla narazit mnohem dříve.

A najednou zaslechla ten zvuk. Překvapilo ji to a vyplašilo zároveň. Byl to jasný a pravidelný tepot, ale dívka ho nedokázala identifikovat. Přicházelo to zepředu.

Zastavila se. Údery se několikrát opakovaly a Gabbie nechtěla věřit vlastním uším. Ne, to musí být něco jiného, začala se uklidňovat.

Pokračovala i s koněm roklí a prošla pozvolným zákřutem. Minula zákoutí se skupinou stromů, které rostly tak blízko sebe, že vytvářely jakousi zástěnu. A za ni stál vůz, k jehož velkému přednímu kolu byl přivázán starý šedivý grošák. V pozadí jasné zářily plameny z pojezdny výhně. U ni stál vysoký muž, který si bedlivě prohlížel kus železa sevřený do velkých kleští. Vypadalo to, že usoudil, že kus je skoro hotov, a přisunul ho zpět do plamenů. Otočil s ním a na něco šlápl. Výheň zahořela jasným plamenem. Gabbie spatřila u dna výhně měchy, jež muž ovládal sešlápnutím nohy. Několikrát zapumpoval, až se uhlí rozžhavilo do bělá. Po chvíli vyndal svou práci z ohně, položil ji na kovadlinu za vozem a začal ji formovat kladivem.

Gabbie nevěřila svým očím. Uprostřed mýtiny pracoval kovář. Uneseně pozorovala, s jakou rychlostí kovový předmět - který vypadal jako těžký hřeb - otáčel. Gabbie se zadívala na podkovu, již svírala v ruce, a měla pocit, že se zbláznila. Popošla ke kováři. Podíval se na ni. Když spatřila jeho oči, skoro se zapotácela. Jejich modř se podobala elektrickému výboji. Muž byl samý mozol, ale vypadal mladě a navzdory zašpiněné a začouzené tváři byl velmi pohledný. Měřil určitě víc než metr osmdesát a měl neuvěřitelně svalnaté paže. Jeho vousy byly stejně černé jako vlasy, jež mu čouhaly zpod klobouku se širokou střešou. Oblečen byl do starodávné košile, jejíž rukávy měl ohnuté kolem silných svalů. Chomáče tmavých vlasů mu spadaly až na košili a přes paže. Kalhoty přidržovaly černé šle. Gabbie najednou pochopila. V okrese Cattaraugus žili amišové. Viděla je jednou ve městě, když nakupovala. Nepoužívali automobily ani žádná jiná technická zařízení. Věděla, že se stále věnují řemeslům, jež pěstovali jejich předci. A tenhle pojezdny kovář patřil do devatenáctého století.

Muž si prohlédl, co vykoval, a ponořil výrobek do škopku s vodou. Odložil kleště a vydal se ke Gabbie. Zvedl ukazovák ke klobouku a pozdravil: „Dobře, slečno. Vypadá to, že máte potíže." Gabbie překvapil cizí přízvuk, který připomínal velmi silně výslovnost Skotů nebo obyvatel severní Anglie. Gabbie se ale domnívala, že amišové jsou původem Němci nebo Holanďané.

Muž se usmál, ale jeho oči nepřestaly vyzařovat zvláštní sílu. Zvědavě si ji prohlížel a jako by ji přitom očima hladil. Gabbie se začervenal a zatoužila po tom, aby výstřih na jejich šatech nebyl tak hluboký. Cítila, že se pyří a že se červená až do hloubky svého dekoltu. „Oh... ano," odpověděla. „Můj..." odtrhla pohled od těch modrých očí a podívala se na podkovu. „Mému koni vypadla podkova." Podala ji muži. Kovář si ji prohlédl, uchopil nohu klisny a prozkoumal kopyto.

„To nic není, ale udělala jste dobře, že jste to zvíře vedla. Mnohé dámy by na ní jely bez zaváhání dál a druhý den by si pacholkovi stěžovaly, že je zvíře zchromlé. To zakrátko spravíme."

„Děkuji," řekla Gabbie a následovala kováře k výhni. Pampelišku uvázala k zadnímu kolu vozu, ale zmateně přemítala nad poznámkou o pacholkovi. „Ale co vaše práce?" „Hotová, děvčátko. Přelomil se mi zákolník na oji a musel jsem ukovat nový. Jakmile vyřešíme tu vaši věc, vydám se zas na cestu."

Gabbie se usadila na spadlý kmen stromu a dívala se, jak muž znovu odborně zkoumá kopyto. „Budeme to muset trochu uhladit, aby se to nerozštípl," řekl.

„Potřebuje to svorku?"

„Myslím, že ne. Já bych ji dal jen, kdyby to bylo hlubší." Vzhledl od kopyta a usmál se na Gabbie. Bylo to, jako by ji projel horký příval. „Vy se v koních vyznáte, slečinko. Moc dam se o to nestará. Nechávací to na čeledínech." Gabbie z něj byla zmatená. Nečekaně ji vhněl do rozpaků. Byl neotesaný, ale velmi přitažlivý. Připomínal pohledného zápasníka nebo mrštné fotbalové útočníky. To zrovna nebyly Gabbieiny typy, ale tenhle byl velmi svůdný. Položila si dlaň na čelo a když ji sundala, měla ruku mokrou. To muselo být to horko z výhně a navíc to zdejší vlhko. Zhluboka se nadechla. Na tom kováři bylo něco hodně podivného. „Nezlobte se, že se ptám, ale nejste amiš?"

Muž se dal do smíchu a Gabbie přitom zamrazilo v zádech. Ten smích byl hravý ale zároveň výhrůžný. „Ne, děvenko. Nemám tu čest náležet k těm dobrým lidem. Oni rozumí starým zvykům a mají k nim respekt. Žiji tak prostě, jak je to jen možné."

Uchopil podkovu a položil ji do ohně. Pak vzal rašpli a dal se do broušení kopyta. „Ta podkova je jen trochu ohnutá. Budu s tím hotov za okamžiček."

Gabbie se znovu zachvěla, aniž věděla proč. Les kolem byl temnější, než by měl v tuto hodinu být, a navíc neměla potuchy, kde vlastně je. Snažila se setřást neklid. „Nevěděla jsem, že jsou v kraj i pojízdné kovárny, pane... ?" S úsměškem, po němž jí na rukou a na hrudi naskočila husí kůže, odpověděl: „Smith, Wayland Smith. Je nás tu několik. I když já nebyl vždycky - jak to říkáte, slečno? Pojízdný. Měl jsem kovárnu ve White Horse. Byl jsem nejpoctivější kovář v okolí, ale časy se mění a člověk musí jít tam, kde je práce. Tak je to."

Snažila se odhadnout jeho věk. Mohlo mu být ke třicítce nebo něco málo přes třicet, ale mluvil a choval se, jako by byl mnohem starší. Navíc ho oklopovala nějaká síla, přizemní, skoro primitivní a velmi svůdná.

„Možná, že bych ve White Horse byl dodnes, ale přišel si pro mne můj pán... Vystoupil jsem z jeho služeb a nenásledoval ho..."

Jeho věty jako by vyhasínaly a Gabbie stejně tomu, co muž říkal, moc nerozuměla. Pán? Služba? Mluvil, jako by byl nějaký nevolník nebo sluha. Velmi ji zajímalo, kdo to vlastně je, ale jak pozorovala kováře při práci, zvědavost z ní vyprchávala.

Položil nohu koně na zem a vyndal z ohně podkovu. Pozorně ji prohlížel, jako by chtěl z matně žhnoucího předmětu něco vyčíst. S úsměškem, který Gabbie roztřásl, položil podkovu do uhlí a začal oheň rozdmýchávat vzduchem z měchů. Něco jí přitom říkal, ale Gabbie mu nerozuměla. Neznatelně kývala.

Muž rytmicky rozdmýchal oheň a do plamenů hleděl na něco, co viděl jenom on. A pak, podoban novodobému Héfaistovi, podkovu vytáhl a rázně se s ní obrátil ke kovářině. Do pravé ruky vzal kladivo, vyzdvihl ho vysoko nad hlavu a prudce jím do podkovy uhodil, až to zazvonilo. Gabbie přitom nadskočila. Kladivo stoupalo a klesalo a ten obraz i úhozy dívku hypnotizovaly.

Svaly Waylanda Smithe se napínaly a uvolňovaly v rytmu kladiva a Gabbie je s úžasem pozorovala. Kovář při každém úderu vydechl nebo spíš zasténal a Gabbie to připomenulo Jacka, když se s ní líbal. Wayland se usmál, jako by ho něco pobavilo, a jeho bělostné zuby se zaleskly mezi černým plnovousem. Broukal si neznámou melodii, jejímž rytmem byly rány kladiva dodávající rytmus neznámému tanci. Ta tempa se do Gabbie pomalu vpíjela a rozpalovala její nitro. Přivřela oči, zasnila se a viděla, že kovář je ve své neotesané síle téměř krásný. Oči jí zaplavily obrazy jeho těla a kůže pokryté kapičkami potu, v nichž se odrážely plameny. Rozmáchoval se nad ní a dívka zasténala. Pohodila hlavou a někde z hloubi jejího mozku se drala otázka: Co se to se mnou děje? Odplula však stejně rychle, jak se objevila, a dívka na ni rychle zapomněla. Dál pozorovala kováře.

Pot se mu řinul spod klobouku a stékal po tvářích. Potem promočená košile se mu lepila na tělo. Gabbie ještě nepotkala muže, který by byl tak silný. Byla si jistá, že by se mu nevyrovnal ani jeden z fotbalových hráčů nebo vzpěračů, které kdy viděla v televizi. Jeho síla byla navíc primitivnější a přirozenější než u lidí, kteří ji nabydou hodinami dřiny v tělocvičně. Hlavou se jí mihl obraz posilovacího nářadí a činek. Napadlo ji srovnání, že umělým cvičením vyhnané svaly se s těmito pravými nedají srovnat. Musela se tomu zasmát.

Muž zaslechl její zahihňání, zvedl oči a usmál se na ni. Málem se při jeho pohledu zajíkla. Celé její tělo se trásl a žhnulo. Zaplavila ji naléhavá touha a všechny souvislé myšlenky unikaly. Pozorovala Waylanda Smithe, jak buší do horkého železa na kovářině, a byla stále vzrušenější. Roztříté uvažovala, zda to není záchvat šílenství. Vykování podkovy netrvalo déle než minutu; byla zvyklá pozorovat práci v kovárně od dětství. Nyní se jí zdálo, že na tohoto muže hledí hodiny. S každým výdechem měchu a s každým úderem kladiva cítila, že se její myšlenky propadají do neznáma a že uvnitř jejího těla stoupá primitivní a neodkladná touha.

Wayland ponořil podkovu do vody a Gabbie nahlas vzdychla. Oči měla plné slz z náhlé lítosti a bylo jí, jako by se do chladivé vody něj raději i ponořila sama. Mýtinou zavál vánek, dívka se otřásla a najednou ji byla zima. Panebože, co to se mnou je? pomyslela si. Smith odnesl podkovu ke koni, přiložil ji a začal upravovat kopyto. Rašpli uhladil prasklinu. Pečlivě odměřoval každý pohyb, aby získal správný tvar, odpovídající podkově. Z kapsy košile vyndal hřeby a začal podkovu přibíjet.

Gabbie vstala, protože věděla, že za chvíli bude muset odejít. Kolena se pod ní podlamovala a když vykročila, zjistila, že sotva stojí na nohou.

Něco tady nebylo v pořádku, mátló jí to a bylo to taky trochu děsivé. Vánek přinášel vůni květů, z níž se jí točila hlava. Malátně si uvědomovala, že ve vzduchu se vznáší také kořeněný dech, který jí vhněl krev do tváří a zrychloval tep... který bušil v rytmu kovářiny.

Pak muž vstal a pravil: „Hotovo, slečinko."

Gabbie bylo velmi horko a pot jí stékal po tvářích. Jeho hlas k ní promlouval jakoby z velké dálky. „Děkuji," řekla vyčerpaně.

Obešla ho, aby si vzala otěže. Náhle ucítila jeho ruce, které jí uchopily v pase. Skoro se zalkla a celé její tělo se zachvělo. Otočila se a napůl počítala s tím, že ji ten muž obejmě. Část její mysli horečně žhnula a tělo bylo v zajetí

horkého aromatického mraku. Do Gabbiina nosu stoupal pach kovářova slaného potu smíšený s vůní kouře, květin a koření. Koření? Udivilo ji to. Zavřela oči a rty odevzdala osudu. Muž ji vysadil do sedla s lehkostí, jako by byla malé dítě. Zamrkala očima plnými slz. Stál před koněm a podával jí uzdu. Vzala si ji a neznámý řekl: „Jeďte podél strže, slečno Hastingsová. Za okamžiček narazíte na most. Odtud je to k vám domů pár minut cesty. A pospěšte si. Stmívá se a les v temnotě není bezpečný.“

Popleskal Pampelišku po zadku a kůň se dal do kroku. Vyvedl dívku ze světelného kuželu, který se rozléval kolem vozu. Gabbie se točila hlava, zhluboka se nadechovala a lapala po dechu. Zjistila, že pláče a že ji zaplavil hluboký žal, jehož příčinu nedokázala pojmenovat. Velmi pomalu se začala vzpamatovávat.

Rozhlédla se dokola a rozpoznala, kde je. Bylo to snazší, než si myslela. S kovářem mohla strávit tak půl hodiny, možná víc. Už měla být tma.

Co se vlastně stalo? Když se jí dotkl, bylo to jako by zažila sexuální vyvrcholení. Vyváděl ji z míry, ale nedokázala pochopit, čím. Děsilo ji, že by ji mohl nějaký muž do takové míry sexuálně ovládnout. Ano, přesně tohle to bylo, syrová a pudová sexuální síla. Cítila se trapně, oči se jí znovu zalily slzami, ale tentokrát šije rozhodně setřela. Sakra, nejsem snad dítě, abych se vyděsila, protože mě někdo vzrušuje. Ozval se však taky jiný hlas, který jí šeptal, že tohle bylo něco jiného než obyčejné rozechvění.

Jack ji dokázal vzrušit. Tenhle Wayland Smith ji však obrátil úplně naruby. Polekala se. Ohlédla se, ale po kováři a jeho vozu nebylo ani vidu ani slechu. Pak se zarazila, protože si vzpomněla, že mu zapoměla zaplatit! Hned ji ale napadlo, že on ji znal a dokonce věděl, kde bydlí, takže když bude chtít peníze, ví, kde ji najít. Ale jak to, že ji znal? Představa, že by ji vyhledal, ji mrazila a děsila. Znovu se rozhlédla a její pohled se vyjasnil. Jak dlouho bloumala v tomto polosnu?

Uslyšela dusot jiného koně a myslela si, že se Wayland Smith rozhodl jet za ní. Byla rozrušená a vystrašená; ohlédla se a čekala. Ale nesmíme se jí ulevilo, když spatřila, že po cestě se k ní blíží Jack.

Zastavil koně vedle ní a něco jí říkal, ale pak spatřil její výraz. „Je ti dobře?“ zeptal se.

Gabbie si sáhla na tváře a zjistila, že jsou zality slzami. Kývla. „Gabbie, co se děje? Není v tom Sheila Rileyová, že ne? Je to přece dítě.“

Gabbie se na něj podívala nechápavě. „Sheila Rileyová?“ zeptala se šeptem. „Ne.“ Nahnula se k němu přes záda koně a hladově Jacka políbila. Vložila do toho polibku tolik síly, že přitom málem spadla na zem.

Jack ji uchopil, opatrně ji od sebe odtlačil a zároveň ji přidržoval v sedle. Pak ji pohládl po tváři. „Pane všemohoucí. Ty úplně hoříš! Rychle, musíš domů!“

Gabbie poslušně kývla, zůstala sedět, ale nechala Jacka, aby vzal Pampeliščinu uzdu. Myslí se jí míhaly obrazy ohně prosycené kořeněnou vůní. Nechápala, proč se nemůže soustředit.

4 -----

Glorie vzhledla od pračky a spatřila Jacka stojícího u dveří zadní verandy. „Ahoj, pojď dál,“ vyzvala ho. „Jak je Gabbie?“

„Dobře, je jen trochu unavená. Ráno už měla normální tep a doktor říkal, že jestli se to nevrátí, nemusíme ji k němu vozit. Myslí si, že prostě chytla nějaký virus.“

Jack ale nevypadal, že by ho to vysvětlení uspokojilo. Řekl: „Glorie, ale ona byla úplně vyčerpaná. Nejsem žádný odborník, ale jsem si skoro jist, že měla halucinace.“

Glorie přestala skládat ručníky. „Proč si to myslíš?“

Jack zkrčil ruce a opřel se o rám dveří. Vtom vykoul z kuchyně Smolík, spatřil Jacka, očichal ho, štkl na pozdrav a odšoural se zpět. Jacka udivilo, že je pes v domě. „Instalují satelitní anténu a montéři chtěli, aby zůstal uvnitř,“ vysvětlila Glorie. „Chce se s každým kamarádit a plete se jim pod nohy.“ Jack s pochopením kývl. „Tak znovu, cos to povídal?“

„Říkala mi, že potkala kováře, muže s vozem taženým koněm. Prý Pampelišce opravil uvolněnou podkovu. Mluvil jsem s dělníkem pana Laudermilcha. Říkal, že Pampelišce se před pár dny naštiplo kopyto. Tenkrát to stáhli a vyměnili ji podkovu. Kontroloval to a prý se toho od té doby nikdo jiný nedotkl. A já jsem kromě toho Gabbie dojel asi za deset minut a to, co ona říká, by se za tu chvíli nemohlo seběhnout. Musela to být halucinace.“

Glorie se zamyslela a vypadala znepokojeně. „Gabbie není žádný snilek. Možná ti vyprávěla o své matce a babičce -neměla zrovna vyrovnané dětství. Ale je velmi realistická. Možná je náladová a občas i vybuchne, ale stojí oběma nohama na zemi.“

„To je možné. Já jsem jednou jako malý kluk onemocněl. Měl jsem vysokou horečku a ve svém pokoji jsem viděl králíky. Lidská mysl je schopná neuvěřitelných věcí.“

„Ano, to může způsobit vysoká horečka,“ souhlasila Glorie, ale znělo to spíš váhavě. „Možná by přece jenom měla jít k doktorovi.“

V kuchyni se ozval hlas a oba se za nim otočili. Vstoupila Gabbie a bez náznaku čehokoli mimořádného řekla: „Glorie, umírám hlad.“ Všimla si Jacka, zarazila se a její výraz ztvrdl. „Dobrý den,“ řekla chladně.

Glorie odložila poslední ručník na hromádku vyskládanou na nové sušičce. „Půjdu se podívat, jak jsou s tím daleko,“ řekla a spěšně odešla.

Jack se zeptal: „Jsi v pořádku?“

Gabbie ta otázka nečekaně zaskočila. „Jistě, a co by mi mělo být?“

„Ptám se, protože včera večer jsi byla mimo.“

Zvědavě na něj hleděla a oči jí na chvíli zjihly. „Co myslíš tím mimo? Byla jsem jen trochu - našťvaná.“ Výraz ji zase zledovatěl. „Když už o tom mluvíme, co tady vlastně děláš? Měl bys randit s tou svou prsatou královnou.“

„Se Sheilou?“ zeptal se Jack a svraštil starostlivě čelo. „Vysvětlil jsem ti to všechno už včera. Chce, aby jí Aggie napsala doporučující dopis na Cornellovu univerzitu. Chodí s klukem. Gabbie, ty si nepamatuješ, jak jsem tě sem přivedl?“

Gabbie zbledla. Zacouvala do kuchyně a usedla ke stolu. „Pamatuji... pamatuji si, že jsem odjela z parku. Vjela jsem do lesa a pak... pak se mi to nějak rozplývá. Ráno jsem se probudila tady, takže si myslím, že jsem odvezla Pampelišku domů! Jela jsem s ní přece k panu Laudermilchovi.“

Jack odstrčil druhou židli a sedl si. „Ne, to jsem včera zařídil já. Předtím jsem tě ale uložil do postele.“

Gabbie prudce zčervenala. „Tys mě ukládal do postele?“ Jack se s poněkud sebevědomým výrazem usmál. „Mělas horečku. Někdo to udělat musel. Uložil jsem tě, zavolal jsem pana Laudermilche a řekl mu, co se děje. Poslal sem dva kluky, aby odvedli oba koně. Odešel jsem, až se vrátili tví rodiče s dvojčaty.“

Gabbie schovala tvář do dlaní a zasténala: „Já se hrozně stydím.“ Jack se opřel o opěradlo židle. „To chápu, ten noční pochod nebyl moc hezký.“

Gabbie na něj pohlédla mezi roztaženými prsty, ale nepřestávala se skrývat do dlaní. Pak ho napůl rozzlobeně a napůl pobaveně šťouchla do paže. „Ty mizero. Vsadím se, žeš té situace využil.“

Jack nevěděl, jestli se má smát nebo znepokojoval. „Ne, ve skutečnosti jsem měl strach. Bylas úplně propocená a rozpálená horečkou. Musel jsem tě zchladit vlažným ručníkem.“ Zazubil se. „Stejně nevím pořád nic, protože jsem ani neměl čas si něčeho všimnout.“

Udeřila ho ještě silněji. „Přestaň,“ protestoval, „to už stačí.“

Rychle natáhla ruku a položila mu ji kolem krku. Přitáhla si ho a dlouze a vášnivě ho políbila. Vrátil jí polibek a když se odtáhl, tiše se zeptal: „A zač bylo tohle?“

„Za to, žeš měl strach a žeš nevyužil situace.“

Pokrčil rameny a něžně řekl: „Gabbie, když mě vlečeš do postele, chci, aby to bylo, protože si to opravdu přeješ, a ne protože v horečce nevíš, co děláš.“

Gabbie strnula: „Já tě vlekla do postele?“

Jack se znovu usmál. „Ano, mělas... udělalas včera pár zajímavých návrhů.“

Gabbie znovu schovala obličej do dlaní. „Pane Bože!“ Po chvíli se na něj podívala. „Myslela jsem, že to všechno byl sen.“ Znovu se schovala.

„Myslím, že umřu hanbou.“ Pohlédla na něj. „A co jsem říkala?“

Jacka to rozesmálo. „A k čemu ti to bude?“

Když ho začala boxovat do ramene, vyskočil ze židle. „Ty mizero! Měl bys mi to raději říct!“ řekla už se smíchem.

Jack začal couvat s rukama před sebou, aby se chránil před dalšími výpady. „Vlastně... ani nevím.“

Gabbie po něm skočila a Jack uskočil na verandu. Smolík to vše pozoroval zpod stolu a na nenadálý ruch v místnosti reagoval štěkotem, který zněl jako radostná psí chvála veselého povyku.

„Ty buď zticha, pse,“ okřikla ho rozj. aréna Gabbie. „A ty, mluv!“ zavelela Jackovi.

Smolík učinil samozřejmě přesný opak a začal štěkat. Jack přestal ustupovat a zlomil se v záchvatu smíchu. „Vzdávám to.“ Gabbie vklouzla do jeho náruče a Jack ji políbil. „Moc jsi toho neřekla. Něco o nějakém kováři, který opravil Pampeliščinu podkovu. Pak jsi mlčela, dokud jsem tě nezačal svlékat.“ Gabbie zaryla tvář do jeho ramene a vydala zahanbený sten.

„Pak začalas svlékat ty mě.“

Usmála se: „To jsem asi byla úplně vedle.“

„Mně se to líbilo.“

Podívala se mu do očí. „Nemusíš se bát,“ řekla, líbajíc ho. „Pokud se nebudeš zajímat o tu s těmi nárazníky, budeš bez problémů.“

Jack se zazubil: „Tys doopravdy žárčila?“

Gabbie mu znovu položila hlavu na rameno. „Ano.“ Z ničeho nic vzplála hněvem. „Sakra,“ zaklela vzdorně, odtáhla se a vrátila se do kuchyně. „To není spravedlivé.“

Kráčel spěšně za ni a vzal ji za ruku. Musela se obrátit a Jack ji strhl zpět k sobě. „Co není spravedlivé?“

„Za necelé tři měsíce jedu zpátky do Kalifornie.“

„To bude v pořádku.“

Pohlédla na něj. „Slibuješ?“

Zasmál se bezstarostně. „Slibuji.“

Kousla se do spodního rtu. „Chtěla jsem tě svléknout?“ Když kývl na souhlas, znovu zasténala a otočila se zpět ke kuchyni. „Mám strašný hlad. Pojdme se najíst.“

„Což chápu tak, že si přeješ zménit téma,“ zálibně ji sledoval, jak se sklání k otevřené lednici. „A stejně jsi mi nahnala pořádný strach.“

„Opravdu?“

„Ano, opravdu.“

Vypadala nádherně. „Děkuji.“ Pohlédl znovu do lednice

a zeptala se: „Šunku nebo salám?“

„Šunku.“

Vyndala z lednice, co potřebovala, a přibouchla ji. Položila jídlo na stůl, odmlčela se a vypadala, že o něčem přemýšlí.

„Říkals, že jsem mluvila o nějakém kováři?“

„Ano.“

„To je legrační. Zdálo se mi... viděla jsem nějakého muže... už si to nepamatuji. Musela jsem mít horečku.“

Jack kývl, ale neujistilo ho to. V tom lese se děje nějak moc divných věcí. Dosud se nezabýval vzpomínky na svatojánskou noc a pocitu, že tehdy něco na pahorku Krále duchů spatřil. Jenomže si nemohl vzpomenout, co to bylo. Večer, těsně předtím, než usnul, upadl do divného polosnu, v němž tančili nadpozemští tanečníci a hrála lehounká a nadpřirozená hudba.

Snažil se pak tu vidinu přivolat zpět, když se probudil, ale obraz mu neustále unikal. Přesto věděl, že tam něco určitě bylo. Vytrhl se z přemítání, vzal z příborníku dva talíře a podal je Gabbie.

Slyšel, jak Glorie venku něco volá na dvojčata.

5 -----

„To už stačí, neplechové, pojďte domů.“

Chlapci neochotně zacouvali o krok zpět od dělníků, které pozorovali při práci. Před několika dny byl vybetonován základ, který zatím vyschl a do nějž dnes muži usazovali parabolickou anténu. Patrik a Sean se kolem nich od rána točili, vyptávali se na všechno možné a pletli se jim pod nohy. Zdálo se, že ani jednomu z těch dvou montérů to nevadí, ale Glorie byla rozhodnutá udržet chlapce v rozumné vzdálenosti a nedopustit, aby překáželi. Ohlédla se na dům a přemítala, jestli si už Jack s Gabbie stačili vyříkat své spory. Oddechla si, že Gabbie dnes ráno vypadala jako obvykle. Včera večer se jí ale ani trochu nelíbila. Gabbie dostala bez jakéhokoli předchozího varování vysokou horečku. Téměř čtyřicet stupňů, mohla-li Glorie soudit odhadem. Měla zkušenost s ošetřováním dvou občas nemocných miminek a byla si jistá, že Gabbina horečka byla opravdu vysoká. Jenomže, jak říkával ten reportér z Los Angeles, který komentoval basketbal: pokud na to neuměl, o nic nešlo.

Glorii však znepokojovalo spíš to, jak náhle se horečka objevila a s Jakou rychlostí zase zmizela. Nezapadalo to do jejího rejstříku přijatelných nemocí. Pro ni bylo podezřelé vše kromě nachlazení, chřipky, zlomenin nebo alergií.

Nevysvětlitelné symptomy vždy v jejích představách znamenaly něco vážného. Glorii nemoci děsily, ale její okolí včetně Filipa s ni její strach nesdílelo. Rakovina, nemoci srdce, či další dlouhodobé a těžké choroby s dlouhými krkolomnými jmény, choroby, jež kroutily kosti, při nichž se plíce plnily vodou, svaly ochabovaly, to vše byly pro Glorii tragédie, jež odmítala přijmout. A to vše proto, že ji rakovina sklátila před očima nejsilnějšího muže, jakého kdy poznala, jejího otce. Zpočátku byly symptomy klamně. Jeho smrt Glorii strach z vážných nemocí ještě dotvrdila. Kouřit přestala na střední škole, ve věku, kdy ostatní dívky teprve začínaly. Nebyla žádný asketa, ale snažila se teď z jídelničku vyškrtnout rafinovaný cukr a tučná jídla. Dohlížela taky, aby všichni v rodině rozumně sportovali. Když poznala Filipa, otravovala ho s běháním; teď by si život bez běhu nedokázal připravit. Ne, uklidňovala se Glorie. Byl to jen virus. V hloubi duše však stále pochybovala, zda přece jenom neměla Gabbie přinutit jít k lékaři.

Na instalaci antény osobně dohlížel místní majitel obchodu s televizory Ted Mullins. Díky zemědělcům z okolí měl sice slušný zisk, ale tohle byla nejdražší instalace, kterou zatím prodal, a tak si dával záležet, aby bylo všechno dokonalé.

Byl spokojen, protože zatím šlo všechno bez problémů. Otočil se ke Glorii a řekl: „Paní, teď musím upevnit ten kabel v domě.“ Glorie roztržité přikývla. „Co ten pes, paní?“

Glorie pochopila a zasmála se. „Kluci, vezměte Smolíka na procházku.“

„Ale mamí,“ snažil se zaprotéstovat Sean. Podívala se na ně pohledem, který znamenal, že diskuse se nepřipouští. Oba zmlkli a vykročili k domu. „A pořádně ho vyvenčete, vezměte ho na dlouhou procházku.“

Mullins byl muž ve středních letech. „Šikovní kluci. Musíte na ně být hrdá.“ Glorie sledovala, jak Patrik a Sean obíhají dům, a s povděkem se usmála. „Ano, jsou to úžasné děti.“

„Mám chlapce zhruba stejně starého jako jsou oni. Casey. Měli bychom je seznámit.“

Glorie se zeptala: „Hraje Casey baseball, pane Mullinsi?“

Muž se zakřenil. „V jednom kuse.“

Glorie opětovala úsměv. „Jestli se už nestalo, určitě se poznají.“

Mullins si otřel ruce do kapesníku. „Konečně jsme získali povolení na založení místní ligy, konečně se budeme moci odloučit od té ve Frewsburgu. Příští rok chceme postavit mužstva. Mívali jsme tady kdysi vlastní ligu, ale před patnácti lety se odtud lidi začali stěhovat, protože místní továrny propouštěly. Hodně rodin odešlo do Kentucky nebo do Texasu, kde byla práce. Museli jsme naše děti přeregistrovat do mužstev ve Frewsburgu. Teď tady ale vznikají ty podniky na moderní techniku a už máme znovu dost dětí na vlastní ligu.“ Hleděl se zjevným uspokojením na anténu.

„Do té doby se ale bude hrát jen na plácku. Řekněte jim, že se hraje skoro každý den na hřišti. Ne v parku, tam se hraje softball. My hrajeme za Doakovým rybníkem. Scházíme se každé odpoledne kolem jedné.“

„To je trochu daleko.“

„Není. Mohou si to zkrátit lesem a vyjdou na Williamsově ulici. Odtud už je to jenom jeden blok od hřiště.“

Glorie nebyla nadšená představou, že by chlapci chodili pravidelně lesem. Ale byla pravda, že les byl těsně za domem. Vypadalo to, že rodina se brzy usadí. Možná se s tou zkratkou nakonec smíří. Když šla s Mullinsem do domu, poznamenala: „Řeknu jim to.“

Mullins se otočil a zavolal nějaké příkazy na svého parťáka, který zamával na znamení, že rozumí. Chlapci poskakovali mezi dveřmi se Smolíkem v patách. Glorie řekla: „Tady pan Mullins má syna stejně starého jako vy.“

Patrik se věcně informoval: „Caseyho Mullinse?“

Muž přitakal. Sean mu to vysvětlil: „S tím jsme hráli včera v parku. Je dobrej polář.“

Glorie odtušila: „Tak to se nebudu unavovat.“

„Ano, teď právě hraje. U Doakova rybníku se hraje každé den. Jsem si jist, že budou rádi, když se k nim přidáte.“

Pohlédl na Glorii a naráz si uvědomil, že asi moc mluví. „Tedy, jestli to nebude vadit vaší mamince,“ dodal rychle.

Patrik odpověděl za ni: „Nebude.“

Glorie rezignovala. „Tak dobře, souhlasím."

„Můžeme jít?" zeptal se disciplinovaně Sean.

„Ale přijďte včas k večeři. A kdyby něco, zatelefonujte. Přijela bych pro vás. Nechci, abyste se večer toulali lesem. Máte desetník?"

„Telefon stojí čtvrták, mami," řekl Sean a nenamáhal se skrýt, že tak zásadní neznalost v něm budí pohrdání. „My máme nějaký peníze."

„Dobře, ty baseballový králi. Tak buďte opatrní."

„Jo," ozvalo se ve dvojím podání, když už chlapi mizeli v lese. Pan Mullins se za nimi díval stejně jako Glorie a podotkl.

„Zdá se, že už tu zkratku znají."

Glorie přisvědčila. „Jistě, vždyť jsou to děti, ty vždycky znají zkratky."

6 -----

Patrik se vztekal. „Panebože, ty ale umíš být natvrdlej."

„To nebyla moje chyba," bránil se Sean.

„Nemůžeš běžet tak, abys pomáhal polařovi autovat běžce, pitomče. To ví přece každý!" Patrik se netajil pohrdáním. Přinutil bratra na chvíli se zastavit. „Podívej se, když signalizuju aut, tak běžíš na třetí, ne? Skoro jsem tě trefil do hlavy a Casey ani neviděl, že k němu letí míč. Úplně jsi to zkazil."

Sean se táhl těžce a bez hlesu. Jejich družstvo kvůli té špatné hře ztratilo celý zápas. To ale nebylo to nejhorší.

Dvojčatům to těžce pošramotilo pověst v očích místních dětí a to byl ten hlavní problém. Teď budou muset přežít aspoň týden, co je budou radit mezi nemehla a mazánky, než se jim podaří obnovit původní pověst. Patrik byl k Seanovým nedostatkům odjakživa neúprosný. Domníval se totiž, že jako dvojče musí být Sean stejně dobrý ve všem, co nedělalo potíže Patrikovi, Sean byl dobrý nadhazovač - ano v házení byl nadprůměrný - zatímco Patrik většinou nadhozený míč lapil a dokázal ho poslat bezpečně na jakoukoli metu. V zápalu hry se však Seanovi nedostávalo smyslu pro detaily, zatímco Patrik si dokázal zachovat chladnou hlavu za jakýchkoli okolností. Po pravdě řečeno, ve všem, v čem Patrik vynikal, byl Sean jenom průměrný. Jeho silnou stránkou však byly situace vyžadující úvahu a zamyšlení; jako nadhazovač si například dokázal vybrat tu nejvhodnější pozici. Byl rozvážný a měl víc než živou fantazii, což byl pravý důvod jeho nesmělosti. Báł se tmy, protože si v šeru uměl představit spoustu věcí. Patrik byl mnohem prozaičtější - když to nevidím, tak to neexistuje, bylo jeho heslo. Sean se podíval na Smolíka; vyřizování účtů mezi chlapi ho zjevně zajímalo pramálo.

Sean nakonec navrhl: „Možná bychom měli trénovat."

Patrik pokrčil rameny. „Třeba, když to k něčemu bude. Stejně ale nechápu, co je na tom tak těžkého, uhnout mi z cesty, když házím ten zatracený míč."

Na konci Williamsovy ulice zahnuli a vyšlapali malý kopeček vedoucí k opravně spotřebičů Barneyho Doylea. Otevřely se dveře a v nich stanul Barney. Rychle je za sebou zavřel a položil něco na zem před schodek. Otočil hlavu, všiml si dvojčat a řekl: „Ale, to jsou Hastingsovi kluci, že jo?"

Sean pokrčil ramena a Patrik pozdravil: „Ahoj, Barney." Zatímco odkládal klíče, loudali se směrem k němu. Barney se rozhlédl a konstatoval: „Mám pocit, že bude hezká letní noc a že budeme mít na chvíli pokoj od toho vlhka. Už bychom si zasloužili trochu suchého vzduchu."

Sean si všiml, že Smolík očíhává misku s mlékem stojící přede dveřmi. „Máte kočku?" zeptal se.

Barney se předklonil a popleskal Smolíka po hlavě. Pes si ho v duchu zařadil mezi přijatelné lidské bytosti a zdvořile strpěl projev přátelství. „Žádnou kočku, kluci. Tohle je pro Daonie Maithe." Když na něj děti nechápavě hleděly, dodal: „Kdyby vaši rodiče nezanedbávali vaši výchovu, věděli byste, že to je keltský výraz pro víly a skřítky."

Sean a Patrik po sobě střelili očima a jeden druhého tím mlčky vinili z prozrazení tajemství. Barney ten pohled zachytil, ale špatně si ho vyložil. „To je v pořádku, chlapi, nejsem upínej cvok. Mnoho z nás, kdo jsme přišli z Irska, necháváme u dveří mléko pro skřítky." Děti mlčely jako ryby a Barney se rozhlédl kolem dokola, aby se ujistil, že je nikdo nemůže slyšet. Pomalu poklekl na stará kolena a šeptem začal vyprávět.

„Jako kluk jsem bydlel v hrabství Wexford, hezkej kus od Foulksmills. Bylo tam pěkně, i když jsme byli chudí jako kostelní myši." Oči mu zrudly a zvlhly slzami a zdálo se, že se zahleděly na něco hodně vzdáleného. „Jednou v květnu jsem hledal býčka, kterého dal strýc Liam tátovi. Byl to dobrý býček, ale měl sklon k dobrodružnejm vejpravám. Pro něj to bylo dobré, protože poznal spoustu nových míst a udělal si hodně známostí, jenomže pro mě to byla denní zkouška. K radosti svých bratrů a sester jsem ho totiž musel vždycky najít a přivést domů. No a tenkrát v tom květnu se ten býček vydal na půl cesty k Weillingtonskému Mostu, což abyste rozuměli nebyl opravdovskej most, jako máte vy kousek za domem, ale dost vzdálený město. Tenkrát jsem ho vedl domů dlouho po setmění. Byla teplá noc voněla kytka a hřebíčkem, od průlivu váł příjemný vítr, prostě krásná noc na procházku. Bylo mi o něco víc než je teď vám, hoši. Měl jsem se na pozoru, protože jsem byl s tím telátkem sám, ale strach jsem neměl. Všichni pobertové byli v hospodách a na lupiče už bylo moc pozdě. A pak jsem uslyšel tu hudbu a spatřil světla."

Chlapi se na sebe podívali a Patrik vydechl: „Skřítky?"

Barney obřadně přikývl. „Celý Daonie Sidhe, dvůr vil a skřítků," vydechl. „Všech možných velikostí a tvarů. Tančili na vršku kopce a bylo to vznešené a zároveň to nahánělo strach." Barney pomalu vstával. „Pak už jsem to nikdy neviděl, až tohle jaro."

„Skřítky? A jsou zlí?" zeptal se Sean hlasem, v němž zaznívaly obavy. Patrik si ho změřil pohledem, v němž se sice zračilo opovržení ale taky úleva z toho, že otázka byla vyčtena nahlas.

„Duchové, anebo jak vy říkáte, skřítki a zlí?" opakoval Barney a škrábal si přitom bradu. „No to je právě ta otázka. Je

těžký říct, jestli jsou dobří nebo zlí. Mohou být obojí, to záleží na jejich rozmaru. Říká se, že dobří lidi odměňují a ty špatné trestají. Ale většinou nás nechávají na pokoji. Počkejte chvíli."

Barney ponořil ruku do hluboké kapsy pracovní kombinézy, šmátral v ní a po něčem pátral. Když našel, co hledal, vytáhl ruku ven a podával něco chlapcům, aby si to prohlédli. Byl to hladký kamínek, který měl uprostřed otvor a tím byl provlečen kožený řemínek. „Co to je?“ zajímal se Patrik.

„Tudle je čarovný kámen."

„Jé," vydechl Sean.

Patrika to nijak nenadchlo. „Je to jenom obyčejný šutr."

„To je sice svým způsobem pravda. Jenže z druhé strany se dá říct, že kouzelný proutek je taky jenom hůlka."

„Je fakt kouzelný?" ověřoval Sean vlastnosti kamínku.

„Jistým způsobem, chlapci, jistým způsobem. Dokáže zabránit tomu, aby vám skřítki ublížili. Tak musí být kouzelný."

„Jak to?" setrval v nedůvěře Patrik.

„Jak je to možné, to vám neumím vysvětlit. Vím jenom, že je kouzelný. Nedá se to říct o každým děravým kameni.

Nemůžete prostě někde najít oblázek a vyvrtat do něj díрку. Musí to být kámen omytý vodním proudem a musí mít otvor vyhloubený přirozenou cestou a taky ho musíte nalézt na mělčině. Musí být kouzelný, protože proč by jinak bylo zapotřebí tolik pravidel?"

Tenhle důkaz připadal chlapcům docela přijatelný. Patrik přesto nejevil valné nadšení, ale Sean se jemně kamínku dotkl.

Barney se najednou rozhlédl. „Počítám, že se připozdívá a že přijdete pozdě k večeři. Vaše matka si bude dělat starosti.

Takže," řekl Seanovi, „vem si ten kámen, aby vám skřítki neublížili cestou domů, a já si najdu jiný."

„Můžu si ho nechat?" zatetelil se Sean.

„Jo, chlapče, ale teď už upalujte. A nezapomeňte, že skřítki a víly vás budou mít rádi, když pro ně před domem budete nechávat trochu mlíka nebo chleba."

Sean si přetáhl řemínek kolem krku a kamínek mu spadl skoro až k pupku. Zkrátí si to, až přijde domů. „Děkuju, pane Doyle," poděkoval.

„Nashledanou," rozloučil se Patrik.

Chlapci se vydali bez dalšího slova na cestu a Smolík poskakoval vedle nich. Jakmile vstoupili do lesa, dali se do běhu. Upalovali a s dlouhými a prohlubujícími se stíny zažívali rozkoš nebezpečí; les vypadal výhružně.

Za běhu a radostného volání se těšili z vyhlídek, jaké jim poskytovalo jejich osm let, z nekonečného léta, které měli před sebou a jež až někde v nedohlednu přeruší krutá realita školy. Zpočátku se jim stýskalo po bývalém domově a kamarádech. Zdálo se však, že děti z Pittsvillu nebudou o nic horší; baseball se hrál bez přestání a to bylo výborné. Dvočtatům chyběly ligové zápasy, ale všichni říkali, že soutěž příští rok začne i tady. Prostě se před nimi rýsovalo nádherné léto.

V tom úprku si ani neuvědomovali, kde vlastně jsou. Přeběhli přes holý kopeček, kterému Jack říkal pahorek Krále duchů. Oba znervózňeli a oběma přeběhl mráz po zádech při pomyslení na tajemství a kouzla. Mezi chlapci to nehlasně zajiskřilo a aniž potřebovali jediné slovo, vystartovali k honičce. Patrik v kruzích obíhal vršek kopce a Sean mu byl v patách. Smolík chtěl hrát taky, ale nemohl odolat pokušení běžet chvíli vedle jednoho a chvíli vedle druhého bratra. Kluci výskali radostí a nadšením a nakonec se rozběhli zpět mezi stromy. Hnali se lesem nabiti neúnavnou energií vlastní jenom dětem. Radovali se z prostého faktu, že jsou na světě. A pak doběhli k mostu.

Prudce zastavili. Znehybněl i Smolík, jemuž se naježila srst a z hrdla se ozvalo hluboké vrčení. Chlapci prudce oddychovali a tiše si uvědomili, že ten most je pořád tísnivé místo. Od té doby, kdy se u něj poprvé setkali s Jackem, museli přejít po mostě Skřítků mnohokrát, i když to nikdy nebyla příjemná zkušenost, ten pocit ohrožení, který cítili poprvé, se postupně vytrácel. Dnes tu však ten strach byl zase a dokonce větší než tenkrát. Patrik sundal z ramene baseballovou pátku a držel ji před sebou jako hůl. Sean nahmatal kamínek, který mu dal Barney, a zašeptal: „Zase je to tady."

Ani jeden z nich nedokázal říct, co tím to vlastně myslí, ale oba si byli té zlé věci, skrývající se v temnu panujícím pod mostem, dobře vědomi. Smolík zavrčel a začal postupovat vpřed. Sean zavelel: „K noze!" Pes se neochotně vrátil k Sea-novu boku. Kňučel a vrčel, ale byl stále ochoten poslechnout. Patrik kývl, všichni udělali krok vpřed a vstoupili na most.

Vtom se ono zlo zvedlo zpod kamenů a proletělo kolem dětí jako smrdutý závan. S očima rozšířenými strachem kráčeli chlapci rychle a soustředěně. Instinktivně, aniž jim je kdokoli vysvětlil, znali platná pravidla. Bylo zakázáno dívat se dolů nebo se otáčet. Nesmělo se mluvit ani běžet, ale také zastavit. Ta věc dole by cokoli z toho využila, vrhla by se na ně a stáhla by je do svého brlohu. Chlapci si ty zákony nevytvořili, prostě je znali a řídili se jimi.

Když byli asi uprostřed, pocítil Sean nutkání dát se do běhu. Podíval se úkosem na bratra. Patrik pohled vrátil, ale byla v něm jasná výhružka. Běžet znamenalo být navěky ztracen. Vedl svého bázlivějšího bratra pevnými kroky přes most, až měli za sebou okraj starého a setmělého oblouku. Smolík zaváhal, Sean hrábl dolů po obojku a přinutil psa zůstat po boku, jak mu to předtím přikázal. Jakmile měli za sebou dlažbu a stanuli znovu na pěšině, vyrazili na vteřinu současně a divokým úprkem uháněli pryč. Smolík ale pořád váhal, otálel s odchodem a vyzývavě štěkal směrem k mostu. Nakonec přiběhl za chlapci.

Sean se ohlédl; nebyl si jist, zda pravidlo o zákazu obracet se platí i na pěšině. Most mizel za stromy, jimiž proběhli, ale Sean přesto tušil temnou přítomnost něčeho neznámého. Byl to on! V panice přidal a předběhl bratra. Přehnal se kolem Patrika a dal tím podnět k divoké honičce.

Než přiběhli k domu, všechny myšlenky na černou věc pod mostem Skřítků byly zapomenuty a chlapce teď zajímalo jediné - kdo bude první u zadních dveří. Jako vždycky vyhrál o krok Patrik, po jehož boku dorazil i Smolík.

Glorie byla v kuchyni a dokončovala večeři. „Tak trochu uberte, pánové," řekla suše s pohledem na hodiny. V létě se

večeřelo v sedm, ve školním roce v šest. „Máte tak zrovna čas umýt si ruce - a ne, že si je jenom utřete do ručníků!“ volala za nimi, když mizeli v koupelně. Glorie se vrátila k práci, aby byla večeře včas na stole.

7 -----

„Podívej na tohle,“ řekl Gary a podal Markovi knihu.

Marek ji otevřel a zazubil se.

„Co to je?“ zeptal se Filip od svého pracovního stolu.

„Šťavnatá německá poezie,“ řekl Gary. „Starý Herman měl přece jenom pár neřestí.“

Marek knihu odložil. „Není to moc dobré.“ Obrátil se k Filipovi a řekl: „Hele, kdybychom překázeli, tak to řekni.“

Filip poznámku odmávl. „Skončil jsem první verzi a Glorie si ji právě nahoře čte. Vezmu kluky na ryby. Odešel jsem z Los Angeles mimo jiné taky proto, abych mohl být víc s dětmi. Když trávíte ve studiu patnáct hodin denně, žijete doma jako cizinci a nějaká rodina.“ Odložil papíry, které měl před sebou, a odešel ke dveřím. „Gambie je venku s Jackem, takže knihovna je vaše.“

Marek Blackman přehlédl police knih naskládané od podlahy ke stropu a pohodil hlavou: „Zřejmě to bude trvat déle, než jsem si myslel.“

Filip se ve dveřích otočil: „Další jsou v suterénu a v podkroví. Přeju dobrou zábavu.“

„Úspěšnej úlovek,“ popřál mu Gary s úsměvem.

Filip strčil hlavu do dveří obývacího pokoje, kde se rodina dívala většinou na televizi. Sean a Patrik seděli na zemi před obří obrazovkou nového televizního přístroje, který Filip před týdnem objednal. Glorie proti tomu nákupu nic nenamítala, mohli si to dovolit, ale dost dobře nechápala, proč musí její manžel a synové sledovat auty a fauly v životní velikosti.

„Pojďte, hoši,“ zavolal Filip.

Sean vyskočil a vypnul přijímač. Sportovní kanál začal z Chicaga vysílat přímý přenos před hodinou, když byly v Chicagu dvě odpoledne. Chlapcům se velmi zamlouvalo, že si nyní mohli nastavit parabolu na různé družice a chytat signály z celého světa. Nejvíce však milovali baseballové zápasy z Atlanty, New Yorku a Chicaga. Sean sáhn po udici opřené u zdi a spokojeně prohlásil: „Padres vedou o čtyři body.“

Patrik dával najevo opovržení. „Sandberg dva vyhodil. Dva nezasloužené body na začátku!“ Zachovával přízeň klubu Angels, ale v národní lize se rozhodl fandit Cubs. Sean měl dvojí radost, protože jeho oblíbenci byli k bratrovu zděšení na nejlepší cestě porazit Cubs potřetí za sebou.

Filip otevřel přední vchod a narazil na Hemingwaye, který se rozvalil uprostřed prahu. Kocour pootevřel oči a pohlížel na tři lidské bytosti, jež patřily mezi ty, které ve svém domě dokázal snést. Filip pohlédl dolů a protože bylo zřejmé, že kocour se nehodlá pohnout z místa, radši ho překročil.

Když Sean, odcházející jako poslední, zavíral dveře, prohodil na kocourovu adresu: „Drž nám palce, Emie. Možná ti chytíme rybu.“

Kocourův výraz svědčil o tom, že má na věc vlastní, zdaleka ne optimistický názor.

Glorie je slyšela odcházet a zasmála se. Odložila rukopis vedle sebe na postel a přemýšlela o právě dočtené kapitole. Byla to dobrá práce, ale příběh zrovna v tomto bodě přešlapoval na místě. Věděla, že Filip to při druhém prepisování napraví a děj pevně ukotví. Stejně tak jí bylo jasné, že od ní se očekává, že ho na to Glorie upozorní.

Jakmile uslyšela venku startovat auto, hmátla po telefonu vedle postele a vytočila číslo. Někdo na druhém konci zvedl sluchátko na druhé zazvonění. „Aggie?“ zeptala se a vyslechla odpověď. „Řekni Jackovi a Gabbie, že už mohou,“ dodala.

Zavěsila a tvář se jí rozzářila tajemným spikleneckým výrazem. Vyskočila z postele, přelétla bosky přes pokoj a seběhla po schodech. Dorazila k podestě, nahlédla do pracovny a couvla. Gary Thieus byl zasunut v krbu.

Marek Blackman stál zády ke dveřím a nahlížel Garymu přes rameno, zatímco mladší muž prohledával zadní stěnu krbu a zjevně po něčem pátral. Glorie tiše vešla a řekla: „Tam asi moc knih nenajdete, pánové.“

Marek se otočil a Gloriiu přítomnost vzal jako samozřejmost. „Podívej se,“ ukázal. Glorie však viděla jenom prázdnou polici.

„Hloubka polic vedle krbu neodpovídá těm ostatním. Za deskami je nějaký prostor navíc.“

Z krbu se ozval Gary: „Něco mám.“

Vysoukal se ven a podal ostatním dvěma klíče. „Hodně místních starých domů má malé skryše za cihlami v krbu, pod falešnými deskami podlah nebo v tajných suterénech. Z boku topeniště je dutina zamaskovaná kamenem. Glorie uchopila klíč pokrytý sazemi a řekla: „Co to je?“

Odpověděl Marek: „Nevím. Nemáte tu nějaké zámky, které nemůžete odemknout?“

Glorie odpověděla: „Ne, jediné že by v suterénu byly ještě nějaké dveře, na které jsem zatím nenarazila. Tam dole jsem moc času nestrávila.“ Poklepala si zamyšleně klíčem tvář, na níž pak zůstala černá šmouha. „Marku, po čem tady vlastně

pátráte?“ Blackman se přiznal: „Tím si právě nejsem jist. Kdybych to tušil, věděl bych asi lépe, jak to hledat.“ Ukázal na Gloriiu tvář umazanou od klíče.

„To moc velký smysl nedává,“ řekla a otřela si saze.

Marek popošel a opřel se o Filipův pracovní stůl. Gary se posadil na stoh narovnaných knih. „Glorie, četla jsi nějakou mou knihu?“ optal se Marek.

„Ne,“ odpověděla bez rozpaků.

„To mě nepřekvapuje. Většina z nich je ještě v tisku. A stejně se pravděpodobně objeví v knihovnách nebo podivných

knihkupectvích na policích vedle autorů, kteří podnikají výlety na Venuši v létajících talířích anebo vědí, kde je Atlantida. Moje knihy se většinou snaží dopátrat pravdivého základu mýtů a legend, a to zejména z oblasti tajemná a magie. Skrývá-li se za mýtem skutečný příběh, chci ho odhalit. Napsal jsem obsáhlou práci, kterou jsem věnoval hypotéze, že mystické představy zrozené při obřadech po požití meskalinu, jsou ve skutečnosti hlubokými racionálními vzpomínkami, jež dokáží halucinogeny obsažené v meskalinu vyvolat. Zastávám teorii, že původní obyvatelé Ameriky z jihozápadu se psychikou naprosto liší od Evropanů. Tito »primitivní« lidé se totiž díky své zvláštnosti dokázali přiblížit své genetické paměti, o níž »civilizovanější« národy vůbec netuší, že by mohla v jejich mozcích existovat."

„To zavání Jungem," odpověděla Glorie.

Marek i Gary se zazubili. „Je to Jung sám," řekl Gary.

„Ale co to má co dělat s tím, že se mi tady šťouráte v krbu?"

„Hele, nerad s někým mluvím o své práci, dokud ji neukážu vydavateli. O tom, co tady vlastně děláme, ví jenom Gary. Ty si ale zasloužíš vysvětlení. Musíš mi věřit, nechci nikomu ublížit. Prostě jenom nemohu o své současné práci mluvit." Marek se odmlčel. „Pamatuješ, jak jsem tenkrát u Aggie říkal, že pátrám po informacích o Fredericku Kesslerovi?" Glorie kývla. „Patří mezi několik mužů, o nichž vím, že měli nějaký podíl na podivných událostech, které mě zajímají."

„Například?"

Marek odpověděl: „Například na spoustě věcí, které se pokouším pochopit. Zatím vím pouze to, že se lidé v nynějším jižním Německu - Bavorsku a v části Württemberska - v prvních letech 19. století z ničeho nic vrátili k primitivním zvykům. Jako by se lidé z venkova znovu obrátili k víře předků, staré několik století. Na pohled zůstali křesťany, ale křesťanství jim sloužilo jenom jako nálepka niterně hluboce zakořeněné pohanské víry. Tenkrát se roztrhl pytel s kouzelnými příběhy a rozbujelo se čarodějnictví."

Glorie řekla: „No výborně, takže ty mi chceš říct, že otec starého Kesslera se spolčoval s pohanskými kněžími?"

„Ne," opravil ji Marek. „Říkám, že otec starého Kesslera byl tajemný muž. V době, kdy obyvatelé jižního Německa přestali dodržovat zákony, byl Kessler známý víc, než by člověk u malého obchodníka čekal. O něm a o několika dalších lidech, kteří byli jeho společníky, existuje víc než pět zápisů. Jenomže tápu v temnotě... a to mě přivádí k šílenství. Je tady něco, ale já nevím, co to je." Marek založil ruce a vypadal velmi ne-spokojeně. „Před osmdesáti, osmdesáti pěti lety se v jižním Německu stalo něco velmi tajemného a podivného. Bylo to hodně důležité, ale bohužel není jasné, co to přesně bylo. Chtěl jsem si popovídat s Kesslerovým synem, ale když jsem sem loni přijel, byl už v Evropě. Snažil jsem se získat od jeho právníka povolení poohlédnout se tady kolem, ale nedostal jsem ho. Tak jsem se tady potuloval a slídlil po jeho pozemcích. Do domu jsem se nevloupal. Jenomže ten právník mě vyčenichal a pohrozil, že jestli se na pozemcích ještě jednou objevím, pošle na mě šerifa. Tak jsem začal pátrat ve starých místních novinách a knihovnách a vyptával jsem se na Kesslera lidi, kteří si na něj ještě pamatovali, ale bylo jich jenom pár. Když Herman Kessler zemřel, hledal jsem ve Washingtonu stará bankovní konta. A než jsem dorazil zpět, už jste ten dům koupili. Zatím jsem dal dohromady pouze to, že Fredrick Kessler a jeho společníci sehráli při tom bezprecedentním návratu k pohanským zvykům důležitou roli. Na přelomu 18. a 19. století nebylo Německo pro něco takového zrovna ideálním místem. Nedá se to srovnat s případem vesničanů v Transylvánii, kteří nabyli z ničeho nic přesvědčení, že Dracula vstal z hrobu. Ani s případem středoamerických indiánů, kteří věří v duše zvířat. Bylo to, jako kdyby většina obyvatel Connecticutu v roce 1905 naráz začala znovu věřit v duchy, skřítky a staré bohy. Nejpřekvapivější na tom bylo, že představitelé protestantské a katolické církve se spojili dokonce i s židy, které před tím pronásledovali, a všichni dohromady se přidali k místním úřadům, aby zastavili ten náhlý příklon k pohanství. Byl to doslova a do písmene hon na čarodějnice. Hodně lidí bylo zatčeno, někteří byli vystěhováni z měst a vesnic a pár jich prostě zmizelo. Předpokládám, že byli popraveni. Léta se to tajilo - i před stoletím měli strach z dokumentů - ale byla to opravdová malá inkvizice."

„No tedy, to je ale strašná historka," řekla Glorie. „Ale proč to tutlání? Proč jste nám to neřekli rovnou?"

Marek potřásl rameny. „Jednak nerad mluvím o tom, po čem pátrám, jak už jsem řekl, ale taky jde o náboženské otázky. Církev si nepřeje, aby jí někdo veřejně připomínal takovou minulost. A někteří lidé nemají ani dnes rádi, když se začne přetřásat pohanství."

„Obzvlášť nyní," podotkl Gary. „Fundamentalisté dokáží nadělat hodně hluku, když chtějí."

Marek přikývl a dodal: „A taky je tu ta historka s pokladem."

„Mluvili jste o ni u Aggie, ale smáli jste se tomu."

„Ale nemusí to být žert. Ať už z jakékoli příčiny - třeba kvůli té obnovené sympatii k pohanství anebo něčemu jinému - zmizeli tenkrát starý Kessler a jeho kamarádi ve spěchu z Německa a objevili se v Kanadě, Spojených státech a Jižní Africe. Bylo jich něco přes deset. Všichni odcestovali ve spěchu a nalehko, ale ze všech se do dvou let stali v nových domovech úspěšní obchodníci. Odkud získali peníze? Když se podíváš na konta, zjistíš, že Kessler měl pro začátek dvacet nebo třicet tisíc dolarů. A zdá se, že možná víc než to."

Gary řekl: „To by dneska bylo čtvrt miliónu."

Glorie se nemohla zbavit dojmu, že jí Marek pořád neříká vše, co ví. Než to ale mohla říct, otevřely se venkovní dveře a Gabbie zvolala: „Máme to tady."

Objevil se Jack a vláčel se s ohromnou krabicí. Položil ji vedle Filipova pracovního stolu a vyběhl znovu ven. Glorie se obrátila k Markovi. „Později si ještě promluvíme."

Jack a Gabbie přinesli ještě několik menších krabic a rychle je otevřeli.

„Co se děje?" zajímal se Marek.

„Táta má narozeniny," oznámila Gabbie a vytáhla z krabice něco, co připomínalo televizní obrazovku. „Koupili jsme mu počítač." Dodala s úsměvem: „Je to spíš sebeobrana. Táta sice píše na stroji, ale strašně. Ve filmových studiích měli

písačky, které rukopisy přepisovaly. Tady bychom to musely nakonec dělat my s Glorií." Do půl hodiny trůnil na stole sestavený počítač s připojenou tiskárnou. Jack udělal rychle několik testů a oznámil: „Všechno funguje.“ Marek se začal chystat k odchodu. „Budete mít asi Filipovu oslavu. Myslím, že půjdeme. Vrátime se zítra.“ Glorie protestovala: „Ne, zůstaňte s námi. Filip je stejný jako ty a taky nerad mluví o tom, co právě píše. Jenomže teď jsi načas něco, co ho bude určitě zajímat. Gabbie zajede do Pittsvillu pro jídlo do čínské restaurace. S několika strážníky navíc nebude problém.“

„Dobře,“ přijal Marek. „Předpokládám, že Aggie přijde taky?“

„Samozřejmě.“

„Co tím myslíš, že zajede pro večeři?“ tázala se Gabbie.

„Bylas zvolena,“ odpověděla ji nevlastní matka. „A ještě něco, volala jsem panu Laudermilchovi. Říkal, že si tady můžeme Pampelišku přes léto nechat, když už jsme spravili stáj. Povídal, že se o koně dokážeš postarat docela dobře.“ Gabbie se rozzářila a otočila se k Jackovi. „Ty zrádče! A tys mi nic neřekl!“

Jack se vesele zařehotal. „Mělo to být překvapení. A kromě toho to byl nápad tvých rodičů.“

Gabbie se vrhla Glorii kolem krku. „Děkuju, Glorie. Pampeliška je úžasný kůň. Mám ji skoro stejně ráda jako Bumpera. Budu se o ni dobře starat.“

„Neděkuj, Gabbie,“ vyprostila se Glorie. „Filip taky vyjednal, aby u nás nechali Johna Adamse. Ale s ním se musí taky jezdit a ty musíš učit kluky.“

Gabbie řekla ironicky: „Takže teď asi budu mít tohle člověka na krku každý den,“ a ukázala na Jacka.

„Ale,“ zaprotestoval Jack proti hranému pohrdám.

„Jedte pro ty koně a pak, až se Filip vrátí s dětmi, obstarajte večeři, ano?“

„Ano!“ zavolala nadšeně Gabbie. Popadla Jacka za ruku a napůl ho strkala a napůl táhla ven z pracovny.

Glorie se za nimi dívala a pak řekla: „Tak pokračujte ve své práci a já se vrátím k Filipovu rukopisu. Ke Kesslerově pokladu a tomu dalšímu se můžeme vrátit po večeři, ne?“

„Souhlasím,“ odpověděl Marek.

Vrátil se s Garym k třídění a sepisování knih a Glorie odešla nahoru. Vedla v patrnosti, že v kapse džinsůžů zůstal ten klíč, a byla si jistá, že na něj nezapomněl ani Marek.

Černá věc zavěšená na spodní straně schodů v malém odkládacím prostoru pod schodištěm tiše naslouchala.

Spokojeně si oddechla a naznala, že je čas odejít. Pohybovala se jako ohromný černý pavouk a zdálo se, že její dlouhé paže a nohy se přisávají na vše, čeho se dotknou. Zastavila se u lišty v podlaze a zírala na úzkou škvíru mezi prkny. Pak se jakoby scvrkla, stěsnala klouby i kosti, až byla schopná protáhnout se skulinou. Téměř nehlasně zasykla: „Klíč, klíč.“ A pak se uchechtla a zmizela v mezeře.

8 -----

Potloukal se na okraji mýtiny, na dohled Královna dvoru. Její moci pohrdal. Krčil se ve stínu kmenů, On, šílenec utkaný z jemného světla a sladké vůně. Čekal na svého sluhu. Černá věc se proplétala lesem, až stanula u pánových nohou. Něco mu zaseptala.

Její velitel pohlédl dolů do malé černé tváře plné nenávisti, jež zračila jeho vlastní výraz vzteku a šílenství.

V ošklivém úsměšku se odhalily dvě řady dokonalých bílých zubů. Na skřeta se upíraly široce rozevřené oči s modrými žitnicemi, v nichž planulo nelidské světlo. „Dobře, dobře,“ šeptal v odpověď sluhovi. Popleskával přitom jeho sukovitou hlavu podobně, jako člověk chlácholíci psa. Malá, opici podobná bytost se zatetelila radostí, protože její pán byl šťasten. A to bylo vzácné. „Teď se tam vrať a čekej. Zámek jim ukážeme, až nadejde čas.“ Bytost se bez váhání obrátila zpět k lesu a proplula jím znovu tak nepozorovaně, že by si jí ani při menší rychlosti člověk nevšiml.

Ten druhý, tvor světla, se postavil, rozpráhl ruce a pohlédl k nebi. Tleskl rukama nad hlavou a lesem zaburácel hrom. Nad pahorkem zavanul náhlý poryv větru. Královna se zvedla, její věrní hleděli směrem ke zdroji hromobití. „Ty se opovažuješ...“ začala spílat. Ale stín už byl ten tam. Královna zlobně zasykla přes stisknuté zuby, které byly podobné jako u toho předtím tak dokonalé, že se nepodobaly lidským. Zas byl pryč. Pomalu se posadila. Pohlédla na jednoho z příkvyujících dvořanů, v jehož očích našla svůj vlastní strach. Mávla a hudebníci se znovu chopili nástrojů a začali hrát. Hrom však zaplašil radost, jež před tím v kruhu vládla. Všichni věděli, že takové urážky se může odvážit pouze On. Jenom On si může dovolit takový výsměch. Pouze On má tu moc. A kvůli němu bude nadcházející noc studená.

9 -----

Filip se objevil ve dveřích s dvojčaty v závěsu a s proutěným košíkem plným po okraj. „Hej!“ volal, „jsme doma!“

Glorie vešla do kuchyně, která už byla plná pachy ryb. Přehánějíc odpor významně pokrčeným nosem zavelela: „Dejte to do dřezu!“

Filip a chlapci odložili úlovky a Glorie pohlédla na sedm ryb. „Vy klauni, copak nevíte, že máte jenom vykoupat červa a nic nechytit?“ Chlapci se dmuli pýchou.

Filip ji políbil na tvář. „Očistím je. Musel jsem to kluky naučit.“

Patrik se zatvářil znechuceně. „Fuj, rybí střeva!“ Sean se tomu musel smát.

„Nejdřív se umyjte, střeva až pak,“ rozkázala Glorie. „Musím vám něco ukázat.“

Dostřkala je k umyvadlu v komoře a sledovala je, dokud si z rukou nesmyli rybí pach. „Před večeří se musíte všichni převléknout, ale teď pojďte se mnou.“

Zavedla je k Filipově studovně a odsunula dveře. Gabbie zavolala: „Překvapení!“ Aggie, Jack, Marek a Gary

zarecitovali blahopřání.

Filip pokýval hlavou a řekl: „Doufal jsem, že na to všichni zapomenete. V mém věku si už můžu dovolit pár narozenin vynechat." Glorie se na něj podívala a viditelně s nim nesouhlasila. Pak si všiml počítače ovázaného červenou stuhou a trůnícího na psacím stole. „Cože!" Pomalu si sedal za stůl.

„Hodně štěstí k narozeninám, táti," řekla Gabbie a zezadu ho objala kolem krku.

Filip zíral na zhasnutý monitor a dlouho mlčel. Nakonec se zeptal: „A jak se to zapíná?"

„Jack ti to ukáže."

Filip uvolnil židli a Aggie poznamenala: „Na podobném pracuji i já, ale tenhle je lépe vybavený."

Filip se rozesmál. „A já myslel, že píšeš na staré tiché Remingtonce."

„Chlapče, doufám, že ti neuniklo, že žijeme v technickém věku," dobírala si ho Aggie. „Nenechej se tím odradit. Jakmile si jednou zvykneš, zaházíš svůj starý psací stroj kamením. A teď něco konzervativnějšího," podala Filipovi krabičku.

„Hodně štěstí, Filipe."

Filip otevřel víčko a spatřil krásný zdobený nůž na otevírání dopisů. „Aggie! Ten je přece Henryho. To si nemohou vzít."

„Samozřejmě, že můžeš, chlapče. Jednou umřu a budu radši, když to dostaneš ty než stát New York." Hleděla na krásně tepanou stříbrnou pochvu, do níž byla zasunuta čepel. „Koupila jsem mu to, když jsme byli na svatební cestě v Mexiku. Je to ruční práce z nějaké země, kde tyhle předměty umějí vyrábět. Musíš ho pravidelně čistit. Čepel, střenka i pochva jsou z čistého stříbra, strašně to zachází." Aggie se usmála. „Ne, ne, jen si ho vezmi, Filipe."

Dárek, který kdysi patřil Agátinu manželovi, Filipa upřímně dojal. „Děkuji," řekl a políbil ji na tvář.

Chlapci se tlačili za Gabbie a prohlíželi počítač. Sean se zeptal: „Jaké hry se na tom dají hrát?"

„Můžeš na tom hrát Stopujícího lovce?" vyzvídal Patrik.

Jack se zasmál: „Hry můžete hrát, ale -"

„Žádné hry!" ozvala se Glorie. „To je pro tatínka a není to žádná hračka. Jedna hra a on se k tomu nikdy nedostane."

„Ale mami," protestoval Patrik.

„Nezkoušej na mě žádné ale mami," odpověděla Glorie s posměšným napodobováním Patrikova žadonění. Byla přítom ale taky rozhořčená, protože to myslela vážně. „Běžte se dát do pořádku. Večeře je za půl hodiny." Chlapci vzdali mamy boj a vydali se nahoru, aby se pořádně umyli a převlékli do čistých triček.

Filip nakukoval Jackovi přes rameno a mladý muž ho seznamoval se základními funkcemi počítače. Ukázal na příručky a řekl. „Když budeš mít potíže, zavoláš mě."

„Bude ve stáji," vložila se do rozhovoru Gabbie.

Jack se zazubil. „Pravděpodobně."

Glorie se zeptala. „Tak, a teď, kdo se chce něčeho napít?"

„To mi připomíná, že mám ještě něco udělat," řekla Gabbie.

„A co?" optal se Filip.

„Obstarat večeři. Musím pro ni zajet. Dovezu nejlepší lahůdky od lu Fonga. Za čtvrt hodinky jsem zpátky."

Gabbie vyrazila ze dveří a Glorie řekla: „Pohrej si s tou novou hračkou, Filipe. Já jdu něco provést s těmi rybami."

Filip ji moc neposlouchal, jenom kýval, a pokusně nesměle ťukal na klávesnici.

Gabbiin Porsche 911 Turbo zůstal v Kalifornii a čekal, až se jeho majitelka vrátí zpět do školy. Teď musela nasednout do otceva pontiaku a vyrazila, jak bylo jejím zvykem - rychle, ale nikoli neopatrně. Pomalou jízdu neměla ráda. Předem objednané jídlo už bylo zabaleno a připraveno v podniku ve dvou lepenkových krabicích. Gabbiiným jediným úkolem bylo vsoukat bedny na zadní sedadlo auta a odvézt je domů. Pořádně se rozhlédla, na McDermottově ulici se navzdory zákazu otočila a vjela na silnici, které místní obyvatelé říkali dálnice. Podle Gabbie, která to srovnávala s vozovkami, na něž byla zvyklá z jižní Kalifornie, to byla trochu lepší dvouproudová venkovská silnice. Jakmile se ocitla na dálnici, přišlápla pedál a udržovala rychlost asi o deset kilometrů vyšší, než byl povolený limit. Věděla, že právě tolik ještě místní policie snese a nenapáří ji za to pokutu. Bližila se odbočce k domu, když ji oslnil sluneční paprsek, který prosvítal mezi stromy na vzdáleném vrcholku kopce. Pootočila trochu hlavu a sklopila stínítko na předním skle. Pak ale zvedla v údivu obočí a pohlédla na zapadající slunce naplno. Na vrcholku kopce u silnice vedoucí od dálnice se proti nebi něco rýsovalo.

Klakson protijedoucího automobilu ji přinutil obrátit se k silnici a věnovat se řízení. Dupla na brzdu a rychle uhnula. Kvůli té podívané přejela až do levého pruhu a rozzlobený řidič v protijedoucím autě se na ni zle podíval. Když ji míjel, poklepal si na čelo. Gabbie s bušícím srdcem zahrnula na odbočku. Byla v šoku, zajela ke kraji a zastavila. Několikrát se pořádně nadechla a otočila se na židni sedadlo. Než se vydala domů, zkontrolovala, zda se z jejího nákladu nic nevysypalo.

Zašeptala si sama pro sebe, že se ji to jenom zdálo. Na okamžik totiž v tom jasů zapadajícího slunce viděla obrys, který připomínal starý vůz tažený jedním koněm. Něco ji říkalo, že si na něco má vzpomenout; byla tomu tak blízko; ale vzpomínka nakonec vyprchala a nedala se znovu vyvolat. Zůstalo z ní pouze jediné: jméno Wayland. Gabbie si nedokázala vysvětlit, proč se jí teď po tvářích kutálejí slzy.

10 -----

Dospělí se po večeři rozesadili v obývacím pokoji a děti se šly před spaním dívat na televizi. Jack s Gabbie byli ve stáji zkontrolovat dva koně pronajaté od pana Laudermilche. Zvířata byla v pořádku a k žádné kontrole vlastně ani nebyl důvod. Gabbie začala Jackovi vysvětlovat svůj záměr. Rozhodla se, že se oplotí louka na jih od stáje. Koně se na ní budou moci volně pást a běhat. Glorie si neodpustila poznámku, kterou adresovala manželovi. Zdálo se jí, že na

někoho, kdo se má brzy vracet do Kalifornie, dělá Gabbie nějak nepřiměřeně dalekosáhlé plány. Filip to odbyl pokrčením ramen.

Gabbiina slova zaslechli všichni a Gary řekl: „Dostane šok, až zjistí, kolik tak dlouhý plot stojí.“

Filip a Glorie málem vyprskli smíchem. Marek a Gary si vyměnili pohledy a Aggie se jim to pokusila vysvětlit: „Peníze nejsou problém.“

Marek zauvažoval a vysvětlil si to po svém: „Musel jsi za ty Hvězdné piráty dostat dobře zapláceno, Filipe.“

„Řeč tu není o mých penězích,“ snažil se to uvést na pravou míru Filip. Protože Marek pořád nerozuměl, dodal: „Gabbie nemá ráda, když o tom mluvíme, ale není to žádné tajemství. Je bohatou dědičkou, má teď hodně peněz.“

Aggie dodala: „Je z rodiny Larkerů z Phoenixu.“

Marek zamrkal a pak řekl: „Aha, jistě. Její matka je Korina Larkerová, ne?“

Aggie kývla. „Kterou Helena Larkerová vydělala a veškeré rodinné jmění odkázala Gabbie.“

„Ale ona je přece ...“

„Co?“ zeptal se Filip.

Marek pokrčil nevěřičně rameny. „Nevím. Chtěl jsem říct, že je normální? Nechová se jako nějaké bohaté dítě. Jak je to možné?“

Do dalšího vysvětlování se pustila Glorie: „Naštěstí má Gabbie dost rozumu. Okázalost jí nic neříká. Do osmnácti let, ještě když byla na střední škole, měla k dispozici jenom malé kapesné. Naučila se vyjít s málem. Teď může mít, nač si vzpomene. Stačí, když zavolá správci babiččina jmění. A tak jí to vyhovuje. Vymohla si jenom dvě věci: koně, který jí stál víc než jsem ochotná uvěřit, a porsche, kterým se prohání na můj vkus moc rychle. A kromě toho utrácí jenom minimálně. Správce ji musí předat celý majetek, jakmile se Gabbie vdá anebo až dovrší věk dvaceti pěti let.“

„Jestli to není moc nezdvořilé,“ řekl Gary, „mohu se zeptat, kolik to jmění dělá?“

„Nevím,“ odpověděl Filip. „Aleje to hodně miliónů.“

„Dobrá tedy,“ konstatoval Gary, „takže, když chce plot, bude mít plot.“ Tváří se mu mihl ďábelsky posměšný škleb:

„Kladu si otázku, na kolik by přišlo vyřechování Jacka?“

Všichni se dali do smíchu a Marek prohlásil: „Na to se zeptej Elleny. Začni si něco s Gabbie a Ellen vyřechuje tebe.“

„To je pravda.“

„A kdy tu tvoji přítelkyni uvidíme, Gary?“ zeptal se Filip.

„Marek a já vás chceme pozvat brzo k nám. Ellen tam bude taky. My jsme tady dneska spíš nezdárnými hosty.“

Filip zvedl obočí a Marek mu popsal příhodu s klíčem. Zopakoval také své dohady o Kesslerovi i to, že by tu mohl být nějaký skutečný poklad. Když skončil, všichni chvíli mlčeli.

„To je ale divoká historka,“ řekl Filip. „A co ten poklad? Ty si opravdu myslíš, že by mohl být schovaný někde tady?“

„Myslím, že je to možné. Kessler přišel z Německa a tady založil velký podnik. Peníze, které k tomu ale použil, nepocházely z Ameriky. Udělal si dluhy, které za dva roky splatil. Je jasné, že si musel z Německa přivést pěkné bohatství. Ale v Německu o něm moc informací neexistuje. Takže, kde ty peníze získal, se můžeme jenom domýšlet. V bankovních záznamech v New Yorku jsem ale na něco narazil. Agent jedné firmy, která mu dodávala zařízení, zaznamenal, že bankovní šek, kterým Kessler platil za první dodávku těžkých strojů, byl opatřen poznámkou: »Peníze kryty zlatem«. To bylo nezvyklé. Účty platil ze zisků své továrny, takže zlato nebylo nikdy použito, aspoň co já vím.“

„Jestli tomu rozumím,“ začal Filip, „ty si myslíš, že Kessler možná někde v Německu ukradl nějaké zlato, aby tady mohl založit továrnu?“

„Takhle řečeno to zní to dost hloupě,“ souhlasil Marek. „Ale než začnu vymýšlet nějaké teorie, potřebuji víc faktů.“

Zatím ale nemám dost materiálu ani na pořádný historický román, nechme tedy historii.“

„A co ten klíč?“ zeptala se Glorie.

Marek vstal. „Kdybyste našli dveře, k nimž se ten klíč bude hodit, mohli byste padnout na něco, co se potřebuji dovědět o Fredricku Kesslerovi. Totiž, co má jeho nenadálé bohatství společného s podivnými událostmi v Německu té doby a to všechno ostatní.“

„A taky byste pak možná byli schopni najít ten poklad, jestli tu nějaký je,“ dodal Gary.

„Už bychom měli jít,“ řekl Marek. „Jestli nemáte nic proti, budeme s těmi knihami pokračovat zítra.“

„Samozřejmě, přijďte,“ řekl Filip a doprovodil je ke dveřím.

Když byli pryč, Glorie řekla: „A stejně mám pocit, že Marek ví víc, než nám říká.“

Aggie seji snažila uklidnit: „Marek má sklon k tajnůstkářství, ale je neškodný. Kromě toho je pořád na stopě těch úžasných, ale značně nepravděpodobných nesmyslů.“

Když se Filip vrátil, ptala se Glorie Aggie: „Ty si myslíš, že jsou to všechno nesmysly?“

„Ne,“ odpověděla stará dáma. „Prostě odmítám tu Markovu tendenci přeskakovat z faktu na fakt a vysuzovat pak nějakou souvislost. Markovy práce se dobře čtou, ale neberu je moc vážně. Je posedlý starými příběhy a tajemstvím a zlobí ho, když na něco nemůže přijít. Není sice tak špatný jako ten bláznivý Němec, co tvrdí, že bohové byli astronauti, ale ani Marek není seriózní vědec. Má hodně kritiků a nikoli bez příčiny.“

Na jeho obranu ale mohu říct, že jsou jeho práce v některých směrech velmi bystré. Došel v nich k věcem, které později seriózní výzkumy potvrdily. Ne, Marek není žádný šarlatán. Spíš než Margaretě Meadové se podobá Indiánu Jonesovi,“ Agáta se na chvíli odmlčela. „Ale zeptejte se sami sebe takto: Kdo si myslíte, že by měl raději pátrat po zakopaném pokladu, Margaret Meadová nebo Indiana Jones?“

Aggie se zvedla. „Už je pozdě, musím jít domů. A dejte mi vědět, až přijdete na další divy.“

Doprovodili ji ke dveřím a Filip s ní šel do stáje, aby si vyzvedla Jacka. Glorie koukla do obývacího pokoje a připomněla dvojčatům, že je čas jít spát. Když je vedla nahoru, pořád se nemohla zbavit pocitu, že Marek prozradil jenom zlomek z toho, po čem vlastně pátrá. To jí připomnělo, že se musí poohlédnout po zámku, k němuž bude pasovat klíč, který měla

pořád zasunutý v kapse svých kalhot.

SRPEN

1 -----

Srpnové dny patří psovi, který v podobě Siria, psí hvězdy, stoupá oblohou. Horko a vlhký vzduch si vybírají své oběti. Platí to i o baseballu, který má v této době za sebou dvě třetiny dlouhé sezóny. K. vidění jsou jenom průměrné hody, neboť paže nadhazované začínají ochabovat; ozývají se bolestivá chronická zranění; týmy se poohlíží po mladších borcích anebo se snaží zaretušovat slabinu družstva nákupem hráče z jiného družstva; nejde to už dokonce ani těm nejlepším běžcům a týmům, které si koncem července dělaly naděje na Světovou sérii, se l. září omezi na: »Počkejte, příští rok«. Družstvo, které se v srpnu udrželo na předních místech divize, je opravdu dobré. Gabbie měla ze srpna hrůzu, protože po něm musí přijít září a s ním nezbytné rozhodnutí, zda se vrátit do Kalifornie anebo zůstat v Pittsvillu. První srpnový týden už uplynul a čas utíkal příliš rychle. Mluvila o tom s Jackem, ale oba se vyhýbali nadhodit cokoli, co by Gabbie zavazovalo zůstat v New Yorku. Ted' Gabbie zrovna přehazovala ve stáji vidlemi seno, ale z ničeho nic se jí zmocnil nenadálý strach. Nechala seno senem, opřela se o násadu a zamyslela se. Jack odjel s Aggie do New Yorku na schůzku se členy nějakého výboru. Byl pryč celý týden a Gabbie měla čas všechno si promyslet. Zamilovala se do něj, nebo k němu aspoň cítila mnohem víc než k jakémukoli jinému chlapci, kterého kdy ve svém životě poznala. A právě to jí dělalo starosti. Miluji ho doopravdy, říkala si. Někdy si připadala jako malé dítě, protože jí všechno nahánělo strach. Většinou se jí dařilo skrýt svou úzkost před ostatními. Navenek vypadala pořád klidná a chladnokrevná, někdy zřejmě dokonce i tvrdá. Vzpomínala na střední školu, kde si z ní většina spolužáků kvůli dobrému vzhledu a bohatství udělala terč posměchu. Ani tehdy Gabbie nikdy neztrácela ochrannou masku. Jakkoli v duši krvácela, nikdy to nedala navenek znát. Ano, dokázala se perfektně ovládnout, ale to ji nechránilo od vnitřního utrpení.

Na střední škole to myslela vážně jenom s jedním klukem, s Dannym. Domnívala se, že ho má ráda. Zdálo se, že je jiný než většina ostatních vrstevníků. Myslela si, že jim ten vztah vydrží, i když Danny odejde na vysokou školu. Když začal studovat na Stanfordu, dostala od něj tři dopisy. V tom posledním ji oznamoval, že se seznámil s někým jiným. Ještě teď jí ta vzpomínka naháněla krev do tváří. Hrozně tenkrát zuřila, skočila do auta a rozjela se na sever. Jela nonstop, zastavila se jenom jednou, aby natankovala benzín. Hnala porsche po státní dálnici číslo pět občas i stoosmdesátkou a do Palo Alta došla za pět hodin. Musela čekat a vztekala se u Stanfordu skoro až do jedné do rána, kdy se Danny konečně vrátil od nové přítelkyně. Následovala hádka, která pro ni byla pokořující. Dannyho nový vztah nebyl nic jiného než sex.

Jejich vlastní milostné hrátky vždycky končily naprázdno, protože Gabbie si Dannyho držela od těla. Mazlení v posledních týdnech před Dannyho odjezdem často oba dráždilo k zbláznění, ale Gabbie závěrečný akt nikdy nedovolila. Jako by se nemohla odhodlat nechat Dannyho vstoupit a stvrdit tak, že je to opravdu láska. Ta nová holka s ním spala hned při prvním rande. Danny do ní byl úplně zblázněný, byl posedlý sexem. Na Gabbie pohlížel jako na nevídaného vetřelce, který mu přijel připomínat minulost a kterého je třeba se rychle a bez zbytečných ohledů zbavit. Řekl jí, že je pro něj koketa, a pak detailně popisoval sexuální skotačení té nově. Její ochota a náruživost asi měly být v jeho očích důkazem lásky k Dannymu. Gabbie utekla ponížená a s bolavou duší.

Počítala s tím, že Glorie i otec jí za ten úlet pořádně vyčíní, ale oba byli skvělí. Místo výčitek ji zahrnuli porozuměním. S Dannym pak už nikdy nemluvila. Nyní jí bylo jasné, že její tehdejší reakce nebyla nic jiného než uražená pýcha a panovačnost. Ten záchvat žárlivosti na Jacka, který jí posedl při oslavách 4. července, byl ale něco úplně jiného - byl to děs a hrozný strach z toho, že by mohla Jacka ztratit.

Gabbie se vrátila k senu a vzpomínka na Jacka jí vyloudila úsměv na tváři. Jack a Danny, to se nedalo srovnat. Danny byl příjemný kluk, většinou. Ale byl to kluk. Jack byl něžný a milující muž. Sam o své bývalé známosti z Atlanty, o Ginger, nikdy nemluvil. Odpovídal jenom, když se ho na ni Gabbie ptala. Přiznal se, že mu ten vztah dal zabrat, a právě tomu Gabbie přičítala Jackovu neochotu hovořit o budoucnosti. Kdykoli dala najevo obavy z toho, co bude, až začne školní rok, Jack jenom říkal: „To se vyřeší.“

Do háje, Jacku Cole, to víš, že se to vyřeší, pomyslela si Gabbie. Náhlá vlna silné náklonnosti k Jackovi jí vehnala slzy do očí. Ztraceně, já ho doopravdy miluju, uvědomila si. A bylo jí jasné, že dřív nebo později ho někam zatáhne, aby se s ním pomilovala. On se to nikdy nesnažil urychlit a nikdy ji nedával vinu, že se nic neděje. Očividně čekal na podnět od ní. Pomilovala by se s ním už tu první noc u Aggie, když šli spolu poprvé do lesa. Jeho zdrženlivost ji však jenom utvrzovala v tom, že to bude asi ten pravý muž, který bude jejím prvním a možná taky jediným milencem. Gabbie se pořádně nadechla a uvědomila si, jak je nervózní. Jack tu měl být za hodinu nebo za dvě a Gabbie si řekla, že dnešní noc bude možná ta pravá.

Skončila s přehazováním sena v maštali a odložila vidle. Koně byli venku na louce a v tuto roční dobu tam zůstávali i přes noc. Seno se ale stále zapařovalo a muselo se přehazovat. Dvojčata dostala jezdeckou lekci a teď byla na pravidelném odpoledním baseballovém zápase. Gabbie nesmírně překvapilo, že jí vlastně učit kluky jezdit na koni baví. Když k nim přišla do rodiny z Arizony, bylo jim šest let. Byli krásní, ale pletli se hodně pod nohy. Ted' se z nich stávali báječní kluci a byly to už malé osobnosti. Bez velkých protestů dokonce zastali i drobné práce ve stáji. Dělati si z ní sice legraci kvůli Jackovi, ale nebylo pochyb, že ve skutečnosti svou starší sestru i jejího přítele milují. Za každou lekci v jízdě byli velmi vděční. Gabbie je zbožňovala, a to navzdory jejich příšernému zvyku vpadnout do koupelny bez klepání, což ji přivádělo k šílenství. Poklidnou koupel tak často zakončily nadávky a mokrá houbička letící na hlavu

některého z neurvalých bratrů.

Gabbie si setřela pot z čela. Nebyla si jistá, zda si po letech suchých a parných dni v Arizoně a Los Angeles dokáže někdy přivyknout na zdejší vlhký vzduch. Nečekané letní přeháňky pro ni byly naprostou novinkou a ta z dnešního rána byla velmi příjemná. Ve stáji bylo dokonce i teď, na sklonku dne a se sluncem zapadajícím za kopce na západě, jako v parní lázni. Zatáhla za okraj trička, aby se pod ně dostal vzduch. Málokdy nosila podprsenku a teď jí prsa příjemně zchladli závan čerstvého vzduchu. Rozepnula si tričko u krku a přetáhla si ho přes hlavu, aby se zchladila vypařujícím se potem. Pozorovala husí kůži, která jí naskakovala na chladnoucích prsou. Možná nejsou tak velká jako je má Sheila Rileyová, ale taky ujdou, řekla si a zamyšleně si po nich přejela rukou. Když se dotkla bradavek, zabořilo ji to a vzpomněl si na Jacka. „Kristepane," zamumlala nahlas, „vždyť já mám plnou hlavu sexu."

Ztuhla, protože něco zaslechla. Byl to smích. Rozhlédla se a rychle se oblékla. Hledala zdroj toho zvuku a zadívala se na kupu sena, která už temněla ve večerním šeru. „Je tam někdo?" zeptala se. Ze stínů vzadu ve stáji vyprskl podle všeho chlapecký smích. „Seane? Patriku?" Odpovědělo jí další chichotání. „Vy příšery jedny, špehujete mě?" Gabbie byla rozzlobená a cítila, že vzteky rudne.

Smích však neustával a Gabbie náhle dostala strach. To nebyl Sean ani Patrik. Ten zvuk jí drásal nervy a ze všeho nejvíc se podobal chechtání šilence. Obrátila se ke dveřím, ale za jejími zády se ozval melodický a tichý šepot: „Počkej a zůstaň chvíli, Gabrielo."

Gabbie se otočila a spatřila chlapce, kterému podle vzhledu nemohlo být víc než čtrnáct nebo patnáct let. Dřepěl na kupce sena a zčásti se ukrýval ve stínu. „Jak... ? Kdo jsi?"

Chlapec se vymrštil a Gabbie strnula. Dívala se, jak hoch letěl skoro čtyři metry vzduchem a pak bezpečně dopadl na zem jako gymnasta, který seskakuje jistě a bez problémů z bradel. Na sobě měl podivné kalhoty z hrubého lnu uvázané v pase řemenem. Připomínalo jí to volné kalhoty, které nosívali někteří její spolužáci do školy. Byl bos, neměl košili a vypadal jen o trochu vyšší než ona. Byl svalnatý, ale spíš než atletického mladíčka připomínal sportovce. Na hlavě měl záplavu hnědých kudrlinek. Ale jejich barva se nepodobala žádně, kterou Gabbie dosud spatřila. Ze všeho nejvíc se podobala barvě kůry stromů. Hoch měl mladou ale zvláštní tvář - vysoké lící kosti, zvednuté obočí, spíš kruté rty a velké hluboké oči. Jejich modř Gabbie zasáhla jako blesk. Náhle si byla jistá, že je už někde viděla. Celá zmatená se znovu tiše zeptala: „Kdo... jsi?"

„Poctivý, hledající poutník." Prohlížel si ji a očima neskrývaně přejížděl po jejím těle, jako by ji hladil. Dával najevo, že se mu líbí, a netajil svou dychtivost. „Nechod' ještě pryč. Tvoje společnost je mi velmi příjemná." Hovořil trochu směšným přízvukem, který nebylo možné přesně zařadit, ale který jí něco připomínal. Natáhl ruku a Gabbieino srdce znovu poskočilo strachy. Vzbuzoval v ní děs. Chtělo se jí křičet nebo utíkat pryč, ale z nějakého důvodu nebyla schopná jednoho ani druhého. Mladík ji pohladil po vlasech a pak po tváři. Když konečky prstů přejížděl po její tváři, Gabbieino tělo se napjalo. Pronikavý strach jí projel od krku přes prsa dolů do slabin. Bradavky jí opět ztvrdly, tělo se rozhořelo a celé se chvělo. Ucítla květiny a koření a zatočila se jí hlava.

Bezmocně se zapotácela a mladík ji obešel. Gabbie ho nedokázala sledovat, jako by se její hlava odmítala otočit a oči byly připoutány k něčemu před sebou. Hoch ji zezadu objal, svou tvář přiložil k její a bradu položil na Gabbieino rameno.

„Neobtěžoval bych tě, Gabbie, kdybys mne svou vlastní touhou sama nezavolala. Hoříš a já to cítím. A to mne rozpaluje." Uchechtl se a Gabbie přitom zamrzalo v zádech. „Tvé půvaby jsou mým smyslem příjemné. Já ti tu rozkoš, co mi působíš, vrátím. Neboť já tvou touhu poznám stejně neomylně, jako havran, který ví, kdy se blíží bouře," pokračoval. Cítila, jak jí rukou přejíždí dolů po zádech a pomalu ji posouvá stále níž. Chvěla se, ale nebyla schopná se pohnout. Byla jako zkoprnělá zvěř oslněná v noci světly přijíždějícího automobilu. V duchu křičela, ale z hrdla nevyšel ani hlásek. Hluboko v ní se probouzela touha a stále sílila. Mladík ji znovu obešel a teď stál před ní, takže mu znovu jasně viděla do tváře. Neměl na sobě nic než ty kalhoty. Bylo patrné, že i on je vzrušený. Z elektrizujících očí zářila modř, jako by to byl zdroj světla. Mladistvé rysy však jakoby překrývaly tváře věků. Neznámý vypadal chlapecky, a zároveň působil dojmem, že je velmi starý. Byl krásný, ale pohled na něj probouzel úděs. Přiblížil se k ní tak blízko, že z něj neviděla už nic jiného než oči. Leskly se jako lazurit, jako led bez jediné poskvrnky, jako síla, která z ní vypíjela její vlastní vůli. Měl jemný a něžný hlas, kterým ji hladil. „Má snad taková květina chřádnout z nedostatku péče? Ne," šeptal jí do ucha. Cítila jeho horký dech na tváři a na uchu a otřásla se. „Má-li být květ zničen, pak ať neuschne, ale ať je vytržen i s kořenem. Pojď, následuj mne, dítě." Jemněji postrčil a Gabbie šla dobrovolně ke dveřím. Mladík napůl poskakoval, napůl tančil a u dveří byl chvíli před ní. Zastavil se a vykoul ven. Ujistil se, že v dohledu nikdo není, a otevřel dveře. Gabbie si uvědomovala, že se pohybuje, ale všechno, co nyní činila, bylo zcela proti její vůli.

Její mysl pozbyla rozumu a nedokázala poručit už ani tělu. Šla v podivném a neohrabaném rytmu a zdálo se, že ten, kdo řídí její kroky, není na toto tělo ještě moc zvyklý. Tělo? tázala se sama sebe. Snažila se zastavit a ve dveřích chléva se zarazila.

Mladík se na ni otočil a jeho horce žhnoucí úsměv ji pálił do očí a sežehával ji jako blesk. Hlasem, který zněl spíš jako hudba, jí připomněl: „Ty přece znáš své touhy. Nezastavuj se. Pojď, pojď se mnou." Mávl a rukou opsal půlkruh.

„Naslouchej, naslouchej, Gabrielo," vyzval ji.

Z dálky k nim doléhala hudba, lkající a nádherná melodie, která Gabbie dojala tak, že se jí oči zalily slzami. Zněla velkolepě, i když rozeznat se dalo možná jenom pět, možná o něco víc hráčů - harfa, několik fléten a další neznámý dechový nástroj. Zaplavilo ji to jako vlna. Byl to osvobozující pocit, který stoupal z nitra jí samé. Gabbie se rozplakala nad tím nadpozemsky nádherným zvukem, který byl nádherný a zároveň velmi smutný. Bylo to nejkrásnější, co dosud slyšela, ale byl to stesk sám.

Pak se melodie najednou změnila a ozvaly se bujné a radostné synkopy. Gabbieino tělo na ně zareagovalo okamžitě a se zrychleným pulsem sledovalo rytmus. Dívka napůl tančila a napůl kráčela za neznámým mladým mužem. Otočil se a křepčil kolem ní. V rukou se mu z ničeho nic objevily čtyři navzájem spojené rákosové píšťaly. Hrál vlastní partii a

Gabbie bylo do smíchu. Potřebovala vyjádřit radost, ale taky šílenství. Někde v dálce stála osamoceně nepatrná část jejího já a snažila se pochopit tu vyšinutost, která se zmocňovala zbytku její osobnosti. Byla to jediná logická část chorého vesmíru, neboť vše ostatní kolem Gabbie bylo bláznivé.

Stodola se teď zdála rozmazaná, jako by na ni hleděla přes začouzené sklíčko. Z nebe zářilo jakoby elektrické světlo - žhnoucí modř vibrující energií, která se nedala spatřit, pouze pocítit. Stromy šuměly ve vánku a hovořily pradávným jazykem. Příjemné bylo dokonce i bahno, z něhož se stal mokřý a teplý koberec pod tančícími chodidly.

Chlapec mířil napříč pastvinou a Gabbie šla vedle něj. Byla panenka, loutka již mladík mlčky manipuloval, jako by tahal za neviditelné nitky. Věděla, že se točí a běhá v kruzích, jako kdysi, když jako malá holčička běhávala z pouhé a čiré radosti z pohybu. Kolem ní zněly dovádivé a veselé zvuky, k nimž se přidával její vlastní smích. Gabbie viděla, že se na ni hoch rozjařeně usmívá.

Bez jakékoli viditelné námahy přeskočil ohradu. Opřel se přitom o kůl pouze jednou rukou. Gabbie musela přelézat, ale tentokrát si přitom nepřipadala nemotorně jako obvykle. Její pohyb byl totiž sladěn s hudbou a odpovídal jí rytmem i lehkosti. Hoch ji vedl do chladivé zeleně lesa. Stromy zpívaly v něžném večeru a Gabbie naslouchala.

Takhle les ještě nikdy nevnímala - jakoby živý, plný pohybu a energie, kterou dokázala cítit. Šero se proměnilo v jemnou ochrannou temnotu, již však bylo možné vidět. Jako by se jí otevřel nějaký nový rozměr. Jasně rozeznávala každou větev i list. Viděla jednotlivé stromy, uvědomovala si, jak stojí každý sám, oddělený od těch ostatních. Chápala, že vidí jiný, skrytý svět, který byl odrazem jejího domovského světa. Věděla, že tuje odjakživa, ale že ho dosud nebyla schopná vnímat. Viděla ho až nyní, uprostřed toho šíleného a radostného tance. A ve tmě před ní zářil ten chlapec, z něhož žhnulo tlumené modré světlo.

Tančil kolem ní v kruzích a stále přitom hrál na své pišťaly; otáčel se jako Pan při bujaré bakchanálii. Gabbie pozorovala, jak se mu při každém obratu napínají svaly na zádech a na ramenou a jak se zřetelně rýsují pod kůží. Jak se k ní pomalu začal přibližovat a s ním také přicházela vůně polních květů, medu a koření. Panebože, je krásný, uvědomila si a cítila, že už je velmi blízko. Když se k ní otočil, věděla, že je i přes divoký tanec stále vzrušen. Gabbie po něm nesmíme zatoužila. Nekomitulovala už své tělo. To teď existovalo zcela nezávisle a s vlastním jí neovládaným vědomím; každé vlákno jejich svalů se chtělo ohýbat a točit, napínat a uvolňovat, byl to stoprocentní tanec. Gabbieina kůže elektrizovala a vlasy vlály kolem hlavy jako tmavá svatozář. Bradavky měla bolestně napjaté a břicho i slabiny zalily horkým potem. Vzdálený hlas hluboko v ní křičel hrůzou a úpěnlivě prosil, aby utekla. Nedbala na něj.

Nevšimla si, že se chlapec před ní zastavil; jenom matně si uvědomovala, že rukama rozepíná její košili. Cítila chladný závan na prsou, jazykem ji lehce přejížděl po tváři. Gabbieino tělo se napjalo, mladík se najednou svinul jako pružina a pak se lehce dotkl Gabbieina levého prsu. Vyšlehl z ní horký plamen a tělo uvolněné po dlouhém napětí se zachvělo v divoké nekontrolované křeči.

Podlomila se jí kolena a začala padat. Mladík ji však překvapivě silnými pažemi objal a podpíral ji, jako by byla dítě. Byla smáčená vlastním potem, který jí stékal po těle, a lapala po dechu.

Ve vzdáleném koutě její mysli se choulila vyděšená vědomá bytost jménem Gabbie. Sledovala, jak ztrácí kontrolu nad tělem a jak se od něj odděluje. Cítila, že dívka se místo pádu hladce svezla na zem. Chvěla se vlnami rozkoše, které jí prolínaly, a připravovaly ji o poslední zbytky vůle. „Pojď, mladá krásu, ať tě mohu obdařit radostí.“ Hoch se nad ní sklónil, políbil ji a vysál z ní duši.

Obratně rozepínal dívčí džínsy. Rukama projížděl ohnivými kruhy kolem jejího břicha a v Gabbie se tajil dech. Sklonil hlavu a líbal ji v prsa. Gabbie cítila ve slabínách znovu rozeznělý tanec. Celou ji zaplavila horká touha; nebyla schopná myslet. Sklouzl rukou pod gumu jejích kalhotek a mezi nohy. Gabbie se chvěla a zmítala jako divoké zvíře, ze rtů vyřázela zvuky primitivní slasti.

Její duše uvězněná sama v sobě a odloučená od těla se teď dusila. Byl tu hmatatelný žár, jímž se honily obrazy a vzpomínky. Před očima dívky se mihaly jasné tančící barvy, které připomínaly průhledné koraly vířící v oslnivém světle. Spatřila před sebou všechny muže, kteří se jí kdy líbili. Každého z nich tu viděla do posledního detailu. Stáli tu všichni před ní, vzrušení a připraveni, všichni žádoucí a všichni ochotní vyčkat na ni podle jejího rozmaru. Vzpomněla si dokonce na školní příhodu, kdy s kamarádkami přihlížely krytí klisny. Ošetřovatel se přitom snažil pomoci připravenému koni dostat se k družce. Musel přitom uhýbat, aby se rozehrátému zvířeti nedostal pod kopyta. Dívky, které se zpočátku chichotaly, nakonec vzdychaly a sdílely akt s klisnou. Pak se všechny seběhly kolem Gabbie. Nenáviděná sprcha v tělocvičně se proměnila ve smyslnou arénu plnou horké páry a propletených pevných mladých těl lesknoucích se v modrém osvětlení.

Záplavovala ji touha, o jaké se jí nesnilo, chtělo se jí laskat ta štíhlá těla, prozkoumat jejich hluboká tajemství a ochutnat jejich rty. Teď se rozzářilo červené světlo - ne, byl to oheň - a před ní stál mohutný muž. Ohnutýma rukama bušil do kovadliny, dokonale tělo měl pokryté potem. Wayland, mihlo se jí hlavou. A pak bylo jeho tělo vedle jejího, jazykem něžně objížděl obrysy jejího břicha.

Rudým závojem vlastní pulzující krve viděla, jak se mladík nad ní sklání. Jeho výraz byl čím dál méně zřetelný až se proměnil docela; najednou se na ni díval někdo úplně jiný. Výraz čirého šílenství zachyceného a zhmotnělého pomateným umělcem. Díval se na ni krutý a zároveň krásný obličej. Pomalu se skláněl níž a níž, aby se dotkl její tváře. Zaplavoval ji horkým dechem vonícím po svařeném jablečném víně, jeho slídící jazyk byl ostrý jako pepř. Každý jeho polibek spaloval její rty; dotyky rozdíraly kůži; vzbuzoval v ní rozkoš, která přesahovala snesitelnou mez. Spalující vlhký žár mezi nohama byl nabitý elektřinou; nové vlny touhy už byly tak mohutné, že nebyla schopná je vnímat. V touze po unikající úlevě překročila Gabbie mez vášně a zažívala trýzeň. Touha byla najednou ta tam a potěšení se změnilo v bolest.

Gabbie si uvědomila, že bojuje smrtelný zápas, a zmocnilo se jí zděšení. Cítila hluboký a panický strach; věděla, že se řítí někam, odkud není záchran, někam, kde už není ani tělo ani vašeň. Odcházela do nadpřirozeného světa, jemuž

nevládne lidský duch. Její nitro volalo v hrůze o pomoc, ze rtů však vycházely steny rozkoše, neboť tělo už nepatřilo jí. Uvězněná uvnitř sebe samé věděla, že toto nemá nic společného s láskou. Láska, to bylo dávání. Teď z ní však bylo něco odnášeno, strhávali z ní něco, co bylo velmi cenné a podstatné. Gabbie v duchu znovu volala o pomoc. Její tělo však vydávalo pouze zvuky sexuálního uspokojení.

Mladík se na ni vrhl se zvířecí zuřivostí. Jeho zuby a nehty žhavě propalovaly kůži; při každém vrypu a kousnutí slastně zasténal. Gabbie se uvnitř sama sebe scvrkla strachem a stala se divákem zápasu vlastního těla, které zbaveno citu prožívalo jakousi groteskní touhu. A jakkoli byla ta bolest nesmírná, byla mu zároveň příjemná. Gabbie tiše hluboko uvnitř vzlykala ve smrtelné hrůze. Cítila, že chlapcovy ruce její tělo ovládají kouzelnou mocí a věděla, že si ji někam odnáší s sebou.

A stejně tak jí bylo jasné, že jakmile se jí jednou zmocní, už se jí nikdy nepodaří vrátit se do světa, který znala předtím. Hluboko uvnitř věděla, že za touto slastí a bolestí čeká jenom smrt.

Vrcholnou rozkoš i strach přerušil zvuk, k němuž se nyní vzdálená a uvězněná část Gabbie já cele upnula. Někdo volal její jméno. Zvuk byl daleko, ale stále se přibližoval. A pak uslyšela známý hlas volající: „Gabbie?“ Slabinami jí projela spalující bolest, jako by přecitlivělá kůže, neschopná už snést ani nejjemnější dotyk, dostala elektrický šok. Vypjala se a stočila do klubička, protože jí připadalo, že jí tělem projel elektrický proud. Ta energie byla tak silná, že Gabbie nedokázala bolesti ani vykřiknout. V tom okamžiku si ještě uvědomovala, že je to jenom příslib bolesti, která má teprve přijít. Nemohla už dělat nic jiného, než opakovaně sténat při každé nové bolestivé a horké vlně, jež přicházela znovu a znovu, aby ji strávila. Věděla, že tato trýznivá muka bude muset snášet navěky, dokud nepřijde smrt.

Pak najednou červené světlo zmizelo a zůstala jen bolest. Gabbie se zdálo, jako by někdo na její horečkou rozbolavělé tělo vylil proud ledové vody. Ztuhla, srdce i dech se zastavily. Pak se jí srdce znovu rozbušilo a jediný vdech rozhybal plíce. Ležela tam ztuhlá a chvějící se. Zubožené tělo se z toho náhlého přechodu od rozpalujícího žáru do ledové tmy celé třáso. Něco se od ní vzdálilo a nechalo ji ležet na nehybném tmavém moři; v uších jí dozníval vzdálený příboj rozbíjející se o ebenově černá skaliska. Pohupovala se na vlnách temného arktického oceánu. První známý vjem, který pronikl tou neporušenou černí, byla vůně provlhlé země. Nebyl to ten sladce omamný pach, z něhož se točila hlava; Gabbie teď cítila sytý dech země, směs vůně dřeva, listů, tráv a liščího pachu, který se k ní nesl chladným nočním vzduchem. Duše se ztěžka a neobratně znovu připojila k tělu. Gabbie si uvědomovala, jak se třese a vnímala to stále intenzivněji. Potom pochopila, že to silně se chvějící tělo je její a že její jsou i zuby hlasitě drkotající děsem. Pohnula hlavou a projela jí taková bolest, že musela vykřiknout. A pak se objevilo téměř oslepující světlo. „Co se děje!“ vykřikl vzdálený hlas. „Gabbie! Panebože!“

Gabbie cítila, jak se černý opar, který ji zahaloval, zvedá. Zamrkala a potřásla hlavou. Děsivý strach z ní spadl, jako by ho z ní někdo stáhnul. Zůstala však velká bolest a ledová zima, kvůli níž se nepřestávala třást. A pak nad ní stál Jack. Postavil na zem lampu a Gabbie musela od pronikavého světla odvrátit hlavu. „Panebože, co se stalo?“ zašeptal ochraptělým hlasem. Nedokázala zaměřit pohled najedno místo a Jackova slova vnímala pouze nezřetelně. Jejich smysl jí unikl dřív, než je stačila zachytit. Roztrhané myšlenky se začaly znovu spojovat a Gabbie se podívala na své tělo. Byla skoro nahá, někdo ji rozeplal a vyhmul tričko a džinsy a kalhotky měla stažené ke kotníkům. Ležela v hlíně u lesní cesty vedoucí k mostu Skřítků. Prsa a břicho měla plně škrábanců a otisků zubů. Bradavky se chvěly chladem a při každém pohybu do slabin střílela bolest. Uvědomila si, že má zvlhlé, rozčuchané a přes tvář rozházené vlasy a že přes ně skoro nevidí. Ochable seje pokusila odhrnout z očí. Zmateně se rozhlédla dokola a rozplakala se. Bezmocně se chytla Jacka. „Ach, Gabbie, Gabbie, co se stalo?“ ptal se, když ji laskal v náruči.

Konečně mohla promluvit. „Jacku?“ řekla skomírajícím hlasem, ale bylo to spíš jenom vydechnutí.

Cítila, že ji zvedl. Když ji nesl domů, nedokázala se kontrolovat. Odplynul z ní poslední zbytek děsivé hrůzy a vzpomínku na nelidskou a oslepující touhu nahradil intenzivní a mučivý pocit hnusu. Plakala a tělo se otfásalo nekontrolovatelnými hlubokými vzlyky. Sevřel se jí žaludek, pootočila hlavu a zvracela. Mezi jednotlivými vzlyky ze sebe vyrážela: „Jacku, mám tak strašný strach.“ Plakala, i už když s ní vcházel do kuchyně. A pak omdlela.

2 -----

Gabbie zamrkala. Hlava jí třeštila a v ústech měla sucho. „Vodu,“ řekla přiškrknutým hlasem, který přeskakoval. Glorie nalila do sklenice vodu ze džbánu a pomohla jí zvednout se, aby se mohla napít. Gabbie se tou námahou zatočila hlava a vypadalo to, že omdlí. Voda byla čerstvá a studená a Gabbie se zhluboka napila. Závrať zmizela a dívka se rozhlédla kolem sebe. Byla doma ve svém pokoji.

Vedle postele stála Glorie a Filip těsně vedle ní. „Jsi v pořádku, miláčku?“ zeptala se Glorie.

„Jistě, aspoň myslím,“ usmála se slabě Gabbie. „Co se stalo?“

Glorie pohlédla na Filipa, který odpověděl: „Doufáme, že to nám vysvětlíš ty. Copak si nic nepamatuješ?“

„Pamatovat? Na co?“ ptala se nechápavě Gabbie.

Glorie si sedla na židli vedle postele. „Včera jsi šla kolem půl osmé večer do stáje. Jack se tu objevil v osm a já si myslela, že jsi šla sem nahoru do pokoje. Když jsem zjistila, že tu nejsi, vzal Jack lampu a šel do stáje. Nemohl tě nikde najít, ale viděl v blátě venku stopy. Vedly přes louku do lesa. Sledoval je a našel tě na cestě.“

Gabbie se snažila usilovně si vzpomenout a svrátila přitom obočí. „Vzpomínám... pamatuji se, že jsem šla provětrat seno pro koně a přemýšlela jsem...“ Hlas jí selhal. „Na nic dalšího si nevzpomínám.“ Náhle ji přepadla hrůza, aniž tušila proč. Byl to jenom nepojmenovatelný a otupený děs. Zbledla jako stěna a zašeptala: „Co se stalo?“

Filip řekl: „Miláčku, někdo se tě pokusil znásilnit.“

Gabbie mlčela. To přece není možné. Když se tě někdo pokusí znásilnit, tak si to přece zapamatuješ, myslela si. Řekla tiše: „Znásilnit?“ Pohlédla na otce a poznala, že jeho výraz je jenom maska zastírající nevyslovitelný vztek. Poprvé ode

dne, kdy bydlela u něj, ho teď viděla opravdu rozlíceného. „Někdo se mě snažil znásilnit?“

„Bylas pořádně zbídačená, miláčku," řekla Glorie. „A hořelas horečkou. Nechal tě..."

Gabbie se podívala k nohám postele, jako by chtěla přes pokrývku a tričko, co měla na sobě, pohlédnout až do svých útrob. „A...? Byla jsem...?"

Glorie ji vzala za ruku. „Za chvíli tady bude doktor. Popovídáme si o tom později. Teď si potřebuješ odpočinout."

Gabbie klesla zpět do polštářů. „Nejsem unavená, jenom zmatená."

Filip se znovu dožadoval vysvětlení: „Opravdu si nic nepamatuješ?"

Gabbie se pomalu začala uklidňovat a zbavovat strachu. Pravděpodobnost znásilnění se jí zdála mizivá. Věděla, že je poškrábaná a potlučená, ale ne... Nedokázala se vyznat ve vlastních pocitech. Pak řekla: „A Jack?"

„Čeká dole," řekl Filip. „Byl tady celou noc, spal na gauči, jestli vůbec spal."

„A kluci?" Gabbie najednou pocítila o bratry strach. Jestli tu je někde nějaký maniak, mohou být v nebezpečí i oni.

„Jsou v pořádku."

„Mohla bych vidět Jacka?"

„Jistě," řekla Glorie a vstala. Filip Gabbie políbil a následoval manželku, která už vyšla z pokoje. Jack se objevil vedle Gabbie skoro okamžitě. Vypadal vyčerpaně, nebyl oholený ani učesaný. Usmál se na ni. „Ahoj."

„Zdravím tě," odpověděla a vrátila mu úsměv. „Copak nedostanu pusu?"

Předklonil se a políbil ji. „Jak je ti?"

Řekla: „Nevím... moc si toho nepamatuji." Pozorovala jeho tvář a pochopila, že lehký tón jenom předstírá. Za klidnými slovy a rychlými úsměvy bylo hluboké rozhořčení a starost. „A ty jsi v pořádku?" zeptala se.

Bezstarostná maska se rozbila a Jackovy oči se naplnily slzami. Chvějícím se hlasem odpověděl: „Ne... moc to nezvládám." Zhluboka se nadechl. „Nejsem žádný rváč, ale přísahám, že jestli se mi to zvíře dostane do ruky, zabiju ho, Gabbie."

Ten přívál emocí Gabbie udivil. „Ale ne! Uklidni se."

Jack už se nedokázal kontrolovat a po tvářích se mu rozkutálely slzy. Vzal do dlaní Gabbieinu ruku a řekl: „Miluju tě, chápeš?"

Usmála se na něj. „Já vím. Já tě taky miluju."

Sedl si na kraj postele, nahnul se k ní a znovu ji políbil. „Kdyby se ti něco stalo... zbláznil bych se," zašeptal.

„Jo, já vím," odpověděla taky šeptem a bez ohledu na jeho škrábající vousy si podržel jeho hlavu u své. Pouto mezi nimi bylo nyní tak zřetelné, že Gabbie pochopila, že všechny dosavadní pochybnosti byly zbytečné. Dlouho mlčeli a pak řekla: „Je to směšné, ale já si nepřipadám znásilněná." Jack znehybněl a Gabbie rychle dodala: „Uklidni se, myslím to vážně. Jsem... unavená a poškrábaná, ale... nemyslím, že..." Podívala se na něj. „Myslím, že to bych musela vědět."

Políbila ho se zavřenými očima. Sundala ruce z jeho krku a Jack si trochu odsedl. „Stalo se něco?" řekla tiše. Její hlas skomíral až skoro do šepotu a před očima se jí míhaly zlomky minulých obrazů. „Ale... to nebylo tak, jak si všichni myslí," pomyslela si.

Než Jack stačil odpovědět, ozval se zezdola jeden z chlapců:

„Doktor je tady!" Bylo slyšet, jak se dole u schodiště otevřely a pak silně práskly dveře. Sean a Patrik tak hlasitě připomněli, že jsou zde taky. O chvíli později vstoupil do pokoje doktor John Latham. Vypoklonkoval Jacka ven, aby mohl prohlédnout pacientku. Jack sešel dolů a zastihl v obývacím pokoji Glorii a Filipa pohroužené do debaty s neznámým mužem.

Cizinec se podíval na Jacka a Filip je představil: „Jacku, to je detektiv Mathews." Policista přišel hned za lékařem. Obrátil se zpět k Filipovi a chtěl pokračovat v přerušném rozhovoru. „Pane Hastingsi, je mi to líto, ale jestliže si není schopná vybavit detaily, nemůžeme toho pro vás moc udělat."

Filip vypadal nepřítel: „Moje dcera byla znásilněna a vy nemůžete nic udělat?"

Detektiv zvedl v obraně ruce. „Pane Hastingsi, já vím, že jste rozčilený. To, jestli byla znásilněná, se dozvíme, až to potvrdí doktor. Podle toho, jak ji popisujete vy, se dá vyloučit, že si ta dívka ublížila sama. Nemohla zbít sama sebe do krve. Je to tudíž jasný důkaz, že byla napadena. Dokud ale nezískáme popis toho dotyčného, nehneme se z místa.

Můžeme posílit hlídky a poslat sem na několik příštích dnů jedno auto navíc. Dáme si taky pozor na neznámé osoby, které se objeví ve městě, ale nemáme vodítko. Sakra, jestli je to někdo, kdo tudy jenom projížděl, může teď být na cestě kamkoli." Odměl se a pak dodal: „Nejsem právník, ale i kdybychom někoho našli, ještě pořád možná nebudeme mít dost důkazů, že to byl útok. Nebudeme mu to moci přišit, jestliže ho ta dívka nebude schopna identifikovat."

Filip prohlásil rozhořčeně: „Podívejte, mě vůbec nezajímá, jak to budete tomu hajzlovi dokazovat. Chci jenom, abyste ho chytili."

„Uděláme, co bude v našich silách. Chci si taky hned, jakmile to bude možné, promluvit s vaší dcerou." Otočil se k Jackovi:

„A vy jste ten, co ji našel?" Jack přikývl, detektiv si ho vzal stranou a položil mu pár otázek.

Za chvíli sešel dolů doktor Latham. „Teď je jí dobře. Pár dní na ni dávejte pozor a ozvěte se, kdyby se ta horečka vrátila." Nespokojeně si Filipa a Glorii přeměřil: „Byl bych radši, kdybyste ji včera večer přivezli na pohotovost."

Glorie vypadala rozpačitě. „Já... nevypadalo to zas tak moc špatně. Chci říct, že ty škrábance a rány otekly až dnes ráno nebo v noci." Zmlkla a pak dodala: „Znám ty nemocnice..."

„Dobře, dal jsem jí protitetanovou injekci a dávku tetracyklinu, takže rány by se měly zahojit, ale... podívejte, nehodlám vás poučovat. Prostě příště nebudte s tou diagnózou tak uspěchaní, ano?"

Filip přitakal: „Ano," a vrhl postranní pohled na manželku. Včera večer byl vzteky bez sebe, zatímco Glorie byla ztělesněný ostrov klidu. Ujistřovala manžela, že Gabbie je jenom trochu poškrábaná. Nezbylo mu než s tím souhlasit.

Pomáhal jí dívku rozpálenou horečkou uložit do postele. I jemu se zdálo, že ty rány na prsou a na břicho jsou lehké.

Horečka se nezdála vyšší než třicet osm stupňů, takže přistoupil na to, že ji nepovezou do nemocnice. Ráno, když se na ni Glorie přišla podívat, měla Gabbie stále horečku. V noci ze sebe strhla příkrývku. Glorie si všimla, že podlitiny se zvětšily, a běžela telefonu. O Lathamovi jí řekla Aggie. Glorie pak musela vynaložit všechno své přesvědčovací úsilí a několikrát opakovala Aggieino jméno, aby přiměla Lathama přijet.

Filip se zeptal: „Doktore, jak je to? Byla znásilněná?”

Latham prohlásil: „Myslím, že ne. Nic pro to zatím nesvědčí.”

„Jste si jistý?” tázal se Filip.

Lékař chápal otcovu starost. „Myslíte na sto procent? Ne, možné je všechno. Ale vsadil bych třicet let své praxe na to, že znásilněna nebyla. Ne, vaše dcera byla surově napadena - ty stopy po zubech svědčí o tom, že se dostala do rukou šilence.” Na chvíli se zamyslel. „I rány vypadají hodně podivně, spíš jako spáleniny než jako oděrky. A přísahal bych, že dole pod břichem má puchýře.” Všiml si zmátených pohledů Filipa a Glorie a dodal: „Ne, nemyslím si, že byla znásilněna.” Po další odmlce řekl: „Co se ale týká úmyslu a cíle, je to totéž. Byla napadena a potřebuje pomoc, aby se s tím vyrovnala. Mohu vám někoho doporučit, jestli chcete.”

„Psychiatra?” zeptal se Filip.

„Nebo psychologa. Anebo možná někoho z buffalského střediska pro oběti znásilnění. Známký emočních potíží nemusejí být hned patrné, mějte proto oči otevřené. Bude-li mít potíže, nebude-li moci spát nebo objeví-li se jakékoli nezvyklé chování, třeba náhlý neklid, nápadně dobrá nálada, nebo když bude dlouhodobě zamlklá, ozvěte se. Dám vám doporučení.”

Filip lékaři poděkoval a nahoru za Gabbie se vydal detektiv, aby ji krátce vyslechl. Když oba odešli, přišla si ke Gabbie sednout Glorie. Filip a Jack zůstali v obývacím pokoji a vyměnili si pohledy, v nichž se zračilo jedno a totéž: vztek a bezmoc.

3 -----

„Hej!” volala Gabbie. Dvojčata jako obvykle jejím protestům nevěnovala sebemenší pozornost a pokračovala v započaté bitvě. Gabbie odhodila pokrývku, vyskočila z postele a rozzuřeně se hnala chodbou do jejich pokoje. Sean a Patrik se váleli po podlaze zaujatí rvačkou, která už přerůstala v opravdovou řežbu. „Hej!” zakřičela na ně znovu Gabbie.

Chlapci přerušili účtování. Sean pohlédl na sestru a řekl: „Co je?”

„Běžte s tím ven,” nařídila Gabbie.

„A s čím?” zeptal se Patrik s výrazem rozlíceného divocha, jaký může člověk spatřit pouze u mladších bratrů.

„S tím kraválem a vůbec,” odsekla Gabbie, protože už jí začínala docházet trpělivost. „Jestli neposlechnete, než se vrátí Glorie s tátou, rozsekám vám vaše panimandy na cucky.” Otočila se na patě, aby nedala prostor dalším námitkám. Za zády se však ozvalo ječení, které Gabbie přinutilo nevěřícně se otočit. „Je to možný?”

Spatřila Patrika, jak tahá a snaží se zvednout ze země Seana. „Řeklas, abych ho vzal ven.” Oba. hoši se zřítili na zem, tentokrát však v záchvatu nekontrolovatelného smíchu.

„Ach,” vzdychala Gabbie, když prchala zpět do svého pokoje. Když ji Jack přinesl zuboženou domů, měli bratři pochopení a byli ohleduplní. Ale vydrželo jim to pouze dvacet čtyři hodin. Aby ji nerušili, chodili včera skoro celý den po špičkách a šeptali. Dnes se však znovu chopili svých záležitostí, a to s vervou jim vlastní. Proto raději vzdala snahu odpočívat a svlékla si tričko používané jako noční košili. Zastavila se a pohlédla na své nahé tělo odrážející se v dlouhém zrcadle zavěšeném na dveřích. Zachvěla se. Podlitiny pomalu mizely, ale i jejich zbytky stále připomínaly známky násilí. Vypadalo to jako drobné puchýřky. Podobné těm, co naskakují, když se člověk spálí na slunci. Hleděla na upomínku nějakého hrozného setkání, na něž si nebyla schopná vzpomenout. Povzdechla si, vyndala z prádelníku kalhotky a natáhla si je. Oblékla si džíny a košili, obula vysoké boty a byla rozhodnutá hodit všechny ty prapodivné věci za hlavu.

Na chodbě zjistila, že kluci už jsou pryč. Řekla si, že šli asi na odpolední baseballový zápas do parku. Filip a Glorie odjeli na celý den do Buffala. Filip dostal nabídku přednést něco na slavnostním obědě v tamní knihovně. Nechtělo se mu jet a Gabbie musela ztřípít scénu, aby ho k tomu přinutila. Chtěl zůstat doma kvůli ní, i když ho ujišťovala, že je jí už dobře. Filip nakonec svolil, že pojede, až když mu Marek slíbil, že všechny tři děti ohlídá. Pak se s Glorii rozhodli, že si tedy udělají volný den, něco nakoupí a povečeří v pasáži, kde byla jedna z nejvyhlášenějších restaurací ve státě.

Když šla kolem pracovny, strčila Gabbie hlavu do dveří, aby pozdravila Marka. Seděl u počítače. „Jak to jde?”

Marek vzhlédl a usmál se na ni. Gabbie si zaskočeně uvědomila, že je to velmi hezký muž. S Markem a Garym zatím moc času nestrávila. Zнала spíš Garyho, protože s ním a jeho přítelkyní Bílenou hrávali občas s Jackem tenis. Když měla příležitost hovořit s Markem, vždy si uvědomovala, že je to příjemný společník.

Odpověděl: „Docela dobře. Právě končím s knihami odtud a zítra se budu moct pustit do těch v suterénu. A jak je tobě?”

Pokrčila rameny: „Jsem ještě poškrábaná, ale přežiju to.”

„To je dobře.”

„Je něco s tátovým počítačem?”

„Ne, dělám na něm seznam knih. Udělám si kopii pro sebe a tvůj táta si nechá tyhle diskety. Může na ně kdykoli zaznamenat novou knihu, kterou si koupí, nebo poznamenat třeba nějaký prodej.”

Potřásla hlavou. „Pochybuju, že si na to vzpomene. Zvládl textový program, ale všechno ostatní je pro něj jako z jiné planety.”

Marka to rozesmálo. „Já vím. Ten program na katalog jsem si napsal sám.”

Gabbie otálela u dveří, chtěla něco říct, ale nedokázala to ze sebe vypravit. Marek chvíli čekal a pak ji povzbudil: „A co si třeba promluvit?“

„Je to celé dost záhadné,“ řekla nejistě.

„Záhady, to je moje parketa.“ Podíval se jí přímo do očí. „Gabbie, když o tom mluvit nechceš, neurazím se. Jestli se ale potřebuješ někomu svěřit, víc než rád si tě poslechnu.“ Usmál se. „Jsem psycholog.“

„To jsem nevěděla,“ řekla překvapeně.

„Neví to skoro nikdo z mých známých. Nezabývám se tím profesionálně, ale mám doktorát z psychopatologie a povolení praktikovat ve státě New York. Jinými slovy jsem cvokař. To byl taky první důvod, proč jsem se dostal k okultním vědám. Zajímaly mě nevysvětlitelné psychologické jevy. První kniha, kterou jsem napsal, byla o paranormální psychologii. Od ní jsem se pak dostal k dalším věcem z oblasti okultních věd. Od té doby, kdy jsem pracoval na klinice, už sice uplynula nějaká doba, ale naslouchat dovedu pořád.“

Gabbie mlčela, jako by Markova slova zvažovala. Konečně se odhodlala a zeptala se: „A zůstane do důvěrné?“

„Absolutně.“ Stiskl několik kláves, aby uložil to, na čem právě pracoval, a Gabbie popošla k židli. Marek se opřel a neříkal nic. Seděli proti sobě odděleni pracovním stolem.

Gabbie za chvíli začala: „Ze všeho nejvíc mě znepokojuje, že si skoro na nic nepamatuju. Chci říct, slyšela jsem, že lidi mají po prožitém šoku bloky a podobné věci, jenomže já nějak necítím... že by to pro mě byl zas takový šok, rozumíš?“

Marek přikývl. „Je to, jako nějaký... sen. Jako, když se probudíš a víš, že jsi měl sen; vybavíš si z něj možná nějaký obraz nebo tak, ale na celek si nedokážeš za boha vzpomenout.“

„A na co si vzpomínáš?“

„Pamatuju se... že jsem něco slyšela. A taky... tam bylo něco cítit.“

„Co?“

„Myslím, že to bylo něco jako luční květiny. Nebo to tak aspoň vonělo. A musela to být hodně silná vůně, když ji bylo cítit i ve stáji.“ Gabbie se zasmála, ale zatvářila se rozpačitě. „To je ale trochu hloupé, ne?“

„Ne, vůbec ne. Pachy jsou velmi základní vjemy a ovlivňují nás víc, než si myslíš. Je docela dobře možné, že si nevzpomenáš z minulosti skoro na nic, i když se podíváš na babyččinu fotografii; když si ale vybavíš nebo se ti dostane do ruky její oblíbený parfém, vytanou vzpomínky hned a jsou velmi živé. To je docela běžné.“

„Aha. Myslím, že žádnou podobnou vůni ani nic co by se jí podobalo jsem nikdy necítila. Bylo to hodně kořeněné. To bych si vzpomněla...“ Najednou se jí rozšířily oči a Gabbie se odmlčela.

„Copak?“ zeptal se tiše Marek.

Gabbie zbledla. „Ale já to už předtím jednou cítila. Divím se... udivuje mě, že jsem si to neuvědomila dřív, protože tenkrát to byla taky hodně zvláštní příhoda.“

„Kdy?“ zeptal se očividně zaujatý Marek.

„Když se o svátku čtvrtého července Pampelišce uvolnila podkova.“ Gabbie vyprávěla o setkání s kovářem. Marek jí naslouchal předkloněn a s lokty na stole. „Je divné, že jsem si na to vzpomněla až teď. To bude asi ta chřípka.“

„Jaká chřípka?“

„Chytila jsme tenkrát nějaký virus. Našel mě Jack. Myslí si, že ten kovář byla halucinace. Ale nebyla. Domnívám se, že to byl jeden z těch amišů z Cattaraugusu. Vypadal tak. Měl široký klobouk, šle, vysoké boty. A taky mluvil s přízvukem. Patřil mu starý vůz s pojízdnou výhni a kovadlinou. Ale vypadalo to... rozumíš, vypadalo to, jako že je to doopravdy hodně staré, nějak ty moderní přívěsy, co se zapřahají za nákladáky. Fakt nevím, jak bych to popsala.“

Marek mlčel; Gabbie po chvíli pokračovala: „Rozumíš, tenkrát jsem se na Jacka dost zlobila a ten kovář mi připadal hrozně milý a byl příjemný. Přišlo mi, že bych se s ním možná ráda viděla znovu. Jenomže si myslím, že amišové ne... prostě nevím, oni se snad neseznamují s nikým mimo jejich sektu, nebo něco v tom smyslu.“

Marek se usmíval a tiše prohodil „Ne, myslím, že ne. Koukej Gabbie, možná to byl kovář. O amiších toho moc nevím, ale můžu to pro tebe zjistit. Řekl ti, jak se jmenuje?“

Gabbie se usilovně snažila vzpomenout a svráстила přitom obočí. Pak se jí rozzářily oči a vyhrkla: „Smith. Ano, tak to bylo. Jmenoval se Wayland Smith.“

Markovi se napjaly svaly kolem očí, ale jinak na to jakoby skoro nereagoval. „Wayland Smith,“ opakoval si pro sebe nevzrušeným tónem.

„Ano,“ Gabbie vypadala, že se snaží vybavit si ještě další podrobnosti. „Říkal něco jako, že je z White Horse. Myslím, že tam bydlel. A to je všechno. Až na...“ Gabbie sklopila oči.

Marek po dlouhé pomlce tiše řekl: „Co?“

„No prostě, on mě nějak podivně vzrušoval, rozumíš?“

Marek si mlčky tužkou poklepal tvář. Pak se zeptal: „Vadilo ti to?“

Gabbie se mu podívala s rozpaky do očí. „Ano, trochu ano. Připadám si, jako kdyby ve mně byli dva různí lidé, chápeš,“ poklepal si na prsa, „tady uvnitř.“ Gabbie se odmlčela a hledala patřičná slova. „Já... myslím to mé opravdové já je normální, rozumíš?“ Ztlumila hlas, protože to vysvětlování pro ni nebylo lehké. „Někdy mě zaplaví náhlá touha, rozumíš? Jack mě... vzruší, rozumíš?“

Marek se usmál. Byl to uklidňující a vřelý, nikoli výsměšný úsměv. „Ano, rozumím.“

Gabbie ho provinile opětovala. „Tohle dělám vždycky, když jsem nervózní - pořád říkám rozumíš, rozumíš, rozumíš.“ Pohodila hlavou. „Babička mi šla vždycky hrozně na nervy, protože končila s »rozumíš« každou větou.“ Atmosféra se uvolnila a Gabbie si oddechla. „Pochop, když jsem s Jackem, vzrušuje mě to, ale to je normální...“ Chtěla říct ještě jedno slovo, ale spolkla ho a rozhodla se pro „chápeš?“

Oba vyprskli. Marek odpověděl: „Ano.“

„Jenomže s tím kovářem to bylo jiné... On byl milý a vůbec, ale když pracoval, byla jsem schopná myslet jenom na jeho

tělo." Zasmála se nahlas. „Myslím tím, mám na mysli, byl výjimečný, ale..." Dlouho si vážila slova a nakonec řekla: „...ale já si normálně toho, jak muži vypadají, moc nevšímám. Chci říct... Jack má nádherné tělo. Jo, měla bych potíže vydržet s někým, kdo by mě odpuzoval, ale já si prostě normálně na mužích všímám spíš toho, jak myslí nebo co cítí." Gabbie znovu hledala vhodná slova.

„A s tímhle Waylandem to bylo jinak?" snažil se jí Marek pomoci.

Gabbie odpověděla: „Úplně!" Umlkla a pak se znovu rozpomínala. „Pozorovala jsem, jak pracuje, a přitom jsem se potila. Nedokázala jsem myslet na nic jiného, než na to, že se ho toužím dotknout." Naznačila to gestem a provinile se usmála. „Když nasadil tu podkovu, vysadil mě pak do sedla. Když na mě sáhl, byla to hrozná slast." Z Gabbiiina tónu už nezněly jenom stud, ale taky úzkost. „Nahání mi to hrůzu. Marku. Byla jsem schopná tam na tom místě se s ním milovat. Nepomyslela jsem na lásku nebo na věrnost Jackovi ani na to, že by to bylo vlastně úplně poprvé, prostě na nic. Chtělo se mi jenom stáhnout z něj kalhoty a milovat se." Ztlumila hlas. „Bylo to, jako by měl nade mnou nějakou moc. Jsem snad šílená nebo co?"

Marek se usmíval. „Já si myslím, že jsi spíš to »co« než šílená." Gabbie se ulevilo. „Sex je vždycky velmi silná zkušenost."

Chvilí si ji prohlížel. „Zvlášť, když jsi začátečník. Až budeš mít víc zkušeností, budeš si se sexuální přitažlivostí vědět rady trochu víc. Ale sex vždycky dokáže člověka pořádně rozhodit. Občas se stává, že potkáme někoho, do koho se zblázníme, aniž bychom o něm nebo o ní cokoli věděli. Většinou se ale vztah navazuje, až když lidi spolu stráví nějaký čas, když mají něco společného, když si důvěřují, rozumíš?" Stále se vnučující slovo je oba znovu rozesmálo. „Ale ta druhá záležitost, ta chemie, láska na první pohled, nebo vztah, který se zrodí jako blesk z čistého nebe, či jak to nazveš, vždycky člověku nažene strach. A stane se to někdy i starším lidem, jako jsem třeba já. Zrovna před rokem jsem potkal někoho na shromáždění spisovatelů... No, pomínu-li detaily, když jsme si při loučení podávali ruce, bylo to jako elektrická rána. Málem mě to porazilo."

Gabbie ožila. „To je ono! Málem jsem vyskočila z kůže, když se mně dotkl." Sklopila oči. „Byla jsem vzrušená, jako bych dosáhla vrcholu."

„To je velmi silná a pudová záležitost. Nedává to ani moc smysl. A právě kvůli tomu se tolik lidí rozhodne pro partnery, kteří pro ně nejsou ti praví."

Gabbie přikývla. „Jako třeba moje máma a táta?"

„S tvou maminkou jsem se nikdy nesešel, ale z toho mála, co říkal tvůj otec, mohli být právě tenhle případ. Viděl jsem ji na fotografii, je neodolatelná." Mrkl na Gabbie. „Stejně jako její dcera." Gabbie se nenechala přivést do rozpaků a komplimentu se pousmála.

„Když se potkali, byl tvůj otec dost mladý. V každém případě to byly námluvy jako uragán. Ani dnes by ti možná nedokázali říct, co na sobě tenkrát oba vlastně viděli." Marek se odmlčel. „Snažím se ti vysvětlit, že když máme co do činění s touhle chemií, zaplaví nás to a nedává to přitom žádný smysl. A taky to člověka pořádně vystraší. Máš najednou pocit, jako by nad tebou měl moc někdo jiný a to není většinou moc příjemné. Někdy nás ten, koho milujeme, štví právě kvůli této síle." Ale nevypadalo to, že by to vysvětlení Gabbie zbavilo jejích obav.

„Podívej, říkalas, žeš měla chřipku, že?" Kývla na souhlas. „Když má člověk horečku, může reagovat podivně. Nejsem lékař, ale čtu časopisy. Vím, že horečka zamává s našimi hormony a biochemií celého těla. Možná, že ten chlápek měl na tebe takový vliv taky kvůli té horečce. Možná jsi reagovala bouřlivěji než normálně, protože chemie tvého těla nebyla v pořádku a nemohla dát do chodu obvyklé zábrany. Nebo něco na ten způsob."

Gabbie si povzdychla. „Doufám, že máš pravdu... Doufám, že to nebylo něco... co jsem si tajně přála nebo podobně." Podívala se na své ruce složené v klíně. „Jako by možná ten chlap v lese... do mě viděl..."

Marek klidně opověděl: „Gabbie, to, že tě přitahuje pohledný a silný muž, neznamená, že jsi děvka. Nemáš na čele blikající světlo, které zve všechny muže kolem, aby na tebe skočili. A i kdybys byla nymfomanka a měla už za sebou desítku milenců, znásilnění zůstává pořád něco úplně jiného. Hodně jiného."

Marek se na Gabbie chvíli pozorně a mlčky díval. Tvářil se vážně, ale v tónu jeho hlasu znělo ujištění: „Oběti násilí velmi často ztratí orientaci v tom, co je a co není správné. Je docela dobře možné, že jsi teď zmatená a že máš pocit, že ses toho násilí nějak účastnila, žeš ho vyprovokovala. Rozumíš mi?" Gabbiiin výraz byl stále pochybovačný. „Možná, že si v duchu říkáš: »Měla jsem tomu nějak zabránit« nebo »Musela jsem si tajně to znásilnění přát« anebo »Musel to tak chtít Bůh« či podobné věci. Pak se člověk cítí vinen."

Gabbie trochu pozvedla oči: „Myslela jsem si něco v tom smyslu. Říkala jsem si, že jsem ho... nějaký způsobem sama vyzvala... že to byla moje chyba, rozumíš?"

„Tak to není. Ale můžeš mít strach a být zmatená a myslet si to." Marek se na ni vážně podíval. „Někdy se totéž stane i lidem kolem nás a oni pak mohou takový pocit ještě posilovat. Třeba otcové nebo přátelé. V tom náhodou není žádný problém?"

„Ne, táta i Jack jsou dokonalí." Gabbiiiny oči se při té vzpomínce vyjasnily a dívka se usmála. „Ano, oba byli ohromní." Markovi se ulevilo. „Tak si pamatuj. To nebyla tvoje chyba, ano?" Gabbie přikývla. „A teď, nevybavila sis ještě něco z toho, co se stalo ve stáji?"

Pokrčila rameny: „Nevím. Na toho kováře si pamatuji vlastně lépe než na příhodu ze stáje. Ten chlapec? Byl mladý, možná mladší než já. A byl... hezký, trochu naháněl strach a vypadal taky trochu jako blázen. Možná byl něčím přitažlivý. Mluvil na mě. Vidím, jak se mu pohybovaly rty, ale neslyším, co říkají. Jako když se díváš na film a máš vypnutý zvuk. A pak byl najednou u mě. Opravdu si nic moc dalšího nepamatuju.

Dokonce ani nevím, jak jsme se dostali do lesa." Opřela se do křesla. „Takže nejsem blázen?"

Marek se začal smát. „Ne... No, možná že trochu ano." Gabbie se pousmála. „Gabbie, neexistuje žádný »správný« způsob, jak tyhle věci prožívat. Člověk po nich může zakoušet vztek, lítost, nepřátelství, depresi a dokonce i rozjaření.

Všechno z toho je v určitou dobu po takové zkušenosti oprávněné. Musíš být upřímná sama k sobě a uvědomovat si, co doopravdy v tuto chvíli cítíš. Když to bude moc těžké, neboj se a přijď si za mnou vylít duši, ano?"

Gabbie přikývla. „Většinou se vyznám docela dobře v tom, co cítím. Když jsem byla malá, musela jsem si poradit s mnoha věcmi.“

„To jsem pochopil.“ Marek se odmlčel. „Kdybych byl na tvém místě, prostě bych žil jako dřív. Nesnaž se na nic zapomenout, ale nech vyplout na povrch cokoli, co se ti vybaví. Nenech se znepokojovat, že si nejsi schopná vybavit všechno. Ono se to pomalu ucelí a ty chybějící články se doplní.“

Gabbie vstala. „Ano, to vypadá rozumně.“ Na něco se snažila rozpomenout a kousla se při tom úsilí do spodního rtu. „Myslím, že ta vůně byla... že nějak souvisela s tou sexuální záležitostí.“ Nic víc ji ale nenapadlo. Vzdychla. „Můžu si s tebou zase promluvit, jestli si vzpomenu na cokoli dalšího?"

„Jistě, kdykoli.“

Gabbie se vydala ke dveřím. „Musím zkontrolovat koně. Jack to mohl ve stáji trochu zpřeházet," řekla s viditelnou úlevou.

„A co stáj, nebojíš se?"

Usmála se. „Nemyslím, že tam pořád číhá, a ty přece taky, ne?"

„Kdybys chtěla, půjdu tam s tebou.“

„Ne, to je dobrý. Jsem dospělá.“ Na odchodu se ještě zastavila. „A díky, Marku." "

„Rádo se stalo, Gabbie.“ Díval se za ní. Byla to pěkná dívka. Musel se zasmát vzpomínce na Garyho poznámku o vyšachování Jacka. Kdyby byl o deset let mladší, mohl to být i jeho problém. Slyšel, jak za sebou zaklapla zadní dveře, a povzdychl si, »kdybych tak byl o patnáct let mladší«. Pobaveně tu myšlenku odehnal a zvednul telefon. Ten na druhém konci ho zvedl po druhém zazvonění. „Gary? Udělej pro mě něco. Běž do registru a podívej se po jménu Wayland Smith. Mrkni se, co tam o něm máme. A nevolej mi to sem. Nech to, až se vrátím." Pak naslouchal. „Ne, myslím, že tady budu tak do jedenácti. Do té doby se mají Filip a Glorie vrátit. Dobře se s Bílenou v kině pobavte." Zavěsil. Usadil se a dlouho pře-. myslel o tom, co vyslechl od Gabbie. Uzavřel to s tím, že rozluštění této nejnovější záhady musí zatím počkat. Vrátil se zpět k počítači, který trpělivě čekal na jeho další příkaz.

4 -----

Gary čekal, až se Marek vrátí od Hastingsů. Byl v místnosti, kterou používali jako kancelář. Blackman položil na stůl výtisk seznamu pořízeného na Filipově počítači a řekl: „Jsi tu dřív, než jsem čekal.“

„To víš, Ellen musí do práce. Na rozdíl od nás si ráno nemůže přispát. Nedáš si brandy?" Gary ukázal na svoji už nalitou sklenici. Marek kývnutím hlavy odmítnul.

Gary řekl: „Vyhledal jsem v registru toho Waylanda Smithe.“

„A cos našel?"

„Je to lidová postava. Vystupuje ve staré anglické básni a později se objevila také ve Scottově Kenilworthu. Něco jako příbuzný Volunda; pod tím jménem je o něm dlouhý příběh ve Starší Eddě. Má to být něco jako superkovář. Podobně jako Paul Bunyan mezi dřevorubci. Předpokládám, že tohle všechno jsi už věděl. A teď mi prosím tě vysvětli, proč jsem ho měl vlastně hledat?"

„Všiml sis, kde sídlil?"

Gary se s mručením zvedl a přešel ke stolu zaházenému písemnostmi. Vytáhl z nich kupku kartiček a prolistoval je. Vybral jednu z nich a ostatní odložil. „Jediné, co tu je, je White Horse.“

„Najdi White Horse v seznamu obcí.“

Gary udělal, oč byl požádán, a za chvíli předčítal z jiné kartičky: „White Horše, Uffington poblíž Wantage, jihozápadně od Abingdonu v Berkshire Downs. White Horse je památka neznámého původu, pravděpodobně z období před druidy. Tvoří ji kopec, z jehož vrcholku je odstraněna horní vrstva tak, že je odhalen křídový podklad. Další se nacházejí ve Wiltshire, Yorkshire a na dalších místech. Nejznámější je ale ten z Uffingtonu." Gary odložil kartičky. „Tak, a teď mi konečně řekneš, co se děje?"

„Gabbie mi řekla, že se čtvrtého července setkala s Waylandem Smithem.“

Gary se posadil. Tiše zašeptal. „No sakra.“

„Jako vždy, přesně řečeno.“

„Ne, to jméno může být taky jenom shoda náhod.“

„Podomní kovář se starodávnou pojízdnou výhni vzaду na voze? Kterého kvůli staromódnímu oblečení a přízvuku považovala za amiše? Který říkal, že je z White Horse?" Marek pokračoval a do detailu převyprávěl, co vyslechl od Gabbie. Když skončil, připomněl: „A nezapomeň, byla to konzultace, skoro jako u doktora, slíbil jsem, že to zůstane důvěrné.“

„Odkdy se zabývají kandidáti z oboru historické lingvistiky psychologickými konzultacemi?" Gary si sám vlastní otázku odmávl rukou. „To byla jen legrace. Neřeknu Gabbie, žeš tady roznášel její sexuální život." Opřel se a začal klepat prsty na opěradlo křesla. „Marku, to nedává smysl. Je to, jako bys začal veslovat po řece a potkal Hucka Finna na voru. Někdo si z ní prostě udělal legraci.“

Marek dlouho mlčel. „Je to možné, je tu řada náhod. Možná má Gabbie pravdu a je to amiš a kovář z Cattaraugusu, který se jmenuje Wayland a který pochází z místa zvaného White Horse. Ale myslím, že není absolutně žádná naděje, že bychom našli nějakého amiše s anglickým jménem.“

Gary rychle vstal, vytáhl z police atlas a přejížděl palcem v seznamu jmen. „Tady. Existují dvě místa zvaná White Horse. Jedno se píše dohromady Whitehorse a je v kanadském Yukonu.“

„Myslím, že to můžeme rovnou vyřadit.“

Gary nevrle odfrkl, protože byl přerušen, ale pokračoval. „A to druhé je,“ - vítězoslavně s usmál - „v okrese Williama Pitta, stát New York.“ Nalistoval stránku v atlasu. „Je to těsně u hranice okresu Cattaraugus, na půl cesty odsud do Pearlingtonu. Takže tady poblíž může klidně žít nějaký amiš.“

„Udělej pro mě něco.“

„Já vím, zajď tam a zjisti, jestli tam někde bydlí a pracuje kovář Wayland Smith.“

„Ano. Jestli je to amish, nebude v telefonním seznamu.“ Marek vzdychl. „Nemyslím si, že se ti ho podaří najít, ale musíme být důkladní. Tenhle mě dohání k šílenství. Buď mají dnes náhody výroční den, nebo je Gabbie nejneuvěřitelnější paranormální případ, s nímž jsme se dosud setkali.“

„Anebo je to celé parádní podfuk,“ poznamenal Gary.

„Co tím myslíš?“

Gary pohlédl na Marka přes okraj sklenice s brandy. „Možná si někdo na to dítě políčil a hraje pěkně vysoko.“

„Proč?“

Gary se opřel o stůl. „Kvůli miliónu věci.“

Marek řekl: „Myslíš její dědictví?“

Gary přikývl. „Něco jsem našel v minulých číslech Fortune a The Wall Street Journal v městské knihovně. Filip si nedělal legraci, když mluvil o miliónech a miliónech. Pochybují, že si sama Gabbie uvědomuje, jak velké bylo jmění její babičky. Gabbiiin pradědeček, Eldon Larker byl doopravdický kapitalista. Ve srovnání s Vanderbilty a Mellony sice nižší liga, ale pořád se uměl docela dobře dostat k penězům. A její dědeček z toho vybudoval opravdovou říši. Hovoříme tady o ropě na Středním východě, zlatu a diamantech v Jižní Africe, moderní technologii v Kalifornii, o továrnách na košile na Tchajwanu, parfémovém koncernu v Paříži, podílu v malé, ale prosperující celonárodní společnosti na pronájmu automobilů, továrně, kde se vyrábí krmivo pro psy, řetězci obchodů s křesťanskou literaturou... a desítkách dalších investic. Dokud Gabbiiina matka nenajde cestu, jak zpochybnit závěť, což není moc pravděpodobné, ta dívka je boháč s velkým B.“

„Jak velké je to B?“

„K okamžitému použití? Možná tři, čtyři milióny. Ale kdyby se rozhodla zbavit se podílů, kdo ví? Hádám, že by jí připadlo čistých tak osmdesát miliónů.“

„A proč ten zájem?“

Gary se otřepal. „Zvědavost.“ Pak se uculil. „A možná, že nechám Ellenu a rozdám si to s Jackem o ty jeho peníze - aby s nimi Gabbie mohla konečně disponovat se všemi.“

„Tak to si počkáš,“ řekl Marek a propadl se do vlastních úvah. ' Gary ho chvíli pozoroval a pak se ozval: „Tebe to ale doopravdy žere.“

„Nedává to žádný smysl,“ řekl Marek a usadil se pohodlněji. „Prosím tě, podej mi tu brandy, vezmu si taky.“

Gary mu nalil sklenku a Marek pokračoval: „Jde-li někdo po Gabbiiiných penězích, mohl by přece vymyslet tisíce pravděpodobnějších lécek. Podezíral bych spíš ulízaného a hollywoodsky dokonalého přeborníka v tenisu s latinsko-americkým přízvukem a s maratónskou výdrží v posteli než nějakého venkovského kováře. Myslím si, že ta báchorka o tom, že někdo jde po jejich penězích, je trochu přitažená za vlasy.“

„Když je to báchorka, tak jak teda říkáš tomu, když někdo potká živoucí a mluvící lidovou postavu?“

Marek zavřel oči. Náhle na něj padla únava. „Nevím. Ale vsadím se s tebou o večeri ve městě, že ve White Horse ve státě New York žádného Waylanda Smithe nenajdeš.“

Gary řekl: „Sázku neberu. Už jsem se naučil tvoje předtuchy nezpochybňovat.“ Usrkl si ze své sklenky. „No tak dobře, pojedu tam a vrátím se s prázdnými rukama. A co pak?“

„Nevím. Opravdu nevím.“ Po další dlouhé pauze Marek řekl: „Kdy se vrací Aggie?“

„Myslím, že za dva dny. Jack s ní zas odjel do New Yorku, aby jí pomohl odvézt všechny její věci domů. Proč?“

„Dej jí den volna a pak se u ní zastav. Budeš tak obezřetný, jak to jenom půjde, ale chci, abys u ní zjistil něco, co se mi začíná matně rýsovat.“

Gary odložil sklenici a vzal si tužku a papír. Když Marek začal s takovými úvahami, většinou to končilo novými projekty anebo naprostým obratem v těch stávajících. „Aggie bude o lidových mýtech z Britských ostrovů a jejich vztahu k historickým událostem vědět víc než dost. Zjisti, co ví o druidských obřadech...“ Marek pak dával Garymu další instrukce, nač se má Aggie zeptat. Byly to věci, které spolu vzájemně zdánlivě nesouvisely. Nakonec řekl: „Zjisti, jestli zná legendy o Smithovi.“

Gary dopsal a prohlížel si poznámky. „To budu tedy opravdu nenápadnej špión.“

Marek se pousmál: „Ty už si poradíš.“

„Ano, sáhbe.“ Gary se zvedl. „Tak a teď jsem zralý do postele. Napřed atletická přítelkyně, která mě poráží čistými sety a pak se tomu celý film v kině směje, a pak zas podivínský šéf. Jsem mrzutý a vyčerpaný. A navíc to vypadá, že mám před sebou dlouhý zítřek.“

Marek mu pokynul rukou na dobrou noc a pak dlouho seděl a zíral do sklenice s brandy. Přebíral v duchu znovu všechna fakta a vracel se zpět k tomu, co věděl. Začínal mít pocit, že právě to nejméně pravděpodobné a zdánlivě nemožné vysvětlení bude to správné. Naplňovalo ho to sice radostí, ale zároveň mu to nahánělo hrůzu. Protože, nemýlil-li se, to, co na přelomu devatenáctého a dvacátého století zahýbalo Německem, se vrátilo, a ať je to cokoli, je to zde. Ano, tady, v okrese Williama Pitta ve státě New York.

Patrik se rozhlížel a Sean dal znamení, že vzduch je čistý. Otevřeli zadní dveře a seběhli tři schody. Patrik postavil na zem misku s mlékem a oba chlapci vyběhli zpět do domu. Chvilí misku pozorovali a pak Sean řekl: „Možná, že dokud se díváme, tak nepřijdou. Jako Ježíšek.“

Patrik se ošil: „Možná. Tak pojď. Jestli nás uvidí máma, tak to pořádně schytáme.“

Potichoučku se vytratili, aby se vyhnuli hněvu matky, která se v obývacím pokoji dívala s otcem na nějaký hloupý film. Po špičkách stoupali po schodech a zapadli do svého pokoje. Bleskurychle skočili každý do své postele a zahrabali se do peřin.

Stále častěji teď navštěvovali Barneyho Doyle, který je nepřestával fascinovat fantastickými příběhy o velkých irských hrdinech a jejich kouzlu. A protože on sám dával před dům na noc misku s mlékem, udělali to dnes chlapci taky. Ani se jim nechtělo spát, protože se nemohli dočkat rána, až budou moci seběhnout dolů a zjistit, zda si skřítkové, jak jim Barney říkal, vzali mléko.

Miska i mléko mezitím stály u vchodu netknuté, dokud si jich nevšiml jasný pár očí schovaný pod domem. Bytost vyšla tiše do měsíčního světla a hleděla na talířek. Ernie opatrně mléko očichal a zjistil, že se mu tu nabízí zcela čerstvá pochoutka. Dal se do pití.

Jemný zvuk za ním ho ale vyrušil a kocour se otočil. Zezadu se k němu opatrně plížilo něco, co bylo tak divné, že ho to dočista znátlo. Kráčel k němu maličký mužíček, který nebyl vyšší než kocour sám. A mával proti němu vycházkovou hůlkou, aby ho odehnal. Vysokým a slabým hláskem na něj zavolal: „Kšš, jdi pryč!“

Ernie trochu couvl odhodlán seknout po vetřelci packou, ale pak jako by něco pochopil a raději ustoupil. Za mužíčkem přicházeli další jemu podobní a instinkt kocourovi jasně naznačil, že si s nimi nemůže zahrávat. Nebylo to k jídlu a nebyli to ani nepřátelé; byli to cizinci. Ernie se odklidil do patřičné vzdálenosti, sedl si a bedlivě ty bytůstky pozoroval. Bylo jich asi šest. Skřítkové, někteří s křídly na zádech, jiní podivně vymodění, nedobře vyhlížející a vydávající kočce neznámý pach. Obstoupili misku, jeden z nich do ní ponořil prst, pak ho vyndal a olízl. Kývl a na to se všichni ostatní sehnuli a začali pít.

A pak se ze tmy vynořilo něco dalšího, něco nebezpečného. Kocour naježil hřbet a zasyčel. Ze tmy přicházelo něco černého, co vypadalo velmi hrozně. Bylo to tak děsivé, že se kočka, celá naježená, zvedla a se syčením a prskáním se odporoučela o kousek dál. Skřítki se otočili také, a když spatřili blížící se temnou bytost, začali se zaťatými pěstičkami, v hněvu a zlobě couvat pryč od misky. I oni museli zanechat mléko ve prospěch blížícího se netvora a zachránit se útekem pod dům. Ernie váhal jenom o zlomek vteřiny déle než oni a pak rovněž vyklidil pole. Otočil se a běžel ke stáji; tam vyskočil do koruny malé jabloně. Vyšplhal se až na nejvyšší z větvíček, které ještě byly schopné unést jeho váhu, naklonil se k zemi a pozoroval tu tmavou věc, která zatím došla k misce. Pohybovala se díky velmi divné manipulaci končetin, které měly zřejmě neuvěřitelný počet kloubů. Vypadala jako kreatura vzniklá křížením pavouka a opice.

Kocour z toho všeho chápal pouze jediné: Tenhle je nebezpečný. Ošklivec, jehož halila tma, vydával ďábelský pach. Dřepl si k mléku a s tichým a spokojeným vrněním začal pít.

6 -----

Gabbie strčila hlavu do dveří. „Nevadilo by ti, kdybych ti chvíli dělala společnost?“ zeptala se.

Marek byl v suterénu a seděl mezi štosem starých knih a bednami. Vzhlédl nahoru ke schodům, na nichž stála Gabbie:

„Ne, ne,“ odpověděl.

Gabbie sešla dolů a usedla na spodní schod. Marek na ni nepřestával zezdola hledět. „Nějaké problémy?“

„Jenom noční můra.“ Gabbie chvíli mlčela a zdálo se, že se rozmyšlí, jestli o tom má začít vůbec mluvit. Dívala se na zmatek, který panoval všude kolem. „Cos objevil?“ zeptala se.

„Tunu podivnosti. Oba Kesslerové zajímaly ty nejroztodivnější věci.“ Marek zdvihl jednu z knih. „Tohle je Thomas Mann; může to být první vydání, které má cenu stovek dolarů, ale taky úplně bezcenný výtisk. Budu muset napsat kamarádovi, abych to zjistil. Je knihkupec.“ Vybral další svazek. „A tohle je Magister Ludi Hermanna Hesseho. Je to určité první vydání. Když to člověk vidí, začne si myslet, že Kesslerové pater et filius museli být literární gurmáni. Ale pak narazíš na věci jako je tato.“ Ukázal na další kupku knih. „Špatně napsaný brak o okultních vědách, o různých šarlatánských léčebných teoriích, jako například odhlehovací dieta nebo o prospěšnosti ledových koupelí. Jsou tu pochybné bestsellery, které vyšly v posledních sto letech, potřebná filozofie a všelijaké další blbosti. Netuším, kde to všechno nabrali.“ Marek vstal. „Nedává to žádný smysl.“

Gabbie se natáhla a vzala si z hromádky, která byla navršená nejbližší u schodů, horní knihu. Přečetla si název na jejím hřbetě. Byl to Světový průvodce říší trpaslíků, vil, duchů a dalších skřítků od Thomase Keightleye. „A toto má nějakou cenu?“ zeptala se.

Marek odpověděl: „Mám originál, který vyšel v roce 1850 pod názvem Tajemná mytologie. Tohle je nedávné vydání, které nemá hodnotu vůbec žádnou.“ Marek se rozhlédl. „Možná není opodstatněné, že jsem tak zvědavý, ale pořád mi připadá, že Kesslerové museli mít k takovému nevybíravému shromažďování všech možných podivností nějaký důvod.“ Marek si bezmocně povzdechl. „Co já vím. Třeba ti pánové byli ty typy, co kupují knihy po metrech a podle barvy, aby se jim to v knihovně k sobě pěkně hodilo a dobře to doplnilo interiér.“

Gabbie se dala do smíchu. „Ale prosím tě. Uvědom si, jak zoufalá je z výzdoby toho domu Glorie. Musí ti být přece jasné, že starý Kessler se ve skutečnosti o žádné okrasy nestaral.“ Všimla si, že z knihy čouhá papírek, kterým byla založena nějaká stránka. Zaryl prstem do místa u záložky a kniha se otevřela na straně tři sta sedmáct. Byl na ní přetisk staré kresby. Gabbie zamžourala, protože v šeru nedokázala rozeznat skoro nic. „Ty z toho světla tady dole jednou oslepneš,“ řekla. Vstala a vyšla nahoru po schodech, aby si stránku prohlédla ve světle, jež přicházelo ode dveří. Marek se vrátil ke svému třídění a z otevřené bedny vzal další knihu. Nebylo snadné se rozhodnout, na kterou z

hraniček ji přidat. Pak ji na jednu přihodil a zároveň si uvědomil, že ten štos už je dost velký, aby ho stálo za to odnést nahoru a začít zapisovat tituly do počítače. Pak si uvědomil, že zavládlo nepřírozené ticho, a vzhledl. Gabbie stále bedlivě prohlížela obrázek a byla do něj celá zabraná. Bylo zřejmé, že nevnímá nic kolem a že od něj nemůže odtrhnout oči. Po chvíli tiše řekla: „Tak to přece není.“

Marek odložil knihu, kterou právě zkoumal, a popošel ke schodům. „Co tím myslíš, že to tak není?“

„Tady je moc mladý.“ Pohlédla dolů na Marka a v jejích očích se zračilo jediné: Koncentrovaný strach. Vypravovala ze sebe slova těžce a přidušeně, jako by je musela vykašlávat. „To je on, když byl ještě dítě, malý chlapec. Teď je ale starší.“

Marek vyběhl nahoru po schodech a jemně vzal knihu z Gabbieiných třesoucích se rukou. „Co tím myslíš?“ zeptal se tiše. Gabbieiny oči byly plné slz. „Podívej se na tu tvář. Je těžké rozeznat její rysy, ale já vím, že je to on.“ „Kdo?“

Gabbie těžce polkla. „Chlapec ze stáje. Ten, co se mě pokusil...“ Marek k ní pomalu natáhl ruce a objal ji. Trásla se jako vyděšené zvířátko. „Panebože!“ řekla v zoufalém a vyděšeném vzlyku. „Já začínám šílet.“

Marek ji stále pevně držel a nechal ji plakat. Jako psycholog si uvědomoval, že uvolnění zadržovaného strachu a jiných negativních emocí bude pro Gabbie z dlouhodobého hlediska blahodárné. Obavy ze ztráty rozumu se týkaly jenom přítomné chvíle. A taky mu bylo jasné, že teprve teď s Gabbie může začít opravdovou terapeutickou práci. S trochou štěstí to nepotrvá dlouho, protože Gabbie byla ve své podstatě houževnatá, přizpůsobivá a zdravá dívka. Marek byl sice zvyklý pátrat po nejtemnějších tajemstvích, ale teď byl ohromen sám sebou, protože si uvědomil, že ho Gabbieino odhalení vůbec nepřekvapilo. Držel knihu v jedné ruce rozevřenou za Gabbieinými zády a viděl tak dobře na ilustraci, již si dívka před tím prohlížela. Mladý Kessler poznamenal starobylým písmem v němčině na okraj obrázku Butze. Marek věděl, že je to obdoba slova Putzel neboli Putz. Pohlédl na obrázek a potřásl hlavou. Copak tou svou profesí tak ztvrdl, že už jím nedokázalo pohnout ani něco tak nemožného? Ano, bylo to přece naprosto ne-možné. Neboť, nebyla-li Gabbie blázen anebo úplně mimo sebe a nebylo-li to další dostaveníčko shody náhod, pak bylo jasné, že tuto dívku, která se v lese setkala s Waylandem Smithem, pak v tomtéž lese napadl Puk.

7

Filip hleděl na Marka a měl velkou starost. Když se totiž Marek s Gabbie před chvílí vynořili ze suterénu, byla dívka na pokraji hysterického záchvatu, nedokázala se ovládnout a přestat plakat. Glorie teď s ní byla nahoře a Marek se domníval, že jestli se Gabbie co nejdřív nevzpamatuje, měl by k ní být povolán doktor Latham. Filip bombardoval Marka otázkami, ale odpovědi ho vůbec neuspokojovaly.

„Filipe, vím, že je to tvá dcera a že jsi rozčilený, ale o tom, co mi řekla, se bez jejího svolení opravdu nemohu bavit.“

Filip nejdřív zuřil. Stál na chodbě s rukama v bok a nevěděl, jak svůj vztek vyjádřit. Pak se v něm najednou něco zlomilo a před Markovým očima se proměnil. V jediné vteřině se jeho zloba proměnila ve starost. Zhluboka se nadechl a řekl:

„Promiň, přehnal jsem to.“

Marek učinil odmítavý posunek. „Ale ne. Jako správný otec musíš udělat kravál.“

„Tak dobře. Měl bych se na to napít a přitom jsem nerad sám.“

Marek se podíval na hodinky. Bylo něco po poledni, takhle brzo většinou alkohol nepil, a to ani na slavnostních obědech, které občas pořádali vydavatelé. Ale Filip vypadal, že se nutně potřebuje vypovídat.

Vypili tak dvě sklenice skotské, když se objevila Glorie. I ona jenom s námahou ovládala hněv. Vytrhla Filipovi sklenici z ruky a pořádně se napila. Pak řekla: „Díky. Nalij si pro sebe další.“ Filip ji poslechl a Glorie usedla proti Markovi. „Tak, a teď mi řekni, co se to ksakru vlastně děje?“ Filip zíral na manželku, která většinou nepoužívala příliš ostrá slova. Uvědomil si, že ji Gabbiein stav rozčilil úplně stejně, jako kdyby se jednalo o dvojčata. Nějak se mu při pohledu na její upřímnou starost o nevlastní dceru samotnému ulevilo.

Marek prohlásil: „Právě jsem vysvětloval Filipovi, že bez Gabbieina svolení nemohu nic říct.“

„Ty jsi snad její doktor?“ řekla nepokrytě rozčilená Glorie. „Nechala jsem ji nahoře. Plakala, že z toho málem upadla do bezvědomí. Vypadá strašně. Je jasné, že se něčeho příšerně bojí. Krucinál fagot, Marku, co se děje?“

Marek se naklonil. „Tak za prvé. Ano, jsem její doktor.“ Glorie překvapeně zamrkala. Marek jí řekl o své kvalifikaci a pokračoval: „Dělám ty konzultace zadarmo, ale věnuji se jí stejně, jako kdybych seděl v ordinaci na Park Avenue a ona mi platila sedmdesát pět babek za hodinu.“

„Kruci,“ zaklela Glorie v dalším nenadálém návalu vzteku, Je to naše dítě a je úplně zbídačené. Tak co se děje!“

Marek se podíval na Filipa, který seděl vedle manželky a pozoroval ji se směsicí pýchy i obav, a náhle všechno pochopil. Glorie myslela na totéž, s čím přišla Gabbie. A Marek věděl proč. Glorie se hrozila představy, že by mohlo jít o duševní chorobu nebo i jinou nemoc. Marek se cítil za Gabbie odpovědný, ale teď si uvědomil, že je zároveň jeho povinností usnadnit pochopení toho všeho také Glorii. Pomalu, aby nepřikládal polínka do ohně a nepřizívoval její rozhořčení, řekl: „Podívej, pár věcí ti přece jen mohou říct. Až se Gabbie vzpamatuje, řeknu všechno, co mi říct dovlí. Ale když s tím nebude souhlasit, musím mlčet. Chápeš?“ A spěšně dodal, aby zabránil Glorii vyřknout ultimátum, jež měla zjevně na rtech. „Gabbie má za sebou pořádně šokující setkání, které ji strašně vyděsilo. Až do dnešního rána ale netušila, jak hluboce ji to vlastně zasáhlo.“

Na chvíli se odmlčel, aby nechal slova proniknout do vědomí naslouchajících: „Nechci z toho dělat klinické poradenství ani konzultaci pro oběti násilí, ale právě překonala stadium popření, což je v případě tak silného podnětu úplně normální reakce. Teď se potýká s děsivým strachem. Duševně nemocná ale není.“ Zdálo se, že při těchto slovech z Glorie část napětí vyšuměla. „Reaguje jako normální člověk k smrti vyděšený šilencem,“ pokračoval Marek.

„Znásilnění nemá nic společného se sexem, je to útok. Záležitost síly a ovládnutí; násilník potřebuje získat naprostou převahu nad ženami. Nenávidí je. Snaží se oběti ponížit, a ne... se s nimi milovat. Sex je tady zbraň a nikoli cíl. Není to

žádná teorie, ale všeobecně přijímaný princip." Marek chvíli mlčel. „Je to hrubý akt fyzického a psychologického násilí. Oběť je nejen strašlivě vyděšená hrubostí toho aktu, ale taky ztrátou sebekontroly. Zažívá bezmoc a pocit odlidštění: dostane se do situace, kdy je napospas někomu, kdo jí chce vědomě ublížit. A vždycky v ni zůstane strach z nového přepadení nebo dokonce smrti." Marek potřásl hlavou. „Ten strach je děsivější zážitek než cokoli jiného. A proto se taky Gabbie chová, jako by to bylo opravdové znásilnění. Bez ohledu, zda byl sexuální akt dokonán či ne. Zlobí se, cítí vinu, stydí se a prožívá ještě spoustu dalších pocitů.

Teď právě se vyrovnává s bolestí. To nejlepší, co pro ni můžeme všichni učinit, je podat ji pomocnou ruku. Ze všeho nejmíň teď potřebuje nějaké výčitky." Marek vstal a snažil se Glorii i Filipa uklidnit, jak to jenom bylo možné. „Bude v pořádku. Vím, že toho neříkám dost, ale je to všechno, co vám bez jejího souhlasu mohu sdělit. Rozumíte mi?"

Glorie se na něj vážně podívala, jako by se snažila za jeho profesionální maskou zahlédnout někoho jiného. Konečně řekla: „Dobře." Vypadalo to, že i její poslední snaha zapro-testovat byla zažehnána. „Ano, rozumím. Sakra," reagovala Glorie.

„Podívejte se, vůbec nehodlám být tajuplný. Kdybyste si o tom chtěli popovídat víc, rád vás vyslechnu. Musíte se vyrovnat s vlastními reakcemi. Já teď půjdu dolů do suterénu a budu pokračovat v práci." Usrkl z napůl vypité sklenice a pak ji odstrčil. Pohlédl na schody do patra. „Zůstanu tady, dokud se neprobudí. Možná si bude chtít ještě popovídat." Když Glorie a Filip kývli, vstal. „Kdybyste mě potřebovali, budu dole."

Glorie byla po Markově odchodu zdrcená; položila hlavu Filipovi na rameno. Filip se po chvíli zeptal: „Už je to lepší?" „Ne," odpověděla ledově klidným tónem.

8 -----

Marek seděl a něco zrovna četl, když vešel Gary. Zamířil rovnou k baru, nalil dvě sklenice silné whisky a jednu podal svému kolegovi a zaměstnavateli. Marek zvedl tázvavě obočí. „Budeš to potřebovat," ujistil ho Gary a stáhl ze sebe koženou bundu s logem Seattle SuperSonics.

„No dobře, hořím nedočkavostí. Cos zjistil?"

„Ve White Horse žije asi tolik amišů jako v Salt Lake City."

„Takže žádného Waylanda Smithejsi nenašel."

„Ale ne, dlužíš mi večeri. Našel jsem ho."

„Tak?" řekl Marek a ožil zájmem. Ulevilo by se mu, kdyby se objevil konkrétní důkaz, jímž by bylo možné podepřít to, co vyplývalo z Gabbieho líčení. „A mluvil jsi s ním?"

„To by byl přece jenom příliš nesnadný úkol. Je už nějaký ten pátek po smrti."

„Opravdu? Tak mluv."

„Přijel jsem do města a začal jsem se vyptávat, jestli je tam poblíž nějaký kovář. Majitel místního železářství mi byl velmi nápomocen. V tom kraji jsou tři kováři a všichni bydlí v okolních městečkách. Zeptal se mě, proč šije prostě nenajdu v telefonním seznamu. Vysvětlil jsem mu, že ten, kterého hledám já, by mohl být amiš a že asi nebude mít telefon. Tvrdil, že amišského kováře tam v životě neviděl a ujistil mě, že i kdyby tam nějaký byl, ve White Horse by asi práci nenašel. Ti lidi tam jsou hodně konzervativní a myslím, že taky trochu bigotní.

No, ale dále. Později jsem padl na toho jednoho podivína Rye Winstona, který si vzpomenu, že jeho otec mu kdysi o nějakém Waylandu Smithovi povídal. Vzal mě na hřbitov a tam mi ukázal malý kámen. Vypadalo to jako náhrobek a na kameni bylo Smithovo jméno. Podle toho ten muž zemřel v roce 1905."

Marek potřásl hlavou a vzdychl. Napil se a řekl: „Tak právě tohle jsme ještě potřebovali, duchy." Odfrkl si. „A proč je to datum tak důležité?"

„K tomu se teprve dostanu."

Marek zaúpěl. Gary měl smysl pro dramatizování událostí a nesnášel, když se ho někdo snažil při vyprávění popohánět.

„Takže tady máme setkání s duchem?" pobídl ho Marek, aby to urychlil.

„Myslím, že můžeme vyloučit, že by se jednalo o nějaký švindl. A kdyby byla pravda, co říkám já, pak tu máme světový rekord v bizarních nápadech. Nevidím žádný důvod, proč by se teď měl někdo za toho chlapa vydávat. Zjistil jsem toho hodně. Smith byl místní postavička a mezi staříky z generace Ryova otce o něm kolovalo hodně historek; Ryje vyslechl skoro všechny. A zajímavé věcičky jsem našel taky v místní knihovně. Zvláště věrně ho popisoval například nekrolog zveřejněný v jednom místním plátku. Strávil jsem nad tím jejich archívem půl dne, než jsem našel vydání, které jsem potřeboval." Gary se napil a pokračoval: „Zdá se, že náš Wayland byl v kraji populární podobně, jako fotbalová hvězda Wee Geordie. Prostě největší kabrák v ulici. Vyhraňoval všechny ty potrhle soutěže, co se kdysi pořádaly. Víš, jako třeba krocení koní, rozstřípnutí kovadliny vejplů, zvedání balvanů a tak."

Marek se musel smát. Když se do toho Gary dal, měl sklon popisované výjevy živě dobarvovat. Gary se nedal rušit:

„Nejpodivnější na tom je, že se ten chlap v tomhle kraji zdržel asi jen půl roku."

„Tak to musel být číslu, když si i přesto Ryův otec na něho tolik pamatoval."

„To tedy bez debat byl. Musel to být výtržník světového formátu, který se stal legendou už za živa. Když přijel, vypřáhl svůj vůz v místním hostinci U kohouta a tam se taky ubytoval. Pronajal si tam mansardu nad výčepem. Všichni si myslí, že zemřel v roce 1905, ale tělo se nikdy nenašlo. Zmizel jednou v noci po nějakém večírku. Prý se tak zpil, že nevěděl, co dělá, a spadl do řeky, co tekla za hostincem. Jeho kumpáni z hospody tam na jeho památku postavili ten památeční kámen. Zdá se, že byl něco jako kápo místních týpků. »Surovců všeho typu, vozků, podomků a všelijakých nezaměstnaných povalečů« jak psali v těch novinách. A podle Rye si prý začínal s každou holkou ve městě, včetně docela hezkého počtu mladých paníček. A to je zvláštnost, kterou Ry moc dobře nechápal. Ten člověk se totiž těmi avantýrami nijak netajil. Ještě dneska jsou lidi z White Horše hodně úzkoprsí a tehdy museli být tím pádem skoro

puritáni. Ale představ si: povídám tomu Ryovi, že je divné, že se tomu Waylandovi žádný manžel nepokusil zakroutit krkem. I když to byl silák, proti střelci schovanému za bukem by mu nepomohlo nic. A Ry se otfepal a povídá: »No byl to přece Wayland. Táta říkal, že by na něj žádný mužskej ruku nevztáhl, protože měl prostě nade všema moc«.

Marek se zamyslel: „Jakou moc?“ Chvilí panovalo mlčení a po chvíli se ozval Marek: „A co ještě víš?“

„Když tam bylo tedy tolik sexu, tak jsem se Rye zeptal, jestli by nebylo možné, aby tady měl Wayland nějaké potomky. A on na to že starej Wayland po sobě nenechal žádný děcka, z manželské ani nemanželské postele. Napadlo mě jenom, že to třeba znamená, že žádné děti mít nemohl, že byl sterilní a že právě proto ho možná měly dámy v takové oblibě. Nemusely si dělat starosti, že by je zbouchnul.“

Marek řekl: „Takže to byl Casanova.“

„Jo, ale ještě počkej, řeknu ti důvod, proč je důležité to datum. Wayland se tu objevil téhož dne jako Kessler.“

Markův zájem byl teď naprosto nelíčený: „Cože?“

„V těch novinách, které oznamovaly, že se Smith usadil a hodlá tu podnikat, taky stálo, že přijel »německý gentleman, který hledá příležitost investovat«. Oba přijeli čtvrtého května 1905.“

„Ale Kessler do Pittsvillu přišel až druhého června.“

„Správně. Najal si ve White Horse na několik týdnů pokoj. Taky v hostinci U kohouta. Byl tam tedy už částečně v době, kdy my jsme si mysleli, že byl ještě v New Yorku. A pak se přesunul do Pittsvillu.“

„Dobře. Prozatím to budeme vést jako shodu náhod. A co dál?“

„A teď tu nejlepší historku ze všech. Několik let předtím do toho kraje někdo přivezl skupinu chudých Němců, něco jako zahraniční nevolníky, které najali na několik let na příležitostné práce. Bylo to zřejmě nelegální a museli v tom jet pravděpodobně i městští radní. A tady je ta pikantní historka. Je o Waylandovi, místní vážené občance a německé služce. Jednou večer údajně ona dáma našla Waylanda užívajícího si se služkou na podlaze v kuchyni.“

Bylo to zrovna v době, kdy měla dívka servírovat hostům předkrm. Začali se strašně hádat a přitom vyšlo najevo, že Wayland měl něco i s tou paní. A byl z toho skandál pro tahle malá městečka přesně jako ušitý. Pikantní však na tom je, že ta dáma byla starostova žena a dívka zas Helga Dorfmannová. Starosta ji pak krátce nato provdal za Kesslera, aby ji dostal z domu a zřejmě taky z města.“

„Kesslerova žena, říkáš?“

„Jo, přesně ona. Vzali se ani ne týden potom.“

„Takže je tu velká pravděpodobnost, že Kessler a Smith se znali anebo o sobě aspoň věděli.“ Marek chvíli seděl mlčky a pak se začal stísněně smát. „Proč jsi mi radši nenašel amiše kováře, Gary?“ řekl ironicky a bylo patrné, že není těmi novými fakty moc nadšen.

„Tak dobře, máme lady lidového hrdinu ve státě New York. Chlapa, který vypadá jako dvojník tam toho z Uffingtonu. Ale jak ho chceš ztotožnit s tím Waylandem Smithem, s nímž se setkala Gabbie?“

„A co třeba, kdybychom porovnali ty povozy. Gabbie ti přece ten jeho dobře popsala?“

„A tys nějaký viděl?“

„V novinách. Byla to stará a nekvalitní fotografie, ale byla tam. Udělali ji, když při jakési soutěži čtvrtého července Smith porážel nějaký strom nebo co. I na té fotografii byl jeho kůň starý grošák.“

„Udělal kopii tě asi nenapadlo, že ne?“

Gary Markovi s hrdým úšklebkem podal fotokopii. Byla to špatná reprodukce, ale bylo na ní vidět kováře stojícího vedle svého vozu. Popisek říkal: „Wayland Smith, nedávno nově přichozí do White Horse, vítěz soutěže kování koní při oslavách Dne nezávislosti.“

„Co si o tom myslíš?“ tázal se Marek a byl teď notně rozčilený. „Je to snad parapsychologický jev? Copak Gabbie potkává duchy zemřelých? Nebo do sebe nasává psychickou atmosféru prostředí? Možná je to náš první důkaz hypotézy o prolínání času. Nebo se Gabbie ocitla na chvíli v roce 1905? Ale taky by to mohlo být tak, že se on na pár minut dostal do naší doby. Anebo je to zkušenost z jiného světa?“ Marek rezignovaně vzdychl. „Nevím, co si o tom mám myslet.“

„Já taky ne. Ale sugesce, hysterický sebeklam a další hypnotické triky můžeme vyloučit rovnou. Gabbie je tady chvíli a tyhle staré historky nemůže znát. A pochybuji, jestli je zná tak deset lidí z Pittsvillu.“

Marek zabubnoval prsty na opěradlo křesla. „Možná, že nás Gabbie zkouší a že chce, abychom otestovali její nadpřirozené schopnosti.“

Gary se na Blackmana vážně podíval: „Znám tě příliš dlouho Marku. Ty už nějakou teorii máš, ale nechceš mi ji říct.“

Marek zavřel oči jakoby únavou. Po chvíli naprostého ticha řekl: „Máš pravdu. Ale nech mě ještě chvíli přemýšlet.“

„Dobře, tak přemýšlej. Musím zavolat Elleně. Jdu pozdě a slíbil jsem, že jí zavolám, až se vrátím.“

Gary vyběhl nahoru do patra, aby mohl s přítelkyní mluvit ze svého pokoje. Marek zůstal sám se sklenkou whisky a v hlavě se mu začínala rýsovat odpověď. Bylo to tak tak fantastické, že potřeboval nejdřív vyčerpat, probrat a vyloučit všechna vysvětlení, která byla pravděpodobnější. I tak v tom bylo pořád příliš mnoho bílých míst. Zabořil se do opěradla a najednou zatoužil, aby se na tuhle cestu nikdy nevydal a zůstal při své experimentální psychologii. Krysy a holubi člověku nikdy nemohou způsobit takováhle muka. A nikdy by ho nedohnali ke strachu, který Marek právě zakoušel.

9 -----

Hustě pršelo. Do chlapců a Smolíka bubnovaly kapky vody jako tisíce malých neodbytných a svižných paliček, které je všechny tři píchaly do očí; nutilo je to zvedat nosy a kýchat. Patrik a Sean kráčeli odhodlaně lesem; byli už promočeni na kost. Déšť byl chladný, ale ne mrazivý. Chlapce sice štvalo, že kvůli dešti musel být přerušen odpolední zápas, ale

taky si libovali, protože konečně měli důvod vrátit se domů beztrestně promočení a zablácení. Takovou náhlou letní bouřku v jižní Kalifornii v životě nezažili. Ohlušovalo je třískání hromu a oslňovaly blesky. Bouřkové mraky pohltily skoro všechno kalné světlo, které zbývalo ze dne v pozdním odpolední. Vzdálenosti nabyly neznámých rozměrů; les vypadal jako by odumřel a taky se zdál neuvěřitelně hustý. Listy stromů už se nedaly rozeznat a jejich husté shluky byly jako hrozivá temná propadliště; kmeny se tyčily jako zlověstné černé stíny na pozadí temné šedi. Chlapci prožívali sladký strach z tajů šerého lesa a měli zároveň mrazivou radost, protože jim bylo, jako by se účastnili opravdového a pořádně nebezpečného dobrodružství. Smolíkově podle všeho déšť nevalil. Ani v nejmenším se nestaral o vlastní promočený kožich a nadšeně s dětmi sdílel jejich radost a potěšení.

Jako vždy, když se vraceli z parku, i dnes to vzali zkratkou přes pahorek Krále duchů. Když byli na vrcholku, ozvala se ohlušující hromová rána a oblohu rozčísil tak oslepující blesk, že je to přinutilo k zastavení. Oba naráz nadskočili, protože tento blesk byl mnohem děsivější než ty předchozí. Patrik vykřikl. Znělo to jako zapištění a válečný pokřik dohromady; seběhl dolů se Seanem v patách.

V půli kopce se Patrik chytil teatrálně za prsa a upadl s výkřikem: „Dostal jsem to!“ Kutálel se dolů a Sean nezůstal o moc pozadu. Oba se dokulili na rovinku pod svahem obalení mokrou trávou, blátem a větvičkami. Teď už vypadali jako dva chuchvalce špíny a marastu. Smolík jim radostně sekundoval, číchal nejdřív k jednomu a pak druhému bratrovi a oběma lízal mokré tváře. Patrik vyskočil a vyběhl na cestu vedoucí k domu.

Déšť je neodbytně bičoval. Tam, kde kapkám v pádu na zem nebránily větve, pleskaly na blátivou zem s takovou prudkostí, že se odrážely od země a vymršťovaly zpět. Na chlapce z nich stříkala blátivá tříšť. Spodní okraje džínových nohavic už byly skoro černé. Tam, kde kapky narazily na větve, spojily se s těmi, které tam ulpěly už předtím. Umocnily je a padaly pak dolů o to těžší a větší; když se dotkly chlapců, vždy to hlasitě plesklo. Chlapci ještě v životě tak pohádkový déšť nezažili. I když naháněl strach, byl to nejúžasnější a nejnádhernější déšť, který kdy viděli.

Patrik uhnul ze stezky dolů ke břehu potoka, přes nějž si vždycky zkracovali cestu. Sean se snažil bratra zadržet a křičel na něj, ale Patrik nereagoval. Sean si nebyl jist, zda Patrik dělá schválně, že neslyší, nebo zda mu v tom opravdu brání šumějící déšť a ve větru se chvějící stromy; Patrik si očividně žádné starosti nedělal.

U počátku zkratky Sean Patrika dohonal, chytil ho a otočil ho k sobě. „Hej!“ volal na něj.

„Co je?“

„Nechod tam dolů!“

„A proč ne?“

„Musíme se vrátit a jít přes most. Jack říkal, že ta voda někdy prudce stoupne.“

Patrik obdařil bratra pohledem, který jasně říkal, že k těmto nepodloženým obavám není nejmenší důvod a že je to stejně jenom výsledek slabých nervů a nikoli opodstatněné obavy z možného rizika. „Je ještě brzo. Pršet začalo teprve před půlhodinou. Chlapečku, ty jsi někdy ale pořádně zbabělej.“

Sean před ním stál beze slova. Snažil se usilovně vzpomenout na něco, co jim říkal Jack, když je tu tenkrát potkal. Ale nedokázal si vybavit víc, než že se to týkalo deště v těch kopcích nahoře. Patrik se obrátil a sešel kousek dolů ke kraji proudu. Tam se zastavil. Koryto bylo plné vody, která sahala po kotníky nebo možná i výš. Proud se rychle valil a potok teď vypadal úplně jinak než obvyklé poklidné meandry, na něž byly zvyklí. Smolík čekal na půl cesty mezi Patrikem a Seanem a nedokázal se rozhodnout, ke kterému z bratrů se přidat. Patrik zaváhal a vypadalo to, že se nakonec obrátí a půjde pryč. V poslední chvíli ale zachytil Seanův pohled a to rozhodlo. Vstoupil do vody.

„Patriku,“ zavřískl Sean. „Počkej, máma ti dá!“

Patrik se začal brodit na druhou stranu a voda už mu sahala po kolena. „Proč? Ty ji to řekneš?“ volal Patrik a otočil hlavu k bojácnějšímu bratrovi. V obličeji měl vzdorný výraz. „Tak řekneš?“

V kopcích už přšelo dva dny. Začalo to jako jemné mrholení, které však s každou hodinou nabývalo na síle. Nahoře ve skalních průrvách se hromadila voda a vždy, když dosáhla k vrcholku úžlabiny, přelila se a začala proudit dolů do údolí. Jednotlivé pramínky se měnily v potůčky a ty se slévaly ve stále mohutnější proudy. V regulační nádrži u Wurtsburgu stoupala hladina rychle a právě teď se správce rozhodl, že je na čase otevřít stavidlo a vodu vypustit.

Obvykle suchým korytem u Munson Springs se už valil nebývalý příval. V Dowling Milis voda vířila v rozbité propusti. Z ní se oddělil malý potůček, který se dral k Pittsvillu. U severního konce Tajemného lesa se voda zatím držela za hrází navršené z větví, listů, bláta a všelijakého rumu. Proplyývalají a odtékala potokem pod most Skřítků; přes kdysi suché kameny se teď valily hektolitry vody. Pak však na chatrný zátaras z dřeva a křoví prudce narazil proud vody odpuštěný ve Wurtsburgu a odkloněný v Dowling Mills. Hrázka chvíli náporu statečně vzdorovala, ale pak se náhle rozpadla a prudký a bahnitý příval ji odnesl s sebou. Řečištěm potoka se valil silný proud vody a hladinu zvedal o necelý metr nad obvyklou hranici.

Patrik stál v korytu a naslouchal. K hluboké ozvěně hromu a bušení deště se teď přidal nějaký mnohem zlověstnější zvuk. Byl to hukot valící se a vzdouvající se vody. Patrik zaváhal a zůstal stát jako opařený. Místo, aby rychle pokračoval k druhému břehu, otočil se a hleděl proti proudu, odkud se ten řev blížil.

Sean otočil hlavu směrem bratrova pohledu. Na Patrika se strží hrnula masa vody. „Patriku!“ vykřikl. Mohutná vlna dorazila k bratrovi a pohltila ho. Sean rychle sbíhal ze svahu dolů, aby mohl Patrikovi pomoci.

Voda sahala sice jenom do výše pasu, ale byla prudká. Podrazila Patrikovi nohy a unášela ho s sebou. Sean se díval, jak bratrova hlava mizí ve vařící se hnědé pění. Zděšeně vykřikl a hmátl po Smolíkově, který se chystal za Patrikem skočit.

Seanovi se zatmělo před očima, ale stačil si uvědomit, že bez ohledu na to, jak dopadne Patrik, labradora by voda určitě nenávratně odnesla pryč. Svíral psa pevně za obojek a škrábal se zpět nahoru do svahu. Rozstříkoval kolem sebe bláto, ale bylo mu to jedno; věděl, že se musí co nejrychleji dostat k mostu skřítků.

Déšť všechno zahalil do šera, v němž vše pokrýval šedivý závoj, který pohlcoval veškeré barvy. Sean si najednou

uvědomil, že neví, kde je. Strachy a úzkostí se rozplakal, volal bratrovo jméno a točil se kolem dokola ve snaze najít stezku, z níž před chvilkou sešel. I Smolík zaváhal a pak začal štěkat, vytrhl se a skočil mezi stromy. Sean běžel za ním a doufal, že pes je schopen cestu najít.

Patrik se dusil a marně se snažil bojovat proti síle vody; na chvíli se vynořil a začal prskat a kašlat. Potok nebyl zas tak moc hluboký, ale bušil do chlapcova tělicha zdrcující silou. Kameny byly kluzké a nebylo možné se jich zachytit. Chtěl volat o pomoc, ale pokaždé, když otevřel pusku a nadechoval se, napil se vody. Snažil se neztratit hlavu a bojovat proti proudu, ale marně. Zachvátil ho panický strach. Ale i přesto si vzpomněl, jak je při hrách na plážích v Santa Monice učili o vírech v oceánu. Pokusil se dostat do pravého úhlu proti proudu, ale dosáhl jenom toho, že se začal točit kolem dokola a mlátil se o kameny. Chlapec byl zděšený a jeho přirozená chladnokrevnost ho začala opouštět. A pak se najednou ocitl v naprosté tmě.

Okamžitě věděl, kde je: byl pod mostem. A věděl taky, že s ním je tam taky Zloduch.

Cítil, jak se po něm sápují něčí pařáty, slyšel trhání látky trička a rukou mu projela pronikavá bolest. Bušil před sebe malými pěstmi a cítil, že se dotýká něčeho měkkého a živého. To něco ho nadzdvihlo k sobě a Patrikovi rázem do nosu vnikl odporný zápach zkaženého masa.

Zloduch byl zavěšen pod mostem za tři končetiny hlavou dolů jako obrovský pavouk. Jedním pařátem svíral chlapcovu paži a Patrik i přes bušení vody zaslechl zvuky, které nemohl vydávat člověk. Začal zvracet, protože žaludek se mu sevřel děsem. Kopal a bušil kolem sebe, volal v zoufalství matku a otce.

Znovu a znovu se ho zmocňovala voda a ostré drápy začaly trhat chlapcovy svaly. Zloduch se snažil odplouvajícího chlapce opět zachytit a natáhl se po něm tentokrát i ostatními pařáty. Dosáhl na Patrikovu tvář a hrudník. Chlapec byl uchopen a vyzdvížen a na krátký okamžik celou scénu osvětlil blesk. Než Patrikovi, zcela pohlčenému děsem, ztemněl svět, slyšel posledním zbytkem vědomí podivný a cizí chňapavý zvuk. Těsně u jeho tváře se objevila černá maska a v ní žhnuly žluté oči. Rozřízl ji ďábelský opičí škleb, který odhalil ostré zuby. Končetina s pařáty si ho bolestivě přitáhla blíž. Zloduch byl menší než Patrik, ale mnohonásobně silnější.

Korytem se nyní z regulační nádrže ve Wurtsburgu řítila další, tentokrát milosrdnější vlna. Narazila na boční strany mostu a na chvíli zaváhala, protože nečekaná překážka kamenné stavby zbrzdila její nápor. Pak se ale protlačila zúženým prostorem, hladina znovu stoupala a voda nabírala opět na rychlosti. Patrik si uvědomil, že se znovu dostal do proudu a že se tím vyprostil ze Zloduchova sevření. Ochromený tlakem vody i strachem cítil, jak je unášen pryč. Drápy po něm znovu zacvakaly. V ozvěně jeho vlastního zoufalého křiku zazněl zlostný, nelidský skřek. Pak to vše přehlušila voda, která vnikala Patrikovi do úst a do nosu. Hoch plival a zvracel. Ústa zoufale lapala po dechu; snažil se nadechnout, ale neměl čeho; plíce se v křeči stáhly, aby vytlačily vodu ven, Patrik zoufale po-třeboval kyslík, ale v krátkém okamžiku, kdy se jeho hlava objevila nad hladinou, stihl jenom jeden nádech. Znovu uslyšel chňapavý zvuk; pak vše pohltila temnota a voda mu natekla do nosu. Ústy se mu řinula krev, protože se kousl do jazyka. Znovu jím pronikla bolest, protože pařáty ho ještě jednou uchopily za paže a zle ho přitom podrápaly.

Potom se ho nenávratně a definitivně zmocnila voda. Jeho tělo se vysmeklo útočníkovi a pařáty musely nechat kořist odplynout. Patrikem zmítal ohromně silný proud. Hoch narážel na kamenné stěny mostu a cítil, že únava, bolest a děs se nyní sečetly a že ho opouští vědomí. Pak ho něco vyzdvihlo nahoru. Ucítil, jak se mu z plic vyřinula voda a chlapec ze sebe konečně vykašlal, vyprskal a vyzvracel vše, čeho se předtím nalokal.

Daleko v mlze slyšel, že někdo volá jeho jméno a pouze matně rozpoznal Seanův hlas. Zvuk chňapání pařátů vystřídal Smolíkův štěkot. Přinutil se otevřít oči a spatřil nad sebou známou tvář. Deštěm, který byl tak prudký, že skoro oslepoval, na něj hleděl Jack. „Dobrý, Patriku? Jsi v pořádku?“

Patrik cítil, jak ho Jack bere do náruče a poněkud nemotorně s ním běží lesem domů. Vedle trochu napadajícího Jacka utíkali Gabbie a Sean se Smolíkem v patách. Patrik si teď připadal jako divák, který vše z dálky pozoruje. Nedokázal pochopit, jak se Jack a Gabbie dostali na most a proč ho Zloduch nechal být. Pak upadl do bezvědomí.

10 -----

Z Gloriiina výrazu se nedalo vyčíst, co prožívá. Nespouštěla oči z Patrika, jehož poranění právě ošetřoval doktor. Když začalo náhle pršet a chlapci se nevraceli ze zápasu, propadla panice. Jack a Gabbie se nabídli, že jim půjdou do lesa naproti. Byli asi jenom padesát metrů od mostu, když zaslechl Smolíkův štěkot. Pak doběhli s Patrikem a Seanem do domu. Jack už předem hlasitě volal z cesty a Glorie otevřela kuchyňské dveře. Spatřila syna krvácejícího z mnoha ran. Nezdržovali se čekáním na sanitku, v letu Patrika zabalili a v dešti ho odvezli do pittsvillské nemocnice Memorial. Glorie stáhla ještě zavolat Aggie, u níž právě Filip konzultoval svůj rukopis.

Teď všichni čekali na lékařův verdikt, aby se dověděli, co s Patrikem bude. Filip už přijel do nemocnice taky. Snažil se dát s pomocí manželky dohromady fakta a zjistit, co se vlastně stalo. Glorie opakovala už aspoň počtvrté: „Jestli ještě jednou nacytím některého z vás u potoka...“ Výhrůžka však uvízla nedořečená ve vzduchu.

Patrik sebou házel. Sean byl v duchu s ním, i když ve skutečnosti je dělilo několik metrů. Čekal s otcem, Gabbie a Jackem. Matčin hněv tentokrát dopadal nezvykle pouze na jeho hlavu,

Sean seděl v čekárně a otevřenými dveřmi vyšetřovny bratra upřeně pozoroval. Glorie na něj pohlédla a připadalo jí, že se syn jakoby scvrkává do svého křesla. Vypadal, že si uvědomuje, že odpovědnost za bratrovu neukázněnost leží i na něm. Měl o Patrika strach, ale taky ho štkalo, že je za Patrikovu hloupost obviňován on. Bránil se zvýšeným hlasem: „Není to moje chyba, mámi. Já jsem tam dolů nešel, to Patrik.“ Otec se na něj podíval, pokýval hlavou a usmál se. Jako by říkal: to je v pořádku, máma je jenom rozzlobená, ale to zas přejde.

Glorie se otočila zpět k vyšetřovacímu lůžku, kde se lékař skláněl nad Patrikem, a do očí ji stoupaly slzy. Už neříkala nic. Doktor nechal sestru, aby dokončila obvazy, a povzbudivě se na Glorii usmál. Vzal ji pod paži a odvedl tam, kde seděl

Filip s ostatními. Řekl: „Bude v pořádku.“

Glorii se nekonečně ulevilo a slzy seji začaly řinout po tvářích. „Díky Bohu,“ řekla vážně.

Mladý doktor tu byl na praxi a nebyl o moc starší než Jack. „Je pěkně potlučený a několik z těch ran vypadá dost ošklivě, ale většina ostatních jsou jen povrchové oděrky.“ Rozhlédl se po přítomných. „Ale jak k tolika škrábancům přišel?“

Odpověděl Jack: „Dostal se v lese do rozvodněného potoka a zaneslo ho to až pod most Skřítků. Protáhlo ho to spletenými větvemi zachycenými pod mostem.“

Doktorovi na tom vysvětlení nepřípadalo nic nevěrohodného a spokojil se s ním. „Vypadá to tak. V každém případě studená voda zabránila větší ztrátě krve a tu největší tržnou ránu na hlavě jsme zašili. Všechny menší jsme obvázáli a dali jsme mu protitetanovou injekci.“

Myslím, že nic vážnějšího mu není. Můžete ho odvézt domů, ale sledujte, jestli se neobjeví horečka nebo další známky infekce. Za pár dní ho přivezte na převaz. Za týden vyndáme stehy.“

Glorie se zeptala: „A co... jizvy?“

Doktor to ledabyle odmávl. „Toho se nemusíte bát. Pár jich zůstane nahoře na paži a na hrudníku. Bude se aspoň mít čím chvástat před kamarády. Než dospěje, všechno zmizí. Na tváři měl jen pár oděrek. Jestli se bojíte, že bude nějak znetvořen, je to zbytečné.“ Poslední větu lékař říkal tiše ale rozhodně a dával tak najevo, že v tomto směru se není opravdu čeho obávat.

„Ale vypadal tak hrozně,“ řekla tiše stále viditelně zneklidněná Glorie.

Mladý lékař kývl na souhlas. „Mnohá zranění se zdají být na první pohled horší, než co zjistíme po vyčištění. Rány na hlavě vypadají vždycky špatně a ta Patrikova byla pořádná. Právě z ní nejvíc krvácel. Opravdu to s ním není tak špatné, jak se zdálo.“

Glorie přitakala, ale neodpustila si poznámku: „Já jenom, že bylo všude tolik krve.“

Mladík hovořil klidným a rozhodným tónem: „Jak jsem říkal, není to tak hrozné, jak to vypadalo.“

Filip povzbudivě manželku poklepal po rameni a řekl: „Děkujeme, doktore.“

„Prosím. Než odjedete, zaregistrujte se v kanceláři a oni s vámi vyřídí všechny náležitosti s pojištěním. Než Patrikovu kartu zařadí do kartotéky, nechám ji na sesterně pro vašeho lékaře, který se na ni ráno podívá.“

„Zatím jsme se tady moc nerozhlédlí a žádného rodinného lékaře ještě nemáme. Snad byste o tom mohl říct doktoru Lathamovi. Ten už ošetřoval dceru,“ vysvětloval Filip.

„Dobře. Doktor Latham je dobrá volba. Je to jeden z posledních pravých rodinných lékařů. A taky to dobře umí s dětmi.“

Až si sem zítra ráno přijede zkontrolovat své pacienty, dám mu Patrikův záznam.“ Doktor podal Filipovi ruku a odešel.

Filip se obrátil na Jacka: „Jacku, prosím tě, dovezl bys všechny domů, než tady vyřídím ty papíry?“

„Jistě,“ odpověděl Jack.

Glorie šla vedle vozíku, na němž Patrika vyvázeli z nemocnice. Zdálo se, že chlapec je v polospánku. Sean kráčel tiše vzadu. Odcházeli z čekárny a Filip zamířil do místnosti, kde přijímali nové pacienty. Na vozovce mokrého parkoviště se odrážel měsíc, prodíral se mraky a byl ještě nízko na nebi. Tiše a vlastně jenom pro sebe Sean zašeptal: „To nebyly větve, to byl Zloduch.“

Zdálo se, že ho nikdo neslyšel. Jenom Gabbie stiskla pevněji jeho ruku, za něj ho vedla. Pak Patrika vyzvedli matce do náruče. Chlapec se vůbec nevzpouzel a ani neprotestoval, že s ním zacházejí jako s miminem, což by za jiných okolností rozhodně učinil. Sean se stáhl do sebe a věděl, že to o tom Zloduchovi by už neměl opakovat. Některé věci si člověk prostě musí nechat pro sebe. Bylo mu jasné, že se Zloduchem si to budou muset s Patrikem vyřídit sami a že jim v tom nikdo z dospělých nebude schopen pomoci. Právě na to chlapec myslel, když se soukal na zadní sedadlo matčina kombíku. I když mu myšlenky na Zloducha číhajícího pod mostem naháněly strach, měl přitom podivný pocit, že je to vše stejně předem daný osud. Patrik přežil. Podařilo se mu vyvážnout a dostat se z první zkoušky. Sean při té myšlence zažíval chladnokrevné zadostiučinění. Odpočíval opřený o sestru a propadal se do spánku. Bylo to neklidné dřímání přerušované sny o klouzajících bahnitých březích a žlutých očích žhnoucích v černé tváři.

11 -----

Patrik křikl: „Tati, už zase!“

Filip přišel z pracovny do obývacího pokoje a díval se na velkou televizní obrazovku. Chlapci seděli se zklamaným výrazem a hleděli na roztřesený obraz. Klub Phillies hrál jeden z rozhodujících zápasů s Mets a za hodinu měli začít hrát Cubs s Piráty. Chlapci se těšili na oba zápasy. Ale televize si zase postavila hlavu. Už dvakrát povolali pana Mullinse, ale nikdy žádnou závalu nenašel. Byl samé pochopení a říkal Filipovi, že je mu jasné, že člověka nenaštvete nic tak jako opakované poruchy. Filip tedy zase zvedl telefon, pozdravil se s Mullinsem a řekl: „Podívejte, já vím, že jste na tom nic nenašel, ale nedalo by se s tím přece jenom něco udělat?“

Patrik zavolal: „Řekni mu, ať sem namontuje konvertor.“

Filip nevěřícně zamrkal a pak řekl do sluchátka: „Tady mladý Tom Edison říká, že potřebujeme nějaký konvertor.“ Chvilí naslouchal a pak se zasmál. „Jo, oni fakt vědí všechno.“ Ještě chvíli si s Mullinsem povídal a pak zavěsil. „Pan Mullins přijede s novým zesilovačem a prostě ho vymění. Ten náš pošle výrobci, aby ho přezkoušeli. Taky zkontroluje zapojení a přesvědčí se, jestli je všechno v pořádku. Ty zápasy byste měli stihnout. A správně se tomu říká transformátor na tlumení šumu.“

Patrik byl poslední dobou pokornější, než bývalo jeho zvykem, a o nedávné zkušenosti v potoce odmítal s kýmkoli hovořit. Filip začínal být přesvědčen, že chlapce ta příhoda rozrušila víc, než se všem na první pohled zdálo. Obvazy byly už před týdnem sundány a jizvy začínaly pod letním opálením mizet. Ale někdejší většinou hlučný a radostný

chlapec se nyní proměnil v rozvážné a zadumané dítě. I Sean byl klidnější než dřív. Z toho si ale Filip moc nedělal, protože Sean se odjakživa nechal dominantnějším Patrikem ovlivnit. Chlapci se pomalu zvedli a Sean vypnul televizi.

„Jdete do parku?“ zeptal se otec.

Patrik pokrčil rameny. „Možná,“ odpověděl Sean.

„Pak budete potřebovat tohle.“ Filip otevřel skříň v chodbě, vyndal z ní úplně novou pátku a podal ji Patrikovi. Patrik ztratil při nehodě pod mostem starou pátku i rukavici.

Oba chlapci poděkovali. Pak Filip Patrikovi podal novou lapačku a řekl: „Budeš si ji muset roztáhnout.“

Patrik byl vděčný a Sean se marně snažil, aby nevypadal, že na to nové vybavení hledí se závisí. Filip chvíli počkal a pak i jemu podal novotou zářící rukavici polaře. „Stejně jsem myslel, že nové už stejně potřebujete oba. Seane, můžeš tu starou klidně dát některému z kluků v klubu.“

Sean se rozzářil a strčil pěstičku do syrově voňavé kůže nové rukavice. „Jistě,“ souhlasil.

Filip se snažil vytěžit ze situace a řekl: „Vezměte si z toho ponaučení. Člověk může něco zkazit, ale neznamená to ještě, že se z toho nedá vyvázat. Ale nedělejte z toho pravidlo, ano?“ Chlapci kývli na souhlas.

Filip o dvojčatech přemítal, i když už byli venku na chodbě. Dělal mu velké starosti, že od nehody, která se stala před čtrnácti dny, nešli hoši ani jednou na baseball do parku. Brzo měla začít škola a Filip se domníval, že by si kluci měli ještě užít léta, než zasednou do lavic a budou se muset začít přizpůsobovat novému školnímu prostředí. Pozoroval, jak odcházejí rozvážné ke dveřím, a uvědomil si, že to v ničem nepřipomíná někdejší zběsilé úprky, při nichž se třásl celý dům. Jejich obvyklý elán neprobudilo dokonce ani nové baseballové vybavení, a to bylo co říct.

Zrovna, když přemítal, jestli by je neměl zavést na pohovor k psychologovi, prořízl ticho Patrikův pronikavý hlas: „Je tady pošta!“

Filip se musel usmát. Některé věci zůstaly přece jen jako dřív. Patrik se nikdy nevrátí do domu, když potřebuje něco říct a když to přece může stejně dobře zařvat přes celý dvůr.

Filip šel ven a u dveří se potkal s manželkou, která přicházela ze zadní části domu. Gabbie tam dohlížela na dělníky, kteří stavěli ohradu pro koně. Glorie se na něj usmála. „Málem mě porazili.“

„Kluci?“

„Jo. Mají někam strašně napilno.“

Filip si oddechl, aniž věděl proč. Fakt, že se dvojčata zase pohybují mezi vytyčenými cíly plnou rychlostí, ho uklidnil. Došli s manželkou k poštovní schránce a zasmáli se, když se ji snažili otevřít oba naráz. „Až po vás, drahý Alfonsi,“ řekla Glorie.

„Díky, Gastone.“ Filip schránku otevřel a vyndal poštu. Rychle prohlédl obsah a několik obálek, většinou ty s reklamami a nabídkami slev, podal manželce. Jednu z těch, co si nechal, otevřel a Glorie zas roztrhla jednu ze svých.

„Poslouchej,“ řekla. „Tommy bude příští týden tady v kraji a zastaví se u nás.“

Filip odpověděl: „To je dobře. Jak se má náš superagent?“

„To nepíše. Zajímalo by mě, co dělá tady.“

„Jak znám Tommyho, nepřijde si jen tak pokecat. Nenavštívil nás ani tenkrát, když byl na čtrnáct dní v hotelu v Beverly Hills přes kopec od nás. Museli jsme tam jet za ním. Možná, že ti chce nabídnout práci.“

Glorie s úsměškem odfrkla: „Tak to by bylo terno.“ Vydali se zpět k domu. „V New Yorku jsem nepracovala skoro deset let. Průměrná doba zájmu obyčejného broadwayského producenta o mladé herečky je asi deset minut - pokud dotyčná není nositelkou ceny za nejlepší divadelní herecký výkon - a to ještě jenom tehdy, když se s ním dáma vyspí anebo mu dluží peníze. A jak ti snad neušlo, to není můj případ.“

„Je známo, že zázraky se dějí. Tady.“ Filip podal Glorii dopis, který předtím otevřel.

Glorie ho rychle přelétla a dloubla Filipa nelitostně do ruky. „Ty d'áble. Necháš mě tady žvanit a nic mi neřekneš.“

Chytila ho a pevně objala. „Blahopřeju.“

„No ale, ještě jsem nedal souhlas. Chtějí nějaké věci -“

Glorie ho umlčela polibkem. „Ale, ale, buď zticha. Od toho jsou to přece zprostředkovatelé. Ty si přece detaily vyřešíš. První vydavatel, na kterého ses obrátil, a udělal ti nabídku.“ Poodstoupila a dodala: „Honorář sice nic moc, ale není to zas ani pár drobných.“

„Musíš si uvědomit, že moje knihy nikdy nepatřily mezi bestsellery na žebříčku newyorských Times. V literatuře je mi pověst od filmu skoro k ničemu.“

„Hele, je to nabídka. Jak říkával můj táta, nejdřív se dohodni a pak se starej o detaily.“

„Dobře, tak si dnes zajdeme na večeri.“

„Výborný nápad.“ Glorie šla s úsměvem a s rukou kolem Filipova pasu do domu. Poprvé od té noci, co někdo přepadl Gabbie, se cítila klidná.

12 -----

„Pomoc!“

Gabbie zvedla hlavu od kladiva, kterým přibíjela prkno, které jí Jack přidržoval. Oba si vyměnili pohledy. Jack všechno odhodil a společně běželi k domu. Oběhli roh a zjistili, že jeden z dělníků se zoufale drží za překlad pod střešinou a že Filip se horečně snaží přistavit pod něj žebřík, který muž před tím odkopl. K nehodě spěchal taky Ted Mullins. Filip držel žebřík, Jack po něm rychle vyšplhal a visícího nebožáka zachytil. Dělník řekl se zuby zaťatými bolestí: „Mám skřípnutou ruku.“ Podařilo se mu nohama stoupnout na příčku žebříku, ale uvězněnou ruku nedokázal vyprostit. Jack vzhlédl a zjistil, že jeden z okrasných trámů vyřezaných do podoby podivného chrlice vody se stočil a uvěznil mužovu ruku jako do kleští. Jack zavolal: „Podejte mi nějaký sochor nebo šroubovák.“

Ted vyndal z brašny s náradím největší šroubovák, který tam měl, a podal ho nahoru Jackovi. „Připravte se, bude padat, chyt'te ho," řekl Jack a začal páčit šroubovákem, který zapřel mezi zkroucenou ozdobu a tu další vedle. Pak vši silou zabral směrem nahoru a šroubovák přitom použil jako páku. Odtlačil chrlič nahoru a muž konečně mohl ruku ze svírajících dřevěných čelisti vyprostit.

Bolesti zničený se zřítíl na zem, kde ho zachytili Filip a Ted. Jack začal místo prozkoumávat. „Uvolnilo se to tady," konstatoval. Řezbářská ozdoba se nahoře odchlípovala, a proto se nachýlila dopředu. Spodní části narazila na podpěrný trám pod překladem; ošklivá hlava byla až po žraloci čelist rozštípnutá, ale nikoli zcela ulomená. Kdyby se zlomila, muž by se neudržel a zřítíl by se na zem hned. Takto se jeho ruka dostala do sevření a váha visícího těla fungovala jako síla, která udržovala ruku uvězněnou ve spárech žraločích čelisti.

„Vypadá to, jako kdyby mě něco kouslo," ulevoval si dělník a omotával si kolem ruky kapesník. Z prodřeného kůže tekla krev, která se vpíjela do látky.

„Měl byste s tím radši někam zajít," řekl Filip.

„Zavezu ho do nemocnice," souhlasil Ted.

Pooděšel se svým zaměstnancem stranou. Filip pohlédl na Jacka a Gabbie. „To je zvláštní," řekl.

„Ano, je to divné," souhlasila Gabbie. „A co tam vůbec dělal?"

„Do domu tudy vedou kabely od satelitu."

Jack nahlédl dovnitř. „Nic nevidím."

Filip mu ukázal na koaxiální kabel a kontrolní linku, které byly tažené podél stojanu paraboly a mizely v otvoru vyvrtaném těsně pod překladem. „Musejí vést tam tudy."

Jack se znovu vyšplhal na žebřík. „Ty vyřezávané hlavy jsou usazené do velkého kusu dřeva. Jsou tady nějaké nové šrouby." Podíval se dolů. „Vidíte, ty, co jsou tamhle dole na hromádce." Filip se podíval, kam Jack ukazoval a u paty žebříku spatřil asi deset odhozených šroubů. „Vyndával zrovna poslední, když to dřevo povolilo - to je divné, vypadá to, jako by na to někdo zatlačil zevnitř." Jack vyšrouboval poslední úchyt a dal si ho do kapsy. Popadl řadu vyřezávaných chrličů.

„Opatrně," nabádala Gabbie, když se Jack hmoždil, aby odstranil neprakticky tvarovaný kus dřeva.

Když ho vysunul o několik centimetrů, spatřil kabely. „Vedou tudy," řekl a pátral dál podél prken, „a pak jsou svedeny do obývacího pokoje."

„Jo, vedou tam tudy. Mullins je zasunul pod střechou, aby nebyly vidět," řekl Filip.

„To je sice úhledné, ale každého, kdo to bude muset kontrolovat kvůli nějaké poruše, z toho bude pořádně bolet hřbet." Jack se podíval za trám, když v tom jeho pohled

upoutalo něco pod střechou. „Myslím, že jsem něco zahlédl. Ernie? Potuluješ se tu někde?" zavolal. Mhouřil oči, jako by bylo možné proniknout šero půdy silou vůle. Shlédl dolů na Filipa. „Nemáte tady někde baterku?"

„Počkej, donesu ji," řekla Gabbie.

Nechala Jacka stále svírajícího dlouhý trám s vyřezávanými ozdobami a odběhla do domu. Vrátila se a podala mu svítilnu. Jack ji zaměřil do temného kouta. „Nazdar, co to tady máme?" povídal si do tmy Jack. „Něco tam vzadu je," zavolal dolů.

„Co je to?" ptal se Filip.

„To nevím. I s tím světlem je tam pořád strašná tma. A je to taky hrozně vzadu."

„Tak cos vlastně zahlédl?" ptala se Gabbie.

Jack odevzdal baterku zpět. „Myslel jsem, že se tam něco hýbalo. Ale asi se mi to jenom zdálo."

Uložil trám s chrličem zase zpět na místo a rychle ho připevnil jedním šroubem, který stačil na to, aby konstrukci udržel na místě. Rychle sešplhal ze žebříku a řekl: „Mullins bude chtít určitě ještě zkontrolovat kabely. Nechám to tedy, jak to tady připravil ten chlapík."

„A co ta věc, cos viděl? Nemohl bys to vytáhnout?" zeptala se Gabbie.

„Je to dost vzadu. Nedosáhnu na to ani se smetákem."

„Ale jak se to tam dostalo?" divil se Filip.

Jack se podíval na střechu a na horní okno. „Tam je pokoj chlapců?"

„Správně."

„Mohli bychom se tam porozhlédnout?"

„Jistě." Všichni se rozběhli do domu a spěchali po schodech nahoru. Když dorazili do dětského pokoje, šel Jack k oknu a vyklonil se ven, aby přesněji určil místo, které odpovídalo vyvrtanému otvoru pro kabely pod střechou, jež kryla verandu. „Myslím, že to je někde tady," řekl a ukázal na bod, kde se zeď sbíhala s podlahou pokoje.

Odsunul bednu s hračkami a zkoumal stěnu pod oknem. Filip a Gabbie se k němu po chvíli přidali. Vše vypadalo naprosto normálně, dokud si Filip nevšiml malé prohlubně dole na zdi. „Dej mi ten šroubovák," řekl.

Jack a Gabbie sledovali, jak Filip vložil šroubovák do rýhy a začal páčit směrem nahoru. Kus dřevěné podlahy se nadzvedl a to stačilo právě tak na to, aby Filip mohl škvírou ze strany prostrčit prsty. Byla to oddělená prkýnka, ale tak přesně uříznutá, že vypadala jako by byla součástí zbytku podlahové krytiny. Tvořila jakési nesouměrné víko - jednotlivé destičky nebyly stejně dlouhé a byly seříznuty podél přirozených linií dřeva, takže při zběžném pohledu na podlahu nemohlo nikoho upoutat nic neobvyklého. „A k čertu," řekl Filip.

Jack se pousmál. „V těchto starých domech je hodně podobných skrytí. Lidi si je dělali v dobách, když ještě nebyly banky pojišťovány. Většina lidí vám ukáže, kde si jejich prapradědečci schovávali to málo, co měli po předcích z Nové Anglie. Ta místa stačí jen několikrát natřít pastou, štěrby se vyplní a pak přes to můžete přejíždět kolikrát chcete a nenajdete nic.

Filip si posvítíl baterkou do dutiny. Kužel světla přešel přes nějaký váček či balíček. Jack rychle sáhl dovnitř a vyndal

to. Vypadalo to jako zabalený svazek papírů. „Doufám, že očekáváte mapy uloženého pokladu," konstatoval žertem Filip.

Jack si balíček prohlížel. Ze všeho nejvíc se to podobalo svitku látky pokrytému nějakými bílými vločkami. „Pojďme, odneseme to ke mně do pracovny," vyzval je Filip.

Sešli dolů a položili objev na stůl. Jack se díval na bílou hmotu, která mu z těch vloček ulpěla na prstech, a řekl: „Myslím, že je to pasta na podlahy."

Filip šťouchal rozšafně prstem do látky. „Vypadá to dost vetché. Musí to být hodně staré."

„Možná, že ne." Jack mnul vločky pasty mezi prsty a číchal k nim. „Parafin," konstatoval. „Používá se to jako ochrana proti vlhku. Ale má to jednu nevýhodu - hrozně rychle to hoří. Ve skautském oddíle jsme do toho namáčeli klacíky a vyráběli si tak sirky."

„Nevěděla jsem, že jsi skaut," řekla laškovně Gabbie.

„Nevíš ještě hodně věcí, miláčku," oplatil ji to dobíráni Jack.

„Myslíte, že ten balíček můžeme otevřít?" tázal se Filip.

„Myslím, že ano. To křehké na povrchu je pasta a ne papír či co to je vlastně uvnitř." Ukázalo se, že Jack měl pravdu. Naolejovaná látka byla jenom obal, uvnitř něhož bylo skryto několik dokumentů.

Jack a Filip je pozorně prohlíželi a Gabbie se otázala: „Co to je?"

Jack pokrčil rameny. „Je to všechno německy. Na střední škole jsem to v němčině dotáhl jenom na tři minus a taky je to už dost dávno. Uměla bys tu němčinu přečíst?"

„Ne, umím jenom španělsky, a to ještě dost špatně," přiznala se Gabbie.

Pak zaslechl, že po cestě přijíždí auto. Gabbie vyhlédla ven a prohlásila: „Jsme zachráněni. To je Marek." Vyběhla z pokoje.

Filip se podíval na hodinky. „Je tady trochu brzo."

Jack se usmál. „Miluju lidi, kteří si umějí správně načasovat příchod."

Do pokoje vešel Marek a s ním z každé strany Gary a Gabbie. Jack k nim vzhledl a musel se podívat ještě jednou. S určitou nelibostí si všiml, jak důvěrně je Gabbie do Marka zavěšená. Od té doby, co spolu zahájili terapii, mluvila o Markovi dost často. Jack se přinutil ke klidu a snažil se zapudit neopodstatněný stín žárlivosti.

Gary prohlásil zvědavě: „Gabbie říká, že jste našli něco zajímavého."

Filip ukázal na hromádku na stole a Marek vzal papír do ruky. Rychle ho prohlédl a podal Garymu. Podívali se jeden na druhého a dali se do hlasitého smíchu. „To je fantastické!"

„Co je to?" zeptala se Gabbie a vzrušením poskakovala jako malá holčička.

„Něco jako trestní rejstřík Fredricka Kesslera. Ten starý mizera byl zločinec."

Gary ukázal na papír. „Řečeno stručně a jednoduše, byl to podvodník."

„Cože?"

„Musím to pořádně pročíst, ale zdá se, že dělal podivné transakce v tutéž dobu a v několika bankách. A jestliže se nepletu... hmm..." odpověděl Gary a srovnával tři listy papíru. „... Použil zřejmě tutéž záruku pro tři různé půjčky." Se širokým úsměvem dodal: „A myslím, že to se nesmělo ani tenkrát."

„Aspoň ne v bankách," řekl Marek. Pak mu však zmrzl úsměv na rtech. „Podívej na tohle," řekl vážně.

Gary ho poslechl a pak hvízdal. „Sakra, to je neuvěřitelné."

„A co?" ptala se Gabbie očividně nálezem potěšená.

„To je poznámka bankovního prezidenta, pana Schmidta z newyorského Fondu německých podnikatelů. Potvrzuje tady, že viděl na vlastní oči zlato, kterým Kessler ručil." Gary v rychlosti něco hledal v dalších dokumentech. „Vidíte, tady je další půjčka. Tahle je z První německo-americké banky v Brooklynu."

Gary řekl: „Všichni ti bankéři tady mají německá jména a všechny dokumenty jsou bez výjimky v němčině."

„To bylo dost obvyklé," poznamenal Marek. „Imigranti odjakživa raději jednali s vlastními lidmi. Americká banka byla před léty založena v San Francisku a jmenovala se tehdy Italská banka."

„Mohly být tenkrát ty banky propojeny ještě s Německem?" ptal se Gary.

„To nevím, ale je to možné. Mohly mít třeba vzájemné obchodní kvitance. Třeba to bylo něco jako německo-americké banky s pobočkami v obou státech. V každém případě je ale jedna věc jistá: Ten starý šejdíf využil totéž zlato jako jistinu pro několik půjček."

„Jak to mohl dokázat?" zeptal se Jack. „Copak banky nekontrolovaly doklady o tom zlatě a nezjistily, že už bylo použito? A ani je nezabavily?"

„Před krachem bank za velké krize bylo všechno dost jednoduché," vysvětloval Marek. „Lidi tehdy dělali obchody jen tak od boku. Nebyla žádná pořádná vládní kontrola a za banku se mohlo prohlásit kde co, od zatuchlé účtárny, až po spekulující investiční kartely, které obchodovaly s akciemi na burze nebo na trzích se zbožím. Bylo tehdy daleko víc prostoru pro podvody. A banky taky pravidelně krachovaly." Marek přitom stále dokola prohlížel všechny papíry a nakonec řekl:

„Ale pořád tu není nic, co by vysvětlovalo, co Kessler s tím zlatem nakonec udělal."

„Třeba ho prodal?" navrhl Jack.

„V tom případě si ale myslím, že by schoval záznam o prodeji," řekl Marek a ukázal na papíry.

Gary přitakal. „Ano. Vypadá to, že co do ostatních záznamů byl úzkostlivě pečlivý. Kdyby na tyhle dokumenty přišly banky v době, než splatil dluhy, mohlo ho to stát krk."

Gabbie vypadala zklamaná. „Doufala jsem, že to bude mapa uloženého pokladu."

„A já jsem si zase myslel, že to bude něco, co vysvětlí spojitost mezi Kesslerem a všemi těmi podivnými věcmi, co se staly v Německu na začátku století," řekl Marek. „Zatím je to ale jen další políčko hlavolamu."

„Třeba je tady někde další skrýš.“

Gary se zašklebil: „Chceš si zahrát na lovce pokladu?“

„To můžete zkusit vy čtyři, jestli chcete. Já jdu s Glorii na večeři do města,“ prohlásil Filip. „A protože jste tady všichni pěkně pohromadě, něco vám řeknu. Dostal jsem nabídku od nakladatele na vydání své knihy.“

Ze všech stran se na jeho hlavu snesly rozjařené gratulace, které byly slyšet až nahoru do patra, kde se sprchovala Glorie. Zavolala dolů: „Co se to tam děje?“

Filip ji odpověděl hlasitým zahalekáním: „Pojď dolů. Máme večírek!“

„Počkejte, vezmu si na sebe něco víc než ručník. Musím se obléct!“

Za několik minut se Glorie objevila dole v šatech a s ještě vlhkými vlasy. „Tak co to tady je?“

„Mapy pokladu a ztracené zlato,“ vysvětlil jí manžel a radostně obtančil stůl. „Pohádky o korupci v nejvyšších kruzích. Bankéři spolčení s tajemnými Němci.“ Marek a Gary se začali hlasitě smát. „Podfuky, nad kterými by se červenal i obchodník s patentovanými léky. Tajemství věků, záhady astrálů, to vše zabaleno do jednoho velkého dobrodružství.“ Filip lehce políbil Glorii na tvář a rozverně dodal: „A oslavy skutečného zázraku na Zemi, totiž vydavatele, který byl schopen poznat a ocenit génia, jehož dílo si právě přečetl.“

Glorie se usmála. „Tak ti konečně došlo, jaký je to úspěch?“ Filip úsměv opětoval a ještě jednou ji políbil. Pevně ho objala a přes rameno mu pošeptala: „Myslím, že to musíme oslavit. Gabbie, zavolej, ať nám dovezou pizzu. A ty, Jacku, otevři pivo.“ Radostně ale i s nevolí, protože ji kousl do krku a poplácal po zadku, Filipa okřikla: „Ty zvíře!“ A stačila ještě zavolat na Gabbie, která vycházela z pokoje: „Najdi kluky!“

Nahore v úzké dutině mezi stropem a podlahou se pohnul Zloduch. Baliček byl konečně objeven a Pán bude mít radost. A když měl Pán radost, všechno bylo hned lepší. Prostinká a v mnoha směrech ďábelská bytost se chtěla za každou cenu svému veliteli zavděčit.

Tenkrát, když se dověděl, že Zloduch napadl chlapce pod mostem, hrozně se rozlítl. A Zloduch neměl rád, když se Pán zlobil. Nechtěl se nijak vzepít Pánově vůli, ale když mu ten chlapec tenkrát doplul přímo pod nos do doupěte a voněl tak čerstvě a mladě, tak teple a něžně. Zloduch se na chvíli tetelil radostí, protože si připomněl teplou a syrovou vůni Patrikovy krve. Pak si však vzpomněl na Pánovu zlost a na bolest, kterou mu velitel někdy ze vzteku působil, a začal se chvět už nikoli blahem, nýbrž strachy. Velmi tiše a s jakoby dětským vzdechem se teď pomalu kradl pavoučím způsobem s hlavou dolů utajeným prostorem mezi stropem a podlahou dětského pokoje.

U překladu v rohu pod pokojem dvojčat odsunul úzkou lištu. Škvírou se protáhl ven a sešplhal dolů po okapové rouře. Nerad se venku pohyboval za dne, protože denní svět mu přinášel vzpomínku na dávno zapomenuté obrazy z doby, kdy byl Zloduch mladý. A ta vzpomínka ještě stále bolela. Na světle taky bylo těžké se ukrýt. Ted' však už bylo pozdní odpoledne a stíny se začaly prodlužovat, takže do lesa se dalo dostat zcela nepozorovaně. A kromě toho, z toho domu mu nehrozilo žádné nebezpečí. Nic ho nemohlo ohrozit. Vůbec nic.

13 -----

Patrik odhalil své jizvy s hrdostí a částečně taky s úzkostí. Samozřejmě, že byl hrdý na vlastní odvalu, ale taky mu dělalo starosti, co jim Barney o Zloduchovi číhající pod mostem řekne. Dvojčata stála před kutilem, který hleděl na stolek vedle svého ponku. Před ním ležely součástky rozmontovaného elektrického mixéru.

„Takže on tě pořádně drápal a pak znovu a znovu, že, Patriku Hastingsi?“ Dival se na chlapce zakaleným zrakem, který pro hochy nebyl žádnou novinkou a už s ním počítali.

Patrik přikývl. „Pokusil se mne kousnout, ale já jsem se z toho dostal, Barney.“

Stařík si povzdechl a přihnul si z láhve, kterou měl po ruce. Odvrátil se od stolku, vyvedl chlapce ven a sám usedl na verandu. Rozhlížel se kolem, jako by čekal, že něco spatří. „Ještě přes dva měsíce. Musíme přežít dva měsíce a pár dní, a pak bude dobře.“ Muž se znovu napil.

„Jaké dva měsíce?“ zeptal se Sean.

„Do dne stěhování, Seane. To se pak duchové seberou, o půlnoci budou na cestě a odejdou. Před východem slunce na Den všech svatých budou pryč.“ Opět se napil a pak se pořádně nadechl. „A když budeme mít štěstí, do smrti už je nespátíme. Já je viděl dvakrát, to mi na jeden život úplně stačí.“ Spiklenecky na chlapce mrkl. „A proto zase piju. Říká se, že pro opilce a blázny mají duchové slabost. Dokud ze mě potáhne kořalka, nechají mě na pokoji.“ Znovu zamrkal a ukazovákem si poklepal na nos.

„A ten Zloduch odejde?“ tázal se Patrik.

„Jo, a všichni jeho kámoši s ním. Ale nemyslím si, že to je ten opravdový hlavní skřet. Ten je veliká a děsivá bytost, která nenechá na pokoji nikoho, kdo mu zkříží cestu. Myslím, že vy jste padli na jednoho z těch malých ničemů a skrčků, kteří ztratili naději na boží spásu. Možná dokonce... Ale nemá cenu zkoušet uhodnout, co to mohlo být.“ Muž se pokřivoval. „Kdyby to byl velký skřet, přes most byste se nikdy nedostali. Ten Zloduch se drží tam dole v brlohu, co tě k němu zanesla voda. Jakmile ses tam dostal, nemohl odolat, byls pro něj dobrá hračka. Nechodte pod ten most a nic se vám nestane. Protože on se podle zákonů jejich světa za světla neodváží vyjít ven.“ Sám pro sebe si pomyslel: „I když čas od času se pravidla porušují.“

Patrik prohlásil s náhlým odhodláním: „Já ho chci dostat.“

„Cože chceš?“ zeptal se Barney a šedivě obočí mu údivem vylétlo nahoru.

Hošík stěží zadržoval hněvivé slzy: „Chci si to s ním rozdat. Poranil mě a to mu musím vrátit. Přinutím ho utéct.“

„Pomalu, chlapče,“ řekl Barney a položil ruku na chlapcovo ramínko. „Zprvu nemáš ochranný kámen. Za druhé je jisté, že on je jenom bezvýznamný ničema svého druhu. Když mu ale něco uděláš, začne se o tebe zajímat významnější a mnohem nebezpečnější příbuzný. Je-li to tak, jak si myslím já, Zloduch je ve službách někoho, kdo ti může způsobit

nekonečné utrpení. A za třetí, v listopadu bude po všem. Radím ti, nech to být."

„Ne, chci si to s ním vyrovnat."

Bamey nad tou rozhodností potřásl hlavou. „No, to zní jako rozkaz." Barney se s povzdechem opřel a po chvíli řekl:

„Umíš zacházet s mečem?"

Patrik řekl: „Umím odpálit balón pálkou."

„Jistě, to je dobrý styl, když se do tebe pustí šílenec se dvěma meči a bezohledně do tebe buší. Jenomže ten převít vypadá jako rychlá a mrštná potvora a bude obtížné ji zasáhnout." Bamey se na Patrika vážně podíval. „A jak jsi na tom s lukem? A máš stříbrný šíp, který bys na něj mohl vystřelit?"

„Copak on je vlkodlak?" řekl udiveně Sean.

„Může být, ale tohle zabírá taky na skřety. Nesnášejí stříbro a nemají prý rádi ani železo. Ačkoli podle toho, co stojí v některých pohádkách, se železem moc potíže nemají. Jinak by zmizeli už dávno. Už tehdy, když člověk poprvé stanul před výhni a vykoval první meč. Ze všeho nejvíc milují zlato, které shromažďují v pokladnicích pod zemí - připisují mu stejnou cenu jako člověk. Ale stříbro, čepele a šípky nebo munice z praků či pušek, ne, stříbro rozhodně rádi nemají. To je měsíční kov a měsíc patří stejně jako oni noci. A síla noci zase pochází ze stejného zdroje, jako ta jejich."

„Bojí se jenom stříbra." Barney pomalu vstal. „Musím dokončit ten mixér pani Macklinové." Podíval se dolů na Patrika a řekl: „Takže jdi domů a vrať se, až budeš mít luk se stříbrnými šípky nebo stříbrný meč. Pak ti řeknu, co máš dělat dál."

„Ale Barney, to není spravedlivý," stěžoval si Patrik.

Barney se předklonil a s rukama opřenými o kolena řekl:

„Jak říkávala při mnoha příležitostech moje zesnulá matka, Pánbůh dej pokoj její duši: »A co s tímhle má co do činění spravedlnost? Tak to prostě je.« Teď běžte, ať jste doma do tmy a dokud nezačne být ta věc pod mostem neklidná."

Byl to přesně ten pokyn, který chlapci potřebovali. Současně se otočili na patách a upalovali k lesu a domů. Když zmizeli z dohledu, Bamey potřásl hlavou a zabručel: „A jestli svatý Patrik nad svým jménem drží ochrannou ruku, hned tak se ti žádné stříbrné meče do rukou nedostanou, Patriku Hastingsi."

14 -----

Oslava byla improvizovaná, zorganizovaná jen tak narychlo, ale o to víc příjemnější. Přijela Aggie, kterou pozvali telefonicky, a přizvali i Teda Mullinse, který se vrátil z pohotovosti, kam odvezl svého parťáka. Chlapci přiběhli, zrovna když poslíček

donesl pizzu, a bezstarostně se přidali k ostatním. Glorie si uvědomila, že jsou pořád trochu klidnější než obvykle, ale připadalo ji, že se jim původní energie začíná postupně vracet.

Gabbie si náhle na něco vzpomněla a zaklela: „Ale, ksakru. Nechala jsem venku náradí. Raději pro ně zajdu." Jack se beze slova zvedl a vyšel s ní ven.

Když došli k ohradě, řekla Gabbie: „Proč celý večer mlčíš? Nač myslíš?"

Jack pokrčil rameny. „Nevěděl jsem, že sis toho všimla. Zdálo se mi, že jsi zabraná do rozhovoru s Markem."

Gabbie se na Jacka vážně podívala a pak se sehnula, aby sebrala náčiní. S očima stále sklopenými k zemi dávala dlouhé hřeby do sáčku a pokračovala: „Jo, on je velmi dobrý společník."

Jack na její laškovný tón nijak nereagoval. „To určitě," přitakal suše. Dál sbíral kladiva a dával je do otevřené krabice s náradím.

Gabbie se pro sebe zasmála. Jack mlčel. Vzal krabici s vodováhou a pak řekl: „Ondesu to. Chceš to dřevo uklidit do stáje?"

„Ne. Jen přes ně přehodíme plachtu."

Gabbie se zastavila u dveří, zatímco Jack vešel dovnitř a odložil náradí na polici vlevo od vchodu. Gabbie řekla zdánlivě bezstarostným tónem: „Myslím, že když to půjde dobře, skončíme celou tu ohradu tak za čtyři nebo pět týdnů."

Ve stáji bylo ticho a pak se ze tmy vynořil Jack. „Zůstaneš?"

Gabbie se rozhodla ponechat ho v nejistotě. „Ještě jsem se nerozhodla. Ale myslím, že jestliže pojedu, najmu někoho, aby to dokončil za mě." Jackův výraz potměl. „Ale přijedu na Vánoce a pak zas příští léto."

Jack beze slova prošel kolem ní, nabral náruč prken, které ležely venku na trávě, a nesl je dovnitř. Na Gabbii návrh přehodit přes ně plachtu nebral ohled. V Gabbiiiných očích se dokázal v mžiku změnit z přitažlivého muže v hlupáka. Už dávno se rozhodla, že se do Kalifornie nevrátí a zůstane zde. Ale neřekla by mu to, dokud od něj neuslyší nějaké povzbuzení. Udělala by pro něj cokoli. Ale jako všechny ženy i ona chtěla být požádána. Bez ohledu na rovnoprávnost, byla rozhodnutá se nedoprošovat. Gabbie netušila, co přesně Jack prožil s Ginger. Ale viděla, že následkem toho vztahu byla Jackova zdrženlivost a neochota k čemukoli se zavazovat nebo něco slibovat. A Gabbie se rozhodla, že ani ona nebude nic zaručovat.

Povzdechla si. Slyšela ho mlčky kutat ve stáji, kde skládal dřevo. Nebylo jí dobře, když viděla, jak je našťvaný. Možná, že se sama chová dětinsky, pomyslela si. Chystala se promluvit a prolomit to napětí, ale vtom o něco zavádila pohledem. Obloha na západě už přecházela nad linii tmavomodrého lesa ze světle modré do růžové a v šeru při okraji stromů stála planoucí postava. Gabbii udeřila do nosu ostrá vůně květin a koření.

Vykřikla,

Jack byl v mžiku venku a z domu se ozvalo tázavé volání.

„Co je?" zeptal se Jack.

Gabbie ukazovala s očima plnými slz k lesu. Podařilo se jí ze sebe dostat: „To je on."

Někdo otevřel dveře z kuchyně. Jack spěšně řekl: „Zůstaň tady." Přeskočil plot ohrady a pádil k lesu za mizející postavou. Chlapci vyrazili jako blesk k sestře a z domu se za nimi nesl matčin rozhodný příkaz, aby zůstali uvnitř.

K-e Gabbie mezitím doběhli Filip, Gary a Marek. Filip nařídil hochům, aby se vrátili do kuchyně. Marek se zeptal: „Co se děje?”

„Viděla jsem ho,” řekla Gabbie a ukazovala k lesu. „Viděla jsem toho chlapce, co... byl tenkrát v lese.”

„Určitě to byl on?” optal se Filip. Rozhlížel se kolem dokola. I když nic neřikal, bylo jasné, že nechápe, jak mohla něco vidět v tak matném večerním šeru.

Gabbie jenom kývala. „Kde je Jack?” ptal se Marek.

„Utíkal za ním,” řekla Gabbie a ukazovala směrem ke stromům.

Gary beze slova přeskočil plot a běžel směrem k lesní pěšině.

Za chvíli se i s Jackem objevil v kuchyni, kde čekali ostatní. Jack, který napadal na nohu, řekl: „Myslím, že jsem ho viděl, ale tahle zatracená kulhavá noha mě zradila.”

Marek se obrátil na Garyho: „Viděls něco?” Gary odmítavě zakroutil hlavou.

„Zavolal jsem policii,” řekl Filip. „Někdo od nich sem brzy dorazí.”

Aggie i Ted Mullins se skoro současně zvedli. „Raději bych měla jít,” řekla Aggie.

Mullins byl téhož názoru. Řekl, že se připozdívá a že přijde zítra dokončit kontrolu satelitu. Slíbil, že Aggie doprovodí k autu, pojedou za ní do jejího domu a pak teprve odjede domů. Chlapci byli vykážani do svého pokoje, ačkoli ještě nebyla hodina na spaní. Bez ohledu na jejich protesty jim Glorie nařídila, aby si našli nějakou zábavu, než půjdou do postele.

Marek se zeptal: „Jacku, cos viděl?”

„Bylo to pořádně divné,” odpověděl a nepřítomně si třel rameno. „Myslím, že to byl jenom chlapec. Mohlo mu být tak patnáct. A přísahám, že z něj vycházela zář. To muselo způsobit to večerní světlo, nebo co. Ale bylo ho dost dobře vidět i mezi stromy, takže jsem ho mohl pronásledovat až přes most a k pahorku Krále duchů. Tam mi zmizel.”

Marek a Gary na sebe pohlédli a Marek prohlásil: „Myslím, že se tu trochu porozhlédnu.”

„Nebylo by lepší počkat na policii?” zeptal se Filip.

„Já jdu taky,” řekl Gary. „Jestli je to dítě... Možná měl dost odvahy vyrazit proti dívce, ale pochybuji, že si dovolí na dva dospělé muže. Máte svítilnu?”

Glorie vyndala ze skříně u komory lampu a podala ji i se zápalkami Garymu. Vzal ji a rychle ji rozzál. Rozzářila se jasným plamenem. „Jenom se přesvědčíme, že se nepotuluje někde kolem. Budeme brzo zpátky.”

Jack si pořád mnul rameno. „Asi bych měl jít s nimi.”

Gabbie řekla: „Ne, bolí tě noha. A co máš s tím ramenem?”

Jacka ta otázka zjevně překvapila a teprve teď si uvědomil, že si masíruje rameno. „Nevím. Musel jsem se potlouct, když jsem skákal přes ohradu.”

„Ukaž, něco s tím uděláme.” Řekla Gabbie. „Sedni si.”

Marek se tiše rozloučil: „Nic se nám nestane.” A bez dalšího slova s Garym odešli.

„Tak řekne mi už konečně někdo, co se to tady v tomto šíleném domě ksakru děje?” ptala se rozhořčeně Glorie.

„To bych taky rád věděl,” odpověděl Filip.

15 -----

Gary zašeptal: „Tam,” a ukázal před sebe.

Marek přikývl. „Jdu tím směrem.” Kruhovým posunkem naznačil cíl a Gary se světlem v ruce se tam vydal jako první.

Rozžehnutá lampu jasně ukazovala, kudy se ubírá. Marek se tiše kradl za ním. Deset minut se snažili zachytit téměř nezatelný pohyb, jehož neurčitelnost byla mučivá. Jako by byl někdo přesně na hraně světla a stínu, dostatečně blízko na to, aby byla jeho přítomnost patrná, ale taky v tak bezpečné vzdálenosti, že byl lidskému oku neviditelný. Marek se kradl nocí velmi obezřetně a snažil se dělat co nejmenší hluk. Přesto se mu zdálo, že je neohrabaný a že ho musí být slyšet, jakoby kráčel po suchém chrástí. Začal pochybovat o věrohodnosti zkazek, podle nichž se indiáni dokázali takovým lesem pohybovat naprosto neslyšně.

Vtom málem nadskočil, protože se mu nad hlavou ozval pisklavý smích. Zaklonil se a snažil se dohlédnout do korun stromů. „Kdo je tam?”

Ozval se další gejzír smíchu. Následoval cupitavý zvuk, jako by někdo upaloval nahoře ve větvích. A pak Marek zaslechl praskot, což mohlo znamenat, že někdo nebo něco přeskočilo na další strom. Ať už ten nahoře byl kdokoli, pohyboval se po lese zřejmě tak, že skákal z větve na větev. Marek se spěšně vydal směrem, odkud bylo slyšet praskot.

Běžel, jak nejrychleji dovedl, ale za tím neznámým nad sebou zaostával, protože měl proti sobě tmou a hustý les. Narazil na jeden z kmenů ramenem a hlasitě zaklel; zůstal jako opařený, protože nad hlavou se znovu ozval dětský smích. Nepřestával se prodírat za tím zvukem a za chvíli si uvědomil, že neví, kde je.

Zastavil se a zavolal: „Gary!”

Cizí hlas jeho volání skoro okamžitě napodobil. „Gary!” zaznělo odněkud. Marek se mamě snažil odhadnout směr toho zvuku, a znovu proto zavolal Garyho jméno. Výsměšná ozvěna jeho volání se ozvala zas, ale tentokrát z úplně jiné strany.

Marek se rozhlížel kolem sebe a neměl nejmenší tušení, kde je. Chtěl se zorientovat podle vycházejícího měsíce, ale obloha byla zahalená neproniknutelnými silnými větvemi stromů. Pak uslyšel, jak v dáli někdo volá jeho jméno.

Když vykročil směrem za hlasem, ozvalo se totéž volání z úplně opačné strany. Marek se zastavil. Ten, který se mu vysmíval, nyní napodoboval Garyho hlas. Marek dostal strach. Někdo, koho si ani v nejmenším nedokázal představit, si s ním pohrával a vysmíval se mu.

Obezřetně a s rozvahou hledal cokoli, co by vypadalo jako mýtina nebo stezka, kterou by znal. Díval se i za sebe a

pátral po Garym. Obešel kmen a hodlal se vydat dál, ale zůstal zkoprněle stát.

Sevřelo se mu hrdlo a nedokázal popadnout dech. Usilovně mrkal ve snaze vypudit ten nesmyslný výjev z očí. Začaly se mu třást nohy. Silou vůle učinil krok vzad a pak další. Pomalu od vyzývavého obrazu couval. Asi šest metrů od něj stály tři neuvěřitelně krásné ženy.

Měly na sobě tenké bílé řízy, tak dlouhé, že se dotýkaly země. Usmívaly se svůdnými a plnými rty. Napřahovaly k němu rozvěšené náruče a přibližovaly se s lehkou, až nadlidskou vznešeností. Zalpal po dechu a přinutil se dýchat. Levou rukou si prohrábl vlasy. „Pane Bože,“ zašeptal a nebyl schopen učinit už ani jediný krok. Zapotácel se a hmátl před sebe, aby se pravou rukou zachytil nejbližšího stromu. Byl si jist, že kdyby dohlédl na nohy těch žen, viděl by, že končí buď ptačími drápy nebo kozím kopytem, protože tak to stálo v legendách. To, nač hleděl, byly zhmotnělé Bílé paní z pověstí a legend. Marka obklopila vůně květů a koření a až do žaludku jim projela vlna horka. Stále neodbytnější touha ho poháněla směrem k těm ženám. Byla tak strašná, že se mu z ní točila hlava. Zakoušel nelidskou žádost, z níž se mu sevřela hrud' a nemohl skoro dýchat. Cítil horký a vlhký dech parné srpnové noci někde v New Orleansu, při níž se v těžkém vzduchu nehne ani lístek. Přinutil se nasát trochu kyslíku do plic. Na čele mu vyrazil pot; opřel se rukou tak pevně o kmen, že se mu kůra vrývala hluboko do dlaně. Při zdravém rozumu ho udržovala právě bolest, kterou při tom cítil. Jenom ona zde byla skutečná, vše ostatní bylo šílenství.

Jeho mysl odploovala. Snažil se pohnout, ale výjev i strach ho úplně ochromily. Znal pověst o Bílých paních a dobře věděl, že jejich objetí znamená smrt. Sebral zbývající vládu nad sebou samým, nadzdvihl ruku a prudce jí udeřil proti drsné kůře. Úmyslně si rozdíral kůži napříč celou dlaní. Bolest, která tryskala z rozbité ruky, přehlušovala spalující touhu a vrátila mu na chvíli jasné smysly. Opět se přinutil o krok ustoupit. Teď si dokázal vzpomenout na úryvek z té pověsti a taky na modlitbu chránící proti kouzlu Bílých paní. I když skoro nemohl mluvit, tiše ze sebe začal ta starogermánská slova soukat.

Přes nádherné rysy Bílých dam se mihlo nesmírné zklamání. Ta uprostřed posmutněla a další dvě se prostě obrátily a zmizely z dohledu, jako by prostě odešly nějakými dveřmi do jiného světa. Ta smutná ale zůstala a nepřestala se k Markovi při-bližovat. Průsvitný bílý šat odhaloval úchvatné detaily jejího těla. Přes jemnou tkaninu se rýsovaly ostré prsní bradavky a vlhké rty jakoby naběhlé touhou slibovaly lidským bytostem nedostupnou sexuální extázi. Marek podstupoval nelidský souboj mezi strachem a touhou. Bylo to tak mučivé, že se mu chtělo křičet. Až na nohy, na něž nedokázal dohlédnout, bylo tělo té ženy bez chyby; a tato dokonalost byla děsivá, protože podobná krása nemohla být z tohoto světa. Dostat se do jejího . objetí znamenalo zakusit nesnesitelnou extázi. Láska byla prostředek, kterým tato neznámá zabíjela. Marek v odlehlém a ještě myslícím koutě své duše věděl, že by ho ta bytost vysála k smrti. Smysly zachytil vzdálenou jemnou a vlhkou vůni koření a květů. Mísila se s něčím velmi ostrým, co zasahovalo do nejhlubších mozkových center. Jaksi mimoděk ho napadlo, že by to mohly být feromony. Aby přemohl vše přehlušující touhu vyjít té ženě vstříc, udeřil Marek znovu rukou do stromu. Trhal si maso z dlaně a bolest mu byla ochranným štítem. Ustoupil zpět a zopakoval staletí starou starogermánskou modlitbu. Děs, který zakoušel, se zdvojnásobil, protože se zdálo, že slova tentokrát neměla na vidinu žádný účinek. Přiblížila se k němu na dosah, a když po něm vztáhla ruku, Marek se k ní naklonil. Jeho mysl se uzavřela do sebe a ztrácela kontrolu nad tělem, které teď pozorovala jako nezáživný divák. Navzdory bolesti vystřelované z ruky učinil Marek krůček směrem ke své záhubě. Uvězněn vlastní myslí a naprostou beznadějí vykřikl.

Vtom v dále zazněl zvuk rohu následovaný radostným, avšak šíleným smíchem a Bílá paní se otočila. Nocí se ozývalo troubení loveckého rohu a mezi stromy bubnovala ozvěna úderů kopyt. Žena zaváhala a Marek cítil, že její moc nad ním slábne. Podívala se na něj a celým jeho tělem ještě jednou zacloumal výbuch vášně. Vykročila k němu s rozvěšenou náručí. Vtom ze stromu nad nimi seskočila postava. Byl to chlapec nebo menší muž. Postavil se před Marka a zvedl ruku, kterou obrátil dlaní k Bílé paní. Scvrkla se a v mžiku byla pryč, jako by proklouzla neviditelnými dveřmi.

Marek neváhal ani vteřinu, obrátil se a celý roztřesený prchal šerem pryč od toho šílenství. Zakopl o kořen a upadl. Snažil se znovu postavit na nohy, ale nedokázal to. Musel zůstat sedět. Měl horečku a cítil, že ho opustila veškerá síla. Teď se zdálo, že se k němu lesem blíží jezdcí na koních. Objal rukama kmen nejbližšího stromu a vytáhl se na nohy. Snažil se zhluboka dýchat a ujasnit si, co se vlastně děje. Nutil se klidně přemýšlet; rozhlížel se kolem sebe. Neměl nejmenší tušení, kde vlastně je. Zezadu sílil dusot kopyt.

Otočil se, aby čelil jezdcům, ale to, co spatřil za sebou ho znovu ohromilo, takže se musel opět opřít o kmen. Všude mezi stromy se vynořovaly malinkaté postavičky. Temnotou žhnuly desítky zářících tělíček velikosti vrabců, v některých případech dokonce jenom hmyzu. Tlukot jejich miniaturních křídelek zněl jako uspávací hudba, jejíž rytmus mnohokrát převyšovalo divoké bušení krve v Markových spáncích. Jedna z těch bytostí se odvážila až ke stromu, o nějž se Marek opíral. Na zcela krátký okamžik bylo možné spatřit všechny detaily té bytosti. Byla to nahá žínka se zlatými vlasy, byla menší než kanárek. Na zádech měla miniaturní křídélka, kterými kmitala stejně rychle jako kolibřík. Obklopoval ji modrozelený světelný opar. Jako kobyly poskakovaly lesem postavičky menší než člověk, ale větší než ty, co létaly ve vzduchu. Marek pozoroval mužíky v ustrížených zelených a červených fraccích a žínky v lehkých pavučinkových šatech. Myslel si, že přišel o rozum. Po tvářích se mu řinuly slzy a zakoušel nepopsatelný děs. Nevěděl, zda je to záchvat šílenství, neboť ty bytosti sice byly neuvěřitelné, ale zároveň velmi reálné. Byl to pestrobarevný rej, jako by ty skřety oblékla příroda a spotřebovala na to přitom všechny barvy i jejich kombinace. Na záři a jasu jim neubralo ani šero večera. Všichni tu běhali velmi zřetelně viditelní. Marek vnímal každičky, i ten nejmenší detail. Všechny je obklopovalo světlo, které nepohasínalo ani při nejprudším pohybu.

Údery koňských kopyt v nedalekém křoví oznamovaly, že se blíží další útok na Markovy smysly. Blížili se k němu jezdcí vyhlížející stejně neuvěřitelně jako ty bytosti kolem; Marek cítil, že se mu chce řvát strachy. Výkřik už se dral hrdlem nahoru, ale vtom mu nějaká ruka zakryla tvář. Před ním z ničeho nic stanul opět ten mladý muž. Překvapivě silným stiskem Marka uchopil a zatáhl ho za strom. Pevně ho přitiskl ke kmeni a zakryl ho svým vlastním tělem před zraky

jezdců. Marek stál uvězněným pevným stiskem mladíkova těla. Znovu ucítil květiny a byliny a byla to tatáž vůně, jako když spatřil Bílé paní. Jenomže tentokrát nebyla erotická ani omamná. Teď měla spíš opačný, skoro uklidňující účinek. Lesem zněl pořád dusot kopyt jezdců, kteří se prohnaní kolem Marka ani jeho ochránce však nespátřili. Marek nedokázal pochopit, jak si mohli nevšimnout dvou lidí přitisknutých ke kmeni stromu, kolem něhož projížděli na dosah ruky. Na hřbetech koní zahlédl dokonalé a nelidsky krásné bytosti; také zvířata se zářícíma očima byla neuvěřitelně důstojná a pohybovala se tak lehce, že se zdálo, že plují vzduchem. Byli to bílí koně, po jejichž mléčné bělostné srsti tančily ledově modré odlesky. V šeru se zdálo, jako by jejich dlouhými hřívami a ohony probleskovala stříbrná a zlatá světla. Jezdci na sobě měli podivně tvarované brnění, jehož barvu bylo těžké určit; zbroj vypadala velkolepě, ale neúčelně zároveň. Na zdobených helmách byly průřezy, jimiž by v případě boje pronikl rozmáchný meč. Tato divná pokrývka hlavy, jakkoli velkolepá, by bojovníka neochránila od smrtícího úderu. Jeden z jezdců ji měl zakončenou ebenovými orlími křídly, další býčími rohy ze slonoviny a jiný zas zlatým jelením paroží. Jezdci se stejně jako jejich kopí a štíhlé meče, které drželi v rukou, bez problémů prodírali sukovitými větvemi stromů. Brnění, které měli na prsou, bylo rýhované se spirálovými ozdobami. Vypadaly však - stejně jako řetězy či ochranné pláty na holeních - jako dekorace a nikoli jako skutečný štít vhodný do lítého boje. Z nevysvětlitelného důvodu však jezdcí i tak vzbuzovali hrůzu a Marka pohled na ně děsil.

Už zmizeli mezi stromy, ale Marek se stále pevně tiskl ke kmeni. Nad hlavou slyšel, že se někdo či něco zuřivě prodírá větvemi ve směru uhánějících jezdců, ale byl na ně příliš pomalý a nedokázal s koňmi udržet krok. Hnalo se to listím jako opice, ta bytost skákala a kmitala z větve na větev. Marek měl v tu chvíli pocit, že je ohrožen něčím ďábelským a velmi nebezpečným. Jeho děs se umocňoval a neopouštěl ho. Tíseň však trochu pominula, protože tlak, který mu svíral hrudník, nečekaně povolnil a ten druhý, co ho tak dusil, ustoupil dozadu.

Pod Markem se podlomila kolena a pomalu se sesul na zem. Opřel se o kmen a otřel si čelo. Když odtáhl ruku, byla mokrá, ale nebylo poznat, zda je to od potu nebo od krve.

Přinutil se zpomalit dech a podíval se na svého ochránce. Byl to dospívající hoch, který odpovídal popisu násilníka, jenž přepadl Gabbie. Marek se podíval pozorně do chlapcovy tváře a prohlížel si ji. A najednou pochopil. V té tváři, jež na něj pohlížela v šeru, nebylo vůbec nic mladistvého. V očích se zračily dlouhé věky. Chlapec řekl mírně: „Šílenec a jeho oři jezdí nocí. Je ztracen každý, koho spatří.“

Marek zašeptal hlasem, který směšně a skřehotavě přeskakoval: „Ty...“

„Nejsem ten, jak si myslíš,“ přerušil ho chlapec s tvrdým výrazem ve tváři. Tíseň dodal: „Nebylo ti vyjeveno vše, Marku Blackmane. Věď, že to, co bylo tenkrát učiněno té dívce, činila ruka jiného.“ Krutý výraz trochu změkkl. „A to, oč se pokusil, učinil pouze proto, že jeho pozornost zaujalo dívčino přání.“ Zúžil oči a Marek v nich navzdory šeru spatřil modré světlo, v němž se zračila smrt. „Sloužím někomu jinému, někomu, kdo může zabránit utrpení takových dívek a jiných jí podobných. Jsem ve službách tvého dobrodince.“ Skoro nepřítomně dodal: „Možná ti bude vše vyjeveno později.“ Chlapcovu tvář prozářil nezbedný úsměšek. „A nebo taky ne. Teď jsi mým dlužníkem, ty, který střežíš tradici. Zapomeň.“ Mrkl, vyšvihl se nahoru do větvi a zmizel. Marek tíseň sténal a bránil se mrazení, které ochromovalo jeho mysl; po tvářích se mu začaly řinout slzy a začal bez zábran plakat. Sáh do kapsy svého kabátu a vytáhl malý diktafon, který nosil s sebou, aby mohl nahrávat cokoli, co ho kdy napadne. Zmáčkl knoflík záznamníku a začal mluvit do postranního mikrofonu. Snažil se poskládat pomatené výjevy a scény, jichž byl právě svědkem. Nutil se formulovat smysluplné věty a matně si uvědomil, že na diktafon z jeho rozdrásané ruky teče krev. Zformulovat tu neuvěřitelnou zkušenosť byl velmi těžký úkol, a to i pro tak zkušeného a profesionálně disciplinovaného člověka, jako byl Marek. Zadržoval se a přerušoval tok řeči, protože nedokázal přemoci nekontrolovatelné vzlyky, jež vycházely z jeho hrdla. Hrudník mu zaplavovala ledová bolest. Zjišťoval, že obrazy - původně jasné a hluboké obrazy, se mu začínají vzdalovat. Každým okamžikem se rozplývaly a matněly. Spěchal, aby si vzpomněl na všechny detaily. Ale věděl, že ačkoli obrazy mizí, to hlavní je stále tady: Marek byl poprvé v životě k smrti vyděšen.

16 -----

Gabbie vzhledla, když dovnitř vstoupili Gary a Marek. Stačil jí jediný pohled na Marka a pochopila, že se stalo něco vážného. Na čele měl hnědou šmouhu, která vypadala jako zaschlá krev. Ale daleko hrůznější byl jeho pohled. Vypadal, jako by mu někdo nasadil na tvář bledou masku bez jakéhokoli výrazu. Stejně rychle jako Gabbie si toho všiml také ostatní. „Jsi v pořádku?“ Vyrázila ze sebe Glorie, přistrčila židli a Blackman na ni dosedl.

Marek kývl. „Ano. Právě jsem udělal něco hrozně hloupého. Oddělil jsem se od Garyho. Dokud se nezačnete motat kolem dokola ve tmě, neumíte si představit jak umí ten les tam venku nahnat hrůzu.“ Nutil se k úsměvu. „Myslím, že jsem trochu otřesen.“ Zvedl ruku. „Upadl jsem a roztrhl jsem si dlaň, jak jsem se snažil zachytit stromu.“

Gabbie se na ránu nevěčně podívala a řekla, jako by tomu nemohla uvěřit „Ale to vypadá příšerně.“

„Je to jenom roztržená kůže,“ řekl Marek. Glorie vyrazila a v mžiku byla zpět s krabicí obvazů a léků. Pustila se do ošetřování Markova zranění.

„Měl bys s tím jít k doktorovi,“ řekla, když byla hotová.

„Dostal jsem protitetanovou injekci asi před dvěma měsíci, to bude v pořádku.“

„Chceš se něčeho napít?“ zeptal se Filip.

Marek pohybem hlavy odmítl. „Myslím, že když je tady už policie, pojedeme domů.“

V lese ho sedícího na zemi našli dva policisté. Gary spatřil v lese jejich svítilny a přivedl pak Marka do domu. Policisté zůstali venku a pokračovali v honu za neznámým mladíkem. Moc ale nedoufali, že by se jim to mohlo podařit. Dali taky jasně najevo, co si myslí o tom, že se Gary a Marek vydali za pravděpodobně nebezpečným zločincem na vlastní pěst do temného lesa.

Gary ostatním popřál dobrou noc, ale Marek mlčel. Byl zabrán do sebe a zjevně byl soustředěn na něco úplně jiného. Vypadal ale pořád otřesen a poděšen a nikdo si toho, že odešel beze slova, moc nevšímal. Když došel s Garym k autu, podal mu diktafon a řekl: „Chci, abys mi to přehrál zítra, ještě než se probudím a vstanu.“ Zamyslel se a pak řekl: „A zapneš zároveň ještě jeden nahrávač, ano?“

Gary řekl: „Domníváš se, že se stalo něco, co zachytilo jenom tvoje podvědomí, že je to tak?“

„Něco takového. Ale nejdřív chci, aby to tenhle počítáč,“ Marek si poklepal na hlavu, „trochu zpracoval.“

Gary nastartoval auto a zeptal se: „Jsi v pořádku?“

Marek řekl tiše: „Ano, to bude dobré.“

„Co se tam stalo? Muselo to být dost špatné, protože tě to pořádně sebralo.“ Nedočkal se žádné odpovědi. Gary po chvíli pokračoval: „Měl jsem chvíli dojem, že slyším ... ne, nevím. Znělo to jako koně. A nějaká divná hudba. Co se vlastně stalo?“

Marek začal hovořit, ale pak se odmlčel. „Nevím, jestli to dokážu popsat. Teď právě nevím vůbec nic. Vysvětlím ti to zítra, až mi přehraješ ten pásek.“

Gary znal Marka příliš dobře na to, aby v takové chvíli odporoval. Dozví se všechno, až přijde čas. S rezignovaným povzdechem zařadil rychlost a vyjel od Hastingsova domu.

17 -----

Gary pozoroval svého zaměstnavatele a přítele. Marek dýchal pomalu a pravidelně, ale oči pod zavřenými víčky se rychle pohybovaly. Něco se mu zdálo, ale byl to okamžik, kdy už smysly člověka vnímají a člověk je schopen vybavit si věci zasuté velmi hluboko v paměti. Oba využili této vlastnosti oné spánkové fáze v minulosti už třikrát a vždy získali zajímavé výsledky.

Gary si Markův pásek poslechl, než šel spát, ale pak toho hořce litoval. Vypružilo to jeho zvědavost a rozrušilo ho to do té míry, že byl vzhůru už od rozbřesku. Od té doby popíjel v kuchyni kávu. Rozhodl se, že Marka nechá spát až do osmi hodin, což byla obvyklá doba, kdy většinou oba vstávali. Bylo něco před tři čtvrtě na osm, kdy se Gary sklonil nad Markovu postelí a klekl si vedle ní. Zmáčkl knoflík nahrávače jednoho z jejich přenosných magnetofonů a ujistil se, že mikrofon mluví na Marka. Tiše, aby kolegu neprobudil, spustil pásku nahranou minulý večer. Díval se na hnědou krev zaschlou na malém přístroji a naslouchal Markovu hlasu, který hovořil z magnetofonu; zněl v něm panický strach, jaký Gary u Marka ještě nikdy neslyšel. Pracovali společně už mnoho let, ale Gary za tu dobu nikdy nezaznamenal sebemenší náznak toho, že se Marek bojí. A to ani když se ocitli v těch nejpodivuhodnějších situacích, jaké si lze představit. „Tmavý les večer. Posměšný hlas volající mé jméno. Tři ženy v bílém, prokleté Bílé paní. Bože, ach Bože.“ Následoval slyšitelný vzlyk a plačtivé potahování nosem. „Světla a malé postavičky... pane Bože. To jsou skřítki! Malí skřítki. Nazí človíčekové s křídly. O, Kriste. Duchové a světlušky poskakují kolem...“ Další vzlyky. „Pak jezdci. Ach, Bože, to je Šílený hon. Potom chlapec, který voní po kořeni. Jezdci v brnění jsou všude kolem nás. Chlapec mě zakrývá, aby mě neviděli. Ach, můj Bože, můj Bože.“ Markův hlas se odmlčel, protože zřejmě vložil magnetofon do kapsy. Následovalo dlouhé mlčení. Gary věděl, že těsně před tím, než páska skončila, se na ni ozval vzdálený a tlumený zvuk policistova hlasu a Markova odpověď. Než přišli policisté, byl už skoro klidný. Dialog končil ve chvíli, kdy byl pásek téměř u konce. Gary vypnul přístroj, protože věděl, že tato část záznamu Marka nezajímá.

Mezitím, co pásku přetáčet, pozoroval Markovu tvář. Pak záznam přehrál znovu. Když dohrál podruhé, viděl, že pohyby Markových očí jsou výraznější a že mu na tváři vyrazí pot. Přestal dýchat zhluboka a teď se mu hrudník zvedal rychleji. Pak začal sténat. Nakonec vykřikl a posadil se. Oči měl doširoka otevřené a byl již zcela vzhůru.

Zamrkal, uchopil magnetofon, který Gary položil vedle něj, a začal do něj hovořit. „Byla... noc. Šli jsem do lesa a honili toho, kdo napadl Gabbie. Volal jsem tvé jméno, Gary, ale někdo si ze mě začal dělat legraci. Pak jsem myslel, že tě slyším volat, ale hlas přicházel úplně odevšad, jako by se tě někdo snažil napodobit. Pak jsem se otočil a uviděl tři Weissen Frauen, Bílé paní, které mě vábily, abych šel k nim. Snažil jsme se ubránit jejich kouzlu, když se mezi stromy ozval dusot koní...“ Markovy oči byly vytřeštěné jako by ho ještě stále někdo pronásledoval.

„Kolem mne se pohybovaly stovky maličkých svítících bytostí, některé letěly, jiné poskakovaly nebo běžely. Za nimi se řítily jezdci. Byl to Šílený hon. Pak tam byl ten chlapec, mladík, myslím, že ten, co se pokusil znásilnit Gabbie. Seskočil ze stromu a skryl mě svým tělem před jezdci. Když byli pryč, řekl: Šílený a jeho oři jedou nocí. Koho spatří, je ztracen. Pak říkal, že není... mělo to něco společného s tím, jak... se pokusil znásilnit Gabbie... že je něčí služebník, ale teď že není... nebo něco podobného... a... pak se usmál a řekl: Teď jsi mým dlužníkem, ty, strážce tradice. Zapomeň. A pak zmizel.“ Marek si přejel rukou přes tvář. „To je všechno, co si pamatuji.“

Gary chvíli váhal a pak se zeptal: „Viděl jsi ty jezdce?“

Marek vstal z postele a oblékl si župan. Gary na něj zamířil mikrofon. „Ano. Nebyli to lidé a koně podobné těm, na nichž jeli, jsme nikdy neviděli.“ Krátce popsal podivnou výstroj i zvířata.

„Měl ten vpředu jeleni parohy?“ Marek zamrkal. „V některých legendách má vůdce Šíleného honu jelení parohy.“

Zavrtěl hlavou. „Viděl jsem toho, kdo mohl být vůdce a na jehož helmě byly parohy. Tak to možná bylo.“ Marek znovu vypadal vyčerpaně. „Musím se umýt. Promluvíme si, až se vysprchuji.“

Marek pomalu odcházel do koupelny a Gary šel do přízemí, aby udělal čerstvou kávu. Když skončil, donesl dva hrnky nahoru do Markova pokoje. Marek už byl vysprchovaný, a když Gary vcházel, byl už taky napůl oblečený. Vzal podávaný hrníček a napil se. Po chvíli řekl: „To byl ale divný sen. Asi moc čtu v těch papírech, co jsme našli o Kesslerovi. Možná už toho mám dost a potřebuji dovolenou.“

Gary zamrkal. „Cože?“

„Říkám, že asi moc pracuji. Nevěřil bys, co se mi tuhle noc zdálo.“

Gary popošel k magnetofonu, který Marek použil v lese. Přetočil kazetu a přehrál ji. Když Marek uslyšel vlastní hlas, přestal se oblékat a zůstal stát s rukou strčenou do rukávu svetru. Když nahrávka skončila, pomalu se dooblékal. Pak si sedl, aby si nazul pohorky, a řekl: „Donutí tě na všechno zapomenout.“

Garek se zeptal: „Kdo?“

„Skřítci, duchové či cokoli nebo kdokoli jsou ty bytosti. To je taky důvod, proč na Gabbie to znásilnění zanechalo ve srovnání s jinými lidmi, kdo něco podobného prožijí, menší následky. Dokud jí to někdo nepřipomene, úplně na ten incident zapomíná.“ Podíval se dolů na boty a lokty se opíral o kolena. „Když jsem vyšel ze sprchy, myslel jsem, že to byl všechno jenom sen. Domníval jsem se, že jsem si tu ruku poranil, jak jsme běželi za tím klukem lesem, a že jsme ho nedostihli.“ Zdravou rukou si přejel po tváři. „Ano, to dává smysl.“

„Výborně,“ řekl Gary sedící na židli vedle prádelníku. „Takže mi to teď můžeš vysvětlit.“

„Ať jsou ty bytosti kdokoli, dokáží lidi přimět, aby na jakýkoli kontakt a setkání zapomněli. Copak to nechápeš? Proto je všichni považujeme jenom za legendy. Protože si nikdo nepamatuje, že je spatřil. Slýcháme vždy jenom částečné zprávy, střípky a zlomky těch setkání. A vzhledem k poměrům, jaké panovaly v minulých stoletích, lidi radši moc všetečných otázek nekladli. Představ si na chvíli, že jsi rolník a že je středověk a že někdo příběhne do tvé chatrče a blábolí něco o svítících bytostech nebo o něčem podobném. Ale příští den si už na nic nevzpomíná. To je důvod, proč jsou ty pověsti tak zlomkovité.“

Gary zmáčkl knoflík na magnetofonu a zeptal se: „Tak co si z minulé noci pamatuješ?“

Marek se zamyslel. „Běželi jsme za tím, kdo napadl Gabbie. Pak... jsme se rozdělili.“ Pokrčil obočí. „Myslím, myslím, že jsem někoho viděl, možná víc než jednu osobu. Snažil jsem se jít za nimi. Myslím... Mám dojem, že tam byl ještě někdo další. A... něco říkal. Taky tam byl hluk. Možná to byl vítr. Pak jsem se ocitl sám a potom ses objevil s těmi policajty.“

Gary přetočil pásku a znovu ji pustil. Marek naslouchal a prudce zbledl. „Musíme si udělat kopie té nahrávky. Nehodlám riskovat, že ztratím jedinou věc, která mi může připomenout, co jsem viděl. Pak mě zhypnotizuješ a přikážeš mi, abych to nezapomněl. A já udělám totéž s tebou. Možná to k ničemu nebude, ale nemůže to uškodit.“

Podíval se na Garyho. „Teď se dáme do práce a musíme zjistit, co dělal Kessler v době mezi tím, než přijel do Ameriky a než se ukázal ve White Horse. A zapátráme taky po stopách Waylanda Smithe. Musíme taky prozkoumat Hastingsovu mansardu a suterén a hledat... Nevím přesně co.“ Třel si tvář rukou jako člověk, který nespál. „Musí to mít přece všechno nějaký smysl.“

„Marku, co se k čertu sakra děje?“

„Použij svou bohatou fantazii a jistě ti neujde, co se tu nabízí jako na dlani. Ať se v Německu dělo na přelomu století cokoli, děje se to zas a právě teď. Tady, v okrese William Pitta ve státě New York.“

Gary se zašklebil. „Jestliže máš pravdu, mohl by to být tvůj kousek století.“

„Nedokážu teď domyslet všechny možnosti. Chci jenom zjistit, čeho jsme to vlastně svědky; a myslím, že odpovědi na to je Fredrick Kessler. Ať to jsou duchové, mimozemšťané z Planety číslo deset nebo třeba skřítci, Kessler je klíč ke všemu.“

Gary ho přestal poslouchat a vyvalil oči. „Klíč! Zapomněl jsem na něj.“

„Musíme v tom domě pátrat a najít zámek, kam by pasoval ten klíč, co jsme našli.“

Gary vyskočil. „Chápeš, jsem z toho všeho hrozně vzrušený. Je to ohromující materiál.“

Marek si konečně dovážal tkanice u bot. „Ale vzpomeň si, co se stalo tenkrát v Německu.“

„Ty myslíš oživení těch starých lidových rituálů a podobně?“

„Myslím na to, že tenkrát zemřelo hodně lidí.“

Gary zvažněl. „Aha, chápu, co tím chceš říct.“ Bez dalšího komentáře vyšel z pokoje a sešel dolů do přízemí.

ZÁŘÍ

1 -----

„Marku!“

Marek vyskočil od Filipova psacího stolu a nesnažil se ani uložit do počítače rozdělanou práci, protože Gabbiein hlas byl velmi naléhavý.

Vstoupil do kuchyně, kde se právě Gabbie snažila pomoci Jackovi sednout na židli u stolu. Po Jackově tváři stékal v potůčcích pot a skoro mokrá košile se mu lepila na tělo. Bylo horko, vzduch byl hodně vlhký a všichni byli zpocení. Ale tohle nebylo normální. Gabbie s Jackem předtím byli venku a pra-covali na ohradě. Ale její tvář byla na rozdíl od Jackovy jenom trochu zvlhlá.

Marek se zeptal: „Co se děje?“

„Jackovi je zle, ale nechce jet domů.“ Vhlase jí znělo láteření i starost. Dívala se sedícího mladého muže.

Jack se snažil své potíže bagatelizovat. „Jsem v pořádku. To je jenom nějaký virus. Potřebuju si jen na chvíli odpočinout, abych se vzpamatoval, a pak se zas můžeme vrátit k práci na ohradě.“

Marek k němu napřáhl ruku a řekl: „Jacku, jestli je ti zle, měl by sis radši dát oddech.“

Ale odmítl se v půli slova. Když se totiž dotkl Jackova ramene, mladý muž vykřikl nahlas bolestí. Gabbie si pře-kvapením zakryla rukou ústa a při tom výkřiku nadskočila leknutím. „Jacku, co je?“ ptala se s očima rozšířenýma sta-rostí.

Marek si klekl. „Ukaž, podívám se na to rameno.“

Jack slabě přikývl a nechal Marka, aby mu rozepnul košili. Marek si počínal nešikovně, protože ho zdržovala jeho

vlastní pochroumaná a ještě pořád zavázaná ruka. Nakonec knoflíky rozeplnul a jemně odhrnul košili. „Ach, Kristepane!“ zvolala Gabbie při pohledu na Jackovo rameno. Bylo podebrané; nad ramením kloubem bylo vidět zanícenou červenou tkáň. Střed otoku byl skoro purpurově červený a svaly na okrajích rány byly jasně červené. Marek řekl: „Jacku, tohle není žádný virus. Máš v tom pořádnou infekci. Musíme tě dostat do nemocnice, a to hned. Odvezu tě tam. Kdybych někdy viděl nějakou otravu krve, řekl bych, že jsi na dobré cestě ji dostat.“ Jack se podíval na své rameno, ale měl potíže soustředit pohled do jednoho místa. „Ráno to bylo ještě dobré,“ řekl hlasem, který nezněl moc přesvědčivě. „Zato teď je to špatné,“ prohlásil Marek a šátral v kapse po klíčích od auta. Podal je Gabbie a řekl: „Půjdu vypnout počítač tvého otce a ty zatím nastartuj auto. Přijď k zadnímu vchodu a já pomůžu Jackovi ven.“ Gabbie vyběhla předními dveřmi a Marek opatrně natáhl Jackovi košili přes zanícené rameno. Počítač byl v minutě vypnut, dveře zamknuty a Markův automobil uháněl silnicí vedoucí k pittsvilleské nemocnici Memorial.

2 -----

Mladý lékař na pohotovosti se zbýval Jackovým ramenem; lehce ho ohmatával. Ale přesto, že se dotýkal velmi jemně, Jack sebou při každém dotyku škubal a sténal. Gabbie stále vedle něho, Marek zůstal opodál a pozoroval všechno dvěma pohotovostní vyšetřovny. Lékař řekl Gabbie: „Myslím, že byste měla počkat tamhle. Nebude na to moc pěkný pohled.“ Gabbie mlčela a rázně odmítavě pohodila hlavou. Doktor požádal o novokain a vpíchl injekci těsně nad otokem do tkáně, která vypadala zdravě. Vpich jehly způsobil Jackovi další bolest; musel se pevně uchopit okraje stolu, na němž seděl. Neřekl však nic. „Je to opravdu hodně zanícené. Bude vás to chvíli pořádně bolet.“ Okamžik počkal a pak ohmatl tkáň vedle vpichu. Jack nereagoval a lékař vstříkl další dávku, tentokrát blíž ložisku infekce. Zatímco vyčkával, až znecitliví celé rameno, řekl: „To jste ale opravdu neměl nechat dojít tak daleko, pane Cole. Před týdnem to mohl být jenom nežit, ale teď je to pořádná infekce, ne-li skoro sepsa.“ „Žádný nežit jsem tam před týdnem neměl,“ bránil se Jack. Bolest pomalu ustupovala a do tváří se mu vracela barva. „Doktore, já tam neměl žádný nežit ani dneska ráno.“ Sám to nechápal a nevěřícně potřásl hlavou. Gabbie řekla: „Předevčirem večer ses poškrábal, když jsi běžel lesem, copak se nepamatuješ? A včera jsi celý den tou rukou kroutil a protahovals ji, jako by ti mrtvěla. Viděla jsem tě.“ Jack řekl: „Já myslel, že jsem si s tím pohnul, jak jsem skákal přes tu ohradu.“ Pak se zamyslel a dodal: „Jo, včera už to bolelo.“ Na to doktor kývl, jako by to bylo doznání Jackovy nedbalosti. Vzal do ruky skalpel a řekl: „Jestli nesnášíte pohled na krev, doporučuji, abyste se raději díval tady na tu svou pěknou přítelkyni.“ Řízl do středu otoku a sestra, která stále vedle něj, začala odsávat tampónem vytékající krev. „Páni, to je ale hrůza.“ Lékař zajel hlouběji. „Kdybych věděl, že toho bude tolik a že se dostanu tak hluboko, poslal bych vás na operační sál a zavolal chirurga.“ Požádal o další miskou na zachycení vytékající krve a kývl na sestru. Vešla její kolegyně a odvedla Gabbie ven. Pak se beze slova obě chopily Jacka a uložily ho na stůl. Lékař požádal o injekci s antibiotiky a pokračoval v čištění zaníceného ramene. Hroužil se do tkáně, aby našel jádro infekce, a najednou řekl: „Co je tohle?“ Nechal nůž v ráně a požádal o kleště, aby mohl ránu rozevřít. Pak hluboko uvnitř něco hledal a nakonec vyndal malý bílý předmět. „Myslím, že jsme na to přišli.“ Odložil předmět na čistý zelený látkový ubrousek a řekl: „Ať se vám uvolní úlomek kosti a zanítí se, pane Cole.“ Jack řekl slabým hlasem: „Nikdy jsem neměl s ramenem žádné problémy, doktore. Před několika lety jsem si roztřístil kost na noze.“ Na chvíli zavřel oči a pak pokračoval: „Byla rozštípnutá, takže, kdyby se mi tohle stalo na noze, ani by mě to moc nepřekvapilo.“ Popsal nehodu, která se mu stala na plachetnici v Kalifornii. Lékař ho poslouchal a přitom čistil ránu. Když skončil, řekl Jackovi, aby se zastavil v lékárně a vyzvedl si týdenní dávku penicilinu. Doporučil mu taky, aby se v nejbližších dnech moc nenamáhal. Na kontrolu měl přijít nazítří a pak zase za týden. Jack vysvětlil, že je pacientem doktora Lathama. Gabbie a Marek odvedli Jacka ven a doktor sledoval sestry, jak uklízely nepořádek, který zůstal po zákroku v ordinaci. Popošel k podnosu s nástroji, aby prozkoumal odštěpek kosti, ale ubrousek, na nějž úlomek položil, tam nebyl. Rozhlížel se kolem, aby ho našel, když se ozvala siréna. K nemocnici příjížděla sanitka a lékař na Jackovu zbloudilou kůstku rychle zapomněl. Stáhl si z rukou špinavé rukavice a přešel k umyvadlu, aby se znovu pořádně vydrhl a připravil na další případ.

3 -----

Marek tiše seděl za svým psacím stolem. Gary tu nebyl, šel na večeri s Ellenou. Marek byl smířen s tím, že svého asistenta nespátí až do příštího rána. Bylo pravděpodobné, že zůstane na noc u Elleny, protože oba dávali přednost soukromí jejího bytu. Marek tiše hleděl na zelený ubrousek, který šikovně ukradl v ordinaci na pohotovosti. Byl zašpiněn nyní už zhnědlou skvrnou Jackovy krve a ležel na něm malý bílý předmět. Marek na něj zíral už skoro hodinu. Nešťastně vzdychl a otevřel zásuvku stolu. Občas sáhl po dýmce; vůně tabáku v jeho pracovně vždy znamenala hluboké obavy i soustředění. Kdyby nyní vstoupil Gary, na první pohled by věděl, že něco není v pořádku. Tabák byl přeschlý a napůl zvětralý, ale Marek ho i tak začal cpát do dýmky. Věděl, že bude hořet prudce a že mu to skoro spálí pusou, ale ten rituál a vůně na něj měly vždy uklidňující účinek. A uklidnit se bylo přesně

to, co teď Marek potřeboval ze všeho nejvíc.

Jakmile byla dýmka zažehnutá, zvedl se a nalil si brandy ze skoro prázdné karafy stojící na baru. Měl by si na to vzpo-menout, až bude ve městě, a koupit další láhev nebo to připomenout Garymu, až tam pojede on. V těchto dnech si nalévali víc než obvykle, což bylo neklamně znamení stresu. Normálně ani jeden z nich při práci ve dne nepil.

Marek se vrátil ke stolu, postavil sklenici a dýmku odložil do velmi zřídka používaného popelníku. Vzal do ruky čtecí lupu značky Bausch&Lomb, kterou mu doručilo nakladatelství, kde si objednal Oxfordský slovník. Musel se na bílý střípek ležící na ubrousku podívat zblízka.

To, co doktor považoval za odlomený kousek kosti, byl tříhranný zhruba třímilimetrový kousek bílého pazourku. Byl jako hrot nasazen najeden konec miniaturního dřívka, jehož přítomnost lékaři v té záplavě hnisu, kterým byl pazourek zalit, unikla. Marek otevřel spodní zásuvku stolu a vyndal z ní krabičku s nástroji. K obvyklé sadě nožů a držáků kdysi přidal kleště. Byla to spíš pinzeta podobná těm, které většinou používají sběratelé známek. Byly tam taky malé špičaté kombinačky.

Marek uchopil pinzetou mrňavou šipku; pracoval velmi obezřetně a pomalu, protože mu jemnější manipulaci znesnadňovala zavázaná ruka. Přesunul objekt pod lupu a otáčel jím, aby si ho mohl prohlédnout ze všech úhlů. Jeho rozum se vzpíral přiznat si, co to tady drží. Mlčky a v hlubokém zadumání se snažil určit, jak mohla taková minizbraň vůbec vzniknout.

Opřel se do židle a odložil lupu. Bezmyšlenkovitě si malou šipku položil do zdravé dlaně a všiml si, že je nesmírně lehounká. Myšlenkami se zatoulal o dva dny zpět a snažil se uspořádat roztříštěné a zanikající výjevy toho podivného nočního setkání v lese. Poslouchal obě pásky nejmiň desetkrát. Oba se s Garym zhypnotizovali, aby si navzájem zabránili zapomenout. Ale po každém poslechu nahrávky si uvědomoval, že i tak se mu vzpomínka vzdaluje čím dál víc. Věci ztrácely barvu a chyběl jim už objem; bylo to, jako by si snažil vzpo-menout na starý a dávno zapomenutý film. Vůbec v ničem to nepřipomínalo ten původní děs, který byl jedním z nejhruznějších zážitků Markova života. Co je to za sílu, která může takovým způsobem zatemnit lidskou mysl? přemítal Marek. Temnota? odpověděl si, ale věděl, že tato všeobsažná odpověď je jenom prázdnou klamnou frází. A že určitě není pochopením toho, jaké síly se to tenkrát pohybovaly v lese.

Markovo snění a přemítání přerušilo náhlé ostré bodnutí v levé dlaní. Podobalo se to bodnutí hmyzu. Nevědomky škubl rukou a teprve potom se podíval. Hrot šipky byl nyní zabodnut do masité části dlaně pod palcem. Nebyl znepokojen; bolest nebyla prudká a teď už jenom sotva postřehnutelná. Sáhl po kleštích, aby šipečku vytáhl. Pak se mu ale rozbušilo srdce, protože bezmocně hleděl, jak hrot mizí v jeho ruce a jak ho jeho vlastní tkáň pohlcuje. Marek seděl jako opařený. Ohnul prsty a ucítil podivně nepříjemný pocit v ruce, jaký člověk zakouší například, když má natažený sval. Jinak ho ale nebolelo nic. A pak mu to došlo. Hrábl po jednom z nožů ze sady v krabici, zařal zuby a zaříz do místa, kde spatřil šipku vnořit se do svalu. Projela jím horká vlna bolesti a oči se zalily slzami. Nepovolil ale a tlačil nůž stále hlouběji. Vytryskl silný proud krve; Marek držel ruku nad ubrouskem ukradeným v nemocnici. Rychle odhodil nůž a uchopil kleštičky. Přitlačil krvácející ránu na ubrousek; tlak a odsátá krev na chvíli ránu odhalily. Spatřil v řezu šipku, hluboko do něj zabořil pinzetu a uchopil do ní zbraň. Nedbal na bolest střílející z ruky jako elektrický výboj. Rychle mrkal, aby z očí dostal slzy, které se hnuly po tvářích. Nakonec se mu ale podařilo šipku vyndat. Odložil ji na nyní krví nasáklý ubrousek.

Zvedl se a uvědomil si, že se pod nim podlamují kolena a že sotva stojí na nohou. Dokázal dojít do koupelny a myslel na to, že nechce nacákat krev po podlaze. V koupelně si ránu ošetřil. Naštěstí jednal velmi rychle a šipka se nedostala moc hluboko. Polštářkem z gázy zastavil krváčení; zvedl ruku nad úroveň srdce, aby urychlil srázem. Teprve pak se podíval, jak moc se pořezal. To, co se podobalo amputaci a krvácelo jako smrtelné poranění, byl ve skutečnosti asi dvouapůlcentimetrový řez hluboký zhruba osm milimetrů. Nanesl na to pořádnou vrstvu neosporinové masti a zavázal si to. Rána se zahojí sama a šití nebude potřeba. Teď měl Marek zraněné obě ruce, ale tato nepříjemnost jej znepokojovala ze všeho nejméně.

Vrátil se ke stolu a znovu uchopil šipku. S pinzetou teď zacházel velmi opatrně. S hlubokou lítostí sáhl po plynovém zapalovači a rozžal ho. Bez sebemenšího zaváhání dal šipku do plamene a díval se, jak dřevěné kopí hoří a špička černá. Jakmile skončil, promnul zčernalý hrot mezi palcem a ukazováčkem. Přesně podle Markova očekávání se špička rozpadla na prach, který vypadal jako saze.

Opřel se a pak se dlouze napil ze zatím nepovšimnuto brandy. Ještě před minutou tady měl před sebou opravdovou šipku skutečného skřítka a z neopatrnosti se jí sám poranil. Zničil ten důkaz, ale věděl, že už ho nepotřebuje. Byl si tím naprosto jist. A taky mu bylo jasné, že přesvědčit ostatní nebylo v této chvíli to nejdůležitější. Teď už uměl odpovědět na otázku, co se to ukrývalo tam v lese mezi stromy za Hastingsovým domem.

Jacka zranila jedna z těch miniaturních bytostí, které Marek viděl před tím při Šíleném lovu. A Marek už také chápal, proč středověké legendy hovoří o těchto zraněních jako o smrtelných. Někdejší léčitelé prostě nedokázali nalézt tak droboučkou zbraň a infekce, kterou působila, se šířila velmi rychle. Bez antibiotik by teď byl Jack na smrtelné posteli. Stále přemítal a pak vstal. Začal přecházet po obývacím poko-ji. Stále mučil mysl otázkou, jaký krok je třeba učinit nyní. Blížil se úsvit a Marek začal vytahovat knihy z polic, které stály kolem stolu.

Když o tři hodiny později vešel Gary předními dveřmi do domu, našel svého zaměstnavatele stále za psacím stolem pohrouženého cele do práce. Stačil rychlý pohled a Gary věděl, že Marek nespál celou noc. Ve vzduchu byl ještě teď cítit kouř z dýmky. Gary si pro tentokrát odpustil trefnou poznámku a zeptal se rovnou. „Co se děje?“

Marek nepřítomně mávl rukou směrem ke knihám. „Musíme v té spouště nesmyslů najít něco důležitého.“ Vzhledl na Garyho. „Tu noc, co jsme všichni pobíhali venku, Jacka po-střelil skřítek.“

Gary se posadil s široce otevřenýma očima. „Správně,“ přitakal okamžitě, jako by nechtěl odporovat šílenci.

„Myslím to vážně.“ Marek zvedl levou ruku. „Udělal jsem chybu a položil jsem tu zpropadenou skřítkovu šipku na

vlastní kůži. Sama se do mě zabodla."

Gary se chystal něco říct, ale vzdal to. Zadíval se na Marka, opět se chystal promluvit, ale všech snah zanechal.

Nakonec se zmohl jen na pokývnutí hlavou a řekl: „Kávu?"

„To je dobrý nápad."

Gary se zvedl a cestou do kuchyně se zeptal: „A co teď uděláme?"

„Musíme najít všechny popisy chování skřítků a návody, jak na to reagovat," odpověděl Marek. Vzhlédl ke Garymu.

„Žádné čtivé pohádkové příběhy, ale racionální poznámky o tom, jak se k nim chovat - rituály, modlitby, zvyky, předepsané úkony, cokoli. Až skončíme, chci tu mít příručku, jak se chovat ve styku se skřítky."

Gary zůstal v ohromení stát na místě. Dlouho mlčel a pak se znovu pokusil něco říct. Znovu se toho vzdal, protože pochopil, že slovy nedokáže svůj úžas vyjádřit. Konečně se vzpamatoval a sám sobě připomněl: „Kávu," a definitivně se obrátil znovu ke kuchyni.

4 -----

Gabbie zabrala a bedna se trochu zakolébala. Jack řekl: „Hej, počkej chvíli. Je to dost těžké."

Obešel balík časopisů a postavil se vedle dívky. Zatlačili společně a velká bedna se pomalu posouvala po podlaze. Za ní se ukázala část fochů s knihami, které předtím truhla zakrývala.

Marek a Gary se neukázali už skoro čtrnáct dní, od té doby, co Marek odvezl Jacka do nemocnice a jenom zavolal, že na něco přišli a že se k třídění knih brzo vrátí. Minulý večer zavolal Gary a říkal, že odjíždí s Bílenou na prodloužený třídní víkend do New Yorku. Marek zas směřoval do Buffala, kde měl odpoledne přednášku v rámci univerzitního cyklu. Účast přislíbil už před několika měsíci. Do nedělního večera měli být Marek i Gary pryč.

Glorie rozhodla, že by měl někdo Markovi pomoci a aspoň vynášet ze suterénu do pracovny další knihy. Pověřila tím Gabbie a Jacka. Vyprázdněno bylo přes deset starých beden, jejichž obsah byl provizorně roztříděn a čekal na konečné zařazení. Jack si klekl a začal prohlížet názvy. „Něco z toho jsem schopen přečíst, ale to další ne. Moje němčina doopravdy za moc nestojí." Vytáhl jednu z knih, „Myslím, že tohle je nějaký text o fyzice."

Nahoře nad schody se otevřely dveře. Glorie zavolal dolů: „Gabbie, je tady Tommy."

„Výborně!" řekla Gabbie a vyskočila. „Pojď. Tommy se ti bude líbit. Je to správný týpek."

Jack si otřel zaprášené ruce do džinsů a stoupal za Gabbie po schodech. Filip si na chodbě třásl rukou s velkým mužem, který představoval sto padesát kilogramů váhy tyčící se do výšky sto osmdesáti pěti centimetrů. Ryšavé vlasy měl furiantsky sčesaný z čela dozadu a bradku měl tak zrzavou, že přecházela až do oranžova.

Gabbie obra objala, za což se jí dostalo přátelského poplácání po zadečku. „Tommy, to je dobře, že tě vidím."

Muž, kterého všichni oslovovali Tommy, ji stiskl. „Gabrielo, ty jsi tak hezká. Asi nechám plavat svou ženu a uteču s tebou."

Glorie se začala smát. „Tommy, ty přece nejsi ženatý."

Obr řekl s hraným údivem: „Cože! Copak se se mnou Karolína už rozvedla?"

Glorie ho uchopila za rameno a odpověděla mu, protože věděla, že je to hra: „Ano, před pěti lety."

Tommy řekl posměšně a předstíral tentokrát lítost: „Ach jo. Udržet si přehled o manželkách je hrozně těžké. Tuším, že moje bilance je něco kolem čtyř. Gabbie, nechtěla bys být paní Raymondovou číslo pět? Máš ze všech nejlepši postavu a byla bys z celé smečky nejkrásnější. Zahrnu tě šperky, obleču do rafinovaných šatů a budu tě všude ukazovat."

Gabbie se smíchem odmítala a Glorie Tommyho strkala do obývacího pokoje. „Jak dlouho se zdržíš?"

„Bohužel, musím po večeri odjet," řekl, když těžce dosedl do pohodlně vypoštářovaného křesla. „Musím pokračovat do Erie v Pensylvánii, jestli máte ponětí, kde to je. Mám nevlastní sestru, která tam zítra vdává dceru. Rozhodl jsem se, že to všechno objedu při jednom. Odvážný úlet postrádající veškerou fantazii, já vím, ale byl nezbytný. Bude-li mi osud přát, budu brzo zpět ve svém pelechu na Manhattanu. Není to špatný výlet."

Gabbie vyprskla. „V pelechu!" opakovala a vysvětlila Jackovi, který nemohl všem žertům toho vtipálka rozumět: „Je to půdní byt, za nějž by klidně dostal dva milióny babek."

Glorie řekla: „Tohle je Jack Cole, Tommy. A tahle postava, to je Tommy Raymond, můj bývalý pracovní agent," představila je.

Tommy napůl vstal a Jackova podávaná ruka na chvíli zmizela v jeho obří pěsti. „Jack Cole! Výborně. Kdybyste tady už nebyl, musel by vás Filip zavolat," řekl Tommy a znovu se zabořil do křesla.

Jacka to překvapilo. Nedokázal pochopit, proč by měl Glorii bývalý agent vědět, že existuje nějaký Jack. A už vůbec, proč by si ho přál vidět. Mrkl na Gabbie a viděl, že dívka vrtí hlavou a na tváři má varovný výraz, jako že té známce nemá pozornost.

Tommy Raymond předstíral, že si ničeho nevšiml, a pokračoval: „Už dlouho jsem těmhle laskavým lidičkám sliboval návštěvu, a když jsem přečetl vaši práci, rozhodl jsem se spojit příjemné s užitečným. Tak jsem tady."

Jack byl zjevně ohromen a mrkal jako vyplašená sova. „Přečetl... moji práci?" Postavil se proti oknu a z jeho výrazu se dalo vyčíst překvapení i nevole zároveň.

„Jo," řekl Tommy. „Rukopis, co mi poslal Filip." Všechny oči v pokoji se stočily na Filipa, který nevěřícně zíral na Tommyho. „Žádnou Jackovu práci jsem ti neposílal, Tommy."

A pak se všechny zraky pomalu přesunuly z Filipa na Gabbie, která bezmocně a provinile hleděla na Jacka. „Ach jo... použila jsem starý trik, co jsem se naučila v posledním ročníku střední školy, tatí. Umím tvůj podpis docela dobře napodobit."

Jack vypadal rozzlobeně. „Tys mu poslala kopie mých věcí?"

Gabbie okamžitě přešla do protiútoků. „Ano, poslala," řekla vzdorně.

„To je podraz!" křičel skoro Jack.

„Hej, uklidněte se, vy dva," řekl Filip, ale bylo to totéž, jako kdyby neřekl nic. „Dohodli jsme se, že si vzájemně přečteme svoje věci a ne, že je budeme všude možné ukazovat," pokračoval nabroušený Jack.

„Něco v těch tvých bylo dobré," nedala se Gabbie.

„Na to kašlu! Nechtěl jsem, aby to četl kdokoli jiný."

„Nechte toho!" řekla Glorie.

Jack a Gabbie zmlkli. Glorie pokračovala: „Tak dozvím se, co se vlastně děje?"

Ozvala se Gabbie: „Dohodli jsme se s Jackem, že si navzájem ukážeme, co jsme za poslední roky napsali, chápeš. Mělo to být něco jako společenství vzájemné útěchy. Ale některé z těch jeho věcí byly opravdu moc dobré."

„A tys je proto poslala Tommymu?" zeptal se Filip. „A proč jsi je neukázala nejdřív mně?"

Gabbie odsekla: „Ty jsi můj táta. A já jsem si myslela, že když Jack uslyší od někoho, kdo není jeho přítel, že píše dobře, tak se k tomu vrátí spíš."

Jack začal pomalu brunátnět. „Na to jsi neměla právo," řekl tiše a byl velmi rozzlobený.

Ať už si Gabbie připravovala jakoukoli námitku, přerušil ji Tommyho smích. „Měla nebo neměla, mladý pane Jacku, poslala to a já to četl. Máte tedy zájem vyslechnout, co si o tom myslím?"

Zvědavost přehlušila vztek a Jack řekl už klidněji: „Ano, myslím, že ano."

„Tak dobře. Romány píšete špatně." Jackova tvář začala opět nabírat barvu, ale Tommy spěšně pokračoval. „Ale vaše dialogy jsou výborné. Vlastně jedny z nejlepších, jaké jsem kdy četl. Vaše postavy jsou těžké jako kusy olova ale jenom, dokud neotevřou pusy. Pak začnou překvapivě lehce tancovat a poskakovat po stránkách. Vaše chystaná kniha Hrabství Durham by byla jako próza přinejlepším špatná parodie Edny Ferberové. Ale domnívám se, že v jiném žánru by to mohl být výborný kus."

„Myslíš divadelní hru?"

„Možná, ale spíš se kloním ke scénáři. Myslím, že by z toho mohl být velmi živý snímek."

Jacka to zcela vyvedlo z míry. „Film?"

„Jo. Nebo možná malý televizní seriál. Zastupuji především herce, ale moje agentura se stará o všechny lidi od filmu a divadla, tedy taky o scénáristy nebo režiséry. Na východním i západním břehu státu máme agenty, kteří umí pracovat s autory. A pár metrů od vás tady sedí jeden z nejúspěšnějších scénáristů posledních let. Chápu-li situaci správně, i on je ochoten pomoci vám ten váš projekt dopracovat. Jakmile si budete myslet, že je to hotové, bude pro mne víc než potěšením pomoci vám to tím správným způsobem dostat před kamery."

„A když požádáte nějakého jiného agenta, bude se mnou ochoten pracovat?" Jack byl stále zmatený.

Tommy se dal do smíchu. „Synáčku, špatně jsi to pochopil. Samozřejmě, že s tebou bude pracovat jakýkoli jiný agent.

Ta agentura je moje, takže já jsem něco jako šéf."

Glorie řekla s hlavou pokyvující směrem k Tommymu: „Jacku, kdybych já byla jen zpola takovou herečkou, jaký je Tommy agent, byla bych hvězda. Udělej, co ti říká."

Tommy se usmál. „Tys byla, drahoušku, velmi nadaná divadelnice. Tvouj jedinou vadou byl politováníhodný nedostatek ambicí. A jelikož to bylo tak, učinilas správné rozhodnutí, vdala ses a odešla od divadla." Obrátil se k Jackovi: „Tak co, Jacku Cole, co tomu říkáte?"

Jack si sedl na parapet pod oknem. „Děkuji, já... je to šok. Musím to promyslet."

„Ale to není žádný problém." Tommy pohlédl na Filipa. „Nemohl bych dostat trochu brandy?"

Jack chvíli vypadal jako hrom, který se chystá rozpoutat pořádnou bouři. Pak tiše a rozhodně řekl Gabbie: „Hej, ty, ven!" Nečekal na odpověď a sám se vydal bez dalšího slova ke dveřím. Neohlédl se a nedíval se, zda jde Gabbie za ním, ani když procházel chodbou a dveřmi. Když došel k zábradlí přední verandy, otočil se a prohlásil: „Na to jsi opravdu neměla právo."

Řekla skoro vzdorovitě: „Dobře, možná že neměla. Ale slyšels. Tommy řekl, že jsi dobrý."

Jack se zahleděl do dálky. „Jsem z toho nějak zmatený. Nevím, jestli to mám považovat za zradu nebo za nějaké doznání."

Gabbie popošla blíž a podívala se na něj. „Cole, ty jsi někdy pořádně zabeđený." Postavila se na špičky a políbila ho.

„Nechápu, proč se tebou vlastně zabývám?"

Objal ji a všechna zloba byla ta tam. Po chvíli řekl: „A co mám tedy dělat?"

„To, co chceš."

Okamžik mlčel. „Co kdybychom se vzali?"

Pevně se zachytila jeho košile a hlavu položila na Jackovo rameno. Pak mu položila ruce kolem pasu a pevně ho objala. V očích měla slzy. „Takže to pro mě skončilo dobře." Dlouze ho políbila a řekla: „Hrozně tě miluju."

Pevněji držel. „Já tebe taky, Gabbie." Znovu se odmlčel a pak řekl: „Abys věděla, představa, že se vrátíš na západní pobřeží, mě doháněla k šílenství. Nevěděl jsem, co mám dělat."

„Jak jsem říkala, občas pořádně zabeđený. Je desátého září a přednášky na univerzitě začínají za čtrnáct dní. Kdybych chtěla jet zpátky, musela bych odjet příští týden. A viděl jsi snad, že se chystám? Už jsem na univerzitu napsala a oznámila, že zůstávám tady. A to všechno kvůli tobě, hlupáčku." Za chvíli dodala: „Možná bych jim ale měla napsat znovu a sdělit jim, že nastoupím na zimní semestr."

„Proč?"

„Podívej, jestli budeš psát scénář, musíme jet na západní pobřeží a najít pro tebe místo, kde budeš moci pracovat."

„Počkej chvíli." Jack vypadal starostlivě. „Musím obhájit disertaci a získat doktorát. Mohl bych nás napsat na seznam

žadatelů o kolej nebo bychom mohli oba bydlet u Aggie, ale nemůžu si dovolit žít manželku v Los Angeles jako začínající autor scénářů." Odmlčel se. „A kromě toho, nejsem si jist, jestli to opravdu chci. Ale když se do toho dám, byl bych hlupák, kdybych nepožádal o pomoc tvého tátu, a to znamená zůstat tady. Hele, je to všechno trochu moc naráz." Gabbie se chystala odpovědět, ale zarazila se; byla si jistá, že Jack chce říct něco důležitého. Konečně prohlásil: „Když jsem končil na Cornellské univerzitě, měli jsme s Ginger hodně plánů." Zamyslel se při té vzpomínce. „No, musím přiznat, že většina z nich byla jejich. Ale... nějak jsem se nedokázal rozhodnout. Možná jsem ji doopravdy nemiloval." Podíval se Gabbie do očí. „Asi ne. Nebo jsem nebyl ochotný se doopravdy otevřít a přijmout, co mi nabízela. Představa, že se vezmeme, mně tenkrát doopravdy naháněla strach. No a pak jsem přišel sem a ona odjela do Atlanty a po nějaké době jsme spolu prostě už nechodili. Byla to asi především moje vina. Myslím, že jsem nechtěl na sebe vzít odpovědnost a mít starosti o někoho jiného."

Gabbie se usmála. „Ty ale jsi zabeďněnec, Jacku." Bylo v tom slyšet podráždění i to, jak to Gabbie rozrušilo. „Myslím to vážně. O mě se nemusíš starat. Něco vydržím a taky mám své zdroje. Budeš si muset zvyknout a smířit se s tím, že se já budu starat o tebe... jestli je ovšem tvé jižanské já něčeho takového vůbec schopno."

„Proč? Chceš snad jít do práce a já mám psát?"

Pohodila hlavou. „Podívejme, jak jsi emancipovaný. A co takhle, kdybys ty psal a já chodila do školy a oba jsme žili z mých peněz?"

„Podívej, nechci, aby nás živil tvůj otec."

„O tátových penězích tu nebyla řeč, Jacku! Řekla jsem z mých peněz." Odvrátila se, protože si nebyla jistá, jak Jack zareaguje na to, co musí přijít, ale nakonec se dala do vysvětlování. „Jestliže jsi na to zatím nepřišel, nezjistíš to asi, dokud ti to neřeknu sama." Odmlčela se a zhluboka se nadechla. „Jsem bohatá. Mám hodně peněz." Jack vypadal nechápavě a Gabbie pokračovala: „Pamatuješ, jak jsme si poprvé vyjeli na koních a já ti říkala, že bohatství Larkerů stojí za to. Je to strašně moc peněz. Když babička Larkerová zemřela, všechno připadlo mně. Vyloučila mou matku z dědictví. Až na to, co darovala charitativním organizacím a Arizonské státní univerzitě, patří všechno mně. Spravuje to jeden takový směšný trust; když požádám o částku, která přesahuje dohodnutou rentu, musí to schválit jeho správce. Ale stejně mi dá vždycky, co chci. Správce ale bude rozhodovat jenom do té doby, než se vdám nebo než mi bude dvacet pět let. Pak můžu používat vše bez jakéhokoli omezení. Myslím, že bychom to nedokázali všechno utratit, i kdybychom chtěli, Jacku."

Jack byl ohromen. „Ty si děláš legraci."

„Ne. V den naší svatby budeme mít peníze. Několik miliónů, příteli." Jack hvízdal a pak se zašklebil. „Vždycky jsem si přál oženit se s bohatou dívkou." Gabbie mu posměšek vrátila. „Tak se oženiš. Přežiješ to, když budu nějaký čas platit účty já?"

Přikývl. „Myslím, že ano. Ale i kdyby to psaní vyšlo, i tak chci získat doktorát a na částečný úvazek učit, ano?"

„Dobře. Ale z toho si teď nemusíme dělat hlavu." Objala ho a políbila. „Tak to pojďme říct ostatním a pak půjdeme někam, kde budeme sami."

„Aggie je na víkend v New Yorku. V jejím domě nikdo není." Podíval se jí dlouze do očí. „Jsi si jistá?"

„Hodně jistá," odpověděla se zářícíma očima.

Vrátili se do domu a oznámili, že se chtějí vzít. Glorie slzela a Filip otevřel láhev vychlazeného šampaňského. Zavolali to příbuzným a přátelům. Tommy Raymond trval na tom, že s nim musí všichni vyrazit na večeři, ještě než se vydá do divočiny v Erie. Jackovi a Gabbie se nakonec podařilo nepozorovaně vytratit. Gabbie si vzala otcovo auto a odjeli s Jackem do Aggieina domu.

5 -----

Glorii probudil hlasitý povyk. Ještě rozespalá a trochu zmatená chvíli naslouchala, než pochopila, co je původem toho hluku. Někde dole štěkal Smolík a noc plnily tázavé hlasy dětí. Pohlédla na světelný ciferník budíku a Filip už mezitím seskakoval z postele. Bylo deset minut po třetí ráno.

„Co to k čertu je?" ptal se Filip.

„Buď opatrný," nabádala manžela, který si na sebe navlékal župan. Bylo to neuvěřitelné, ale Glorie si právě v této chvíli uvědomila, jak groteskně někdy funguje lidská mysl. Filip se bude možná muset dole utkat s nějakým lupičem, ale dává si práci s oblékáním, aby při tom nebyl nahý. Kalhoty jeho pyžama byly v důsledku náruživé noci zmuchlány někde v rohu postele.

Filip na chvíli zaváhal. „A co máme v takové situaci udělat? Zavolat policii?"

„Nepamatuji se. Prý dělat hluk nebo něco na ten způsob. Myslím, že je máme zastrašit."

„Nechci vyděsit děti. Sean a Patrik budou chtít toho chlapa chytit a držet ho, dokud se neobjeví šerifovi muži."

Od schodiště se ozvala dutá rána. Smolík vytrvale štěkal. Glorie sebou při tom zvuku trhla. „Tak přece už něco udělej."

„Jdu se tam podívat, ty zavolej policii."

Glorie už vytáčela číslo a Filip se začal opatrně plížit chodbou. Když šel kolem Gabbieina pokoje, viděl, že je dcera vzhůru a stojí s úzkostným výrazem ve dveřích. „Zůstaň tady, holčičko," nařídil, když ji míjel. Z jejího vyděšeného pohledu se dalo vyčíst, že má o otce velký strach. Také chlapci byli před svými dveřmi a Patrik byl dokonce vyzbrojen baseballovou pálkou. Filip si ji od něj vzal. Mohla by dobře posloužit jako hůl na toho lotra. Nahlas řekl: „Vezmu si to. Vy dva hlídejte schody." Patrik se nadechl k ostrému protestu, ale otec ho zaskočil, když řekl: „Postarejte se o ženy." To ovšem celou situaci měnilo. Sean s Patrikem se teď rozhodně postavili u horního schodu, jako zápasníci založili ruce na prsou a zaujali výhružné postoj, kterými dávali jasně najevo, že kolem nich neprojde ani myš.

Filip postupoval pomalu dolů po schodech a naslouchal. Žádný z těch zvuků nenasvědčoval, že by tady někde

nabližku byl lupič. Jediné, co teď bylo slyšet, bylo Smolíkovy štěkání. Filip svíral pátku, kterou držel jako hůl. Byl připraven zaútočit a udeřit. Připadal si trochu směšně, ale i toto sportovní náčiní sloužící nyní jako prapodivná zbraň mu dodávalo pocit větší sebedůvěry.

Teď uslyšel vrčení a zavřeštění, po němž následovalo těžké zuchnutí. Filip přitom leknutím nadskočil. Smolík začal okamžitě znovu štekat a tentokrát to znělo zuřivěji než předtím. Labrador stál před dveřmi do suterénu a štěkotem a kňučením se domáhal vstupu. Ty zvuky i údery, které prozrazovaly, že se v domě něco děje, přicházely zespodu. Dělal to dojem, že se někdo vloupal do suterénu a teď tam vzteky kope do věci kolem dokola. A pak následovalo zavřeštění, které bezpochyby vydávala kočka. Filip se sebevědomě pousmál a pokračoval ke dveřím do suterénu. Hemingway tam zřejmě vyrušil nějakého vetřelce ze svého příbuzenstva a důrazně si s ním vyřizuje účty v rámci zákona ochrany kočičího území a práva na průchod. Ozvalo se další zaječení, ale bylo zoufalé a hraničilo se smrtelným děsem; po něm následovala další rána. Filip prudce otevřel dveře do suterénu. Vypadalo to, že tam odshora jeho anabázi sledují všichni čtyři jeho věrní, protože se na něj vzápětí hrnuly dotazy, cože tam dole je?

Smolík se protáhl škvírou, hned, jak to bylo možné. Vyrazil okamžitě dolů po schodech a zuřivě štěkal. Filip prudce rozsvítil a sevřel pevně pátku. Jestli to není nějaká zaběhnutá kočka, jak si myslel, Hemingway bude možná potřebovat pomoc. Filip si matně vzpomněl, jak Gabbie a Jack něco říkali o mývalovi terorizujícím celý kraj. Spěchal za psem po schodech dolů.

Něco černého, mrštného a mnohem většího než kocour vyskočilo z jedné hranicky knih do okna suterénu, které bylo vysoko nad podlahou, a zmizelo venku. Bylo to tak rychlé, že Filip neměl čas si to prohlédnout. Smolík se hnál za ním a škrábal se přes zhroutený sloupek knížek na stůl pod oknem. Dál už to pro něj bylo neschůdné. Zůstal opřen na zadních nohou a zuřivým štěkotem na okno nadával uprchlíkovi, ať to byl kdokoli. Filip na něj křikl: „Smolíku! Mlč, ty hrdino! Jdi dolů!”

Pes ještě jednou štěkl, pak nechal povyku a seskočil z ponku se vzdorným frknutím. Filip se rozhlížel kolem sebe a zavolal: „Hemingwayi?”

Odpovědělo mu slabounké a žalostné mňoukání, které vycházelo zpod vratce nakloněné police na knihy. Po podlaze byly roztroušeny desítky knížek, prkno jedné z polic bylo shozeno dolů a teď leželo napříč přes tři truhly. Pod tím zmatkem musel být někde zahrabán kocour. „Hemigwayi?” zavolal Filip znovu tiše a napřáhl ruku. Dotkl se něčeho vlhkého a teplého; ozvalo se bolestivé zaječení a kočka Filipa sekla vytaženými drápkami přes hřbet ruky. Filip ucukl a zaklel. Ještě nikdy se nestalo, že by Hemingway někoho z rodiny poškrábal. Odtlačil nakloněnou polici a pod ni spatřil ve světle sporého světla žárovky svého Hemingwaye.

„Ach, Bože,” zašeptal. Kocour ležel na vrcholku hromádky zakrvácených časopisů a knih a břicho měl rozpárané od krku po zadní nohy. Pod ním ležela vyhrzenutá a nekonečně dlouhá střeva. Glorie zatím došla k vrchnímu schodu do suterénu. „Filipe?” řekla tázavě.

„Nechod sem!” řekl Filip. Kocour na něj hleděl. Jeho výraz byl ztělesněním úpěnlivé prosby o pomoc. Vyplázl růžový jazýček, olizoval si nos a zdálo se, že neví přesně, kde je. Navzdory tomu, jak byl zubožený, to vypadalo, že největší starost mu dělá, v jak nedůstojném stavu byl nalezen. Pokusil se zamňoukat, ale byla to jen přiškrčená a žalostně slabá napodobenina jeho obvyklého hlasu. Kocourkova hlava pomalu klesala na stranu, padala, až se dotkla knihy v zelené vazbě. Pak se v podivném úhlu svezla ještě víc a zastavila se. Jeho skelné oči upřené na Filipa už nic neviděly. Hemingway byl mrtev.

Glorie nedbala na Filipův zákaz a sešla dolů. Na posledním schodu se zastavila a rozhlížela se po té spoušti. Chvilí vypadala, že si není jistá, co to vlastně vidí. A pak tiše řekla: „Krucinál.”

„Něco se dostalo dovnitř a Hemingway se to snažil zahnat. Nevím, co to bylo, ale... rozpáralo mu to břicho,” řekl tiše Filip.

U dveří se objevila dvojčata a Glorie se k nim otočila. „Vy dva, zůstaňte venku!” Její tón byl nepřehlédnutelně bezpodmínečný. Chlapci věděli, že nemá cenu pokoušet se ho obejít. Poodstoupili ode dveří. K odpočívadlu teď doběhla Gabbie.

„Co se stalo?” zeptala se.

„Dovnitř se dostalo něco velkého a... zabilo to Emieho,” odpověděla Glorie.

Gabbie měla slzy na krajíčku. „Ach, ne,” řekla něžně. „Chudák Emie. Co to bylo? Někák jiná kočka?”

„Ne,” řekl Filip. „To, co jsem viděl, bylo na kočku moc velké. Možná lasice nebo liška nebo něco podobného. Neměl jsem čas si to prohlédnout. Bylo to hodně rychlé. Vypadalo to jako nějaký velký černý kocour. Možná to byl ten mýval, o kterém Jack říkal klukům. V každém případě to bylo velké.”

Chlapci naslouchali na chodbě a tiše si vyměnili pohledy. Teď věděli. Kývli na sebe a aniž museli cokoli vyslovit, sdělili jeden druhému: Zloduch.

Gabbie sešla dolů zrovna, když Filip starými novinami zakrýval Hemingwayovo tělo. „Kristepane, tolik krve,” řekla. Rozhlédla se po rozházené místnosti. „A jak strhli ty police?”

Filip se na ně podíval a pokrčil rameny: „Asi na nich seděl Hemingway, když ho ten druhý napadl.”

„Nevěřím, že by tohle mohla shodit kočka,” řekla Gabbie a stále se nevěřičně rozhlížela. „Strávili jsme nad tím rovnáním s Jackem celý den.” Nevyslovila, co už měla na jazyku. Totiž stížnost, že teď to budou muset udělat ještě jednou.

Hemingway byl otcův kocourek a Gabbie věděla, že i když otec vypadal navenek klidně, ve skutečnosti byl velmi zarmoucen.

„My Emieho pohřbíme,” rozhodl Sean.

„K jabloním,” dodal Patrik.

Glorie řekla: „Tak dobře, ale až ráno. A musí to být brzo, zítra máte školu. A teď zpátky do postele.” Glorie zvedla oči v sloup, protože si na něco vzpomněla. „Ach, Bože! Musím zavolat policii a říct jim, že to byla jen kočičí rvačka. Už sem

asi poslali auto."

Šla s dvojčaty nahoru a vyprovodila je zpět do pokoje. Gabbie zůstala s Filipem. „Podívej na tohle," řekla udiveně. Filip popošel k dceři, která zírala na něco, co bylo předtím schované za krabici s knihami, takže si toho dosud nikdo nevšiml. „To jsou nějaké dveře."

Gabbie nechápala. „Ale proč před nimi byly vyrovnané police?" ptala se. Vylezla nahoru na truhlici a předklonila se, aby dosáhla na zeď. Podařilo se jí to, dosáhla až na kliku a pokusila se dveře otevřít. „Je to zamknuté."

Filip řekl: „Možná to otevřeme tím klíčem, co našel Marek. Zkusíme to zítra."

Gabbie tušila další záhadu a řekla vzrušeně: „Tak pro něj zajdi a zkusíme to hned."

„Než ty dveře otevřeme, budeme muset stejně nejdřív odklidit všechno to svinstvo tady." Filip se rozhlížel kolem sebe. Panoval tam takový zmatek, že nebyl schopný rozhodnout, do čeho se pustit dřív. „Je to tady hrozné. Myslím, že bychom neměli začít nic odsouvat, dokud tady neuklidíme."

Gabbie se k němu otočila. „Dobře, ale kdybychom ten klíč aspoň zkusili v zámku, věděli bychom, jestli má cenu s tím vším hýbat nebo ne," trvala na svém.

Tenhle argument Filip musel uznat. Šel nahoru a vyhledal klíč v zásuvce, kam ho předtím dala Glorie. Když se vracel dolů, Glorie právě domluvila s policií a pokládala telefonní sluchátko. Zeptala se: „Co se děje?"

Přidala se k Filipovi, který jí vše vysvětloval cestou do suterénu. Filip podal klíč Gabbie, která se nepohnula z místa, kam se předtím vyšplhala. Znovu se natáhla a vsunula klíč do zámku. Otočila jím a zámek povolil. „Pasuje sem!" zvolal nadšeně. Dvířka se o pár centimetrů pootevřela a Gabbie řekla: „Ale nic nevidím."

„Tak, a teď už pojď. Prohlídněš si to zítra. Můžete to s Jackem zkoumat celý den, když se vám bude chtít. Teď uklidíme ten nepořádek a zpátky do postele," vyzvala Glorie.

Gabbie mrštně seskočila z truhly na podlahu. „Tak dobře. Ale umírám zvědavostí. Co tam může být?"

„Asi další haraburdí," zabručel Filip, který něžně přihladil noviny kolem Hemingwaye.

Gabbie a Glorie se vydaly nahoru po schodech a nechaly Filipa s kocourkem o samotě. Filip si nevšiml, že se mu na prsty lepilo vlhké měkké tělo, a přenesl kočku do prázdné lepenkové krabice. Když ukládal zakrvavenou hmotu do krabice, řekl: „Stejně jako Papá. Myslel sis, že dokážeš cokoli a že přemůžeš všechno na světě, že jo? No a vidíš, ty hlupáku, nakonec jsi skončil takhle." Filip vzdychl a nebránil se slzám, které mu stoupaly do očí. „Byls mnoho let můj dobrý společník, Hemingwayi." Ještě jednou vzdychl a nechal krabici u dveří na horním odpočívadle schodů, aby mohli chlapi druhý den ráno kocoura pohřbít. Bez dalšího slova si otřel slzy a zhasl.

Venku se u okna vedoucího do suterénu krčil Zloduch. Sledoval, jak zhaslo světlo a dům ztemněl. Zlovolně a přiškrceně se zasmál a odplížil se pryč. Věděl, že pán bude spokojen. Litoval pouze jediného - nepodařilo se mu umučit tu kočku podle svého, protože přišel ten muž.

Honil kocoura kolem suterénu, protože to potřeboval zařídit tak, aby ti lidé konečně našli zámek. Dostal přitom chuť trochu si užít. Radoval se, když kočce rozpáral břicho a vytáhl z něj teplá střeva. Jenomže se musel vytrátit předčasně, ještě když byla ta kočka naživu. Nebylo mu dopřáno prodloužit její muka o pár minut déle. Cítil se podveden a ošizen. Možná tedy jindy. Možná mu pán dovolí pohrát si s jedním z těch chlapců, pomyslel si slastně. S touto představou se rozběhl a pelášil pryč do tmy.

6 -----

Jack uchopil polici, zvedl ji najedno straně a kolem druhé ji jako kolem osy otočil. Položil ji zpět na zem s hlasitou nadávkou, protože to nebylo vůbec snadné a protože ještě nebyl úplně v pořádku. Protáhl si bolavé rameno. Za dva týdny, které uplynuly od zákroku na pohotovosti, se rána dvakrát znovu zanítla. Doktor Latham ji musel znovu otevřít a dát Jackovi novou dávku antibiotik. Teď se konečně zdálo, že je vše pod kontrolou, ale rameno bylo pořád citlivé. Ještě než stála police znovu na betonové podlaze, Gabbie otevřela dveře.

Sklopila k zemi reflektor svítilny, kterou si přinesla, a rozsvítla ji. Vešla dovnitř, ale zarazila se. „Jacku," řekla nejistě.

„Co?" optal se, překročil nepořádek na podlaze a šel za ní.

„Dojdi pro tátu."

Jack se podíval na objevená dvířka a kývl. Vyběhl schody a za chvíli stál vedle Gabbie i Filip. Díval se za světelným paprskem baterky, kterým Gabbie kroužila malou místností.

Byla vyhloubena v zemi vedle domu, takže o její existenci nemohl vědět nikdo, kdo se řídil půdorysem stavby. Strop tu byl vyztužený a nehrozilo, že by se propadl a někdo tak náhodou skryš objevil. Na pravé stěně byly zatlučeny hřeby a na nich visely nějaké zatuchlé hábity. Až najeden červený byly všechny ostatní bílé. Když na ně postupně dopadal světelný kužel, jiskřily a dalo se soudit, že jsou z hedvábí.

Při pohledu na šaty Filip vydechl: „Cože? Copak Kessler patřil ke Ku-klux-klanu?"

„To snad ne," řekl Jack, zatímco Gabbie světelným kuželem nepřestávala prozkoumávat místnost. Na protější stěně byly police s knihami a pečlivě urovnanými a srolovanými svitky. Vzadu stál dřevěný stůl, na němž byl legračně vyhlížející pultík a na něm velká kniha. Po stranách stály svíce. Na zdi za stolem visela tapisérie s loveckou scénou. Výjev byl vyveden v renesančním stylu. Byla na něm skupinka jezdců vyjíždějících z lesa. Všichni na sobě měli podivné brnění. Napravo od nich byl kroužek půvabných žen v bílém, které tančily před trůnem. Na něm seděla nádherná královna. V pravém okraji tapisérie byl nějaký erotický výjev - členové královniny družiny svlékali šaty a navzájem se objímali. Ti úplně vpravo se oddávali sexuálním hrátkám v párech i ve skupinách. V levé části bylo vidět úlovky jezdců zavěšené na stromech jako trofeje. Gabbie se sevřelo hrdlo, protože si všimla, že některé z nich byli lidé. Se starobylostí věci, které byly v místnosti, kontrastoval kufík, zasunutý pod stolem. Vypadal docela modeme. Jako pokladna, v níž by mohl uchovávat peníze jakýkoli bankéř. Byl kovový a měl dvě zásuvky.

„A co je tohle?“ řekla Gabbie a ukázal na něj.
„Nevím,“ řekl Filip tiše. „Měli bychom raději zavolat Marka.“

7

Marek s Garym přijeli za čtvrt hodiny. Filip, Jack i Gabbie na ně ohromeně hleděli. Marek vypadal, jako by týden nespál. Zdravou barvu neměl ani Gary, který podle všeho zápasil s chřipkou. Bylo zjevné, že oba muži celý ten čas, co se zde neukázali, tvrdě pracovali. A bylo patrné, že prožívali řádný stres. Marek byl vzrušen hned, jakmile do nově objevené místnosti nahlédl. „Dotkli jste se něčeho?“ zeptal se.

„Ne, prostě tady stojíme v posvátné účtě, a hledíme na to,“ odpověděl Filip.

„Výborně.“ Marek přelétl pohledem krvavou zmrzlou rozházených knih a časopisů vedle police a zeptal se: „A co je tohle?“

Filip odpověděl: „Něco tady minulou noc napadlo Hemingwaye.“ Protože Marek a Gary vypadali, že nerozumí, dodal: „Naši kočku.“

Marek řekl: „Zabíjelo ji to?“

„Spíš vykuchalo. Chlapci Hemingwaye pohřbili hned ráno, než je Glorie odvezla do školy.“

Marek s Garym se na sebe podívali a Marek se optal: „Bylo tady pak cítit nějakou kořeněnou vůni?“

Filip řekl: „Ne, ničeho jsem si nevšiml. Proč?“

Marek si klekl, aby nepořádek prozkoumal zblízka. Za chvíli vstal a potřásl hlavou, jako by chtěl dát najevo, že ta otázka nebyla důležitá. Na vysvětlenou k tomu dodal: „Jenom, že lišky a jiná divoká zvířata dost silně páchnou. Je mi vašeho kocoura líto, Filipe.“

Zdálo se, že Filip se už s Hemingwayovou smrtí smířil. „To je v pořádku. Byl to pořádný hlupák, když si s tím začínal. Vždycky se pouštěl se do takových bitek a bylo jasné, že jednou na to doplatí.“

Marek kývnul směrem k podzemnímu pokoji. „Kdo všechno tohle viděl?“

„Jenom my. Glorie odvezla děti a zůstala ve městě, aby nakoupila. Asi za hodinu by se měla vrátit,“ řekl Filip.

Marek prohlásil: „Chtěl bych, aby se o tom nedozvěděl nikdo cizí.“

„Proč?“ optal se Filip.

Marek si povzdychl. „Filipe, zatím si nejsem jist, co se přesně děje.“ Na chvíli se zarazil a něco si promýšlel. „Všechno tohle,“ řekl a mávl rukou směrem k místnosti, „má něco společného se záhadou okolo Kesslera. A možná ještě s dalšími podivnými věcmi. V každém případě si myslím, že pokud to nebude nezbytně nutné, není třeba o tom komukoli dalšímu říkat. Samozřejmě o tom řekneme Glorii, ale bylo by výborné, kdyby se podařilo nezatahovat do toho chlapce. Nebo je aspoň přesvědčit, aby o tom nevyprávěl ve škole...“

„Řekneme jim jenom, že jste našli něco tajného. Známe své kluky. Hrozně by otravovali, kdybychom se je snažili držet stranou. Když je zasvětime, budou mlčet - aspoň nějakou dobu,“ odpověděl Filip.

Marek dost nerad souhlasil. Víc udělat nemohl, tohle byl Filipův dům a majetek. Marek se rozhodl neztrácet čas dohadováním, jestli mají chlapci spatřit tajnou místnost nebo ne. Otočil se ke Garymu a podal mu klíče od auta. „Přivez velký magnetofon, několik prázdných kazet, oba fotoaparáty a hodně bloků. Pak začneme.“ Když byl Gary na schodech, zavolal za ním Marek: „A hoď do kufru taky pytel, prosím tě.“ Filipa požádal: „Mohl bys přinést lampu a přitáhnout sem prodlužovák?“

Filip pospíchal nahoru a vrátil se s lampou z obývacího pokoje a dlouhým prodlužovacím kabelem, který odpojíl ve své pracovně. Marek sundal z lampy stínítko a zapojil šňůru do objímky Filipova kabelu, jehož druhý konec Filip zapnul do zásuvky v suterénu. Místnost osvítilo ostré bílé světlo žárovky.

Marek vyndal malý diktafon, který měl v kapse, a zapnul ho. „Jsem Marek Blackman. Je dvanáctého září. Stojím v suterénu domu Filipa Hastingsa na Frazerově cestě číslo sedmdesát šest. Vede sem silnice číslo šest, jsme v okrese Williama Pitta ve státě New York. Místní lidé tomuto domu říkají dům starého Kesslera nebo taky pahorek Krále duchů. Zaznamenávám zde, co jsme našli v podzemní skryté místnosti v...“

Vypnul nahrávač. „Kdy jste to našli?“

„Dnes ráno asi ve čtvrt na čtyři,“ odpověděla Gabbie.

Gary se vrátil s věcmi, o něž Marek požádal, a začal fotografovat.

Marek opět zapnul diktafon a pokračoval: „...dnes ráno ve tři patnáct. Místnost měří přibližně deset metrů do hloubky a na šířku má tak pět metrů. Vysoká je něco přes tři metry. Změříme to přesně.“ Když hovořil, vyndal Gary z pytle zednický metr. „Místnost byla vyhloubena u východní strany domu tak, že ji ani při pečlivé prohlídce nebylo možné vytušit zvenčí. Strop je přepažen zdvojenými trámy a příčnými podpěrami, které zabraňují zborcení. Na první pohled není patrné, z čeho jsou stěny. Zhruba po třiceti centimetrech od sebe je na pravé stěně zatlučeno osm háků. Na každém visí šaty. Jsou bílé až na ty, které visí nejdál od vchodu. Ty jsou červené. Vypadají, že jsou z hedvábí nebo ze saténu. U levé stěny jsou police na knihy a zabírají prostor od podlahy ke stropu...“ Marek pokračoval v popisu místnosti a detailně zaznamenával vše, co viděl. Když došel k pultu, řekl: „Zdá se, že svíce jsou z obyčejného vosku, ale taky mohou být z méně obvyklého materiálu. Provedeme rozbor. Stojany pod nimi jsou zřejmě ze zlata. A...“

„Zlato!“ vyhrkla Gabbie a Jack na ni sykl, aby mlčela. Všichni byli Markovým počínáním fascinováni.

„...stůl vypadá, že je z jasanu nebo něčeho podobného, možná z olivového dřeva.“ Prohlédl si stůl zezdola, ale ničeho se přitom nedotýkal. „Řemeslně to odpovídá typické práci dílen tohoto kraje z devatenáctého století. Jenom jako spekulace:“

Mohl by pocházet z Kesslerovy továrny nebo ho Kessler vyrobil dokonce osobně. Kniha na něm je otevřená. Stránky jsou třicet sedm centimetrů na výšku a dvacet dva na šířku. Napsaná je... německy, gotickým písmem, v dialektu, který

neznám. Možná ve staré nebo středověké horní němčině." Popsal některé atributy písma a nakonec řekl: „Je to zřejmě kopie nějakého staršího textu, protože nevypadá, že je starší než sto let." Pak se zaměřil na tapisérii a na chvíli nahrávač vypnul.

Podíval se na Filipa a Jacka a požádal: „Nemohli byste sem dostat víc světla?"

Filip řekl: „Můžeme přinést ještě jednu lampu a rozdvojku do zásuvky."

„Ve stáji je pracovní lampy, co se zavěšuje na kapotu, když se spravuje auto," dodala Gabbie.

„Doneste je, prosím vás," žádal Marek.

„Já dojdou do stáje," řekl Jack a znovu s Filipem odešli nahoru. „Gabbie, kdyby ti to moc nevadilo, možná bys mohla schrstit pár sendvičů. Nebo, jestli chceš, mohl bych přispět na hamburgery. Asi se tady nějakou dobu zdržíme."

„Můžu nakrátet plátky masa z krůty. Měli jsme ji včera k večeři. A udělám taky džbán limonády." Gabbie se podívala na hodinky. „Naobědváme se tak za dvě hodiny, ano?"

„Výborně." Marek si svlékl manšestrové sako a nedbale je odhodil na zaprášenou truhlici. Dal se znovu do práce; detailně popisoval scény na gobelínu a potom otevřel horní zásuvku kufříku na peníze. „Schránka je kovová a myslím, že není starší než tak dvacet let. Uvnitř horního šuplíku jsou pravděpodobně dopisy a další dokumenty." Zavřel horní zásuvku, otevřel spodní a v ní objevil totéž. „Zdá se, že v tom kufříku může být tak dvě stě až tři sta různých dokumentů." Vypnul nahrávač. Gary sáhl do pytle, vyndal lepicí pásku a černý fix, který podal Markovi. „Teď začneme všechno sepisovat," vysvětlil Gabbie.

„To je úžasné," řekla dívka s netajeným obdivem v očích.

Marek se usmál: „Počkejme si, co budeš říkat za šest hodin, až uvidíš, že jsme pořád tady." Gary utrhl kus pásky a podal ji Markovi. Ten na něj napsal velkou jedničku a nalepil na nejvyšší polici s knihami nalevo pod srolovaný pergamen. Pokračoval, dokud se Jack a Filip nevrátili a nenainstalovali další světla. Pak udělal polaroidem několik fotografií a zjistil si přesnou expozici. Nastavil patřičné hodnoty, vzal Nikon a začal fotografovat systematicky všechny předměty v místnosti. Gabbie, Jack a Filip se uvelebili, aby ho mohli pozorovat.

8 -----

Uplynuly tři hodiny a Marek byl stále v plné práci. Filip se mezitím už vrátil ke svému psaní. Dělal konečné úpravy rukopisu, poslední korekturu předtím, než dá vydavatel román do tisku. Když se vrátila Glorie, ukázali jí nový objev. Chvilku Marka s Garym pozorovala a pak, když přišla dvojčata ze školy, zmizela nahoře. Ukázalo se, že udržet chlapce v patřičné vzdálenosti od suterénu, bylo snadné. Pozorovali chvíli Marka, jak povídal něco do mikrofonu, jak sundal z police pergamen, rozbalil ho a jak ho vyfotografoval. Bylo to nudné a stačilo to, aby hoši o tenhle podnik ztratili zájem. Nebyl to žádný Indiana Jones a chrám zkázy. Slíbili, že o místnosti nikomu neřeknou; bylo jim to jedno, protože stejně věděli, že by to na žádného z jejich kamarádů neudělalo žádný velký dojem.

Gabbie a Jack zůstali a vše se zájmem pozorovali. Gabbie od přírody nedokázala sedět moc dlouho v nečinnosti, ale Markovo počínání ji fascinovalo. Jack byl taky zvědavý; jako student literatury nevěděl o práci v terénu vůbec nic; bylo poučné sledovat, jak Marek pečlivě a jasně označoval a registroval všechny předměty. Pak už nic nemohlo být přemístěno na špatné místo nebo ztraceno. Protože Marek hovořil bez přestání do diktafonu, bylo zaznamenáno přesné pořadí předmětů, jež Gary důsledně fotografoval.

Marek už nahrál dvě devadesátiminutové pásky a byl teprve tak ve třetině. Vypnul záznamník, zastavil se a nahlas zasténal. „Tahle kolena jsou už na tak dlouhém klečení na betonu moc stará." Zamířil k východu, ale nechal rozsvícená světla. „Je čas dát si přestávku," rozhodl.

Vyšel nahoru, kde byla připravena hromádka obložených chlebů. Byly tu už v poledne, ale nikdo se ty dva dole neodvážil vytrhnout z práce. Teď byly tři hodiny pryč. Gabbie sundala z chlebiček voskovaný papír, kterým byly zakryty, aby neokoraly, nandala je na talíře a podávala kolem stolu. Jack vyndal z lednice džbán s limonádou. Glorie a Filip uslyšeli šramot v kuchyni a připojili se.

„Tak co, už jsi přišel na to, co to je?" zeptal se Filip.

„Ani z poloviny. Je to neuvěřitelný materiál," odpověděl Marek.

Gary souhlasně přikývl. „Ty svitky jsou v řečtině, ve staré horní němčině, ruštině, amharštině a některé v latině a hebrejštině... Pár jich je napsáno v jazycích, které nedokážu identifikovat. Budu se muset podívat do knih, myslím, že jich tam bude několik i v písmu pahlaví."

„Co to je pahlaví?" optala se Gabbie.

Gary na ni pohlédl a řekl: „Středověká perština, dnes už je to mrtvý jazyk."

Jack a Gabbie na sebe pohlédli. „Perština?" optal se nevěřicně Jack. „A co má Kessler společného s pergameny napsanými v perštině a všech těch ostatních jazycích?"

Marek pokrčil rameny, protože odpověď neznal. Podíval se na Garyho. „Dokázal bys to přeložit?"

Gary odpověděl s pusou plnou právě ukousnutého sendviče: „Něco ano. Moje praktické znalosti lingvistiky jsou už trochu zaprášené. Poradil bych si spíš se staroslověninou nebo starou pruštinou, možná taky s ruštinou, němčinou a latinou. Ale pahlaví...? Indoiránské jazyky nikdy nebyly moje silná stránka. Na pahlaví jsem narazil jenom jednou nebo dvakrát. Mohou si obstarat nějaké učebnice a pokusit se, ale je to na mě už trochu moc východní záležitost."

Pokýval hlavou. „Ale vím o někom z Washingtonu, kdo by to dokázal přeložit hravě. Mohli bychom udělat fotokopie těch svitků, poslat mu to expres a za pár dní budeme mít odpověď tady."

Marek zavrtěl odmítavě hlavou. „Nejdřív se podívej, co bys dokázal sám. Toho tvého přítele můžeme povolat, až to bude opravdu nutné."

„A co ty šaty a všechno ostatní?" zeptala se Glorie. „Něco mě sice napadá, ale dokud nepřeložíme aspoň některé z těch

knih a svitků, nehodlám o tom mluvit. Já přečtu všechno, co je německy a ostatní nechám Garymu. Se slovníkem si pomalu poradím i se starou a středověkou horní němčinou. A přeložím i ty které budou ve francouzštině nebo vlámské. Bude to chvíli trvat, ale myslím, že jsme právě našli to, po čem jsem pátral dva roky. Ať se stalo v Německu na začátku dvacátého století cokoli, Kessler a jeho společníci se toho účastnili a..." Marek se odmlčel a zamyslel se. Zdálo se, že navzdory tomu, že navenek vypadal klidný, byl ve skutečnosti pořádně rozrušen. Nakonec dodal: „Něco se jim prostě vymklo z rukou. A nebyla to asi žádná maličkost. Kessler i jeho přátelé proto museli uprchnout. Je v tom něco tak... fantastického, že si to zatím nedokážu ani představit."

„A není to něco nebezpečného?" ptala se znepokojená Glorie, která očividně myslela na chlapce.

Marek chvíli přemýšlel a pak řekl: „Možná ano, ale zatím nemyslím. V každém případě jsme v bezpečí, dokud o tom, co jsem tady našli, nebudeme nikde povídat."

„Marku," odvětila Glorie, „mně se to nelíbí. Řekni mi, co se to tady vlastně děje."

Marek pohlédl na Garyho a mladší společník pokrčil rameny. Marek chvíli tiše žvýkal sousto a pak prohlásil: „Opravdu nevím. Už jsem vám něco z toho říkal. Myslím o Kesslerově činnosti a jeho lidí v Německu a o všech těch divných věcech, které se tam v tu dobu děly. Možná... je v tom všem nějaký záměr. Proto o tom nechci moc mluvit. Musíme počkat, až tady skončí. Pak budu vědět víc."

„A jak dlouho to bude trvat?" optal se Filip.

„Zatím jsme dokončili jenom základní soupis. Musíme nahrát asi deset dokumentů. Pak otevřít tu schránku a spočítat dopisy. Potom začnu překládat vše, co je německé a francouzské." Marek se zašklebil a dodal: „A Gary si začne lámat hlavu s pahlaví a tím ostatním."

Gary řekl: „Začnu s něčím míň exotickým a k té perštině se snad nějak prokoušu taky. Musím jet domů a najít své staré lingvistické poznámky. Doufám, že si vzpomenu, kam jsem je dal."

„Většina tvých školních textů je na úplně dolní polici za mým psacím stolem," řekl Marek.

Gary kývl, dojedl sendvič a řekl: „Jedu pro ně."

„Dobře," odpověděl Marek. „Jestli by to nevadilo, mohli by mi pomoci Gabbie a Jack," obrátil se Marek na mladíka a dívku.

„Ne, nevadilo," řekla Gabbie.

„Jasně," přitakal Jack. Oba zjevně potěšilo, že se s nimi počítá. Marek taky dojedl, dopil zbytek limonády ze své sklenice a vyzval je: „Tak jdeme na to." Všiml si starostlivého Glorieho výrazu. Napřáhl k ní ruku a popleskal ji po rameni. Podíval se jí do očí a řekl: „Není na tom nic nebezpečného, Glorie."

Zpřítomnil mu pohled oplátla a přikývla. Pak se sklonila, aby uklidila stůl; Filip se vrátil do pracovny a Gabbie s Jackem zamířili do suterénu.

Když Marek odešel z kuchyně, nebyl si jist, zda ho Glorie neprokoukla. Protože mu nezbylo nic jiného, než jí zalhat.

9 -----

Jako poslední ležel na polici světlý srolovaný pergamen. Jack a Gabbie ho přidržovali rozbalený a Marek ho fotografoval. Na záznamník pak sdělil: „Dokument číslo sto třicet šest: jedna stránka, zřejmě pergamentu, její rozměry jsou...", Gabbie vzala metr a spolu s Jackem rychle přeměřili plochu a udali Markovi čísla, „...šedesát krát sedmdesát pět centimetrů." Marek si klekl, aby si pergamen lépe prohlédl. „Není zde nic napsáno. Sedm neuspořádaných čar umístěných podél okraje napravo, odkud byla pořízena fotografie. Jedna čára svírající se spodní částí úhel šedesáti stupňů vede dolů... měří asi sedmnáct centimetrů, pak se stáčí ve zhruba dvě stě padesáti stupních k původnímu úhlu a pokračuje asi třicet centimetrů. Tato čára končí kruhem o průměru jeden centimetr. V horním levém rohu jsou tři značky. Linie pokračuje ve spirále od středového kroužku k většímu...", Marek počítal, „...obtáčí se devětkrát proti směru hodinových ručiček a pak končí. Obsah tohoto dokumentu je nejasný."

Marek řekl Jackovi a Gabbie, aby pergamen stočili a pak prohlásil: „Tak a je to. A teď se můžeme pustit do překládání." Usmál se, protože byl nálezem i prací viditelně spokojen. „Než se Gary vrátí, trochu si odpočineme."

Když seděli v kuchyni u kávy, řekl: „Myslím, že tu máme odpověď na to, co jsme hledali. Cítím, že je někde blízko, na dosah." Zdálo se, že Marek je opravdu spokojen, ale taky rozrušen.

„Kdy přesně ses začal takovými věcmi zabývat?" zeptala se Gabbie.

Marek se zamyslel. „Asi před deseti lety. Psal jsem tehdy knihu o tajných společenstvích; nakonec mi to nikdy nevyšlo. Nenašel jsem vydavatele, protože tehdy vyšly dva podobné tituly a nikdo je nekupoval. Ale já jsem se tenkrát dostal k nějakému materiálu v Německu, v Münsteru, kde v patnáctém století působila tajná společnost zvaná Féma. Padl jsem na to náhodou. Našel jsem totiž dopisy z roku 1903. Psal je jeden katolický kněz z Ulmu u Stuttgartu.

Adresoval je do Münsteru příteli z dob společných studií v semináři. Dopisy byly zřejmě omylem zařazeny do archivu místní diecéze. Ve skutečnosti ale měly být určité pohřbeny hluboko ve vatikánských sejfech. Byly v nich zmínky o nějakých soudech a narážky na popravy. Obojí se dělo ve farnosti pisatele z Ulmu, který byl těmi událostmi i reakcí církve velmi znepokojen. To byla první známka o podivných událostech na jihu Německa na přelomu století, s níž jsem se setkal.

Byl jsem z toho schopen pochopit asi to, co jsem už předtím vysvětloval Filipovi a Glorii: Tenkrát mezi obyvatelstvem ožily nejruznější pohanské zvyky." Marek se na chvíli odmlčel. „Lidi se vrátili k víře, jejíž kořeny sahaly ke gótské kultuře, a taky k mýtům. Byly mezi nimi i primitivní rituály spojené s uctíváním Bílé bohyně: podobalo se to keltským zvykům známým ze staré Británie. Z toho, co jsem zjistil, vím, že tam na nějaký čas zavládly opravdu hrozné praktiky. Našel jsem poznámky o velice děsivých činech... možná se tenkrát dokonce vrátili k lidským obětem." Následoval další okamžik přemítání. Vypadalo to, že Marek váhá a není si jist, co ještě může prozradit. Nakonec řekl: „Podnítilo to tenkrát

mou zvědavost. Pracoval jsem potom sice několik let na něčem jiném, ale stále jsem měl v podvědomí, že jednou musím přijít na to, co se v Německu před osmdesáti pěti lety dělo." Pak se usmál zřejmě nad další vzpomínkou. „Když jsem před dvěma roky ukončil práci na knize o magii, rozhodl jsem se udělat si dovolenou. Myslím, že tenkrát zapracovalo moje podvědomí, protože nevím proč, ale rozhodl jsem se, že pojedu do Německa. Jel jsem na Oktoberfest do Mnichova a odtud jsem odjel do Ulmu, abych se tam trochu porozhlédl. A měl jsem zase štěstí. Ze záznamů tamní katolické a luteránské církve jsem sice nic nevyčetl, ale v archívech místního tisku jsem našel zmínku o skupině ulmských obchodníků. Stálo tam, že nečekaně a náhle odjeli sem do Států, do Kanady a Afriky. A to mě uvedlo na stopu Kesslera a jeho společníků." Marek pohodil hlavou. „Ať byli namočení do čehokoli, dali si záležet, aby za sebou zahladili veškeré stopy. Ostatní doklady se ztratily za první a druhé světové války. Z těch jednotlivých kusých příběhů, které jsem našel, se nedalo jednoznačně říct ani to, kolik mužů to bylo... ani do čeho se vlastně namočili. Z některých pramenů se dalo soudit, že jich mohlo být až dvacet, další materiály zase naznačovaly, že jenom deset. Měnili si jména a když k tomu dostali příležitost, změnili cestou i národnost.

Šel jsem po stopách tří z nich, ale nikdy to nikam nevedlo. Jednoho jsem ztratil v kanadské Albertě, dalšího v australském Novém Jižním Walesu a třetího v tehdejší německé Východní Africe. A pak jsem se vydal ve stopách Kesslera. Možná, že kdybych si vybral starého Fredricka hned na začátku, mohl jsem tyhle věci objevit už dřív, kdo ví. Ale na tom teď nezáleží." V těch slovech jako by byl skryt další význam a Gabbie se chystala položit novou otázku. Marek ji však předešel a spěšně pokračoval. „Když jsem se vrátil z Německa, strávil jsme několik týdnů v New Yorku, zavolał Garyho, který byl tenkrát v Seattlu, a přestěhovali jsme se do Pittsvillu. Začali jsme tady pátrat po zprávách o Fredricku Kesslerovi a snažili se objevit pravdu. A teď zdá se, že by se to mohlo podařit."

Gary se konečně vrátil; pod paží nesl tři knihy a v druhé ruce tašku s několika dalšími svazky. „No, možná se mi ty svitky rozluštit nepodaří, ale jsem vybaven jako nikdy."

Marek odložil dopitý šálek. „Dobře; tak pojďme na to," řekl.

10 -----

Glorie prostrčila hlavu dveřmi suterénu a řekla: „Marku, Gary! Vy dva, copak hodláte pracovat celou noc?"

Marek vzhlédl od stolu, u něhož seděl s otevřeným blokem a překládal jednu z Kesslerových knih. Podíval se na hodinky. „Už je osm prýč?"

„Ano. Pracujete bez oddechu. My už jsme se navečeřeli." Marek si vzpomněl, že je Glorie vlastně zvala k jídlu už předtím a zeji slíbil, že přijdou. Ale pak pokračoval v práci a zapomněl na to. „Je tady Aggie a už se chystá jet domů. Nemůžete toho nechat a zajít si nahoru něco sníst a vypít?"

Gary pomalu vstal a protahoval si klouby ztuhlé nepohodlným sezením na betonové podlaze. „Jsem pro," řekl.

Za několik minut dali muži do pořádku suterén a dveře od tajného pokoje zamkli.

Filip jim oběma nahoře nalil brandy a Glorie před ně posta-vila talíře s ohřátou večeří. Gary se zeptal: „Kde jsou Gabbie a Jack?"

Filip pokrčil rameny. Odpověděla Aggie: „Předpokládám, že u mě."

Filip usrkl ze své sklenky a řekl: „No tak, umíráme touhou dozvědět se, co jste objevili."

Oba muži si vyměnili pohledy a Marek ještě s plnou pusou brandy odpověděl: „Než se pustím do rozvádění nějakých teorií, potřebuji toho prozkoumat ještě o něco víc."

Glorie ho vzala za ruku a nasměrovala ho k židli. Usadila ho a řekla: „Ale jste mezi přáteli. Nemusíte se bát mluvit, i když se třeba nepotvrdí všechno, co teď řeknete. A jestli se s námi nepodělíte, praštím vás po hlavách tou největší knihou, co tam dole je." Glorie se snažila, aby to znělo jako lehký žert, ale skrýt starost, kterou v ní vzbuzovaly všechny ty taje, plně nedokázala.

Marek se smál a obranným gestem si rukou chránil hlavu. „Dobře, vzdávám se." Úsměv mu ale pomalu mrzl na rtech; chvíli mlčel a konečně řekl: „Nabízí se jedna docela šílená teorie." Pohlédl na Garyho, který vypadal, že souhlasí, aby Marek pokračoval.

„Ale uvědomte si, že možná budeme muset své hypotézy časem poopravit. Napadlo mě, že je to třeba tak, že Kessler byl něco jako my. Možná se taky snažil na něco přijít, třeba to byl taky něco jako historik amatér."

„A pro jistotu schoval tu svou práci v tajném pokoji?" zeptala se posměšně Aggie.

„Podezíravý historik amatér?" navrhl další možnost Gary.

Všichni se začali smát, ale Glorie se nedala odvést a trvala na svém: „Tak jaké jsou ty vaše šílené teorie, chlapci?"

„Zatím se mi podařilo přeložit jenom část jedné knihy - snažíme se dopátrat smyslu, ale nemáme zase až tak vyčerpávající podklady. Zdá se jen, že všechny ty knihy a svitky se váží k určité... tradici," vysvětloval Marek.

„Tradici?" opáčil Filip. „Tomu nerozumím."

„Možná k určitému druhu náboženství, k nějakému kultu. Nezapomínejte, že v době, kdy jsem padl na ten dopis, který tohle všechno odstartoval, zabýval jsem se tajnými společnostmi. Byl-li Kessler a jeho spolek odpovědný nebo nějak zapletený do toho podivného dění v Německu ze začátku dvacátého století, ta jeho skupina byla v každém případě jenom malý zlomek něčeho mnohem většího."

„Nemohl bys to trochu víc upřesnit?" optala se viditelně fascinovaná Aggie.

„Zatím ne, potřebujeme několik týdnů, abychom pořídili překlady toho materiálu. Jsou-li ty dokumenty pravé, spadají některé z nich do velmi dávné minulosti."

„Jak dávné?" ptal se Filip.

„Ty svitky v jazyku pahlaví do osmého, možná sedmého století. Pár řeckých je ... možná ještě o několik století starší. Není vyloučeno, že patří dokonce do velmi dávné minulosti, do prvního století před Kristem," řekl Gary.

„A nemáte problém s jejich fyzickým stavem? Někde jsem četla, že tak staré písemnosti se mohou drolit a rozpadnout," zajímala se Glorie.

„Ne" řekl Marek. „To, co jsme našli, je v překvapivě dobrém stavu. Někdo se postaral o to, aby byly svitky dobře uloženy. Když propátráte tu dolní místnost pečlivěji, myslím, že zjistíte, že byla odizolována proti zimě a vlhkosti. A taky... je možné, že jsou to kopie a nikoli originály. Abychom si mohli být jisti, museli bychom ten materiál otestovat patřičným vybavením -vlákna pergamenů a inkoust nebo tekutinu, kterou je to napsáno. A jelikož jsou tak staré, potýkáme se s obvyklými problémy, které se u tak starých dokumentů objevují vždycky: pravopisné chyby písařů, jejich vlastní zkratky nebo místní dialekty. Existuje velké nebezpečí překroucení významu." Marek si povzdechl, mluvil přerývaně a nechával věty nedokončené. „Filipe, nerad to říkám, ale... myslím, že nejlepší bude nechat si to všechno pro sebe déle, než jsem se původně domníval," naléhal.

„Před tím jsi něco nakousl. Nemohl bys to trochu rozvést?" tázala se neodbytně Glorie.

„Nejsem... nejsem si jist. Ale je možné, že někdo," Marek učinil neurčité gesto, které mohlo znamenat cokoli, „že by tohle vše mohlo zajímat ještě někoho jiného. Ne. Ještě jinak. Chci říct, že by někdo možná rád tohle všechno ututlal." Marek pohodil hlavou. Odstrčil nyní prázdný talíř od večere a usrl brandy.

Glorie byla rozrušená. „Myslíš ..."

Marek ji přerušil. „To asi ne. Říkám to jenom pro případ. A nevím, jak to mám ještě víc zdůraznit. Nevzrušujte se tím prostě, dokud něco nebudeme vědět s jistotou."

Aggie se ošila. „Tajemný Marek Blackman."

Zdálo se, že Marek tentokrát neodolá a ostřeji odsekne, ale pak překvapivě mírně prohlásil: „Promiňte. Jsem unavený.

Opravdu nemyslím, že je tu něco, čeho bychom se měli obávat. Řekněme, že jsem jenom přehnaně opatrný, ano?"

„Dobře, mně to vysvětlení zatím stačí. Nebudeme tedy spěchat. Musím dokončit knihu a dům plný historiků by mě mohl trochu rušit," řekl Filip.

Gary vypil kávu a jako příklad obtížného úkolu, který před ním a před Markem stojí, řekl: „V každém případě chvíli potrvá, než zjistíme, co to vlastně je. Já se teď právě snažím přelouskat ruštinu; je to církevní dopis pocházející z oblasti kolem Černého moře; týká se nějakých záležitostí, o nichž adresát věděl a podle všeho o nich byl informován už předtím. Jsou tam věty jako »Souhlasím se závěrem, k němuž jste došel«; já ale nemám nejmenší ponětí, čeho se to vlastně doopravdy týká. Doufám jen, že tam bude i dopis, na nějž pisatel odpovídal, a že se z něj dozvím, s čím to vlastně dotýčný souhlasil." Dovádívý a zároveň ztrápený Garyho tón všechny rozesmál.

„Nacházíte při své práci hodně takových věcí?" tázal se ironicky Filip.

„Tohle není naše obvyklá práce. Ve vašem suterénu leží staletí shromážděvané dokumenty," řekl Gary. „Je tam materiál z celého světa. Máme zde dopisy, svitky, knihy psané hebrejsky, klasickou i církevní latinou, starou řečtinou, starou horní němčinou, středověkou horní němčinou, středověkou angličtinou. Pak jsou tam další, napsané řečí, kterou nedokážeme ani identifikovat. Čínština, japonština, korejština nebo možná nějaká směsice asijských jazyků. Do určité míry se budeme muset kvůli něčemu obrátit na odborníky, kteří budou schopni udělat překlady." Spiklenecky pohlédl na Marka. „A bude to brzo."

Marek odmítavě zavrtěl hlavou. „Nebude to ale dřív, než pochopíme, do jakého širšího rámce ten materiál zapadá a jak to spolu všechno souvisí. A vypadá to, že něco z toho spolu opravdu souvisí... že je to propojeno a soustředěno kolem jednoho společného bodu.

Kdybychom byli archeologové z budoucnosti a vykopali oddělení s beletrií z nějaké naší soudobé městské knihovny, není vyloučeno, že by nám trvalo několik let, než bychom pochopili, že ty nalezené knihy spolu souvisí pouze tím, že jejich autoři jsou řazení v abecedním pořádku. Nevím, jak dlouho bychom pátrali, kdybychom třeba do rukou dostali něco jiného než beletrii, třeba tituly týkající se současné politiky. Ty knihy, svitky a dopisy ze suterénu se rovněž týkají něčeho konkrétního. My ale ten spojovací prvek neznáme. Detaily začneme chápat, až zjistíme, co to je - kult, náboženství, tajná vládní organizace nebo co vlastně."

Aggie se zvedla. „Tak dobře, já už pojedu domů."

Taky Gary a Marek se zvedli, protože byl už dávno čas. Všichni popřáli Filipovi a Glorii dobrou noc. Doprovodili Aggie k jejímu autu a pak za ní jeli k hranici pozemku.

Jakmile Markovo auto zmizelo z dohledu, řekl Filip: „Tajné společnosti - no páni!"

Glorie mlčela, ale pak dodala: „A podivné dokumenty. Všechno to je nějak děsivé a tajuplné."

Filip na ni pohlédl. „Děsivé? Já bych řekl, že vzrušující. A pořád je tu ještě to s tím pokladem. Možná, že to přece jen nebyl pouhý výmysl."

Glorie výsměšně navrhla: „A co si vzít lopatu a začít tedy ten zakopaný poklad hledat?"

Filip žertem hrábl po manželce, stáhl ji k sobě a řekl: „Všechny poklady, o který mi běží, mám právě tady." Políbil ji, sklouzl rukou dolů na její zadek a stiskl. Glorie ale zůstávala napjatá a na Filipovu hravou přízeň nereagovala. „Ale, copak se děje?" zeptal se.

Glorie mu položila hlavu na rameno. „Marek nám lže, Filipe. Skrývá něco od té chvíle, kdy do té místnosti poprvé vkročil."

Filip na ni pohlédl. „Nepřeceňuješ to všechno trochu? Aggie nám přece říkala, že Marek má ve zvyku držet svou práci pod pokličkou. Říkala, že nerad mluví o tom, na čem právě pracuje.

Je prostě jenom opatrný." Glorie vzdychla. „Možná máš pravdu." Ale řekla to jenom kvůli Filipovi. Věděla, že to tak není.

Glorie zavěsila telefon. „To byl Marek," oznámila.

Filip seděl za psacím stolem. Díval se na manželku, která zůstala stát na chodbě. „Co se děje?"

„Odlétá dnes večer do New Yorku. Říkal, že na něco narazili a že to jedou prokonzultovat s nějakými lidmi. Gary si bere kopie těch nejexotičtějších věcí a veze je přátelům na Washingtonskou univerzitu. Marek si chce promluvit se známými z univerzity v New Yorku."

Filipa vyburcovalo něco v tónu manželčina hlasu. Přinutilo ho to věnovat jí víc pozornosti. „Něco tě znepokojilo, miláčku?" zeptal se.

Glorie stála se založenýma rukama a trásla hlavou ze strany na stranu, jako by se snažila něčeho se zbavit. „Ne, nemyslím. Jenomže..."

„Co?"

„Nevím. Ale když Marek zavěsil, najednou mě přepadla předtucha, že o něm už nikdy neuslyším."

Filip to chtěl zamluvit žertem, ale pak se zarazil, protože si všiml, že Glorie je opravdu rozrušená. Vstal a šel k ní. „Ale, ale, Irko, co se to s tebou děje?" řekl tiše, objal ji a něžněji tak chvíli držel.

„Takhle jsi mi neřekl už několik let," řekla. Položila mu hlavu na prsa. „Byl to jenom takový nepříjemně mrazivý pocit."

Filip chvíli váhal, pak sáhnul za ni a zvedl telefon. Vytočil číslo. Glorie nechápala a otázala se: „Co děláš?"

„Počkej," odpověděl a čekal. Telefon na druhém konci vyzváněl a pak ho někdo zvedl. Filip řekl: „Marku, tady Filip. Kdy odjíte?" Vyslechl odpověď a pak pokračoval: „Dobře, podívej. Nechtěli byste s Garym ještě zajít k nám? A pak bychom si mohli společně zajet do Buffala na večeri. Zavezeme vás potom na letiště a až odletíš ty, počkáme s Garym v letištním baru na jeho letadlo. Takže tam nebude čekat dvě hodiny sám. A ty zas ušetříš, protože nebudeš muset platit na letišti za dlouhodobé parkování auta. Ne, vůbec nás to neobtěžuje. Naopak, udělá nám to radost," ukončil Filip a zavěsil.

Glorie se optala: „Co to bylo?"

„Markovo letadlo startuje v deset večer a Garyho o půlnoci. Takže máš příležitost zahnat ten svůj mrazivý pocit, že už Marka nikdy nespattíš." Filip mrkl na hodinky. „Uvidíš se s ním za dvě hodiny. Bude tady v pět."

Glorie se na něj usmála. „Díky."

„A zač?"

„Že si ze mě neděláš legraci."

Filip musel spolknout, co měl na jazyku, protože praskly kuchyňské dveře a to znamenalo jediné: dvojčata byla doma.

„Mami!" zaburácelo domem. Patrik oznamoval, že už jsou tady. Létací dveře z kuchyně se otevřely a dvojčata vkráčela do chodby. Sean nesl hromádku obálek. „Je tady pošta," oznámil rodičům.

Filip si ji vzal. Glorie věděla, že otázka: „Hádejte, kdo dnes upekl koláče?" získá veškerou pozornost.

S nadšeným výkřikem se dvojčata vyřítla do kuchyně s matkou v závěsu. Filip vzal do ruky stříbrný nůž na otevírá-ní obálek, který mu dala Aggie. Chystal se podívat, kolik dělá-jí účty za tento měsíc, ale ten nástroj mu připomenul Aggie. Z dálky zavolal za manželkou do kuchyně: „Měli bychom zavolat k Aggie a říct Gabbie, že ji tady dnes potřebujeme, aby ohlížela kluky." Zavrtěl mlčky hlavou nad těmi změnami. Gabbie začala bez velkých fanfár a vysvětlování trávit noci s Jackem u Aggie a s výjimkou stáje se v domácnosti Hastingsových v posledních dnech skoro neukázala. Bez ohledu na to, jak moc byla do Jacka zamilovaná, na koně nikdy nezapomněla. Filip hleděl na poslední dopis, který ležel před ním na stole neotevřený. Znovu a znovu zíral na zpáteční adresu, jako by nemohl uvěřit svým očím. Pak znovu zavolal:

„A řekni jí taky, že tady má dopis. Od své matky."

12 -----

Gabbiin výraz zůstával neproniknutelný, i když už dopis dočetla dokonce. Pomalu ho skládala, pak pohlédla na otce a z ničeho nic se dala do smíchu. „Máma se vdala," řekla na vysvětlenou.

Filip zamrkal a pro jistotu se ujistil: „Je vdaná?"

Glorie jeho reakci se zájmem pozorovala. Korina byla jediné téma Filipovy minulosti, které jí zůstávalo nedostupné. Filip Glorii seznámil s holými fakty a jakoukoli podrobnější debatu o svém prvním manželství odmítal. Když spolu začali chodit, měla Glorie pocit, že Filip svou první ženu pořád miluje. Rychle ale pochopila, že to je to úplně jinak. Teď věděla, že ve Filipovi dosud dřímá hodně zášti a vzteku. Byly tu však i pocity, o něž se ještě s nikým nepodělil. Bylo to jediné zákoutí Filipovy duše, jež Glorii zůstávalo nedostupné.

Gabbie se nepřestávala smát. V upřímně pobaveném tónu ale zaznívala i hořká nota. „Vzala si Jacquesa Jeneaua."

Glorie údivem zvedla obočí. „Toho francouzského milionáře?" optala se.

Filipova ústa se začala rovněž usmívat a jeho oči pomalu vlhly. Glorie si chvíli myslela, že bude plakat, ale Filip najednou zvrátil hlavu a rozchechtal se stejně jako Gabbie. Celý se přitom trásl, řehtal se s takovou vervou, že padl dozadu na opěradlo malého gauče, který stál proti jeho stolu. Padl tam se žuchnutím, ležel bezmocně na zádech a nedokázal se ovládnout. „Jeneau!" sténal.

Gabbie mu hlasitě sekundovala a musela si otřít slzy, protože ji otcova rozjařenost strhla k nevázanému veselí. Řehnění nemělo konce a pak už rozesmávali jeden druhého. Gabbie si musela sednout, zhluboka se nadechla a silou vůle se ovládla a umlkla.

Jack tiše stál u dveří vedoucích na chodbu a obrátil se ke Glorii: „Nevíš, co je na tom tak směšného?" Glorie pokrčila rameny na znamení, že není o nic moudřejší než on.

Filip napolo ležel s rukou přes oči. Smích pomalu umlkal, ale v hrdle stále dozníval jako tichý bzukot. Konečně se

zhluboka nadechl i on a povzdychl si. Gabbie si zakryla tvář dlaněmi a otírala si zvlhlé tváře. Jack se zdvořile optal:

„Kdo to je ten Jacques Jeneau?"

Filip se posadil, i on si stíral z tváře slzy smíchu a řekl: „Tak a máme tu další pohádku."

Zvedl se a poklekl vedle dcery. Objal ji kolem ramen a pevně ji stiskl. Byl to jeden ze vzácných fyzických projevů jejich lásky. „Jsi v pořádku, dítě?" optal se.

Gabbie už se nesmála. Podívala se na otce očima zarudlýma od slz. Popotáhla nosem a kývla. „Jo." Políbil ji na tvář. „To je výborný vtíp, ne?"

Glorie jim připomněla, že je tady taky: „Kdyby vám to nevadilo, mohli byste nám vysvětlit, co je na tom sakra tak směšného?"

Filip pořád klečel vedle Gabbie. „Jacques Jeneau je francouzský playboy, který zabíjí čas s rychlými ženami a pomalými loděmi. Jeho koníček je prohrávat jachtařské závody a rozvodová soudní stání." Filip si sedl na podlahu s rukama položenýma přes Gabiina kolena. „Setkali jsme se s ním na jedné recepci v New Yorku, myslím, že to bylo v roce 1966.

Byl to nějaký charitativní večírek. Korina dostávala na takové akce pozvánky kvůli rodinnému jménu, a to navzdory tomu, že jsme tenkrát třeli bídu a sotva jsme vycházeli. Dost jsme na ty akce chodili, rozhodně aspoň na ty, kde se nemuselo platit vstupné. Bylo tam vždycky hodně pití a dobrého jídla. A na jedné z těch akcí Jeneau na Korinu vyjel."

Filip se při vzpomínce usmál. „Tenkrát ještě neměla s levicovými radikály nic společného, ale už tehdy o něm mluvila jako o parazitovi. Setkali jsme se s ním potom ještě několikrát, on si ji vždycky našel. Dělali jsme si z toho legraci.

Naháněl ji tak vlastně dvacet let. A podívejme, nakonec ji dostal. To je ale výborný vtíp."

Gabbie dodala. „Legrace je už tenhle dopis." S povzdechem se podívala na Jacka. „Podívejte na ten ručně vyrobený dopisní papír. Takový luxus na velkou dámu Levice. Pane bože, to musí být sortiment nějakého pařížského uměleckého obchodu."

Glorie už to nemohla vydržet a vzala dopis Gabbie z ruky. Přečetla si ho a řekla: „Takže ona lituje těch ztracených let a chce, abys ji přijela navštívit?"

Gabbie vstala. „Na to je už trochu pozdě." Popošla ke dveřím a stoupla si vedle Jacka, který jí položil ruku kolem ramen.

„Nebud' moc přísná, Gabbie," řekl Filip a taky se zvedl. „Možná, že matka s věkem zmoudřela."

„Jestli si vzala Jeneaua, tak určitě ne. Prostě se vybarvila." Gabbie se zašklebila. „Viděla jsem ho na jedné recepci, kterou pro ty zazobance pořádala babička. Začal se dvořit mně! A to mi bylo tenkrát asi patnáct!"

Jack se uculil. „Ale? To znamená, že byla zajímavá asi už v patnácti nebo že je to prostě starý sprostáček."

„Starý?" Gabbie rezignovaně povzdychla. „Ne, on vlastně vypadá skvěle. Jako Robert Redford, ale má velké hnědé oči. A taky je zrzavý a na spáncích prošeďavělý. Postavu má jako gymnasta a galská zdvořilost z něj přímo teče. Aleje tak strašně sebejistý. Je zvyklý na to, že mu ženy skáčou do náruče. Myslím, že byl napůl ohromen i pobaven, když jsem se k němu

tenkrát otočila zády."

„Jaká matka, taková dcera," podotkl Filip. „Snažil se Korinu dostat roky. Myslím, že nemohl přenést přes srdce, že ho tak vytrvale odmítala."

Glorie si klepala složeným dopisem na tvář. „Jak říkají Číňané: »Je ti dopřáno žít v zajímavých časech«. Tak toho necháme, děti. Ale jestli chcete něco večerět, půjdu se radši mrknout na tu pečení. Marek a Gary by měli za chvíli dorazit." Když procházela kolem Gabbie, vrátila jí dopis.

Filip řekl, když taky mířil ke dveřím: „Možná by to nemusela být špatná svatební cesta, děti. Jižní Francie není k zahoeení."

Gabbie pohlédla na Jacka: „Co ty na to?"

„Myslím, že uděláme, co budeš chtít ty. Můžeme to zkusit, až budeme jednou v Nice. Koktejl na jachtě a tak. A když to bude moc neúnosné, tak se trhneme a bude to."

Gabbie vzdychla. „Promyslím to. Možná bychom mámu měli aspoň jednou navštívit."

Filip řekl mímě: „Teď vis, kde je. Třeba bys ji mohla taky pozvat na svatbu."

„To taky ještě promyslím," řekla Gabbie, ale pak zlostně dodala: „Ona mě ale na tu svou nepozvala."

Filip položil dceři ruku na rameno. „Chápu tě. Uděláš, co uznáš za vhodné." Přerušil je zvuk přijíždějícího automobilu.

„To budou Marek s Garym. Po půlnoci jsme zpátky."

Gabbie kývla. „Užijte si to."

Objevila se Glorie. Když Marek klepal na dveře, brala si už ze skříně kabát. V rychlosti vydala poslední instrukce k večeri a strčila hlavu do dveří obývacího pokoje, aby popřála dobrou noc klukům. Markovo auto za chvíli odjíždělo po cestě a Gabbie s Jackem osaměli v pracovně.

Jack pozoroval Gabbiinu tvář v matném světle, jež oknem prosvítalo ze svítlny na verandě. Přemýšlel, co se asi honí hlavou jeho komplikované přítelkyně. Věděl, že co se matky týče, prožívá Gabbie rozporuplné pocity. Ale věděl taky, že bez velkých slov nebo omluv udělá to, co bude pro sebe považovat za nejlepší. I pro tuto schopnost ji Jack bláznivě miloval. Vzdychla a beze slova mu položila hlavu na rameno. Uživali si příjemný pocit z prostého faktu, že jsou spolu. Z obývacího se ozvala střelba, což znamenalo, že dvojčata objevila mezi stovkou kanálů nabízených Filipovým satelitem něco opravdu zábavného. Ani Gabbie ani Jack nechtěli kazit vzácně klidný okamžik. Pak Gabbie mladého muže lehce políbila na tvář a řekla: „Pojď, miláčku, nakrmíme ty darebáky." Jack nespokojeným brbláním předstíral, že není spokojen, že musí opustit pohodlí gauče. Ale vstal a následoval Gabbie do kuchyně.

1 -----

Gabbie spěchala chodbou. Telefon už popáté dlouze vyzváněl. Byla ze sprchy ještě mokrá a vztekala se, protože prohrávala zápas s ručником, který se snažila udržet upevněný kolem těla. Když běžela kolem pokoje dvojčat, zlostně na ně zasykla: „Pěkně vám děkuju, vy dobráci!“

Sean a Patrik vzhledli od svých obrázkových knížek a tázavě se jeden na druhého podívali. Neměli potuchy, o čem sestra mluví. Oba byli pohrouženi do barevného světa zalidněného superhrdiny a dobrodružstvím v kosmu. Něco tak přízemního jako vyzvánění telefonu je z jejich soustředěného počínání nemohlo vyrušit. Patrik se podíval ven oknem zkropeným hustým deštěm a beze slov, pouze mimikou se zeptal: „Přestane vůbec někdy?“

„Jasně.“ odpověděl nahlas Sean. „V pondělí, až budeme muset jít do školy.“ Ani jeden se nepozastavil nad tím, že nahlas zazněla jenom půlka dialogu. Komunikovali tímto nehlasným způsobem od narození.

Patrik se s tichým protestním brčením vrátil ke svému seriálu. Do školy už chodili přes měsíc a od druhého dne po zahájení školního roku skoro nepřetržitě přšelo. Buď lilo jako z konve nebo bylo hřiště v parku plné bahna a nedalo se hrát. A teď byla v háji zase skoro celá další sobota. Za poslední tři týdny neodehráli jedinou směnu, což oba hoši cítili jako osobní křivdu. A děti ze školy už stejně ani o baseball moc nestály. Už nastala sezóna fotbalu. I když dvojčata milovala jakoukoli míčovou hru, pořádnému baseballovému zápasu se nevyrovnalo nic. Vše neklamně svědčilo o tom, že jedno léto je nenávratně pryč a další v nedohledné budoucnosti. A kromě toho měla být příští rok obnovena dětská baseballová liga. I když je vidina organizovaných zápasů vzrušovala, cítili zároveň, že přicházejí o svobodu svého mládí a o hraní na plácku, kde šlo jen o čistou radost ze hry.

Sean pozorně sledoval bratra. Z Patrika vyzařovaly skoro identické chmury jako ze Seana, ale za těmi Patrikovými bylo ještě něco navíc. Sean dobře věděl, že Patrik v duchu stále vše touhou vyrovnat si účty se Zloduchem. Sean doufal, že škola bratra zaměstná a rozptýlí a že tak Patrik bude schopen přestat posledních čtrnáct dní, které zbývaly do konce října a prvního listopadu, tedy do odchodu všech duchů a skřítků z kraje. Sean v to sice doufal, ale zároveň si byl skoro jist, že tato alternativa je velmi nepravděpodobná. Dokázal číst v Patrikově duši jako v rozevřené knize. Sean věděl, že Patrik udeří a že svou šanci nenechá jen tak odplynout.

Gabbie se přehnal v protisměru zpět a zastavila se jenom na vteřinu. Stačila v ni však vychrlit na chlapce do pokoje vše, co měla na srdci: „Prokletě; prodavač! Jdu se vykoupat. Jestli ten telefon zazvoní ještě jednou, doporučuju vám, aby ho šel jeden z vás zvednout. Jinak...“ Nechala větu nedokončenou, protože ani jeden z bratříčků nedával najevo, že by ji věnoval sebemenší pozornost; Gabbie navíc neměla ani potuchy, co by vlastně klukům v případě, že by ji neposlechli, udělala. A navíc zápasila s tím miniaturním ručником, který nedokázal ani při největším úsilí skrýt vše, co potřebovala. Komický boj s klouzavým kouskem látky podřýval serióznost jejího sdělení. Vzdala to a pokračovala do koupelny.

Patrik poznamenal: „Moc se koupe a sprchuje.“

Sean souhlasně přikývl. „To dělají všechny holky. Nesnášejí špinu.“ S tímto filozofickým shrnutím se oba vrátili ke svým kresleným hrdinům.

Za okamžik se ozvalo zvonění znovu. Sean vzhledl a pochopil, že Patrik je nadobro pohroužen do nejčerstvějších dobrodružství Tajemné ženy.

Sean naslouchal a uslyšel, jak Gabbie volá do chodby: „Tak sakra, zvedněte ten telefon!“ Sean se tedy zvedl a běžel k přístroji. Zvedl sluchátko a řekl: „Dobrý den.“

„Patrik nebo Sean?“ řekl ten na druhém konci chraplavým hlasem, který zkreslovala vzdálenost.

„Sean.“

„Tady Marek. Je doma .táta?“

„Ne. Máma s tátou jsou na nákupu. Přijedou až k večeři.“

„A je tam Jack nebo Gabbie?“

„Jack přijede. Gabbie je v koupelně. Ty už jsi dlouho pryč. Kdy se vrátíš?“

„Brzo. Jsem v Německu. Seane, teď mě dobře poslouchej. Chci, abys tátovi vyřídil, co ti teď řeknu. Je to důležité. Nevím, kdy se vrátím...“ Ozval se hlasitý praskot a hovor byl na chvíli přerušen. Marek pokračoval: „... řekni tátovi, že ať už přijedu kdykoli, ať nechá ty věci v suterénu na pokoji. Musí počkat, dokud se nevrátím. Bez ohledu na to, na co padne. A kdyby někdo našel na vašem pozemku nebo v domě cokoli, řekni mu, ať...“ Markova slova znovu přerušilo praskání. „Je to hrozně důležité. Ať se ničeho nedotýká. Rozuměls?“

„Jo, jistě. Jsi v Německu a táta se nemá plést do toho, co je v suterénu.“

„Dobře. A teď tohle: řekni tatínkovi, že mám překlady některých svitků a další nové informace...“ Ozvala se prudká rána a venku se zablysko; telefon se odmlčel. Sean chvíli naslouchal opakovanému cvakání dlouhému tichu, které následovalo. Pak se ozval vyzváněcí tón. Sean byl z tónu Markova naléhavého telefonátu i z nenadálého odmlčení rozrušen. Držel sluchátko dlouho v ruce a položil ho, až ho k zavěšení vyzval automat. Poslechl a zamířil k dětskému pokoji.

Gabbie otevřela dveře koupelny, z nichž se vyvalil mrak páry, a zeptala se bratra odcházejícího od telefonu: „Kdo to byl?“

„Marek. Je v Německu.“

Gabbie se vynořila z koupelny celá. Na sobě měla bílý froté župan a bylo jasné, že znejistěla a že neví, co si o tom myslet.

„On volal až z Německa?“ zeptala se udiveně.

Sean kývl. „Jo, je v Německu. Říkal, že mám tátovi říct, že nemá dělat nic v suterénu, dokud se Marek nevrátí.“

Gabbie si utírala vlasy ručníkem. „Tak to tedy nevím, co to má znamenat. V Německu? Myslela jsem, že je teď v New Yorku. A říkal ještě něco?”

„Ano...” Sean se zamyslel. Po dlouhém úsilí vybavit si další obsah rozhovoru řekl: „Ale to už jsem zapomněl.”

„No to je výborné. Doporučuju ti, aby sis radši vzpomněl, než se táta vrátí. Kdy Marek přijede?”

„Říkal, že neví.” Sean se vrátil do dětského pokoje k nejnovějším Batmanovým dobrodružstvím bez dalšího vysvětlo-vání.

Dlouho přejížděl očima barevné stránky, ale nemohl se zbavit vzpomínky na podivný tón, který zněl v Markově hlase. Sean sice ještě takové věci neuměl moc dobře posoudit, ale řekl by, že Marek mluvil jako někdo, kdo má strach.

2 -----

Filip nebyl nadšen, že se nemůže dovědět, co přesně se vlastně stalo. „Takže říkal, abychom nic nedělali?” ujist'oval se. Sean přikývl.

„A nic dalšího, drahoušku?” ptala se povzbudivě Glorie.

Sean se usilovně snažil vzpomenout si ještě na to další. „Myslím, že se dozvěděl něco nového. Ale stejně říkal, že vám to řekne, až se vrátí.”

Glorie pozorovala oknem vytrvale se valící přívaly deště. „A neřekl, kdy to bude?”

Sean pokrčil rameny. „Řekl jenom, že brzo.”

Gabbie v tichosti jedla. Nepřipouštěla si nejmenší odpovědnost za nynější zmatek kolem zpola vyřízeného vzkazu, protože byla přesvědčená, že má nezadatelné právo na klidnou a nerušenou koupel. Chlapci byli přece dost staří na to, aby dokázali telefonní vzkaz zaznamenat. Otec v zásadě souhlasil, ale zdálo se, že ho dceřin postoj dopaluje. Nechal ji tady přece proto, aby na všechno dohlédla.

Ozvalo se zaklepání na zadní dveře, kterými vzápětí vstoupil Jack. Byl promoklý, ale usmíval se. „Jsi připravená?”

„Počkej chvíli,” řekla Gabbie a vyskočila od stolu. „Dnes jsme se nějak opozdili.”

„Ne, máme času dost. Film začíná až za hodinu.”

„Jed'te radši hned teď,” řekla Glorie. „Nechci, abyste museli v tomhle dešti spěchat. A navíc znám to Gabbiino řízení.”

Gabbie vyběhla z místnosti a pospíchala po schodech nahoru. Glorie hleděla na mokrého Jacka. „Proč jsi ji proboha nenechal, aby pro tebe přijela? Jsi celý promočený. Tenhle gumový kabát je ti v takovém lijáku k ničemu.”

Jack spiklenecky mrkl. „Protože kdybych zůstal u Aggie, Gabbie by pro mě přijela až na poslední chvíli. A o tom, jaká je řidička, už taky něco vím.”

„Já to slyším,” ozvalo se nad nimi ze schodů.

„Gabbie říká, že na pár dní odjíždíš,” vyzvíдалa Glorie.

Jack si rozeplnul kabát. „Ano, hned zítra. Mám ve Fredonii přítele, který mi pomáhá dát dohromady materiál, který potřebuji ke studiu. Pak se budu učit na druhé ústní zkoušky. Ty budou za čtrnáct dní.”

„Tak už je to tady?” řekl Filip.

Jack přikývl, ale nedokázal skrýt, že je trochu nervózní. „Jestli tu ústní zkoušku udělám, budu kandidát. Doktorát pak sice nedostanu automaticky, ale už to bude jenom otázka kvality odevzdané práce. Nejvíc záleží na těch ústních. Při nich studenti řádně moří a vyhazují ty, o nichž si myslí, že na to nemají. Je to poslední třídění.”

„Tobě se to podaří,” uklidňoval ho Filip.

Glorie změnila téma a řekla: „Volal Marek Blackman. Je v Německu.”

„VNěmecku?”

„Jestli mu Sean dobře rozuměl, je tam už čtrnáct dní.”

Jack na chvíli vypadl z konceptu. „Předpokládám, že to nějak souvisí s tím materiálem v suterénu. Německo? To je zajímavé.”

Filip souhlasil. „To teda je.” Odložil vidličku. „Ale nevysvětluje to hádanku, co se stalo s Garym. Čekal jsem ho tady už před několika dny.”

Patrik vzhledl od svého talíře. Na tváři se mu rozhostil provinilý výraz. „Je pořád v Seattlu.”

Filip se optal: „A jak ty to víš?”

„Telefonoval.”

„Kdy?”

„Minulý týden. Zapomněl jsem vám to vyřídit. Říkal, že Marek odjel z New Yorku do Německa a že on sám ještě zůstane nějakou dobu ve státě Washington.”

„Myslím, že zítra jdu koupit záznamník,” řekl rozhodně Filip. Nemohl se rozhodnout, zda se má zlobit nebo rezignovat a považovat to za žert. „V tomto domě bydlí pět lidí. Nechápu, proč by nemohlo být v jejich silách prostě si vyřídit telefonní vzkazy?”

3 -----

Gabbie nadskočila, protože zaslechla automobil, který přijížděl k domu. Vrhla se k oknu, aby se podívala, kdo to je; pohnula se prudce a kniha, kterou předtím četla, spadla na zem. Jack ještě ani nestačil vystoupit z Aggieina auta, ale Gabbie už sbíhala schůdky na verandě a vrhla se k němu. Jack se z toho návalu přízně zapotácel. Byl odtlačen na blatník a nezbylo mu, než upustit tašku s knihami, kterou držel v ruce. Chytil Gabbie, která ho líbala. Když se od něj konečně odtrhla, podotkl: „Ale, ale, vždyť jsem nebyl pryč ani týden.”

Líbala ho znovu, dlouze a hladově. „Připadalo mi to jako měsíc,” řekla a se smíchem dodala: „Tak hrozně tě chci, že

tomu ani nemohou věřit."

Jack ji rozjařeně sekundoval: „Tak s tím musíme něco udělat." Gabbie mu strčila špičku jazyka do ucha, protože věděla, že to ho určitě pozlobí. Jack nadskočil a otrásl se. Rychle se od ní odtáhl. „Ale počkáš si až do večera, ty necudná žábo." A pokračoval navzdory jejím posměšně našpuhleným rtům: „Aggie pozvala na odpolední čaj nějaké místní dámy. Sbírá zase materiál na novou knížku. Jedině, že bychom dostali šanci tady, kdyby všichni z tohoto domu odjeli někam pryč," řekl s nadějí.

Gabbie ho zchladila. „Šťěstí nám nepřeje. Dvočata tu budou za hodinu ze školy a Glorie je v kuchyni a vaří. Táta hraje počítačové hry. Ale všichni se musíme tvářit, jako že víme, že tvrdě pracuje." Popíchla Jacka do zadku. „Mohli bychom sehnat deku a vytrazit se do stáje."

Jack nadskočil bolestí a smál se. „Ty jsi nenasytná ženská." Políbil ji. „Uvědom si, že ti tvoji bratři mají radar. Přijdou se určitě vybavovat do stáje v té nejnevhodnější chvíli. A kromě toho, začíná pršet a střecha stáje zatéká. A taky je zima. No tak, buď hodná holka!"

Gabbie ho znovu objala a řehnila se: „Hodná? Já jsem úžasná. I tys to přece říkal."

Jack rezignoval a dal se do smíchu. Pleskání dešťových kapek znamenalo, že přichází bouře, k níž se sbíralo nebe celý den. „Pojďme dovnitř," řekl Jack.

Gabbie ho objala kolem pasu a zamířili společně k domu.

Filip seděl v pracovně přikrčen a nakloněn k počítači, soustředěn na to, co četl na obrazovce. Po chvíli otevřel spodní zásuvku stolu a vyndal z ní pero a blok s pravidly hry. Podíval se do poznámek a natukal na klávesnici pokyn, kterým se měl vrátit tam, kde minule skončil. Byl pevně rozhodnut ukončit partii Zorka bez pomoci kohokoli zvenčí a dosáhnout kýžených čtyřset bodů. Vzhlédl a usmál se na Jacka. „Jak se vede?"

„Docela dobře. Myslím, že jsem připraven. Ústní zkoušky budou příští úterý. Můj kamarád Mike si na mě vymyslel otázku, na něž by měl odpovídat i Aggie. Když mluvíme o Aggie, myslím jsme, že bych se mohl zastavit u vás a pár hodin přechovat tady. Pojedu k ní, až skončí ten její dámský kávový dýchánek."

„Dobře," odpověděla Gabbie. „Můžeme ten čas strávit užitečně."

„Jak?" nechápal Jack.

„V podkroví je pořád několik krabic s knihami, které jsme ještě neotevřeli. Pojďme se tam podívat. Uvidíme, jestli nenajdeme něco zajímavého."

„A jak zajímavého?" tázel se Jack.

„Kdo ví? Možná padneme na něco, co pomůže Markovi a Garymu, až se vrátí." Byl už třetí říjnový týden. Marek a Gary ale dosud nedorazili ze svých konzultačních cest, které jim měly pomoci rozluštit obsah nálezů ze suterénu Hastingsových. „Gary se ozval před několika dny. Zdržel se u přátel v Seattlu, které zná ze studií lingvistiky. Ztratil spojení s Markem a chtěl vědět, jestli o něm nevíme něco my," vysvětlovala Gabbie.

„Ztratil spojení?" podotkl Jack. „To je divné."

„Nezdálo se, že by to Garyho nějak zvlášť znepokojilo. Říkal, že Marek často cestuje nejnebezpečnějšími oklikami. Prý to znamená, že musel padnout na něco poutavého. Pak říkal, že se vrátí co nejdříve. Nabídl jsem se, že budu pátrat v podkroví. V každém případě máme příležitost strávit dnešní odpoledne užitečnou činností."

Jack potřásl hlavou. „Tak dobře. Přemluvils mě, ty stříbroústý ďáble."

Filip se znovu obrátil ke svému počítači. „Tak se dobře bavte, vy dva," řekl, ale byl už soustředěn na hru.

Gabbie pobídla Jacka: „Pojďme, jdeme do podkroví a trochu to tam probereme."

Jack se na schodech vedoucích nahoru ďábelsky zašklebil a zašeptal: „To je pěkná habaďúra, ty!"

Jako jediné odpovědi se mu dostalo šťouchnutí do žeber; oba stoupali dál do podkroví.

4 -----

Zdálo se, že dokončit hru je nadlidský úkol. Když se pokusíte projít s rozsvícenou svítlnou místností, kde uniká plyn, vyletíte do vzduchu. Když ale svítilnu odložíte stranou a zvolíte pohyb tmou, dostanete se do spárů děsivých stínů vystupujících z temných koutů. Filip se odtrhl do obrazovky, protože ho vyrušil déšť, který prudce zabubnoval na okno. Pohlédl ven a zjistil, že z původní přeháňky je nyní vytrvalá průtrž mračen. Do zvuku vody, rozstříkující se po skle, se ozvaly hlasy Gabbie a Jacka. Podíval se na hodinky a zjistil, že hrál skoro hodinu a půl. Rychle uložil současné skóre hry a vypnul počítač.

Do pracovny vstoupil Jack a v ruce nesl svitek srolovaného papíru. „Filipe, podívej se na tohle," řekl.

Filip list chvíli bedlivě prohlížel. „To je mapa našeho pozemku." Hleděl na zažloutlý papír a primitivně vyhlížející mapku a dodal: „A na první pohled je to dost stará mapa."

Jack ukázal prstem na popisek v dolním pravém rohu a řekl: „Podle tohoto je z roku devatenáct set šest. To je rok, kdy to tady Fredrick Kessler koupil."

„Stáj je ale úplně jinde a je menší," všimla si Gabbie.

„Tu novou asi musel postavit později," uvažoval Filip. Přečetl si krátký text a řekl: „Je to stoprocentně originální plánec původního půdorysu domu a pozemku. Chybí tady besídka a není tu ani kůlna na nářadí, co je teď za stájí. Taky příjezdová silnice vede v trochu odlišném úhlu než dnes." Něco mu však na té mapě vadilo, ale nedokázal určit, co.

Pohlédl na Jacka, který se na něj pozorně díval. „Taky se ti to zdá?" zeptal se mladý muž, protože tušil, nač Filip myslí.

„Na té mapě, je něco divného, tati," přidala se k nim Gabbie.

„Ano, ale co?"

„Připadá mi, jako bychom to už někde viděli. Ale něčím se to liší," poznamenal Jack.

„Nevzpomínám si, že bych někdy viděl mapu pozemku. Viděl jsem plány jenom v bance, když jsme ten dům kupovali."

To ale byly jenom malé nákresy od pozemkového úřadu."

Gabbie se na list upřeně zahleděla, jako by ho chtěla silou vůle přinutit vydat tajemství. Náhle seji tvář rozjasnila, protože si vzpomněla. „Mám to," vykřikla.

„Co?" zeptal se Jack.

„Zůstaňte tady, já vám to přinesu." Vyběhla z pokoje a Jack s Filipem zaslechli, jak otevřela dveře do suterénu. Její nohy bušily rezolutně do dřevěných schodů vedoucích dolů a pak se ozval vzdálený zvuk otevíraných dveří do sklepní místnosti vedle suterénu. Gabbie tu byla za okamžik zpět a nesla v ruce pergamen. „Tuhle podivnou věc jsme přece našli, když jsme tam dole pomáhali Markovi třídit všechny ty věci." Gabbie rozprostřela stránku a všichni hleděli na podivný neoznačený pergamen se zvláštními, do kruhu spirálovitě stočenými čarami. „Podívejte na těch sedm čar tady vpravo a koukněte na podtržená slova na naší mapě!" říkala Gabbie vzrušeně.

Jack prohlásil: „Gabbie, ty jsi génus! Tohle je přece stránka zkopírovaná z té mapy. Podívejte." Jack položil průsvitný pergamen přes mapku. „Když to k sobě přitisknete, uvidíte pod tím mapu."

Filip ho sledoval a prohlásil. „Jo, je to tak."

„Možná, že tenkrát ještě neměli pauzovací papír," řekla Gabbie. „Anebo to chtěli mít na něčem, co vydrží delší dobu," spekuloval Jack. Ukázal na pergamen: „Podívejte se na těch sedm linií napravo."

Každá z čar na pergamentu podtrhovala slovo z popisku na mapě, což byl záznam, který pořídil úředník na přelomu století, kdy byla mapa vyhotovena.

„Prstenec těch čar se ovíjí kolem úpatí pahorku Krále duchů," konstatoval Jack. Posunul svrchní stránku a četl odstavec dole. Začínal: „Od osy okresní silnice číslo patnáct, ve vzdálenosti přesně dvou mil jižním směrem od křižovatky se státní silnicí číslo sedm, k bodu, kde se protínají čáry, jež jsou prodloužením..." V tomto duchu popis pokračoval. Vymezoval hranice pozemku farmy a byly k tomu použity zeměpisné termíny, odpovídající tehdejší době. Předložka „k" byla podtržena. Celý odstavec byl naprosto formální popis. Ale poslední řádek zněl takto: „...nemovitost známá pod místním názvem pahorek Krále duchů." Poslední slova - »Krále duchů« - byla podtržena.

Gabbie přečetla nahlas poslední čtyři slova: „K příbytku Krále duchů. Co to má znamenat?" zeptala se.

„Myslím, že jsou to dva kódy a že jeden je skrytý uvnitř druhého," pokusil se o vysvětlení Jack. Gabbie s Filipem na něj tázavě pohlédli. „Kessler a možná ještě někdo další asi tomu »příbytek Krále duchů« rozuměli, ale... pro případ, že by mapu a ten průsvitný pergamen objevil někdo nezasvěcený, jako třeba my, neměl z toho pochopit, o jaké místo vlastně jde."

Filip přejížděl pohledem po dlouhých čarách a všiml si, že nejširší z kruhů byl vyznačen na místě asi půl míle od domu. Ukázal na svitek s kresbami kruhů, poklepal najedno místo prstem a řekl: „Co je tohle?"

Jack odpověděl rozrušeně: „Nevím. Ale největší kruh opisuje úpatí pahorku Krále duchů." Vyměnil si pohled s Gabbie a Filipem. „Víte, na co myslím?"

Filip se pokusil uhádnout: „Myslíš si, že to je to místo, kam Kessler zakopal zlato."

Gabbie v žertu dodala: „A kde máte ten bod »X«?"

„To by bylo trochu přitažené za vlasy," odmítl Filip rychle hypotézu.

„A co jiného by to mohlo být?" nevzdával se Jack. „K čemu by byly všechny ty hádanky, kdyby šlo jen o to označit bezvýznamné místo na straně lysého kopce? A k čemu ty kódy a průsvitný arch. Něco tu mělo zůstat ukryto a utajeno."

Filip studoval i ostatní čáry. „A co tady ten druhý kruh?" Ukázal na menší kružnici umístěnou na mapě přibližně třicet metrů na východ od většího kruhu.

Gabbie dala na stranu průsvitný arch a tiše studovala po-známku na mapě. „Ta značka je v místě, kde stojí velký dub. Podívejte, tady ta poznámka to označuje jako »dub zasažený bleskem, který je třeba skácet«, " řekla.

Filip se zašklebil, ale Jackovi mrzl úsměv na rtech. Filip pokrčil rameny: „Kdybych chtěl zakopat zlato já, dal bych ho někam, kde ho mohu snadno najít i bez mapy. Třeba ke kořenům nějakého pařezu, který se nedá přehlédnout."

„Tak nač je tady ta další kružnice?" tázal se pochybovačně Jack.

Filip se otočil k Jackově židli. „Možná zakrytá studna. Nebo jiná naprosto realistická věc, na kterou majitel pozemku nechtěl zapomenout a raději ji tady zdokumentoval."

Jack nesouhlasil a dal to gestem najevo. „Ne, Filipe, musíš k tomu přidat všechny ty ostatní tajemné věci tady v domě. Podívej na tyhle podivné čáry a na to všechno. Jeden z těch dvou kruhů označuje místo, kde Kessler zakopal zlato. O to se vsadím."

Filip se dal do smíchu. „Dobrá, chceš-li začít kopat, máš mé svolení. Jenom, prosím tě, až skončíš, nezapomeň po sobě zaházet ty jámy, ano?"

Jack se usmál a snažil se, aby vypadal sebevědomě. „Dobře, souhlasím." Otočil se ke Gabbie: „Pojď, trochu se tady kolem porozhlédneme."

„V dešti?" řekla nevěřicně.

„Jenom se čistě podíváme kolem."

Gabbie zvedla rezignovaně ruce nad hlavu, ale nesouhlasně si pro sebe něco zabručela. Naklonila se k otci a sotto voce mu pošeptala: „Prý porozhlédneme. Máš ho vidět. Vsad' se, že se nezapomene zastavit ve stáji pro lopatu."

Gabbie vyšla ven za Jackem a Filip se zabořil pohodlně do židle. Tou výpravou byl pobaven, ale nemohl popřít, že je na její výsledek taky zvědav. Není vyloučeno, že za chvíli si zajde taky pro pláštěnku a půjde Jackovi na pomoc. Zapnul počítač a plně se soustředil, neboť potřeboval projít místností, kde unikál plyn, a nevylézt přitom do povětří.

„Tatí!"

Filip vyskočil od stolu a řítil se ke kuchyni v tom okamžiku, kdy zaslechl Gabbieho vzrušené a naléhavé volání. Otevřel dveře a při pohledu na dceru se zarazil. Gabbie tam stála celá promočená a pokrytá blátem. Glorie a chlapci na ni v úžasu zírali. „Musíš jít za námi. Něco jsme našli!"

„Co?" ptal se Filip a nevěřil svým uším.

„Pod pařezem, jak jsi říkal. Pátrali jsme kolem a našli jsme díru mezi kořeny. Voda to tam roky podemílala. Jack jenom zapáchl lopatou a celé se to zřítilo. Pak odházal necelých třicet centimetrů hlíny a narazil na vršek."

„Na vršek čeho?"

„To nevím," odpověděla Gabbie. „Něco tam dole je. Posvítili jsme tam lampou a Jack tam pořád kope. Nevím, co to je, tatí, ale je to velké."

„Vezmu si plášť," reagoval Filip.

„Já taky," přidala se Glorie.

Kluci už dusali do chodby, kde visely pláštěnky celé rodiny, ale Filip je v mžiku zastavil: „Hej, kampak si myslíte, že jdete, vy dva?"

„Ale tatí, my se chceme taky podívat. Půjdem s vámi," začal vyjednávat Patrik.

„Omyl, mládenci. Vy dva zůstanete tady a budete se dívat na televizi nebo si najdete cokoli jiného. A taky pohlídáte telefon, kdyby někdo volal. A vzkazy zapíšete!" zavolal na rozladěné a zklamané chlapce, když vycházel z kuchyně.

Za několik minut spěchali všichni tři dospělí přes most Skřítků. Spatřili Jacka, jak se moří u pařezu blízko mostu. Filip si prohlížel díru, která už byla vykopána. Plnila se vodou, a Jack proto spěšně kutal na straně, dokud nevyhloubil malý kanál, aby mohla voda odtékat pryč. Filip si klekl a do prohlubně pod pařezem posvítil baterkou v ochranném gumovém pouzdru. Hleděl na podivný tvar té věci, z níž voda odplavila hlínu a smetl. Filip dlouho nic neříkal a pak vstal. Do otvoru se podívaly taky Gabbie a Glorie.

„Co budeme dělat, tatí?" zeptala se Gabbie.

„Uvidíme, jestli to dokážeme vydolovat." Filip udělal místo Jackovi a ukázal mu, aby se taky podíval. Jack odložil lopatu a poklekl vedle Filipa. Společně vsunuli do otvoru ruce a dotkli se něčeho, co mohla být na první pohled velká dřevěná truhlice. Zatáhli, ale ani se to nepohnulo. „Kristepane," zaklel Filip. „To snad váží tunu."

Jack začal odhazovat hlínu kolem a Filip zatím svítil na truhlu. Za chvíli stál Jack až po kolena v blátě. Vytrvale však vyhazoval přes okraj vyhloubené jámy další lopaty hlíny. Filip ukázal Jackovi na přední stranu předmětu a naznačil, aby z něj odstranil bláto. Řekl: „Podívej, má to držadlo. Gabbie, v kufru auta je provaz. Mohla bys ho přinést? Jacku, pokus se v tom blátě udělat rampu." Gabbie si od něj vzala klíče od auta a odběhla. Filip zamířil světlo na truhlu a Jack zuřivě a s vervou pokračoval v odklizení zeminy.

Než se Gabbie vrátila, vytvořil v hlíně pozvolnou plošinu, která spadala k bedně pod pařezem. „Kdyby nepršelo," poznamenal Jack, „trvalo by nám to hodiny." Nepřestával hekat a pod kapuci jeho nepromokavého pláště se mu po čele řinul pot promísený s dešťovou vodou. „Zkusíme, jestli by to už nešlo vytáhnout."

Uvázali lano ke kovovému držadlu, které bylo u plošiny. Filip s Jackem zatáhli. Zpočátku nebylo vidět, že by se něco hýbalo. Provazu se chopily také Gabbie a Glorie. Zatáhli všichni společně, ale bedna zůstávala na místě. Jack všem zavelel, aby toho nechali. Sedl si na zem do výkopu. Vklínil lopatu mezi bednu a zem pod ní. Pak vyskočil a nalehl na držadlo nástroje.

„Co s tím děláš?" křičel na něj Filip clonou vody řinoucí se z nebe. „Odsávací efekt. Chci protřhnout vakuovou vrstvu, co je mezi truhlou a tím bahnem."

Filip souhlasně přikývl a začal Jackovi pomáhat. Společně teď stlačovali rukojeť lopaty. Oba na ní leželi celou vahou. Za minutu nebo dvě se bedna hnula. Filip málem upadl na Jacka, ale stačil uskočit dozadu. Jack vytáhl lopatu a vyhrabal se z díry nahoru. Ukázal ostatním, aby se chopili provazu. Všichni zatáhli. Podklad byl velmi kluzký, ale po dlouhém úsilí se bedna přece jenom trochu hnula z místa. Pak se zastavila a Jack řekl: „Vypadá to, jako by ji dole svíraly ty kořeny pařezu." Seskočil zpět do jámy a snažil se hranou lopaty kořeny přetnout, ale nic tím nedocílil.

Po několika minutách marné snahy řekla Gabbie: „Jdu do stáje pro sekeru." Odběhla a za chvíli se vrátila ze sekáčkem i sekerou. Jack strávil další půlhodinu osekáváním kořenů nad bednou. Když do ní několikrát udeřil, ozvalo se řinčení, jež svědčilo o tom, že uvnitř je něco kovového.

Jack vyprostil sekeru z otvoru a začal spleť kořenů zpracovávat sekáčkem. Když se domníval, že vytvořil dostatečný prostor, řekl: „Pojďte, zkusíme to znovu." Všichni čtyři uchopili provaz. Společně zatáhli a bedna se pomalu začala zpod pařezu vysouvat. Využívali hybné síly a taky toho, že dno po mokré plošině klouzavě popojíždělo. Jakmile předmět dotáhl k okraji Jackovy rampy, vyloupl se jasně nahoru a všichni si ho mohli dobře prohlédnout. Byla to dřevěná truhla šedesát krát šedesát centimetrů. Kolem dokola byla zpevněná dvěma železnými obručemi. Železem byly vyztuženy rovněž její rohy. Hnědý kov byl pokryt rzí, ale jinak vypadal dost neporušeně; jizvami, které zůstaly na bedně po Jackových úderech sekerou, probleskovalo stříbro. Bedna neměla žádnou speciální petlici ani zámek. Přes železný kruh víka byla přehozena bez jakéhokoli jištění přezka. Gabbie se nedočkavě zeptala: „Co v tom je?" Klekla si a odtáhla přezku z poklopu. Filip jí posvítil svítilnou dolů. Gabbie víko odklopila a obnažila tak obsah bedny. Zlaté mince, jimiž byla truhla po okraj naplněná, se típytivě zaleskly. Jack tiše řekl: „Tak to se nedivím, že to bylo tak těžké."

Glorie vydechla: „Proboha. Opravdová truhlice s pokladem!"

Gabbie řekla: „Kesslerovo zlato. Byla to pravda."

Filip se dal do smíchu a za okamžik se svíjeli smíchem všichni. Po bouřlivém výbuchu nadšení se Gabbie věcně zeptala:

„A co uděláme teď?"

„Myslím, že se vrátíme domu a navečeříme se," odpověděl stejně věcně Filip.

Glorie vzhledla a podívala se na manžela: „Myslíš, že bychom o tom měli někomu říct?“

„Zavolám ráno Darrenovi a požádám ho, aby vyhledal všechny zákony týkající se pozemkového vlastnictví, práv na minerální nálezy nebo vykopané kořisti a všeho, co by s tím mohlo souviset a vztahovat se na tenhle případ.“

„Darrenovi?“ optal se Jack.

„To je náš rodinný právník,“ vysvětlila Gabbie.

„Zatím víme jenom to,“ uvažoval Filip, „že by to mohl být německý národní poklad nebo něco, na co by mohl vznést nároky někdo jiný. Tak to pojďme odnést do domu a uvidíme. Než to zjistíme, necháme si to pro sebe. Mám na mysli především dvojčata. Tak a teď pojďme. Usušíme se a najíme.“

Jack naházel bláto zpět do jámy a za chvíli ji měl naplněnou až po okraj. Pak se chopil jednoho z držadel a společně s Filipem truhlu zvedli. Byla těžká, ale když ji zbavili tíhy bláta a hlíny, dalo se s ní manipulovat. Vraceli se přes most a mířili do suché a vytopené kuchyně, která na ně čekala v domě.

Jejich pochod sledovaly dva páry očí schované mezi stromy. Vysoká postava držela v náruči jinou, menší a celou v černém. Kolébala ji, jako by to bylo miminko. Dlouhé prsty bubnovaly na kožený žaludek toho malého skřeta a pak ustaly. Následovalo náhlé šťouchnutí a skřet bolestivě zaskučel. Ten velký, který měl v očích šílený pohled, řekl s uspokojením: „Ach! Už se to blíží!“ V hlase však zněla úzkost. Velký uchopil tu druhou černou bytost za krk, otočil ji, aby jí viděl do tváře, a oslovil ji:

„Už brzo, můj mazlíčku. Brzo.“

S plácnutím a zuchnutím složil černého skřeta na zem. Zloduch dopadl do bláta, až to slyšitelně zbluňklo. Chvilí se točil a motal a pak pelášil na svých dlouhých nohách tam, kde měl vykonat další pánův příkaz. „Jdi a dívej se, maličký,“ šeptl velký hlasem, který zněl jako ozvěna dávných vánek. „Jdi a chraň, dokud ten čin nebude dokonán.“ Pak zvrátil ten větší hlavu a radostí zavyl. Jeho skřehot zanikl v burácení hromu, který v tu chvíli udeřil z nebe. A pak ten neznámý zmizel v záblesku světla, které na okamžik prořízlo tmu.

6 -----

Nazítí déšť ustal. Filip zavěsil telefonní sluchátko a usmál se. Znělo to jako krátké a radostné zašteknutí. „Darren nebyl nadšen. Myslí si, že jsem se zbláznil. Ale podívá se, co říká zákon o ztraceném pokladu nebo jak se tomu říká. Přijede nás navštívit. Povádal, že s tím nemáme hýbat, dokud se neobjeví. Dorazí prý až za několik dní, protože to prý musí nejdřív zařadit na policii a na daňovém úřadě. Udělá to prý tak, aby se zatím nikdo nedozvěděl, oč se vlastně jedná. Jinak by to prý buď policie nebo berňák všechno zabavili a nechali by nás soudit se o podíly, na něž máme nárok.“

„Ty si myslíš, že to projde?“ zeptala se Glorie.

„Jistě. Jack do té jámy naházel zpátky bláto a po dešti už asi zmizely stopy jakéhokoli kopání. A kromě toho, kolik lidí asi prošlo tou cestou od chvíle, co jsme tu bednu vytáhli? Jenom pár Patrikových a Seanových kamarádů a Jack. O tom, že bedna je v suterénu, nikdo neví. Bude tam ještě několik dní v bezpečí.“

Glorie si sedla na lenošku proti Filipově psacímu stolu. Gabbie s Jackem byli na koních. Naposledy si vyjeli před čtrnácti dny a bylo jim to už vzácné. Chlapci byli ve škole, kam byli vyexpedováni až po dlouhé přednášce o tom, že o zlatě nesmějí nikomu nic říct. Glorie promluvila: „Nemyslíš, že bychom měli zavolat Garymu?“

„Jistě. Kdybych ale věděl, kde ho zastihnout. Možná bych mohl jeho číslo vypátrat prostřednictvím jazykové katedry Washingtonské univerzity.“ Filip si bedlivě prohlížel manželčinu tvář. „Na co myslíš?“

Glorie odpověděla velmi klidně: „Filipe, já mám strach. Jsem vyděšená k smrti. Všechny ty věci, co se tady dějí a které... nikdo nedokáže vysvětlit. Nevím. A ještě s tím, co se přihodilo Gabbie. K tomu ty nejasnosti, kolem Kessiera. A taky Emieho smrt...“

Filip vstal od stolu, sedl si vedle manželky a objal ji kolem ramen. „Miláčku, podívej, jsem si jist, že to vše má velmi prosté vysvětlení. Nevím sice přesně, oč se jedná, ale pochybuji, že je to mimořádně nebezpečné. Ano, z té Gabbiiiny příhody jsem měl strach. Ale Marek říkal, že se z toho zjevně dostala bez následků. A teď má Jacka. Ten, kdo ji chtěl znásilnit, je už pravděpodobně tisíc kilometrů odtud. A tajemství kolem Kessiera a jeho společníků v Německu?“

Myslím, že i pro to se nakonec najde...“

„Já vím, co chceš říct: racionální vysvětlení.“ Glorie zkrřížila ruce na prsou. Nebyla přesvědčená ani trochu. „A co když si někdo pro to zlato přijde?“ ptala se.

Filip otázku odbyl. „A proč právě teď? Dům byl přece po Kesslerově odjezdu do Německa až do chvíle, kdy jsme se sem nastěhovali, úplně prázdný. Kdokoli, kdo o tom pokladu věděl, se sem mohl vkrást a vykopat ho. Nikdo by se o tom v životě nedozvěděl a nikdo by ho taky nepodezíral. A kromě toho - kdo by o tom mohl vědět? Jsem si jist, že je to onen poklad, o němž Marek tvrdil, že ho Fredrick Kessler používal jako jistinu na ty podezřelé půjčky.“

Nezdálo se, že jeho argumenty Glorii přesvědčily, ale už neprotestovala. Neblahé tušení v ní nepřestalo hlodat. Její chmurné myšlenky rozptýlili až chlapci, kteří se vrátili ze školy. Vpochodovali dovnitř a Filip je přivítal: „Nazdar, mládenci. Jak se dnes vedlo?“

Kluci pokrčili rameny v synchronizovaném gestu, což byla obvyklá odpověď, když se nepřihodilo ve škole nic, o čem by stálo za to hovořit. Sean prohlásil: „Robbieho Gallowaye poslali domů, protože tahal Marii Delanyovou za svetr.“

Glorie se snažila vypadat, že ji to zajímá, ale myšlenkami byla stále daleko a nepřestávala se znepokojovala. Patrik dodal: „Jo, snažil se j i pošmrat. Rád holky lechtá. Učitelka říkala, že si bude muset promluvit s Robbieho tátou.“

Glorie zvedla oči k nebi a Filip se chápavě usmál. Glorie procedila skrz zuby: „Panebože, ušetři náš dům od předčasně puberty.“

Filip prohlásil: „Tak, protože Marek nepřichází v úvahu, já se teď pokusím nějak vystopovat Garyho a řeknu mu, co se

děje." Obrátil se k chlapcům: „Neví náhodou někdo, kde v Seattlu by Gary mohl být?"

Odpověděl Patrik: „U Lupinských."

„U koho?" otázala se udiveně Glorie.

„Zná toho chlapa ze školy," vysvětlil Sean. „Řekl nám to. Ten pán prý pracuje u SuperSonics. Gary s ním chodil na zápa-sy. Od něj prý dostal tu hezkou bundu a u něho teď bydlí." Sean trochu provinile dodal: „Požádal jsem ho, jestli by nám nemohl obstarat taky takové bundy."

Filip se podíval na hodinky. „Na západním pobřeží je kolem poledne. Zavolám na informace v Seattlu a zeptám se na číslo SuperSonics..." Učinil tak a získal požadované číslo. Vytočil ho a čekal, až na druhém konci kontinentu konečně někdo zvedl telefon. „Dobrý den. Mohl bych, prosím, mluvit s panem Lupinským? Jmenuji se Filip Hastings... Těší mě. Snažím se najít Garyho Thieuse..." Filip zvedl udiveně obočí. „Ano? Je tam?" Okamžik mlčel a čekal, pak do telefonu zavolal: „Ahoj, Gary, jak se máš? Nedoufal jsem, že tě najdu tak snadno."

Chvilí tiše naslouchal a pak pokračoval. „Ne, tady je všechno v pořádku. Ale připrav se na šokující novinku. Ne, ne, díky Bohu, nestalo se nic hrozného. Jenom, že Jack a Gabbie našli ten Kesslerův poklad." Zazubil se v reakci na odpověď, která se ozvala z druhého konce. Garyho výkřik slyšela i Glorie, protože Filip odtáhl sluchátko od ucha a nastavil k ní. „Ne, nedělám si žádnou legraci, starouši. Ten podivný průsvitný pergamen, který jste s Markem našli, patřil k mapě, kterou měl Kessler v truhle v podkrovní. Jack s Gabbie prostě našli místo, které ta mapa označovala, trochu rýpli do země a voilá, máme poklad."

Filip s potutelným úsměvem odložil sluchátko. „Řekl: »Okamžitě vyrazím« a zavěsil. Zavolá z letiště v Seattlu a řekne nám, kdy bude v Buffalu."

Glorie vstala. „Myslím, že uvařím čaj. Chceš taky?" Filip kývl a Glorie šla ke dveřím. „Pojďte kluci, nechtě tátu pracovat." Dvoječata matku předešla a už byla na odchodu. Glorie se u dveří zastavila a prohodila: „Díky, drahý."

„Za co?"

„Žes mě ujistil, že je všechno v pořádku."

Jakmile žena zmizela z dohledu, zabořil se Filip do židle a vzdychl. Kluci na sebe pohlédli s výrazem, který byl ztělesněnou otázkou, co to má všechno znamenat. Protože ale dávno vzdali veškeré pokusy pochopit dospělé, rozhodli se, že se bu-dou věnovat něčemu zábavnějšímu a tiše odešli. Filip si z celého srdce přál, aby mu ten pokus rozptýlit Gloriiin strach vyšel. I on měl totiž od pokusu o znásilnění Gabbie divný pocit. Měl strach. Jako by tu něco hrozilo. Ani Filipovi to nebylo příjemné.

Přinutil se nezabývat se tím. Připisoval vlastní úzkost jenom vlivu, který na něj měly Gloriiiny obavy. Zapnul počítač a otevřel si editor. Zork byl pro tuto chvíli odložen stranou. Jednak proto, že se Filip nedokázal uvolnit a byl si vědom, že v pracovně je stále stísněná atmosféra, i když tady byl sám. Měl ale taky nápad pro novou knihu a chtěl si udělat pár poznámek. Usmál se, když si uvědomil, jak snadno si zvykl na »elektronický papír« a jak se s ním naučil zacházet. Vložil do výstupu novou disketu a začal psát. Za chvíli se plně ponořil do svých myšlenek a zachvátilo ho tvůrčí vzrušení nad rodícím se novým románem.

7 -----

Při pohledu na truhlici otevřenou na kuchyňském stole Gary hvízdal. Nebyl schopen uvěřit svým očím. Byl velmi unaven, ale při tom pohledu se rozzářil. „K čertu," řekl. Měl za sebou vyčerpávající let ze Seattlu do Buffala.

Jack, který pro něj jel na letiště, prohlásil: „To koukáš, vid'?"

Glorie Garymu podala šálek kávy a svěřila se: „Musím přiznat, že když jste nám s Markem poprvé vyprávěli ty historiky o Kesslerovi a jejich spolku, věřila jsem vám jen napůl. S tím harampádím v suterénu a teď s tímhle, no... teď už prostě uvěřit musím."

„Nemáš ponětí, jakou by to mohlo mít cenu?" zeptal se Filip. Gary vybral jednu minci a prohlížel šiji. Léta dešťů a vlhkost země na ní zanechaly slabý povlak, protože truhlice nebyla z vodotěsného materiálu. Mincí se nikdo nedotkl od večera před dvěma dny, kdy poklad přinesli domů. Gary minci opláchl v umyvadle a usušil ji papírovým ubrouskem. Rozšířily se mu oči. Vytrhl roli s kuchyňskými papírovými utěrkami z držáku a začal zuřivě namátkou čistit i ostatní peníze, které pak pokládal před sebe na stůl. „To je neuvěřitelné."

Filip se zeptal: „Co to je?"

„Půlku z těch mincí neznám, ale některé jsem schopen identifikovat." Ukázal na drobný peníz, který zůstal ležet na ubrousku. „Za tenhle by dali sběratelé možná sto dolarů."

„Opravdu?" komentoval to bez velkého údivu Filip.

„Je to zlatý pětidolar. Vím, že to má pro sběratele hodnotu jenom proto, že jsem o tom na střední škole psal pololetní referát. Přesně takový a ještě nějaké podobné jsem viděl na fotografii v učebnici." Gary uchopil větší minci. „Jestli se neple-tu, tohle je císařská rakouská marka z konce devatenáctého století. A tohle," Gary ukázal na hrubý peníz, který ležel vedle zlatého pětidolaru, „to je španělský reál asi ze sedmnáctého století. A tenhle drobeček tady je osmiescudový peníz z... " Gary mžoural na vyhlazený nápis, „... z Peru. Ze španělského koloniálního období." Zavrtěl hlavou. „Jenom těchto pár má cenu možná deseti tisíc dolarů i víc, Filipe." Gary jako by se náhle něčeho lekl, odsunul od stolu židli a sedl si. Ukázal na peníz, který byl dlouhým užíváním skoro vyhlazen. „Myslím, že tenhle je římský."

„Takže všechno to má sběratelskou hodnotu?" ujíšťovala se Glorie.

„Vsadil bych se, že víc než jeden z padesáti z této truhly má mnohem větší cenu než zlato, z něhož byl vyroben.

Některé, jako třeba tenhle římský drobek, přesahují cenu váhy materiálu možná i několiksetkrát."

Jakoby s odstupem a se zpožděním docházel přítomným důsledkem toho, co tu Gary říkal. Filip úžasem otevřel pus.

„Pane Bože. To znamená, že obsah té truhly má cenu..."

„Možná, že miliónu dolarů," dokončil za něj větu Gary.

„Co s tím uděláme?" zeptala se Glorie.

„Myslím," řekl Gary, když vstával, „že byste měli znovu zavolat svému právníkovi. Já asi půjdu domů a trochu se prospím. Musím zavolat zpátky do Seattlu a dát další pokyny kolegům, co pracují na překladech těch fotokopii, které jsem jim dal. Odjel jsem ve spěchu." Gary se pokusil o úsměv, ale byla na něm patrná únava z cesty. Tiše dodal:

„Možná, že teď brzy zavolá znovu Marek. Nemám obavy, ale... chci říct, že bych byl radší, kdybych věděl, po čem tam v Evropě vlastně pátrá."

„Ano," ozvala se Gabbie ze svého stanoviště. Seděla na stole vedle dřezu a odkapávače na nádobí. „A k čemu jste vlastně, chlapi, s těmi dokumenty dospěli?"

Gary pokrčil rameny. Zdálo se, jako by se zarazil a zvažoval, co má říct. Zřejmě si nebyl zcela jist, jak má odpovědět. Konečně řekl: „Ještě k ničemu, co by dávalo nějaký smysl. Ale zdá se, že to do sebe pomalu začíná zapadat. Jediné, co mohu zatím říct, je podle mě to, že Marek měl pravdu, když říkal, že šlo o nějaké tajné organizace." Zdálo se, že Gary ještě něco dodá, ale nakonec se k tomu neodhodlal. Glorie si toho ale všimla a zeptala se: „Co ještě?" „Ne, nic, opravdu," odpověděl Gary. „Jsem jenom unavený." Glorie ho chvíli pozorovala. „Ne, chtěl jsi něco říct. Co to bylo?"

Gary zhluboka povzdychl. „No dobře. Na chvíli si prostě představte, že existovala nějaká organizace, k níž Kessier patřil. Možná o tom pokladu věděli a možná že nechtěli, aby ho vykopal někdo jiný."

Glorie zbledla. Podívala se na Filipa jako by chtěla říct, že tento Garyho výrok popírá Filipovo nedávné ujišťování, zeje všechno v pohodě. „Možná bychom o tom tedy neměli nikomu říkat."

Filip řekl: „Já se radši pojistím. Zavolám policii. Odvezu to všechno na policejní stanici. A pak o tom pokladu řeknu místním novinám. Dohlídnu na to, aby Malcolm Bishop napsal, že ten poklad byl převezen. Jestli po tom někdo jde, ať si pak zkusí zaklepat na policejní stanici."

Gary ho zchladl: „Nespěchej, Filipe." Filip vypadal udiveně. Garyho poznámka ho zjevně překvapila. Gary spěšně dodal lehčím tónem, do něhož se ale musel nutit: „Chtěl jsem říct, že to zní rozumně. Pochopte, abych se mohl podívat na tohle, obětoval jsem exhibiční zápas mezi Sonics a Lakers. Ale stálo to za to." Ochable se usmál. „V každém případě jsem se vrátil předčasně. Potřeboval jsem ještě zajet do Kanady. Možná tam odletím zítra. Musím tam ověřit něco, o čem mě Marek požádal. Měl jsem to původně udělat na cestě ze Seattlu. Takže není času nazbyt." Gary se odmlčel a přestal se usmívat. „Podívejte, chtěl jsem naznačit, zeje snad opravdu předčasně někomu o tom říkat. To se týká i policie. A možná, že to bude za předčasně považovat i váš právník. Snad byste mu měli znovu zavolat." Filip se zamyslel a Gary dodal: „No, já už opravdu půjdu. Mohl by mě někdo z vás odvézt domů?"

Filip vstal. „Jistě. Vezmu si kabát."

Jakmile byli venku, Filip řekl: „Něco tě žere, Gary. Co je to?" Gary otevřel dveře auta, nastoupil a Filip si sedl za volant. Dlouho mlčel a přemítal, co má říct. Musel pořád myslet na to, nač s Markem přišli minulý měsíc. Z toho, co se dověděli, bylo tolik věcí fantastických, tolik se jich vymykalo normální zkušenosti, že ani Gary tomu nemohl věřit, aniž by to v něm nevzbuzovalo strach. A starost mu dělala taky Markova nepřítomnost. Teď se rozhodl, že ještě vyčká a že se s Filipem podělí jenom o to, co bude nezbytné. Možná by mu mohl prozradit, co ví, až se vrátí z Kanady. Jestli se do té doby neobjeví Marek.

Gary se pootočil a zjistil, že Filip se na něj napjatě dívá. Řekl omluvně: „Nechtěl jsem nic říkat před Glorii. Zdá se, že je... v posledních dnech trochu nervózní."

„Ano, ty věci v suterénu a poklad... to všechno vzbuzuje dost děsivé hypotézy," připustil Filip.

Gary si vzpomněl na nahrávku, kterou Marek udělal tu noc v lese, kdy pronásledovali Gabbiiina útočníka. Měl už toho taky dost a na chvíli ho napadlo, že by i pro něj bylo lepší, kdyby se s někým podělil o to, co ví. Nakonec se rozhodl zůstat u první alternativy a že se svěřováním počká, dokud se nevrátí z Kanady. Řekl proto: „Nemám, co bych na to řekl." Nechal zavládnout mlčení. Filip nastartoval automobil a zařadil rychlost.

Když vyjízděli po cestě od domu k silnici, díval se Gary do dálky. Konečně prohodil: „Nechtěl jsem rozrušit Glorii, Filipe."

Filip odpověděl nespokojeným brčením.

Gary přemýšlel o těch jezdcích na koních, jež tenkrát málem Marka srazili, a o tajemném mladíkovi, který ho ochránil. Taky o tom, jak Marek tvrdil, že Jackovu stále se zaněčující ránu na rameni způsobil nějaký skřítek. Byly tu okolnosti, které Garyho velmi silně znepokojovaly. Mlčel však, dokud Filip nezastavil před domem, který si s Markem kdysi pronajali. Když sáhl na kliku dveří auta, řekl: „Takže, zítra odjízďím nabíly sever. Kdybych přišel na něco, co má spojitost s tím pokladem, zavolám. Když ne, promluvíme si, až se vrátím."

Filip se s ním rozloučil. Ale celou cestu domů ze sebe nedokázal setřást pocit, že objev Kesslerova pokladu nebylo pozhánání, jak se původně zdálo, ale prokletí.

8 _____

Gabbie seděla u kuchyňského stolu a snažila se aspoň zhruba mince nějak roztřídit. Neustále přitom hledala odkazy ve dvou knihách o numismatice, které si přivezla z místní knihovny.

Obě příručky ležely otevřené na stole vedle ní. Na největší z hromádek byly německé peníze. Bylo mezi nimi ale také přimícháno mnoho jiných - převládaly britské, francouzské či španělské mince ze sedmáctého, osmáctého a devatenáctého století. Bylo jich tam taky pár z mnohem staršího období. Gabbie právě jednu držela v ruce. „Tahle je myslím řecká."

Jack ji od ní vzal a řekl: „Podívej na tu barvu. Je to celé zašlé, na některých místech dokonce skoro červené."

„Měď," řekla Glorie skloněná nad dřezem. „Tím docilovali červenou barvu zlata."

„Je to opravdu hodně staré," řekla Gabbie. „A tohle vypadá jako římské."

Jack si přisedl vedle Gabbie. „Někdo tenhle poklad shromažďoval pořádně dlouho."

Do kuchyně vstoupil Filip; právě odvezl Garyho domů a vrátil se zrovna včas, aby zvedl vyzvánějící telefon. Když odložil sluchátko, řekl: „To byl Darren. Je na cestě sem."

„Vážně?" řekla Glorie. „Musí to tedy považovat za hodně důležité, když ho to přimělo zvednout se z Los Angeles."

„Za dost důležité. Říkal, abychom se o tom nikomu nezmiňovali. Dnes večer bude v Buffalu. Hned zítra ráno se v hotelu setká s notářem. Budou tady kolem desáté hodiny. Povádal, že budeme muset všichni udělat místopřísežné prohlášení."

Nejlepší prý bude, když to hodíme na daňový úřad, podržíme jazyk za zuby a budeme čekat. Jestli na to nemá nárok někdo jiný, a to se prý dá zjistit, tak to prý případně všechno nám. Budeme z toho muset zaplatit daň, ale podle nového daňového zákona si budeme moci nechat víc než půlku. Říkal, že jinak to jednoduše zabaví federální policie a nechá nás, abychom se o vydání soudili. To by mohlo trvat několik let."

„Půlku z toho?" uvažoval Jack. „To je pořád hodně prachů."

„Máme zavolat na daňové my nebo to udělá on?"

„Povádal: »Nic nedělejte, velké N- I-C«," odpověděl Filip.

Ozvala se Gabbie: „Tati, některé z těch mincí jsou velmi vzácné. Jsou tady dvě, o nichž tady ta kniha říká, že každá z nich má hodnotu dvaceti nebo dvaceti pěti tisíc dolarů." Zešíroka se usmála. „To je tedy něco. Teď už je mi jasné, jak muselo být těm chlápčům, co našli Tutanchamonovu hrobku."

„Mizerně," vydechla Glorie. Ostatní se na ni s údivem podívali. „Jen žertuji, děti," vyhnula se vysvětlení. Vyhlédla z okna do stále houstnoucího deště a nebyla schopná odpovědět sama sobě na otázku, proč cítí v duši takové prázdno. Nesdílela s ostatními radost nad objeveným pokladem. V lese se něco hnulo, byl to jenom rychlý pohyb, který v mžiku zmizel. Měla pocit, jako by ji celým tělem projel chlad. Její matka by řekla:

Jako by někdo šlapal po mém hrobě. Pociť v mžiku vyvanul, ale zanechal za sebou jakousi pachů - podivnou směs neblahé předtuchy i pasivního odevzdání. Mělo se stát něco zlého a Glorie věděla, že není v jejich silách to odvrátit. Nikdo to nemohl zastavit.

Pohybovali se mezi stromy zakryti hustými proudy deště a neslyšní díky skučení větru. Ten větší šel vpředu a zastavil na samém okraji lesa. Pohlédl dolů k lidskému příbytku, se všemi jeho kovovými vymoženostmi i elektrickou energií, a přemýšlel. „Už brzy odvezou poklad z pozemku, a podle jejich logiky tak bude v bezpečí." Se šklebem, který vypadal jako otevřená ústa mrtvol, se otočil čelem k těm, kteří ho následovali. „A pak budeme opět nespoutáni," řekl. Nebesa se rozčísila bleskem a zlobně zaduněla. Vzápětí byla holina prázdná - všichni, kteří se na ní před malou chvílí shromáždili, v mžiku zmizeli. Vytratili se do lesa a ztratili se z dohledu jako kapky deště, které zanikaly v kalužích a bahně dole na zemi.

9 -----

Hastingsův dům se stal na tři dny tábořištěm. Jejich právník Darren Cross pohlédl na poklad jenom zběžně a okamžitě zavolal soukromou bezpečnostní službu. Objeví se dva ponuře vyhlížející pořizkové, kteří vzbuzovali respekt. Jejich úkolem bylo vyloučit jakékoli nevídané překvapení. Jeden bez přestání obcházel dům v kruhu, jehož obvodová linie ležela někde mezi obytným stavením a stáji. Druhý se nehnul ze svého stanoviště v rohu kuchyně a dohlížel na práci. Ve tři odpoledne byli oba nahrazeni stejně ponuře a zlověstně vyhlížející dvojicí, kterou v jedenáct večer vystřídal další pár. Ten zůstal v domě do sedmi do rána, kdy nastupovali první dva. Všichni do jednoho byli zdvořilí, ale mlčenliví a odmítali jakékoli pokusy o navázání kontaktu. Sean byl přesvědčen, že jsou to agenti CIA.

Darren Cross nechal celou rodinu včetně chlapců podepsat před notářem přísežné prohlášení. Pak toho muže vyprovodil a slušnou provizi si zajistil jeho mlčení. Nato povolal odhadce a uložil mu, aby určil hodnotu nálezu, jak nejpřesněji to jenom půjde. Odborník na staré mince při pohledu na truhlu plnou starých peněz málem omdlel. Po ani ne hodinovém šetření řekl, že musí zavolat kolegu, protože některé z mincí jsou podle něj tak staré, že na to jeho vlastní odbornost nestačí. Darren svolil, až když byl ujistěn, že nebude ohrožena důvěrnost celé akce. Celá věc se tím podstatně zpomalila.

Oba znalci byli ubytováni v pokoji dvojčat. Darren nepřestával trvat na tom, že nebezpečí předčasného úniku informací o nálezu musí být minimalizováno. Chlapci byli uklizeni do sestřina pokoje a Gabbie bydlela s Jackem u Aggie. Oba odhadci konečně měli seznam jednotlivých mincí a po několika vzrušených debatách se dohodli na finální sumě, již měli sdělit nálezcům.

Cross byl tlustý plešatý muž, pro něhož veškerá elegance začínala i končila u třídlíného šedivého obleku s tenkými proužky. Teď byl usazen v obývacím pokoji a vedle něho seděl Filip. Glorie se uvelebila na opěradle křesla. První z povolaných numismatických odborníků, Nelson Toomes, a druhý, starožitník Murray Parenson, seděli v křeslech z druhé strany konferenčního stolu.

Darren se podíval do záznamů shrnujících hodnotu nálezu. Byl konsternován, ale nakonec ze sebe dostal: „Podle všeho a jestli tomu dobře rozumím, jde o významný objev."

Parenson, obdařený neustále nervózním úsměvem, prohlásil: „Ano, tak to určitě je. Některé z těch mincí, jejichž majitelem je pan Hastings, do této kategorie nepochybně patří. Je zde šestnáct unikátních kusů. Jejich cenu lze stanovit velmi těžko. Budeme ji znát, až zjistíme, zač by se daly prodat na aukci. Kromě těchto výjimek má tato sbírka zřejmou historickou hodnotu. Jsou tu mince od vysoké historické hodnoty po průměrnou; necelých deset z nich stojí jenom o trochu víc než zlato, z něhož jsou vyrobeny. Jde o známější americké a britské peníze vyrobené na začátku dvacátého století."

Odhadce Toomes skočil Parensonovi rychle do řeči: „Možná nemají žádnou hodnotu historickou, ale zato sběratelskou.“

„O co vlastně jde?“ dožadoval se podrobnějšího vysvětlení Filip.

„Jde o to, že teď jste velmi bohatý muž,“ odpověděl Cross. „Předtím jste na tom byl prostě jenom dobře. Nyní můžete odejít do penze, když budete chtít.“

„Jak bohatý?“ chtěla vědět Glorie.

„Budeme muset dát hlavy dohromady s daňovým úřadem. Budou to považovat za nalezené peníze a pro ně to bude tedy něco podobného jako výhra v hazardní hře. A budou chtít taky velmi přísně kontrolovat prodej. Když se to vše objeví v oběhu mezi sběrateli, trochu to záhybe s trhem.“ Cross pohlédl na Toomesa.

„Ale jen velmi nepatrně,“ pokračoval. „Na to, aby to nějak významně ovlivnilo tržní ceny, zde není dost mincí stejné hodnoty, z jednoho období a téže mincovny.“

„Takže pro tuto chvíli považujeme za reálné tyto výpočty.“ Toomes podal záznam Filipovi a ukázal na čísla v dolní části stránky.

Filip si je přečetl, zamrkal a znovu četl. Pak se tiše zeptal: „Dva milióny dolarů?“

„A nějaké drobné,“ dodal Cross. Posunul si brýle, které mu sjely na špičku nosu. „Asi tři sta tisíc dolarů v drobných. Po zdanění tedy asi milión čtyři sta tisíc. Něco z toho bychom mohli ušetřit berního úřadu, založit pro vás třeba nějakou korporaci nebo něco vložit do penzijního fondu osvobozeného od daní. Přesto ale musíte počítat s tím, že berníku dáte skoro čtvrtinu.“

„A jak to chcete provést?“ zeptal se Filip.

Odpověděl Toomes: „Vzemi je několik velikých firem, které jsou schopny nakoupit okamžitě za milion dolarů. Jestliže se vytvoří syndikát čtyř nebo pěti takových, jsme schopni od vás odkoupit celý nález za úhrnnou cenu. Další možnost je prodávat vašim jménem, jestliže se dohodneme na honoráři. Možná, že tímto způsobem byste mohl získat trochu víc, ale zas musíte počítat s tím, že prodat všechno bude trvat o hodně déle, možná i rok.“

Glorie požádala o radu: „Darrene?“

„Odprodejte to v celku, Glorie. Rychlým prodejem ztratíte necelých deset procent ceny, ale ty můžete získat zpět výhodnou investicí, která se vrátí ještě v době, kdy byste prodávali jednotlivě. A budete to mít dřív z krku a přestanete na to myslet.“

„Dokázal byste to?“ zeptal se Filip Toomesa.

„Budou potřebovat povolení rozeslat kopie inventáře, které jsme tu pořídili. S vytvořením syndikátu nebude žádný problém. Na ceně bychom se mohli dohodnout tak do týdne. Uděláme vám nabídku,“ odpověděl Toomes.

„Žádná nabídka nebude,“ ozval se Cross. „Máte inventář. Dvacet procent necháme v hotovosti. Pro zjednodušení budeme počítat, že těch drobných je tři sta tisíc. Budeme počítat s nějakým zajištěním pro eventuální výkyvy trhu v příštích devadesáti dnech - protože na tuto dobu bude chtít policie určitě poklad uložit, kdyby se o něj přihlásil ještě někdo jiný. Předpokládám, že nikdo nárok nevznes. Devadesátý první den tedy budete moci doručit mému klientovi šek na milión osm set tisíc dolarů a můžete si pro mince poslat obrněnou dodávku společnosti Brink. V opačném případě vám zaplatíme za ocenění a oslovíme vaše konkurenty. Zjistíme, zda by syndikát nebyl schopen vytvořit někdo jiný. Ujistěte vás, pánové, že čím více práce budu muset udělat, tím vyšší bude konečná cena. Jestliže budeme muset jít na aukci, víte, že konečný zisk může být až o třicet procent vyšší. Ale rozhodnout se musíte teď.“

Toomes nevypadal nijak potěšen, ale řekl: „Předpokládám, že to by mohlo být přijatelné.“

Cross se pousmál se stisknutými rty. „Ještě něco, pánové?“

„Jedná se o ty unikátní mince, o nichž jsem hovořil. Mohl bych vás požádat, abyste je vyňali z prodeje? Když je darujete muzeím, můžete si to odepsat z daní. Bude tak o ně postaráno ve prospěch veřejnosti a neskončí v trezoru nějakého soukromého sběratele,“ řekl Parenson.

Toomes se už už chystal protestovat, ale Cross mu v tom zabránil: „Vidím, že vzhledem k jedinečnosti těch mincí jste tu na ně ani neudělali cenu. Vypadá to, že tady hovoříme o sběratelské hodnotě těch... šestnácti mincí.“ Toomes začal být viditelně rozčilený. „Dáme vám vědět, pánové,“ řekl Cross. „Rozhodneme-li se je prodat, požádáme vás, pane Toomesi, o odhad. V opačném případě se budeme zabývat vašim návrhem, pane Parenson. Teď vám, pánové, děkuji za dobře odvedenou práci. Zavolám auto, které vás dopraví na letiště.“ Podíval se na hodinky. „Jestli máte stihnout svá letadla, měli byste vyjet za deset minut.“

Oba muži odjeli a Cross prohlásil: „Odjízdim večer, Filipe. Hráli jsme si tady na hledání pokladu a já kvůli tomu nechal na západním pobřeží stát hodně práce. Myslím, že teď je tady všechno pod kontrolou.“

„Nevím, jak ti poděkovat, Darrene.“

„Nemusíš mi děkovat. Zaplatíš univerzitní studium mému vnukovi. Počítám, že půjde na Harvard.“ Filip se dal do smíchu. „Tak a teď si jdu zabalit kufr a ty zavolej policii. Budou chtít poslat auto, ale trvej na tom, že k nim ten poklad zavezeme sami. Řekni, že mohou poslat auto, ale jenom jako doprovod. Dáme jim odhad a oni ho budou určitě chtít srovnat s obsahem truhly, což udělají jejich lidé. A to bude zábava. Pak si na závěr dáme společnou večeři a já odletím zpátky do Kalifornie. Zdejší mrazivé noci nesvědčí mé artritidě.“ S touto poslední po-známkou začal supět do schodů, aby si v pokoji zabalil kufr.

Glorie řekla s ulehčením: „Jsem ráda, že je po všem.“

„Celý týden jsi skoro nemluvila, dítě. Někaké problémy?“

Glorie odpověděla: „Dva týdny je to tady jako v Alence v říši divů. A taky si dělám starosti kvůli Markovi. Je pryč mnohem déle, než nač nás připravoval Gary. Gary to sice neřekl, ale o se o Marka taky bojí. Mám strach, že se mohl něco přihodit, A taky se bojím toho, co říkal Gary.“

Filip manželku konejšivě objal. „Všechno bude dobré. Teď máme tu záležitost s pokladem za sebou a všechno se vrátí do normálních kolejí. Hlučné děti, střecha, do níž zatéká, svatební přípravy na příští jaro - no vidíš: úplně prozaické záležitosti."

Povzdychla si a oplatila mu polaskání. „Doufám, že máš pravdu. Ach, málem jsme zapoměla. O halloweenu je školní besídka a kluci na ni chtějí jít. Potřebují podepsat nějaký souhlas."

„To není problém." Filip se zarazil a zamyslel se. „Halloween je za pět dní, ne? Měli bychom nakoupit sladkosti."

„Ne, ne. Letos nic takového nechtějí. Před několika lety tu měli nějaké potíže se špatnými bonbóny, takže teď dělají besídky radši ve škole -jednu pro malé děti na prvním stupni a druhou pro ty větší. Rodiče mají za úkol jediné, dopravit své děti tam a zase si je odvézt domů."

„Tak to je jednoduché," pochvaloval si Filip.

Glorii opět v zádech zamrazila zlá předtucha. Byl to tentýž pocit, který ji pronásledoval od chvíle, kdy našli poklad. Ve snaze setrást jej, řekla: „No, musíme taky něco jíst. Chceš oběd?"

Filip se usmál. „Už jsem myslel, že se té otázky nedočkám." Protáhl paži kolem Gloriiina pasu a zamířili spolu do kuchyně.

10 -----

Venku burácel lehce rozladěně motor policejního auta. Dva důstojníci uvolněně a zároveň pozorně sledovali, jak Filip s Jackem zvedli dřevěnou vyztuženou truhlici a naložili ji do Filipova automobilu. O chvíli později seděl Filip v autě s Darrenem a odjížděli cestou od domu ke státní silnici. Glorie se za nimi chvíli dívala a pak se obrátila k domu, vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře.

Automobil odjíždějící k hranici pozemku z lesa sledoval ještě jeden pár očí. Filipův vůz se na výjezdu váhavě zastavil, protože musel dát přednost autům jedoucím po hlavním tahu. Když se silnice uvolnila, zařadil se šikovně do provozu a zrychlil. Auto policejní hlídky jelo těsně za ním.

Se spokojeným výrazem a utajenou hrozbou zašeptal ten, který to vše sledoval z lesa: „Smlouva je porušena!" Prudce se otočil a v záblesku světla zmizel. Z větve vysoko v koruně stromu provázel žhnoucím žlutým očima automobily také jeho společník. Díval se za nimi, dokud nezmizely za kopcem. Zloduch nechápal plně všechny záležitosti svého pána, protože to byla prostá bytost, jejíž inteligence s roky strávenými v bolesti, ale taky zhýralosti, skoro vyhasla. Dokázal však pochopit, že pán je teď šťasten, a to pro něj bylo vždycky dobré. Velmi dobré. Možná, že teď mu pán povolí dostat toho psa nebo třeba tu dívku. Ale nejlepší by bylo, kdyby směl sáhnout na jednoho z hochů. Zloduch vyšplhal po kmenech výš do koruny žlutohnědých listů nad sebou; představa vraždy dělala jeho zdeformovanému srdci dobře. Tichounce si povzdechl.

ŠÍLENÝ

11 -----

Dvojčata se snažila zahrabat do peřin a spát, ale nedařilo se jim to. Sklíčení větru znělo uvnitř domu velmi ošklivě. Venku byla zima a vládlo pochmurné počasí, které z Kalifornie neznali.

Vanul protivný a štíplavě studený vítr, který v poryvech člověku vysával z těla všechno teplo. Nepomohly ani prošívané bundy, které rodiče dětem koupili v nákupním středisku Sears. Vítr skučel přesně od chvíle, kdy otec odpoledne odjel s policejní eskortou a odvezl pryč ten poklad. Jako by v tom vichru byl prskající elektrický náboj. Bez přestání se ozývalo hučení, které zachvátilo i listy a větve stromu před oknem. Sean měl pocit, že musí zadržet dech, protože teď se určitě něco stane. Jako by se každou minutou něco blížilo a bylo to teď téměř nad ním. Na své palandě nahoře bezmyšlenkovitě přejížděl prsty po kouzelném kamínku od Barneyho a to ho uklidňovalo. Zbavil se strachu a tichounce zavolal bratrovo jméno.

„Co je?" ozvala se rozespálá Patrikova odpověď.

„Co si vezmeš na sebe?"

Patrik věděl, že Sean mluví o halloweenové besídce, která bude v sobotu.

Ve zmatku kolem pokladu a zlata všichni zapomněli, že je svátek a zeje třeba projednat, v jakých kostýmech chlapci vlastně půjdou. Máma si ale nakonec přece jenom vzpomněla. Řekla jim, aby si to do snídaň rozmysleli. Byla to poslední šance, protože potom se to už nedalo změnit. Bylo jasné, že pak nemělo cenu zlobit se nebo protestovat, kdyby člověk třeba dostal lepší nápad.

Chvilí bylo ticho, do něhož se ozval Patrik: „Ještě nevím. A co ty?"

Sean bratrovi rozuměl. „Pirát. Kapitán Billy Kidd."

Patrik se rozesmál. „Ty jsi ale blb. Přece kapitán Kidd. Billy Kid byl bandita."

Sean si lehl na záda, hleděl do stropu a trochu se styděl. „Tak aspoň víš, co myslím. A co si vezmeš ty?"

„Nevím," odpověděl bratr a bylo slyšet, že je rozladěn. „Než jsi mě probudil, měl jsem sen."

„Ještě jsi nespál," vyrazil ze sebe bratr, aby Patrikovi zmařil příležitost obvinít ho.

„Jo, spal," trval na svém Patrik. Místo toho, aby dál rozdmýčkal hádku, řekl: „V tom snu jsem... viděl chlapa. Byl v

nádherném rytířském brnění. Krunýř a meč, chápeš. A taky měl hezkého koně. Možná půjdu za rytíře."

„Sen?" ujíšťoval se Sean.

„Jo, takový strašidelný. Ale to brnění bylo hezké. Na hlavě měl takové špičaté parohy jako mají jeleni. A jel na krásném koni. A celý zářil."

Sean neodpověděl. Zatímco jeho bratr klimbal a snil, on ležel a byl vzhůru. V duchu však viděl taky podivného rytíře. Mamě se snažil od té postavy odtrhnout myšlenky. Díval se, jak ve tmě nabývala stále jasnější obrysy, jak byla s každou minutou zřetelnější. Ale s tou vidinou nebo snem, jak tomu říkal Sean, se Patrik mýlil. Nebylo to strašidelné.

Bylo to děsivé. Tak hrozné, že z toho Sean skoro hlasitě zasténal. Ze zkušenosti věděl, že Patrik neměl pro jeho strachy pochopení. Často se tomu, co Seanovi nahánělo hrůzu, smál. Bázlivější z bratrů si proto radši takové věci nechával pro sebe. Věděl, že v tomto ohledu je on ten slabší. Možná, že byl citlivější než druhé z dvojčat. Jenomže měl stejně jako všechny děti strach, aby se před vrstevníky nezesměšnil a aby ho nepovažovali za divného. Existuje snad něco horšího, než když vám ve škole říkají „holčička", „blbeček" nebo „bobek"?

Mezi dvojčaty zavládlo mlčení. Sean brzy upadl do polospánku, do něhož ho ukolébávalo bratrovo rytmičné oddechování. Patrik usnul rychle, jako obvykle. Vždy, když se Seana už už zmocňoval spánek, vzpomněl si na nějaký detail a znovu tak vyburcoval vědomí. A ten detail, to mohlo být cokoliv, třeba změna tóniny skučení větru nebo divný praskot a šelesty uvnitř domu. I dnes mu to trvalo dlouho. Nutil se zavřít oči. Chvilí tiše ležel a ze všech sil se snažil pohroužit do spánku. Nepodařilo se mu však nic víc než napolo dřímat. Vibrace větru jako by ohlašovaly něco, co se nezadržitelně a s každou chvílí blížilo. Sean sebou neklidně házel ze strany na stranu a nedokázal zůstat klidně ležet. Divný pocit se každou minutou stupňoval. Ano, něco se blížilo. Byl si tím jist.

Seanovy oči jiskřily a srdíčko se rozbušilo; cítil, že se neodvratně blíží něco strašného. Hrůzou nebyl schopen se hnout, zmocnil se ho pocit velkého nebezpečí. Ne, neblížilo se to! Bylo to zde!

Prožíval tentýž děs jako ten večer, kdy se do jejich pokoje vkradl Zloduch. Nyní to ale bylo mnohonásobně horší. Sean ležel jako přimrazen, bál se rozhlédnout po pokoji a stěží se dokázal nadechnout. Z kouta se ozýval podivný zvuk.

Pohyb, lehké škrábání, jako by se něco posouvalo těsně kolem stěny. A k tomu znělo něco, co se podobalo hudbě, ale bylo to cizí a děsivé. A pak k Seanovu nosu dolehla kořeněná vůně bylin a květin. Rychle se nadechl, přetáhl si přikrývku přes tvář, jako na ochranu. Vykoukl přes její okraj a odtud se snažil rozhlédnout po pokoji.

V koutě někdo stál.

Sean cítil, že tam je. Chlapcovu hrud' sevřela hrůza. Ze všech sil se snažil zalapat po dechu, aby mohl vykřiknout. Ale nebyl schopen vydat jakýkoli zvuk. Nemohl se hnout. Čas se zastavil a nedalo se říct, jak dlouho tu ležel přikován bez hnutí a k smrti vyděšen jistotou, že tam, na druhé straně pokoje, něco vyčkává. Bez jediného pohybu či hlesu, neviditelné a zpřítomnělé takovým chladem, že z toho chlapcovu srdce přestávalo tlouct. Stačily tři kroky a dalo by se na to dosáhnout. Sean začal jektat zuby a ruka, již svíral přikrývku pod bradou, se třásla. A pak se ta věc hnula vydávajíc přitom slabounký zvuk. Nebyl silnější než povzdech.

Sean nedokázal z té postavy zachytit žádný detail; viděl jenom tlumené mihotání světla kolem těla, jako by někdo natřel nehmotného manekýna fosforovou barvou. Podle obrysů by to mohl být vysoký štíhlý muž, který se pohyboval vpřed dokonalými a ladnými tanečními kroky. Svaly měl tak hladké, že připomínaly hladinu stojaté vody. Jakékoli další detaily jeho vzhledu, barvu vlasů či odstín kůže, postavu nebo tvář halila inkoustově sytá černá nebo namodralý svit. Nic z toho ale nebylo pro Seana podstatné. Věděl jen, že muž chce jeho a Patrika a že si pro ně přišel.

A věděl ještě něco: Tento modře světélkující temný muž byl d'ábel nedozírně nebezpečnější než Zloduch.

Ted' neznámý postupoval do středu pokoje, kde se zastavil; byl tak blízko, že už musela být vidět tvář, ale zůstávala stále k zešílení nepoznatelná. Měl podlouhlou hlavu a až příliš úzkou bradu. Nebylo však možné spatřit žádný detail očí, rtů, vlasů ani obočí. Smál se; znělo to jako vzdálená a dutá ozvěna, zvuk, který přicházel z minulých věků. Sean ležel nepohnutě s přikrývkou vytaženou k tváři. Střevo se mu při zvuku toho divného smíchu bolestivě svíralo.

Sledoval temného muže, který pomalu kráčet ke dveřím, jež byly u hlav palandy. Chlapec ho sledoval, dokud se muž nedostal do kraje jeho zorného úhlu. A právě v tom okamžiku Sean koutkem oka tu tvář zachytil. Obrátil se, aby se podíval znovu, ale detail mezitím zmizel. Bylo to, jako by nebylo možné spatřit tvář přímým pohledem. Sean se ted' posadil. Měl hrozný strach. A taky směšnou obavu, že ho ten pohyb nějak prozradí. Ale zůstat klidně ležet nedokázal. Ani v této pozici však nemohl rozeznat nic víc než obrys postavy v místnosti. S tichým děsem odvrátil hlavu. A jakmile ji otáčel, mužova tvář se na okamžik znovu zjevila. Sean se snažil vyhnout pohledu do očí. Jako by doufal, že ta matně osvětlená a nehmotná postava zmizí, když se na ni nebude dívat. Ale nedokázal to. Jeho pohled ovládalo něco cizího, nějaké kouzlo. Hrozně se třásl, ale jinak seděl nehnuto, skoro nedýchal. Drkotaly mu zuby. Muž se usmál a v tom krátkém okamžiku bylo možné rozeznat rysy temné masky jeho obličeje. Měl dvě dokonalé řady zubů, které se při úsměvu navzájem dotýkaly jako zuby umrlce. Zazářily nakrátko z černé tváře. Sean spatřil v té šklebící se lebce děs a šilenství, jež si mělo odnést jeho i Patrika pryč. A pak se rysy znovu zatáhly a ztemněly.

Chlapec se přitiskl uprostřed postele zády ke zdi a jak lapa po dechu, vydal ze sebe tichý sten. Pokusil se zavřít oči a doufal, že tím přinutí obraz zmizet, ale nešlo to. Toužil po jediném - stočit se do klubíčka a schovat se někde v teple a bezpečí. Ale nedokázal se pohnout. Seděl tu nehybně a cele v moci něčeho, co bylo dosud jeho dětské duši zcela cizí. Zaplavila ho ochromující beznaděj.

Temný muž postoupil vpřed, jako by si potřeboval chlapce lépe prohlédnout. Překonal tak poslední vzdálenost, která ho dělila od postele. U jeho nohou se hýbaly stíny dalších a menších bytostí, jež ho doprovázely. Sean přinutil k pohybu ztuhlé a třesoucí se svaly a pomalu se odvrátil. Tváří a bokem nalepený na zeď pozoroval hrozného muže koutkem oka. „Patriku," vydal ze sebe žalostným zachraptěním. V tu chvíli stál muž vedle jejich palandy.

Tichým hlasem, který zněl jako tisíc slabounkých vzdechů, řekl: „Dva." Bylo to vyřčeno velmi tiše a podobalo se to spíš vánku horké letní noci. Ale znamenalo to konec naděje.

Sean měl pocit, že se někdo dotkl jeho vnitřností a uchopil je spalujícím hmatem, který neměl už nikdy povolit. Pak se ozvalo krátké a bláznivé zachechtání a Seanovy oči se zalily slzami děsu. Žaludek se mu znovu sevřel křečí a chtělo se mu zvracet. Úporně polykal a nutil hořké šťávy v ústech vrátit se zpět, odkud stoupaly. Toužebně si přál být schopen zavřeštět a přivolat maminku a tátu, ale z hrdla mu nevyšel ani sten. Hlas vázl v krku a marně se snažil prodrat svaly staženými strachem. Nedokázal odtrhnout oči od postavy stojící vedle postele. Teď zblízka bylo patrné, že z muže sálá zář. Byl obklopen matným stříbrným a bílým světlem, ale jeho rysy zůstávaly nezřetelné. Sean nyní viděl do tváře lépe a rozpoznával v ní náznak očí.

Temný muž se sklonil a zmizel ze Seanova zorného úhlu. Chlapec pocítil v hrudi chladnokrevný úder, jako by ruka, která se už předtím ponořila do jeho útrob, najednou zevnitř vytrhla něco velmi cenného. Věděl, že ten muž se zmocnil Patrika! Seanovi uvízl v krku pronikavý výkřik, kterým se chtěl dostat z dosahu toho, co ho ovládalo, ať už to bylo cokoli. Těžce polkl hrdlem staženým strachem. Podařilo se mu nabrat do plic trochu vzduchu.

Potom se ten ztemnělý muž vztyčil a znovu stál před Seanem. Spící Patrik mu spočíval v náruči. Prudce Patrika přehodil na stranu a jako hadrovou panenku ho držel levou rukou. Pravou vztáhl po Seanovi.

Chraplavým šepotem podobným spíš suchému zaskřehotání ze sebe Sean vypravil: „Mami.“

Pokojem se ozvala posměšná prozpěvující a postupně zanikající ozvěna: „Mami, mami, mami.“

Matně svítící ruka trochu zaváhala a pak ji temný muž stáhl zpět. Spěšně zašeptal jediné slovo: „Ochrana.“

Sean pevně svíral kouzelný kamínek, kroutil hlavou ze strany na stranu a nepřestával opakovat neslyšné: „Mami.“

Znovu se ozvala ozvěna, která po něm to slovo tiše a tlumeně šeptala znovu a znovu; nebyla žádná naděje, že by to mohli zaslechnout lidé v jiných pokojích domu.

Nelidským hlasem znějícím jako tisíc píšťal muž řekl: „Má ochranný talisman.“

Sean byl rozbolavělý divnou horečkou. Prudce sebou trhl. Zdálo se mu, že z té temné bytosti sálá horko. Schoulil se do hlavy postele a snažil se dostat od svítící černé postavy tak daleko, jak to jenom šlo. Vtlačil se co nejhlouběji do rohu a malými chodidly přitom drásal prostěradlo a příkrývkou. Po tvářích mu stékaly slzy, oči měl nehybně rozevřené a upřené na vetřelce. Patrik si hověl v mužově náruči jako kotě, ale jeho oči byly prázdné a rysy tváře skleslé. Vyprchala z ní všechna barva a zastíraly ji šedivé polostíny. „Ten talisman, chlapče!“ Hlas rozkazoval, ale stejně jako předtím byl i nyní tlumený a tichý. Když se Sean nehýbal, temný muž na něj ukázal.

Z podlahy se nečekaně do nohou postele vymrštil Zloduch. Poskočil vpřed a dřepl si před Seana. Velké hnědé oči se svě-télkujícím nažloutlým bělmem zíraly z tváře, která se ze všeho nejvíc podobala přhlouplé opici. Škleb, jinž skřet Seana obdařil, odhaloval zářící zuby, které by mohly klidně patřit nějakému paviánovi. Tělo se vzdáleně podobalo lidskému, avšak dlouhé nohy a paže byly samý kloub. Pokožka jakoby ukoptěná od uhlí vypadala jako kůže mumie nebo netopýra. Zloduch páchl jako by už věky tlel a rozkládal se. Na Seana sálal jeho horký a odporný dech a ústa vydávala slintavé a mlaska-vé zvuky. Hrál po Seanovi pařátem zakončeným drápy, ale v poslední chvíli zaváhal.

Vtom však vyskočila na postel jiná postava. Seanovi poskočilo srdce. V nohou postele se krčil Patrik. Pak si ale Sean uvědomil, že to není bratr, ale karikatura jeho samotného! Nějaký druhý Sean! Chlapec se mu ve všem podobal, až na to, že byl nahý. Díval se na Seana a velmi divně přitom kýval hlavou - podobal se opici, která si něco prohlíží.

Pohazoval přitom hlavu ze strany na stranu. Dvojník Seana pozoroval, ale hrál si přitom, jak to v zoologických zahradách dělávají opice. Zíral na hocha s ďábelsky potměšilým výrazem a snažil se ho dotknout. Ale stejně jako Zloduch ucukl, jakmile se dostal do blízkosti talismanu.

Sean měl široce rozevřené oči, jeho stažené duhovky se ze všech stran utápěly v naběhlém bělmu. Po tvářích se mu bez ustání koulely slzy. Teklo mu z nosu a ústa se tiše pohybovala. Vypadalo to, že se všechny ty bytosti pokoušejí dotknout kamene zavěšeného na chlapcově krku, ale jakmile se přiblíží, musejí přemáhat něco, co je jim nepříjemné a s čím musejí bojovat. Každý se pokusil uchopit kámen. Sáhli po něm jednou, dvakrát, třikrát, ale všichni se zarazili několik centimetrů od něj. Konečně se Zloduch otočil k temnému muži a promluvil. Slova však byla zdeformovaná. Znělo to jako posměšná karikatura lidské řeči a huhlal zastřeným hlasem, jakoby mu v ústech vadil příliš velký jazyk nebo jako by je měl naplněná vatou. „Pane, to bolí.“ Seanův dvojník doširoka otevřel ústa a zavřeštěl nelidským opičím skřekem. Sean se už netřásl, jeho tělo se teď kroutilo a zmítalo v nekontrolovatelných křečích. Kůži spalovala vysoká horečka. Otravující ďábelské výpary, jež se ho snažily zmocnit, teď byly úplně všude. Klouzaly kolem jeho těla, naplňovaly mu nozdry, vysávaly mu dech z plic, dusily ho a téměř ho zahltily panickým strachem, v němž už nemá mysl či rozum žádné místo. Sean nepřestal pohybovat čelistmi; stále se usilovně snažil zavolat o pomoc. Vycházely z něj ale jenom krátké a žalostné štěky, které přehlušoval venku skučící vítr.

Sean viděl, že se Zloduch obrací opět k němu, že se na něj znovu dívá a že se ho ruka s dlouhým drápy pokouší dotknout. Na krátký děsuplný okamžik měl Sean pocit, že se jeho duše snaží uniknout z tělesné schránky. Cítil, že ho síla vůle skoro zvedá nad postel. Stejně jako u přetaženého hodinového péra, dosahovalo napětí maximálního možného bodu a nedalo se už vydržet. Sean hledal únikovou cestu podobně jako zvíře, které mlátí do mříží klece, do níž ho zavřeli. A protože žádnou nenacházel, byl o to zuřivější. Zloduch znovu po chlapci sáhl a opět musel ruku odtáhnout. Sean šeptal: „Mami!“

Zloduchův hlas znějící jako přiskrcený tón trýzněných houslí po něm se šklebem zpěvavě opakoval: „Mami, mami, mami.“ Seanovi do nosu pronikal dech naplněný smrdutým pachem hniloby. Zloduch měl šťastný výraz, jako by se mu to slovo líbilo a jako by pro něj bylo příjemné vyslovovat ho. Prozpěvoval výsměšně to, co Sean nehlasně stále opakoval. Ale nebyly to lidské zvuky, nýbrž vrčení zvířete.

Pak se temný muž předklonil a jeho tvář se zastavila jenom několik centimetrů od Seanovy. Znenadání se rozzářil intenzivním světlem, které Seana oslepilo. A v tom krátkém rozzářeném okamžiku Sean tu tvář spatřil. Oči ponořené v hlubokých očních důlcích se zabodly do Seanových a chlapec cítil, jak se přitom celá jeho duše vzpírá a kroutí. Konečně se mu podařilo vydat nějaký zvuk, ze rtů mu unikl dlouhý, hluboký a bolestný sten. V očích, jejichž elektrický

modré zřítelnice se snažily spálit chlapcovo nitro na prach, Sean zahlédl tanec blesků. V tutéž chvíli ho však z těchže očí k sobě zvalo něco křišťálově krásného a pro lidského tvora neuvěřitelně dokonalého. Sean si už nepřál nic jiného, než zapomenout na svou vlastní vůli a odejít s tím mužem. K přívalu nečekané touhy se přidal chtíč tak silný, že se Sean celý otřásl. Ale jeho tělo nebylo ještě na něco podobného připraveno; změna, která by něco podobného umožnila, měla teprve nastat. Měla přijít tehdy, až láska a něha překypí ve vášeň. Byla tu však nyní a rozpálila Seana k tak intenzivnímu sexuálnímu hladu, že si s tím jeho tělo nedokázalo poradit. Celé se chvělo, naskočila na něm husí kůže a dětský penis nečekaně ztuhl. Pot, který se z něho řinul, promočil pyžamo do poslední nitky. Sean pohlédl na svého dvojníka a spatřil poťouchlou bytost skákat asi metr od sebe s vyplazeným jazykem, hrát si sám se sebou a kolébat se ze strany na stranu. Byl dokladem dokonané změny někdejšího chlapce v přihlouplou a tupou bytost. Ďábelské oči byly stejně velké jako Seanovy, ale nezračil se v nich ani tak děs jako nelidsky perverzní chtíč.

Seanovo srdce prudce bilo a chlapec už se nedokázal ovládnout. Střeva se stáhla křečí, erekce zmizela a svěrače močového měchýře povolily. Břicho se svíralo jako by mu v něm někdo utahoval uzel. Oslepený jasným světlem, v okamžiku, kdy jeho dětským tělem zmítala dospělá touha, ve chvíli, kdy se krásná vášeň změnila v černý chtíč, Sean pochopil. Teprve nyní zakouší to, o čem si myslel, že už zná z dřívějšíka. Z onoho dne, kdy byl Zloduch poprvé v jejich pokoji, nebo z toho druhého, kdy Patrika unesla při bouři voda.

Ted' věděl, že ta dvě setkání byla jenom šedivý stín definitivní tmy, již zažil dnes. Poznal, že teprve nyní ví, co to je hrůza a děs. Zmocňovaly se ho a obklopovaly ho už dřív, ale až dnes v noci dostaly konkrétní podobu. Stály před ním tak, jak už pro vždycky zůstanou. V podobě Zářícího muže. Toto poznání přineslo nečekanou úlevu a uvolnění všeho dosud uvnitř vězněného.

Sean začal křičet.

Volal tak hlasitě, že ani netušil, zeje takového ryku schopen; byl to hlas pronikající hluboko do srdce. Tak hlasitý, že matka byla vyburcována ze spánku téměř okamžitě. Vypadalo to, jako by odpověděla ještě předtím, než ozvěna a poslední tón volání dozněly na chodbě u schodiště.

Pro Seana se zastavil čas a výjevy kolem něj se roztříštily. Světlo vycházející ze Zářícího muže zmizelo a bytost se zase ponořila do své temnoty osvětlené tlumeným svitem. Pohnula se a Sean pozoroval její tvář koutkem oka. Na okamžik zahlédl výraz nelidské nenávisti. Tak ďábelský a ohyzdný, že kdo ho spatřil, toho nemůže už vyděsit nic na světě.

Sean nepřestával křičet. Zloduch se plazil pryč od nečekaného ryku, nejistý, co si má počít. S opičím šklebem couval také dvojník. Zmizel Seanovi z dohledu a skočil dolů na zem.

Sean viděl, že Zářící muž stále drží Patrika v náručí jako bezvládnou panenku. Bratr byl bledý, tváře měl zcela bez-krevné. Sean stále křičel. Slyšel, jak na chodbě rodiče volají jeho a Patrikovo jméno. Gabbie se ptala, co se děje. Po schodech se dral s divokým štěkotem Smolik odhodlaný odrazit každého, kdo by se odvážil ublížit jeho rodině. Sean nepřestával volat své blízké na pomoc.

Zářící muž k němu postoupil ještě jednou a vztáhl ruku. Ucukl zpět, jako by přiznal, že se chlapce zmocnit nemůže. Na jeho tváři se objevil prázdňový výraz rezignace a vzdálený tlumený hlas řekl: „Ještě se setkáme.“ Následoval mrazivý smích, který přehlušil Seanův křik.

Sean pocítil hlubokou beznaděj.

Zářící muž odstoupil do kouta. Zloduch a ten druhý Sean odcupitali a zastavili se u pánových nohou. Muž držel Patrika v náručí lehce, jako by chlapec nic nevážil. Nyní už pohaslo i matné světlo kolem něj a všechny čtyři postavy do sebe vtáhla temnota černého kouta.

Potom se rozsvítilo světlo a ve dveřích pokoje stála Glorie. Při pohledu na tmavé bytosti schoulené v rohu pod mužem, který držel jednoho z jejích synů v náručí, zůstala na chvíli jako opařená. Všude byly ještě stíny a vypadalo to, jako by žárovky lustru nedokázaly přesvítit tu ponurou tmou. A pak temné postavy zmizely. Glorie vykročila, ale zastavila se na místě s vykročenou nohou, která zůstala nehybně viset uprostřed kroku. Zmateně zamrkala, protože nevěřila vlastním očím. Byl to jenom krátký okamžik. Otočila hlavou sem a tam, jako by chtěla setřást nepříjemné malení smyslů. Pohlédla dolů a viděla Patrika dosud spícího na své palandě. Popošla k posteli. Dotkla se Seana a řekla: „Miláčku, co se děje?“ Sean se třásl a škubal sebou, nebyl schopen se ovládat. Postel byla pomočená a pyžamové kalhoty potřísněné stolicí. Nedokázal zaměřit pohled na jedno místo. Pusu měl otevřenou do kořán, čelist mu padala dolů a hrdlo rozdíral pronikavý křik. Po bradě mu stékaly sliny a celé tělo bylo promočené potem. Z úst mu vycházel hořký dech, který byl prosycen strachem. Nedokázal ze sebe vydat nic jiného než křik.

Křik byl nyní pro Seana reálnější než okolní hmotný svět, změněný v nehmotné šílenství. Za volání se dalo schovat, člověk se jim mohl zakrýt, mohl do něj zabalit celou rodinu, schovat všechny do jeho přehybů složených a zformovaných tak, že mohly poskytnout bezpečný úkryt. Krk byl z té námahy celý rozbolavělý, tělo vyčerpané z napětí a utrpení, jež působil strach, snažící se prosáknout kůži jako silný a spalující jed. Sean ale řval dál, protože ho to uklidňovalo a protože to bylo na rozdíl od předchozí zkušenosti skutečné. Pokoj byl toho řevu plný, tvořil betonovou bariéru kolem Seana a celé rodiny. Hmotný jako dřevo, jako kámen, jako ocel. Sean se nadechoval k dalšímu a dalšímu řevu, neboť věděl, že ve chvíli, kdy zmlkne, objeví se Zářící muž a jeho společníci znovu a vezmou si matku, otce i Gabbie.

Do pokoje dorazil Filip; došel až k posteli. Gabbie stála mezi dveřmi a zděšeně pozorovala Filipa klekajícího si k dolnímu lůžku palandy. Glorie se snažila dotknout Seana, ale chlapec se odtáhl, jako by se chtěl ještě víc vmáknout do rohu postýlky. „Seane, co se stalo, chlapečku?“ Glorie to říkala zvýšeným hlasem; ještě se nedokázala zorientovat z pohledu, který se ji naskytl, když vstoupila do pokoje. A Seanovo zděšení celý ten zmatek ještě umocňovalo.

„Chlapečku, co je? Prosím tě, přestaň křičet. Všechno je v pořádku.“ Oči měla plné slz a ve tváři seji zračila bolest a strach, které byly odrazem bolesti a strachu k smrti vyděšeného syna.

Sean jí chtěl říct, že nic není v pořádku. A byl si vědom, že matka to dobře ví a že se ho jenom snaží uklidnit. Uměl to

vyčíst z jejího výrazu. Ale nemohl přestat křičet a nemohl ji to říct. Kdyby zmlkl, všech by se zmocnil Záříci. Dokázal jenom mířit na roh, ukazoval tam a křičel. Důrazně směřoval rukou do kouta a rozhodnosti toho gesta se snažil přimět všechny k pochopení. Pravou rukou ukazoval a levou bušil do zdi, aby mu porozuměli. Kymácel se zepředu dozadu, z boku na bok a mlátil přitom do stěny. Aby pochopili. Glorie tam stála s rukou vztaženou k synovi, bezmocná nad něčím, co se zcela vymykalo jejímu rozumu. Chápala pouze, že syn je ztělesněním muk, jež někdo spáchal na nevinném, ale nemohla mu pomoci. Sean křičel.

„Pane Bože!“ zvolal Filip a Gabbie se chytla záručně tak pevně, že ji zbělely klouby prstů.

„Co je?“ ptala se Glorie, která v reakci na tón Filipova hlasu nadskočila.

„Patrik je v bezvědomí. Je rozpálený horečkou. Pane Bože, Gabbie, zavolej do nemocnice a řekni, že jsme na cestě.“ Filip zabalil Patrika do deky a nesl ho rychle chodbou.

Glorie překonala Seanův odpor a dotkla se ho. „On taky celý hoří.“ Nevšímal si mokrého prostěradla ani špinavého pyžama. Vše převážil neomylný pud, který ji říkal, že je třeba se o syna bezodkladně postarat. Chytla stále křičícího chlapce do náruči a omotala kolem něj prostěradlo. Bylo třeba jednat hned. Běžela s chlapcem chodbou za manželem a pro tuto chvíli se přestala zabývat matoucím a hrůzyplným pohledem, který se jí naskytl, když otevřela pokoj dvojčat. Gabbie vběhla do svého pokoje, v rychlosti hmatla po sluchátku telefonu, který měla u postele, a vytočila číslo spojovatelný v nemocnici. Nechala se přepojit na pohotovost. Slyšela, že otec už venku nastartoval auto, a pak drcený štěrk, který odlétával od prudce nastartovaného vozu ujíždějícího po cestě k silnici. Seanův křik nesoucí se nocí bylo slyšet ještě dlouho potom, co už byl z doslechu motor otcova auta.

12 -----

Personál pohotovosti byl připraven přijmout pacienta ještě předtím, než Filipovo auto zastavilo před nemocničním vchodem. Filip nesl bezvládného Patrika a Glorie svírala v náruči Seana. Celou cestu do nemocnice nepřestal křičet. Byl už ale tak vyčerpaný, že ze sebe nedokázal vypravit nic víc než příškrčený a chraplavý zvuk. Zaměstnanci pohotovosti byli nečekaně klidní a na Glorii to mělo konejšivý vliv. Dávali najevo, že ať už se s chlapci děje cokoli, je to jenom další zajímavý problém, který bude vyřešen a kvůli němuž není třeba si dělat přehnané starosti. Položili oba hochy na vyšetřovací stoly. U každého z nich stály dvě ošetřovatelky. Lékař byl mladý muž hovořící se slabým newyorským přízvukem. Zatímco chlapce prohlížel, poslouchal sestru diktující mu hodnoty základních funkcí. Požádal o středně silné sedativum na utišení Seana, ale zneklidněl, když sestra četla údaj o Patrikově teplotě. „Čtyřicet jedna stupňů Celsia.“

Lékař řekl klidným hlasem: „To je moc. Připojte ho na monitor a zchladte ho.“

Ošetřovatelka přivezla pojízdný digitální teploměr a zavedla snímač Patrikovi do konečníku. Její kolegyně začala třít chlapce alkoholem. Na ukazateli naskočila hodnota čtyřicet jedna celých jedna a po několika minutách stoupla na čtyřicet jedna celých tři. „Doktore,“ řekla sestra klidným a profesionálním tónem: „Stoupá to.“

Mladý lékař pohlédl na přístroj, krátce přikývl a řekl: „Dobře; dáme mu ledový obklad.“

Zvedli Patrika a podložili pod něj gumové prostěradlo. Ošetřovatel přinesl dva velké kbelíky a začal z nich nabírat plnými hrstmi led a klást ho kolem Patrika. Jedna ze sester přitom přidržovala podložku tak, aby kousky nepadaly na zem. Když Patrika obložili, omotala gumu kolem bezvládného tělíčka. Lékař se pak odvrátil od Patrika a začal se věnovat Seanovi. Glorie se zeptala: „Co to s Patrikem děláte?“

Lékař se obrátil k Filipovi: „Nemohli byste si sednout v čekárně? Za minutku tam za vámi přijdu.“ Glorie chtěla protestovat, ale doktor ji opět velmi klidným způsobem předešel: „Paní, máme tady párek velmi nemocných dětí. Dovolte, abychom se o ně postarali.“

Filip vyvedl manželku z vyšetřovny a venku se posadili na pohovku s umělohmotným potahem. Kromě tlumených hlasů personálu pracujícího na pohotovostním sále nebylo slyšet nic jiného než hlasité bzučení, jež vydávaly elektrické hodiny na zdi. Filip na ně pohlédl - bylo dvacet minut po půlnoci. Filip nevěděl, co bude dál, a stav chlapců mu dělal starost. Z chmurného přemítání ho ale vyrušil pohled na Glorii. Celá se trásla. Její oči sice hleděly do vyšetřovny, kde cizí lidé horečně pra-covali, aby zachránili její děti, ale duchem se nemohla odtrhnout od obrazu, který spatřila v dětském pokoji. Od toho podivného a chvilkového kmitu naprosté tmy v koutě pokoje. Vzpomínala si s neochvějnou jistotou, že v té chvíli tam v tom rohu a té tmě tam byl rovněž Patrik. Nedokázala tu vidinu nikam zařadit, ale měla nevysvětlitelný pocit, že něco podobného už kdysi viděla. Vybavovala seji ale jenom matná vzpomínka z vlastního dětství. Vzdechla a zatvrdila se proti laskavému lékařovu ujišťování; věděla, že se potvrdila nejhorší z obav posledních dní - její chlapci byli pro ni v nějakém nedefinovatelném smyslu navždy ztraceni.

Filip vztáhl ruku a přitáhl si manželku k sobě. Přinutil ji, aby mu položila hlavu na rameno. Stiskl ji a snažil se ji tak dodat odvahy, ale věděli oba, že tuto noc se nikomu na světě nepodaří uklidnit ani jednoho z nich. Nemohli dělat nic jiného než čekat.

13 -----

Jack podal všem kávu. Dorazili s Gabbie asi dvacet minut po Filipovi a Glorii. Gabbie mu zavolala k Aggie a Jack okamžitě přijel. Vypátral v nemocnici automat na kávu a teď přinášel kelímky pro všechny. Glorie ten svůj postavila před sebe na zem, aby nápoj vychladl. Seděla nehybně s očima upřenými na dveře pohotovosti.

Mladý lékař vyšel z ošetřovny půl hodiny po příjezdu Gabbie a Jacka. Pod paží svíral lékařskou zprávu a v ruce si nesl vlastní hrnek s kávou. Glorie vyskočila ze sedadla. „Co je s chlapci, doktore...?“ zvolala.

„Murphy, Jim Murphy, paní Hastingsová.“ Lékař se usadil v čekárně proti nim. Usrkl kávu a Glorie si v tu chvíli

uvědomila, že je jediná, kdo stojí. Posadila se jako ostatní, doktor otevřel zprávu a řekl: „Chlapec, který byl při vědomí...”

„Sean,” doplnil ho Filip.

„Sean,” pokrčoval Murphy, „byl hodně vylekaný. Ale kromě vysoké horečky, jejíž důvod není zřejmý, jsme u něj neshledali žádný další problém. Dali jsme mu sedativum a převezeme ho na dětské lůžkové oddělení. Jestliže se zítra nezhorší, budete si ho moci vzít domů. Druhý hoch...,” podíval se do zápisu, „Patrik, to je bohužel něco jiného. Má velmi vysokou horečku, kolem jedenačtyřiceti stupňů a... podařilo se nám ji trochu srazit, ale musíme ho pečlivě pozorovat.” Když hovořil, odváželi dva pomocníci Patrika z ordinace. Glorie sledovala vozík, dokud jí nezmizel z očí a pak se zeptala: „Kam ho vezete?”

V jejím hlasu zazněl panický strach, který přiměl lékaře vzhlednout. Než odpověděl, chvíli na Glorii pozorně hleděl. Uklidňujícím hlasem řekl: „Musíme ho velmi pečlivě sledovat. Umístíme ho na jednotku intenzivní péče.”

Oči svědčily o bezmezné panice, kterou Glorie prožívala. „Na jednotku intenzivní péče! Pane Bože, co je s ním?” zvolala. Lékař se pokusil o uklidňující tón: „Paní Hastingsová, Patrik měl velmi vysokou horečku. Srazili jsme ji na asi osmatřicet stupňů a snažíme se ji tam udržet. Při velmi vysoké teplotě tělo ztrácí schopnost termoregulace. Musíme prostě Patrika po zbytek noci pečlivě sledovat, je to bezpečnostní opatření.” Nahlédl zpět do formulářů, které Filip vyplnil společně se sestrou na příjmu. „Popravdě řečeno, nemáme ponětí, co se vašim chlapcům stalo. Vzhledem k tomu, že neměli žádné potíže, než šli do postele, můžeme vyloučit řadu věcí. Mohl by to být nějaký druh otravy z jídla, ale to můžeme vyloučit taky, protože je zřejmé, že nikdo z vás ostatních žádné potíže nemá.”

„Doktore Murphy, chlapci byli před spaním naprosto v pořádku,” řekl důrazně Filip.

„Já vím, pane Hastingsi. Já osobně se domnívám, že by to mohl být nějaký velmi silný virus, který nastupuje bez jakéhokoli předchozího varování. Dokud nám ale nepřijdou výsledky z laboratoře, a to bude až ráno, jsou to jenom dohady. Jediné, co se teď dá dělat, je uložit chlapce v pohodlí, dohlížet na ně, léčit je symptomaticky a od rána znovu vyšetřovat. Vy ostatní byste se měli šetřit, protože jestli je to virus, který chlapci chytili ve škole, mohl by se do několika dní projevit i u někoho dalšího v rodině. Jakmile někdo z vás začne mít jakékoli potíže, doporučuji, aby se tady nechal bez odkladu vyšetřit. Je-li to opravdu virus, je pěkně ošklivý.”

Glorie nebyla schopna se hnout ani promluvit, v široce rozevřených očích se jí zračila pouze a jenom panická hrůza. Trásla se, jako by měla zimnici. Lékař ji oslovil: „Paní, učiníme, co je v našich silách.” Glorie neodpověděla, pouze slabě kývla. Lékař dodal: „Pane Hastingsi, napíšu recept na uklidňující léky. Bude asi rozumné, když šije dnes vy a vaše žena vezmete. O tom, co se vlastně děje, budeme něco vědět nejdřív zítra odpoledne.”

Glorie se těžce opřela o Filipa, který řekl: „Děkujeme, doktore.”

Murphy vstal, přešel do místnosti pro sestry a napsal tam recept. Podal ho Jackovi. „Dostanete to v lékárně ve vstupní hale. Mají otevřeno celou noc.” Jack odběhl vyzvednout lék. Lékař se znovu obrátil ke zbývajícím skupince. „Opravdu byste měli jít domů. Obávám se, že to bude zdlouhavé. Musíte počítat s tím, že Patrik si tady několik dní pobude.”

Glorie se stále těžce opírala o Filipa a hlavu musela položit na jeho rameno. Zavřela na chvíli oči a znovu se jí vybavila ta temná scéna v rohu pokoje dvojčat. Vrátil se jí i sluchový vjem, vzdálené šumění větru a neurčitá vůně bylin a květin. To vše se jí znovu vybavilo a zachvátila ji nová vlna ochromující paniky.

Stála, aniž věděla, kde vlastně je, a snažila se soustředit pohled najakoukoli věc nebo osobu v okolí. Filip viděl panický strach v jejích očích. Pevně jí svíral ruku a snažil se ženu uklidnit: „To bude v pořádku, drahoušku. Udělají, co bude možné.”

„Nezdálo se, že by ho Glorie vnímala. Nesoustředěně těkala po místnosti. Pak nečekaně vykřikla: „Patriku!” Pohnula se a chystala se vyběhnout k jednotce intenzivní péče. Filip a Gabbie ji zadrželi. Volala zvýšeným a hysterickým hlasem. Lékař zavolal na sestru a požádal o injekci, kterou ošetřovatelka v mžiku přinesla. Murphy rychle vstříkl sedativum a Glorie za chvíli upadla do polospánku. Jack se vrátil s předepsanými léky, rozhlédl se po ostatních a hned pochopil, co se stalo. Lékař je znovu vybidl: „Myslím, že byste měli jít všichni domů a zachránit ještě po zbytek noci trochu spánku. Než se vrátíte, vezměte si jednu z těch předepsaných pilulek, ale v tom případě, ať vás sem radši doveze někdo jiný.”

„Díky,” řekl Filip. Obrátil se k Jackovi: „Prosím tě, odvezl bys Gabbie a Glorii domů?”

Gabbie se dotkla otcovy paže: „A co ty, tati?”

„Já zůstanu tady.”

Lékař chtěl protestovat, ale Filipův výraz mu v tom zabránil. „Dobře. Řeknu sestrám na dětském oddělení, že máte povolení strávit noc v Seanově pokoji. Ale na jednotku intenzivní péče zapomeňte.” Filip vypadal, že bude protestovat, ale lékař ho předešel. „O tom nebudeme diskutovat. Na jednotce jsou povoleny pouze desetiminutové návštěvy, a to pouze v určených hodinách. Žádné výjimky, pane Hastingsi.”

Filip došel do Seanova pokoje a opřel se o čelo postele. Díval se na výraz spícího syna a viděl v něm Patrikovu tvář. Zavřel oči a začal vzlykat. Filip Hastings se považoval za racionálního muže. Musel v životě čelit vrtkavosti a náladovosti první manželky a byl zvyklý na profesi, v níž byly náhlé a nepředvídatelné zvraty na denním pořádku. Domníval se, že je schopen obstát v jakékoli nečekané situaci. Tato ho ale srazila na kolena.

Nikdy nedokázal dát průchod silným emocím a také nyní se snažil ovládnout. Na chvíli zauvažoval, zda se nemá natáhnout na druhou postel, která byla prázdná. Ale zavrhl to. Nechtělo se mu použít nemocniční lůžko. Přešel pokoj a sedl si na pohodlné křeslo proti Seanově posteli. Vzhledem k pokročilé noční hodině a vyčerpávajícímu zážitku začal za několik minut dřímát.

Propadl se do šedivé a zšeřelé krajiny. Viděl stromy zčernalé a rozervané blesky, temný a mrtvý les. Až na samém okraji jeho zorného pole se pohybovaly postavy, které byly jenom stíny skutečných lidí. Slyšel podivný šepot. Něco mu však bránilo porozumět. Mučil ho trýznivý pocit, že ta slova, jejichž smysl mu unikal, odněkud zná. Potom z dále uslyšel volání. Byl to Patrik! Slyšel jasně jeho: „Tati!”

Filip se vzpřímil v křesle s prudce rozbušeným srdcem. Z ne-mocničního tlampače zněl klidný hlas, který opakoval výzvu. Filip zamrkal a uvědomil si, že je zbrcen studeným potem. Zatřepal hlavou, aby si utřídl myšlenky. „Naléhavé, jednotka intenzivní péče, doktor Murphy na jednotku intenzivní péče, okamžitě!“ znělo z reproduktoru.

Filip proběhl pokojem sester tak rychle, že ho službu konající ošetřovatelka nestihla zadržet. Minul výtah a běžel po schodišti, které bral po dvou schodech. O dvě patra pod Seanovým pokojem rozrazil křídla dveří a vstoupil na chodbu. Narazil na zdvojené dveře a věděl, že stojí před jednotkou intenzivní péče. Byla jasně označena zákazem vstupu. Filip na to nedbal a vešel dovnitř. Ocítl se v pokoji ošetřovatelek, které sledovaly šest monitorů. Proti nim byla skleněná stěna a za ní bylo vidět šest postelí. Nad jednou z nich horečně pracovala skupina lékařů. Jedna ze sester se snažila vytlačit Filipa ven.

Bez jakékoli omluvy po něm neurvale hmátla a vyštěkla: „Pane, sem nesmíte!“

Napolo otupělý se nechal tou drobnou ženou vystrkat ze dveří ven. Až tam ze sebe dostal: „Co...?“

„Lékař si s vámi promluví, jakmile to bude možné,“ řekla a spěšně zmizela za dveřmi. Filipa nechala stát v čekárně.

Za hodinu se objevil Murphy a sedl si proti Filipovi. „Pane Hastingsi...“ zarazil se a nevěděl chvíli, jak dál. „Podívejte, já nikdy nebyl moc dobrý na věci, které se netýkají přímo nemoci samotných, takže to řeknu rovnou. Patrik prodělal něco, čemu říkáme srdeční příhoda.“

„Infarkt?“ řekl nevěřicně Filip.

Lékař vypadal velmi unaveně. „Ne tak docela. Slabší fibrilaci. Teď je to pod kontrolou. Bedlivě ho sledujeme. Jeho tělo prodě-lalo v posledních šesti hodinách velkou zátěž... někdy se takové věci stávají. Zablokuje se pak mnoho regulačních funkcí.“

„Ale je v pořádku?“

„Co se srdce týče, myslím, že ano. Teď právě děláme vyše-tření, které ukáže, jestli přitom byly srdeční svaly trvale poškozeny. Ale...“

„Ale co?“ zeptal se Filip s děsivou jistotou, že se stalo něco strašného.

Doktor vstal: „Pojďte se mnou, pane Hastingsi.“ Filip šel za ním dovnitř. Spatřil dalšího lékaře a několik sester stojících v chodbičce mezi lůžky a monitorovacím pokojem. Všichni soustředěně sledovali obrazovku nad Patrikovou hlavou.

Doktor Murphy řekl hlasem, z něhož zněla nesmírná únava: „Pane Hastingsi, ta horečka byla velmi vysoká a trvala... vlastně ani nevíme jak dlouho. Obávám se, že mohla zanechat vážné neurologické poškození.“

„Neurologické?“ zašeptal Filip, jako by to slovo neznal a ne-tušil, co znamená.

„Poškození mozku, pane Hastingsi,“ řekl lékař se zjevným odporem k tomu, co oznamuje.

Filip zavřel oči a snažil se pochopit. „Jak velké poškození?“ zeptal se tiše.

Doktor zakroutil hlavou. „Za normálních okolností bych nemyslel, že by to mohl přežít.“

„Co myslíte tím: za normálních okolností?“ Murphy ukázal na změř přístrojů, na něž byl Patrik napojen. Na obrazovkách monitorů horečně vystřelovaly tančící křivky. „Vidíte ty monitory, pane Hastingsi?“ Filip přikývl. „Ty nás informují o tom, co se děje s Patrikem vteřinu za vteřinou.“

Přistoupil k jedné z obrazovek vedle postele. „Toto je elektroencefalograf, EEG.“ Ukázal prstem na tři zubaté čáry neklidně tékající obrazovkou. „Kdyby byl Patrik v klinické smrti, byly by ty čáry rovné.“

„Takže je v pořádku?“ usoudil z toho Filip.

Murphy pokorně přiznal: „Pane Hastingsi, já jsme tady v nemocnici zaměstnán druhý rok. A právě teď nevím ani, jak se sám jmenuji. V životě jsem něco podobného neviděl, a pochybuji, že náš neurochirurgie na tom lip. Normální mozkové aktivity, kterou jsem kdy viděl v učebnicích, se to absolutně nepodobá. Proto teď nejsem ani v nejmenším fíct, co se s vaším synem vlastně děje.“

„Je Patrik v pořádku?“ chtěl slyšet Filip, aby to zjednodušil. Murphy přešel zpět k němu, vzal ho za ruku a vystrkal ho zpět ke dveřím do čekárny. „O tom nemám, pane Hastingsi, ani potuchy,“ přiznal se venku.

Filip se posadil a podíval se na doktora. „Co budeme dělat?“

„Hned ráno zavolám primáře neurochirurgie doktora Wingata. Možná, že on přijde na to, co se tu děje. Ale co uděláme pak, o tom nemám bohužel nejmenší představu.“

Filip se opřel. Po chvíli zavřel oči. Lékař seděl dlouho vedle něho. Pak se znovu ozval nemocniční tlampač a hlas opět naléhavě zval lékaře k příjmu na pohotovosti. Murphy se zvedl. Tady už nemohl nijak pomoci.

Zatímco Filip seděl netečně v čekárně, vzhledla jedna ze sester na jednotce intenzivní péče a přes sklo se podívala k Patrikově posteli. Přisahala by, že na krátký okamžik spatřila, jak kolem chlapce něco vibruje, jako by tam probleskoval nějaký druh energie, ale hned to zase zmizelo. Zaznamenala to křídou na tabuli s údaji a taky do pracovního sešitu.

Přidala k těm už stejně podivným údajům jenom další. Přehlédla monitory, které ukazovaly totéž co obrazovky u chlapcova lůžka. Z čeho měla poznat, kdyby hrozilo něco mimořádně vážného? Ani jeden z monitorů neukazoval standardní hodnoty. Podívala se na hodinky a zjistila, že do konce služby jí zbývají ještě dvě hodiny; z tohohle pak už bude bolet hlava někoho jiného. Vrátila se ke svým povinnostem a začala vyplňovat formulář, tak jak se to tady muselo dělat každou půl hodinu.

Tam před ní, na posteli za skleněnou přepážkou ležel Patrik a jeho nohy se pod pokrývkou pohybovaly. Byly to drobné pohyby svalů okem skoro nezachytitelné; jako by chlapec ve snu tančil v bujarém veselí. Na chvíli zdvihl koutky úst a drobounce se usmál. A pak veškerý pohyb ustal.

14 -----

Gabbie stála ve dveřích a dívala se na sedícího otce, který upřeně sledoval Seana. Jack ji vysadil u vchodu do nemocnice a sám šel hledat místo na parkování. Přišla před chvílí. Dívala se přes otcovo rameno na spícího bratra, který

sebou neklidně házel. Pak řekla: „Tati?“

Filip vzhledl a Gabbiiným srdcem projela nesmírná bolest, protože v otcových očích se zračilo čiré zoufalství. Rychle ho obešla a klekla si vedle něj. Uchopila ho za ruku a opakovala: „Tati?“

Odpověděl chraptivě a nedokázal skrýt, co cítí: „Nazdar, holčičko.“

Gabbie se začaly oči plnit slzami, protože věděla, že to mlčení znamená velmi špatnou zprávu o Patrikovi. Snažila se tiše vyrovnat s vlastním zármutkem, dokud do místnosti nevešel Jack.

V tutéž chvíli, jakoby někým přivolaná, vešla taky ošetřovatelka a upozornila je, že je v pokoji nedovolený počet lidí.

Její chování bylo příliš strohé a Gabbie to vyprovokovalo k akci. Plná zlosti vstala, odhodlaná utkat se s tou nepatřičnou přísností, a ostře se zeptala: „Kde je lékař?“ Hovořila sice tiše, ale ostrým tónem, který nebyl rozhodně přívětivý.

Ošetřovatelka byla v životě svědkem mnoha tragických osudů, avšak Gabbiin náhlý a zlobný výpad ji vyvedl z konceptu. Couvla o krok a řekla: „Zavolám doktora Murphyho... slečno.“

Jack popošel ke Gabbie a optal se: „A Patrik?“

Gabbie jen mlčky zakroutila hlavou a uvědomila si, že i Jack je napjatý. Mladý muž to prozradil smutným a rezignovaným povzdechem. Krátce na to se objevil doktor Murphy. Gabbie mluvila tlumeně, ale bez jakéhokoli zaváhání: „Doktore, je bratr mrtev?“

Murphy se podíval přes ni na Filipa, který přikývl a dal tím svolení, aby podal vysvětlení. Murphy ukázal Gabbie a Jackovi, aby ho následovali na chodbu. Venku řekl: „Ne, slečno Hastingsová, váš bratr není mrtev. Měl včera velmi vysokou horečku a zdá se, že to zanechalo následky na funkci mozku. Zapojili jsme ho teď na několik monitorovacích přístrojů, ale mohu-li být upřímný, nemáme nejmenší ponětí, co se s ním vlastně děje.“

„Bude v pořádku?“ chtěla vědět Gabbie.

Lékař na okamžik znejistěl: „Slečno, zatím opravdu nic nevíme.“

Gabbie zůstala stát jako opařená. Pak se tiše zeptala: „A kdy to budete vědět?“

„Právě teď ho vyšetřuje doktor Wingate. Je to náš nejlepší neurolog. Není moc sdílný. Snad... později s vaším otcem a s vámi promluví. Zjistil jsem, že Patrik tady byl v minulosti ošetřován kvůli nějakým zraněním. Uvedli jste tenkrát, že váš ošetřující lékař je John Latham. Za chvíli má přijet a já s nim okamžitě promluví. Oba pak přijdou za vaším otcem.“

Gabbie kývla a dveřmi nepřestávala pozorovat Filipa. Seděl bez hnutí a nespouštěl oči ze Seana. Zdálo se, že otec Gabbiinu rozhovoru s Murphym nevěnuje pozornost.

„Děkuji, doktore,“ řekla Gabbie. Nedokázala se zbavit pocitu neštěstí, který ji šířal. Vrátila se k Filipovi, opřela se o něj a objala ho.

Murphy ji pozoroval a v tom okamžiku ho napadlo, že je to velmi krásná žena. Potlačil vlastní zájem, protože si uvědomil, že tu stojí a pozorně naslouchá také nějaký mladý muž. Neubráníl se a svěřil se mu: „Je úžasná.“

„Já vím,“ přitakal Jack a následoval Gabbie do Seanova pokoje. Gabbie seděla na opěradle křesla; neuvědomovala si nepohodlí a pevně objímala otce. Jack k nim přistoupil a položil Gabbie ruku na rameno. Nikdo z nich neřekl ani slovo. Nezbyvalo jim nic jiného než čekat.

O dvě patra níž pozorovala sestra skleněnou přepážkou Patrika. Jakmile se odvrátila, zachytila koutkem oka nějaký pohyb a rychle se podívala zpět. Chlapec ležel přesně v té poloze, v níž byl, když ošetřovatelka nastoupila svou službu. Přesto se jí ale na okamžik zdálo, že se pohnul. Možná nepatrně, ale pohnul. Nemohla se toho pocitu zbavit. Pohlédla na záznamy z monitorů, ale chaotické údaje byly stále nesrozumitelné. Nakonec ten pocit setřásla a prohodila sama pro sebe: „Už se tady nervuju příliš mnoho let. Myslím, že potřebuju dovolenou.“

Patrik byl v cizím světě a snažil se zachytit z dálky znějící hlas. Patřil snad matce? Jenomže pak ten zvuk zanikl a Patrik obrátil pozornost znovu k tomu, co ho obklopovalo. Nějaké divné, pomyslel si. Černé stromy a vzdálené hvězdy, vůně teplého vánku. Myšlenky přicházely jako paprsky světla, jimž se podařilo prorazit si cestu hustou a těžkou mlhou; byl si vědom, že něco není v pořádku, ale nevěděl, co to je. Ale prožíval přitom jakýsi divný a odtazitý pocit a uvědomoval si, že je mu to vlastně jedno. Nechal svou mysl znovu unášet a ten vzdálený a známý hlas byl rychle zapomenut.

15 -----

Doktor Theodore Wingate pročetl tištěné záznamy počítače, na nichž byly údaje z monitorovacích přístrojů na jednotce intenzivní péče. Latham stál vedle neurologa, který pečlivě procházel složené archy papíru. Murphy byl u Patrika.

Filip seděl ve Wingatově pracovně. Za chvíli měli dorazit Gabbie s Jackem a odvézt domů Seana, kterého dnes z nemocnice propouštěli. Glorie čekala doma. Stále brala prášky na uklidnění. Dohlížela na ni Aggie.

Wingate se nevyznačoval právě uhlazenými způsoby. Byl to bručoun a v jednom kuse někoho kritizoval, ale Filip ho rychle prohlédl: Teddy Wingate byl ve skutečnosti velmi rozvážný a laskavý člověk, zkušený neurolog, který si nasadil a málokdy sundával masku člověka sužovaného a nepochopeného všemi, s nimiž se setkal. Ale pod touto slupkou byla účastná osoba, jež se dokázala s člověkem sblížit od prvního kontaktu. Ted' odložil zápisy a poposunul si nahoru brejličky s kovovou obroučkou ve stylu Benjamina Franklina, jež mu bez ustání sjížděly na špičku nosu. Měl kulatou tvář, lemovanou předčasně bílými vlasy, které kontrastovaly s ruměnců pleti. Dělal dojem, že se ve svých zmačkaných šatech mamě snaží najít pohodlnou pozici. Bez jakéhokoli úvodu řekl tlumeným hlasem: „Filipe, nemám nejmenší ponětí, co tohle všechno znamená.“

Filip vzdychl. Ta nejistota byla tísnivá. Jeho netrpělivost s každou hodinou rostla. „Co tedy budeme dělat?“

„Počkáme,“ řekl znovu tiše Wingate. „Filipe, Patrik má za sebou vysokou horečku, která nějakým způsobem poškodila mozek.“ Letmo pohlédl na záznamy. „Vyšší funkce jsou zjevně zasažené. Mozková aktivita je... velmi zvláštní. Nedokážu

ti ani říct, jak je možné, že mu vlastně ještě tlučí srdce a pracují plíce. Má za sebou srdeční příhodu, ale jak to, že je vlastně naživu... Filipe, já absolutně nemám ponětí, o čem to tady mluvím. Možná, že tam je nějaký druh mozkového... zkratu, který se sám napraví. Možná, že je... ztracen. Ale já to opravdu nevím. Nejsem z těchto záznamů schopen říct, co tu máme vlastně před sebou. Je mi líto." „Co mám dělat?" ptal se Filip chraplavě a vyčerpaně. „To, co my všichni tady: čekat," řekl John Latham. „Měl bys jít raději domů, Filipe. Potřebuješ si odpočinout."

Filip mlčky kýval. Věděl, že doma čeká Glorie. Ale co jí řekne? Filip nepoznal jejího otce, který zemřel dva roky předtím, než Glorii poznal. Znal ho ale dostatečně dobře z barvitého vyprávění Glorie a její matky. Věděl, jaký byl předtím, než mu zjistili rakovinu, i co bylo pak. Silný velký muž, který si zpříjemňoval život velkoryse prožitým volným časem - kempováním, jízdou na koni, lovem, plachtěním - muž, který běhal dlouhé tratě ještě po padesátce. Nemoc z tohoto muže udělala bytost závislou na cizích lidech, kteří mu museli přidržovat mísu na nemocničním lůžku, zatímco on sám plakal bolestí a taky studem. Glorie o jeho smrti dodnes nedokázala mluvit. Filip věděl, že Patrikova bezmocnost je pro ni děs, který překonává dokonce i její strach ze smrti. Filip se začal zvedat a v duchu se připravoval na bolestné setkání, které má před sebou. „Asi máte pravdu..." Už se chtěl rozloučit, ale v tom na něj plnou vahou dopadla tíha bezmoci, kterou dávali najevo všichni tady kolem. Nedokázali stejně jako on odpovědět na otázku, co je s Patrikem. Zhroutil se zpět do křesla a rozplakal se bolestnými vzlyky vyvěrajícími z hloubky jeho zlomeného srdce. „Pane Bože, vždyť je to ještě dítě!" Doktor Latham napřáhl ruku, položil ji Filipovi na rameno a snažil se Filipa utěšit aspoň tímto účastným gestem. Filipovy vzlyky se najednou proměnily v mučivou otázku: „A co řeknu Glorii?" Po několika nekonečných minutách plných zoufalé bolesti řekl Wingate: „Jdi domů, Filipe. Jestli chceš, zavolám tvé manželce sám."

Filip zavrtěl odmítavě hlavou a zvedl zarudlé oči. Vypadal najednou nečekaně sebejistý. Doktor Latham vzal ze stolu krabičku papírových kapesníků a podal mu ji. Filip se vysmrkal. „Ne, Teddy. Gabbie a Jack jsou na cestě..." Pohlédl na nástěnné hodiny a zaklel: „Sakra. Už jsou asi tady a čekají venku." Vstal, ale byl stále trochu nejistý.

Doktor Latham mu naznačil, aby si znovu sedl. „Přivedu je a promluví s nimi."

„Ne, raději to udělal sám" Filip zamířil ke dveřím a dodal: „Děkuji vám, oběma."

Wingate se bezradně loučil: „Filipe, opravdu bych si přál, abychom byli schopni udělat něco víc. Vážně."

Zdálo se, že po Filipově odchodu z obou lékařů něco spadlo. Teď, když byl nešťastný otec pryč, vypadali i oni sklesle. Latham řekl: „Tohle není nikdy snazší, že ne?"

„Ne," odpověděl klidně Wingate. „Když jsem v nemocnici začínal, měli jsme na oddělení na praxi jednoho chytrého studenta. Byl opravdu velmi inteligentní a já se vedle něho cítil jako idiot. Nebylo to vůbec nic lehkého, to si umíš představit. Když skončil s praxí, pokoušel jsem se ho získat pro naše oddělení a navrhoval jsem mu, aby přišel příští rok a naštoupil u nás. Pamatuji si, co mi tenkrát odpověděl. Řekl: Neurochirurgie? Ne vy studoval jsem medicínu proto, abych se díval, jak mi pacienti umírají pod rukama."

John Latham s porozuměním přikývl a řekl: „To je pravda, Teddy. A proto jsem šťasten, že jsem jenom obvodní doktor. No, čekají mě návštěvy mých pacientů," dodal a popošel ke dveřím. „Uvidíme se později."

Vtom se však dveře ordinace prudce otevřely a objevil se Murphy. „Měli byste jít radši se mnou. Rychle!" vyzval je naléhavě.

Oba lékaři běželi za Murphys chodbou ke schodům. Dokonce i zavalitý Wingate schody k jednotce intenzivní péče vyběhl. Rozrazili dveře a uvítal je divoký zvířecí řev. Patrik seděl na lůžku s ďábelským výrazem ve tváři. Hulákal a ječel zároveň. Strhl ze sebe pyžamo a jednu ruku si pevně tiskl do slabin. Druhou si vtíral něco tmavého do vlasů a se šíleným výrazem se přitom smál. Někdě odpojil snímače všech monitorovacích přístrojů a koncovky nyní ležely nepoužity a klínaly bezvládně u aparátů.

Jedna ze sester stála u dveří a druhá si něco nepřičetná vzteky stírala z uniformy. Wingate se obrátil na tu s ručníkem a optal se: „Nancy, co se stalo?"

Mladá žena odpovídala s výrazem, který by mohl zabít: „Probudil se, když jsem kontrolovala přístroje. Z obrazovek se nedalo nic vyčíst, nic mne nevarovalo a s ničím podobným jsem nepočítala."

Wingate zamířil k lůžku vyšetřit Patrika. Murphy zůstal u sestry a zeptal se: „Co to máte na uniformě?"

Ošetřovatelka zlobně odpověděla: „Stolici. Copak to z toho odporného zápachu nepoznáte?"

Latham se nevěřícně zeptal: „To udělal on?" Ukázal na Patrika.

Ošetřovatelka odpověděla, ale musela přitom sáhnout po zbytku profesionální chladnokrevnosti: „Učila jsem dotyk na pravém prsu. Podívala jsem se dolů. Byl vzhůru a pod sebou měl postel plnou stolice a tu právě rozmazával po mé hrudi."

Latham na ni nevěřícně zíral. Sestra sice ovládla hlas a hovořila už skoro klidně, ale její výraz neskrýval pádné rozhořčení. Latham chápal, zeji to muselo překvapit, ale přesto bylo nasnadě, že tohle byla u tak zdatné zdravotnice nepřiměřeně odmítavá reakce. Snažil si v duchu vysvětlit, co by mohlo být její příčinou. Nancy Rothová byla vyškolená a velmi zkušená ošetřovatelka. Opakovaně čelila té nejhorší a nejošklivější stránce svého řemesla. Byla zvyklá umývat pacienty, kteří ji vzápětí pozvraceli. Často na ni stříkala krev. Něco tak lidského jako trochu stolice by ji nedokázalo rozlítit a rozčítit tak, jak vypadala nyní. „Co ještě se stalo?" zeptal se proto lékař.

Ženiny oči zůstávaly koncentrátem blesků a vzteku. „Trochu jsem odstoupila a... pacient," pokračovala důrazně, „masturoval." Ztlumila hlas a z jejího tónu teď vyprchal vztek. Místo toho v něm nyní zněla nejistota a na tváři se rozhostila úzkost. „A on... se na mě díval."

Murphy s Lathamem přitom nepřestali přes skleněnou stěnu sledovat Wingata a Nancyinu kolegyni při pokusech vyšetřit ječící dítě. Rothová pokračovala: „Nevím, jestli vám to můžu říct... Pozorovala jsem ho... Doktore, měl výraz, jaký... se u dítěte nevidí."

Oba lékaři se současně odvrátili od přepážky a obrátili se k sestřičce. Murphy zpozorněl: „Nancy, co máte na mysli?" „Měl výraz jako námořník v baru, kde ho obsluhují servírky nahoře bez. Ne, bylo to horší." Ošetřovatelka se přestala

zlobit a vypadala teď spíš nejistě a zmateně. „Byl to obscenní pohled.“ Pohlédla na Patrika a pak se od něj odvrátila. Hlas se jí zlomil a začala spíš stydlivě šeptat: „Já vím, že je to jenom dítě, ale...on vypadal, jako že je připraven souložit.“ Lékaři si vyměnili pohledy. Nancy Rothová mávla rezignovaně rukou a dodala: „Vím, že to není možné. Ale... něco tam prostě není v pořádku. Ten pacient... Nevím co to bylo. Ale bylo to hrozně zlovolné. Chmatal po mně, když jsem se ho snažila uklidnit.“ Nadechla se a snažila se zvládnout své rozčilení hlubokým výdechem. „Já... on mi sáhl rovnou mezi nohy... jako nejsprostší zvrhlík. Fúj!“ Poslední slovo byl výraz čistého odporu. Odhodila ručníky. „Musím se jít převléknout.“

„Ano, jděte,“ přitakal Latham. Chvilí potom, co ošetřovatelka odešla, vyšel za nimi ze sálu Wingate. Obrátil se k Murphymu. „Najděte Filipa Hastingse, dokud je ještě tady.“ Stačil ještě za mladíkem, který z místnosti vyrazil skoro tryskem, zavolat: „A proboha, řekněte mu, ať se připraví na další ránu.“ Wingate s Lathamem se otočili a zírali na Patrika skrz sklo jednotky. Ječící a křičící dítě se pralo se třemi ošetřovatelkami, jež se z něj pokoušely omýt výkaly rozmazané po celém chlapcově těle.

16

Filip stál před dveřmi psychiatrie a čekal na Glorii a Aggie. Zpráva, že se Patrik probral, vzbudila naději, která ale znovu a rychle pohasla. Filip malým okénkem hleděl na Patrika, sedícího na posteli. Byl znovu nahý. Vždycky se mu podařilo strhat ze sebe všechno, do čeho ho oblékli. Kolébal se dopředu a dozadu, držel si penis, houkal a křičel a oči přitom nespouštěl z televizní obrazovky nahoře na stěně proti lůžku. Televizi chránil plastový obal, na němž skončily výkaly i jídlo, jímž Patrik televizi bombardoval. Umělou hmotu teď pokrývala barevná zmrzlina, která ale zřejmě Patrikovi nebránila bavit se pořadem, který sledoval.

Filip ucítil na rameni něčí ruku. Otočil se a spatřil, že za nim stojí Gabbie s Jackem.

Do oddělení přišli Teddy Wingate s dalším kolegou a přistoupili k Filipovi. „Předal jsem spis tady primáři psychiatrického oddělení, doktoru Websterovi,“ řekl Wingate.

Filip si s Websterem potřásl rukou. „Co je s mým synem?“ optal se.

Webster řekl: „To ještě nedokážu říct, pane Hastingsi.“ Protože bylo zřejmé, že to Filipovi jako odpověď nepostačí, dodal: „Myslím, že to mozkové poškození Patrika... vrátilo na mentální úroveň kojence. Asi tak do věku šesti měsíců nebo podobně.“

Filip se opřel o dveře a nedbal na řev, který jimi pronikal. „Co pro něj můžete udělat?“ tázal se.

Webster se podíval do papírů: „Uděláme další vyšetření a pokusíme se přijít na to, jak zvládnout ty násilné projevy. Podívejte, promluví s vámi ještě dnes, ale později, ano?“

Webster se otočil, aniž čekal na Filipovu odpověď. Vykročil k jiným dveřím. Gabbie se obrátila na otce a řekla: „Nelíbí se mi.“

Wingate se snažil intervenovat v kolegův prospěch: „Petr dokáže být neurvalý, ale je dobrý.“ Protože viděl, že

Gabbieinu nedůvěru nezlomil, zopakoval: „Opravdu, je dobrý.“

Gabbie se nedala: „Chtěla bych sem dostat nějakého specialistu.“

„A koho?“ optal se Wingate bez dotčení. „Kdo je nejlepší?“

Wingate odpověděl bez zaváhání: „Michael Bergman z univerzity Johna Hopkinse v Baltimoru. Udělal, ve výzkumu mozkových dysfunkcí víc práce než kdokoli jiný. Má prototyp magnetického snímače mozkové činnosti, který by snad dokázal zobrazit, co se děje v Patrikově hlavě. Ta mašinka je takový přenosný drobeček. Unesou ji dva silní muži. Má velikost menší místnosti.“

„On je nejlepší?“ ujíšťovala se Gabbie.

„Pro podobně podivné věci, bezpochyby,“ přitakal Wingate. „Setkal jsem se s ním jednou na nějaké konferenci. Je to pořádně ostrý chlapík.“

„Tak ho sem pozveme.“

Murphy se usmál. „Vy si myslíte, že byste ho dokázala přimět, aby přijel sem?“

Gabbie přitakala: „Však uvidíte. Mohla bych si odtud zatelefonovat?“ Wingate přikývl a odvedl Filipa, Jacka i dívku z psychiatrického oddělení. Když byli v jeho ordinaci, sedla si Gabbie za lékařův stůl, zvedla sluchátko a vytočila číslo spojovatelky pro venkovní hovory. Dala pokyny, kam má být zaslán účet, a počkala, až na druhém konci telefon několikrát zazvonil. „To je Helena? Tady Gabbie. Potřebuji si promluvit s Johnem.“ Vyslechla odpověď a zamračila se. „Tak tu schůzi přerušte. Tohle se nedá odložit.“ Hlas na druhé straně začal opět něco namítat, ale Gabbie to nepřipustila: „Nezahrávejte si se mnou, Heleno. Můj bratr je strašně nemocný a já chci mít Johna na konci téhle linky do šedesáti vteřin. Nebo si za šedesát jedna vteřin můžete hledat jinou práci. Je to jasné?“ Než dosáhla svého; čekala necelou minutu. Pak pokračovala: „John? Tady je Gabbie Hastingsová. Poslouchej, máme letadlo společnosti někde poblíž Baltimoru? Ve Washingtonu? Dobře. Tak ať někdo připraví pilota na to, že poletí co nejdřív do Baltimoru. Chci...“ Vyslechla námitku a odpověděla na ni ledovým tónem: „Teď poslouchej: Můj bratr je velmi nemocen. Potřebuje, aby sem byl letecky co nejdřív dopraven specialista, s nímž se pokusím okamžitě spojit.“

Následovala odpověď. „Tak přimáčkneš podílů. Patří mi padesát jedna procent akcií společnosti Larker a jestliže chci použít její letadlo k osobním záležitostem, tak to taky udělám. Ať mi to naučtují, jestli si myslíš, že to radu potěší. Prosím tě, připravte pilota. Jakmile tam dorazí ten lékař, musí ho dopravit do Buffala. Ne, nemůže až sem, místní letiště nepřijme tryskový letoun. Pošlu někoho, kdo ho vyzvedne v Buffalu. Ten lékař se jmenuje Michael Bergman. Je z univerzity Johnse Hopkinse. Pověř někoho ze společnosti Larker, ať k němu zajede. Měl by mít nějaký prototypový přístroj...“ Zopakovala název, který ji napověděl Wingate: „Magnetický snímač reakce mozku. Ten tady potřebujeme taky. John, zaplať mu cokoli nebo mu dej miliónový příspěvek na výzkum nebo něco podobného. Hlavně ho dostán

sem." Vysvětlila, kde přesně je, a jako kontakt dala jméno doktora Wingata. Pak chvíli poslouchala a nakonec odpověděla: „Děkuji. Jo a John, promiň, že jsem tě vytáhla ze schůze. A taky se za mě omluv Heleně. Je mi líto, že jsem musela být taková potvora."

Gabbie zavěsila: „Řekl, že se o to postará. Teď musíme počkat, až doktor Bergman zavolá."

„Tak to tedy koukám," řekl uznale Jack.

„To jsou jen peníze, Jacku. Nic, co by si zasloužilo obdiv." Gabbie se unaveně usmála. Wingate nevěřil svým uším: „Vy byste mu mohla přispět na výzkum? Jenom tak?" zeptal se.

„Dědeček a babička založili nadaci Larker, která má sloužit výzkumným programům týkajících se dětí. Jsem si jistá, že bych pro něj ty peníze mohla získat." Gabbie vzdychla, vstala od stolu a posadila se vedle otce.

„Musím vyřídít nějaké papírování. Takže mě omluvte, jestli nebudu při tom čekání moc společenský," omluvil se Wingate. Za necelou půl hodinu zazvonil telefon.

Wingate bez zaváhání zvedl sluchátko: „Doktor Bergman? Vy si na mě nepamatujete, ale hovořili jsme spolu jen jednou a dost krátce..." Poslouchal a usmál se. „Tak to jsem polichocen, že si vzpomínáte. Poslyšte, máme tady velmi nemocné dítě. Má nejzáhadnější EEG, jaký jsem kdy viděl. Taky velmi podivné vnější projevy; je to velmi zvláštní a jsem si jist, že by vás to mohlo zajímat. Jestliže jsem dobře informován, mohl by to být případ přesně pro ten váš nový magnetický snímač." Naslouchal a pak pokračoval: „Já vím, že je to prototyp, doktore Bergmane. Ale určitě se nepoškodí, nemusíte mít obavy. To dítě má velmi bohatou sestru." Wingate mrkl na Gabbie, poslouchal a odpověděl: „Ne, ona si přeje, abyste vy přiletěl sem. Ten pacient je příliš... prudký na to, abychom ho převáželi. Sestra má pro vás i pro to vaše zařízení připravené letadlo." Následovala dlouhá odpověď a pak se slova ujal znovu Wingate: „Takže jak dlouho? Dobře, tedy na viděnou." Zavěsil. „Ať se propadnu. Zítra je tady."

Filip se na dceru podíval, ale z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst. „Díky, drahoušku. Nevím, jak..."

Přerušila ho. „To je v pořádku, tati." Bojovala se slzami a stěží se ovládla. „Patrik je můj bratr."

Filip řekl s unaveným úsměvem: „Něco ti řeknu, když jsi to zařizovala, měl jsem na chvíli pocit, že slyším tvou babičku Larkerovou."

Jack si vzpomenu na slova, jimiž den před tím Gabbie ocenil doktor Murphy a řekl: „Vsadím se, že ta babička byla taky kus."

„Tak to tedy byla, to tedy byla," souhlasil Filip.

Wingate se ozval varovně: „Gabbie, uvědomuješ si, že jestli si náš doktor Bergman při tom výletu k nám tu svou hračku nějak poškodí, budeš mu muset koupit novou?"

„Jestli Patrikovi pomůžete, koupím novou vám oběma," odpověděla Gabbie.

Wingate se uculil. „To si budu pamatovat, krásná dámo, to si budu pamatovat." Vstal a řekl: „Musím běžet. Musím se podívat na své pacienty. Jestli chcete, zůstaňte v mé ordinaci."

Gabbie se pootočila k otci, natáhla se mezi křesly a pohlédla ho. „Bude to dobré, tati, uvidíš."

Odpověděl tiše. Skoro plakal a přemáhal bolest: „Bože, v to doufám."

Gabbie pohlédla na Jacka a dala mu gestem najevo, že by chtěla být na chvíli s otcem o samotě. Jack kývl a vyšel z místnosti. Když osaměl, řekla Gabbie: „Tati, neměl bys jít na chvíli domů? Jsi vyčerpaný. A Glorie je na tom opravdu velmi špatně. Nevím, co jí přesně je, ale říká nějaké divné věci. Až si přijede pro Seana, jeď s ní domů."

„Bojím se Gabbie. Nevím... nevím proč, ale nějak cítím, že je mne potřeba tady," odpověděl Filip. Podíval se na dceru zarudlýma očima a zašeptal: „Potřebuje, aby ho někdo chránil." Gabbie přivřela oči. Chtěla něco říct, ale přerušila ji vzdálená vzpomínka - zaslechla ozvěnu lahodných zvuků hudby a připomněla si skoro naplno onu kořeněnou vůni květin a nějakých bylin. Zčervenala a vyskočila. Spolkla, co se chystala říct, a místo toho položila Filipovi ruku na rameno a stiskla ho. Pak se předklonila políbila otce na zarostlé strniště několik dní nebolných vousů. Položila svou tvář na jeho a cítila, jak mezi nimi protékají teplé slzy. Nevěděla, zda jsou její nebo Filipovy. „Miluju tě, tati," zašeptala.

„Já tebe taky, koťátko," odpověděl jí stejně tiše. Bez dalších slov vyšla ven a nechala otce o samotě. Věděla, že jeho potřeba chránit Patrika není jenom citová reakce na Patrikův stav. Ano, hrozilo nějaké nebezpečí, všechny je obklopovalo a nepěstávalo být nablízku. Gabbie to vnímala také a věděla to i Glorie. Teď to cítil i otec. Jack na ni čekal na chodbě. Šla k němu; beze slov ji vzal do náruče. V tom okamžiku se cítila v bezpečí a přála si, aby to mohlo trvat věčně.

Na chodbě se objevily Glorie s Aggie. Gabbie je obě přivítala a Jack šel připravit Filipa. Políbil manželku a řekl: „Sean vypadá, že je v pořádku. Nenašli nic a může jít domů."

Glorie vypadala vyčerpaně, ale jinak klidně. Vypadalo to, že se při té zprávě sebrala. „Dobře. A Patrik?"

Filip ji vzal za ruku a odváděl ji pryč. Ostatní je s malým odstupem následovali. Vyšli po schodech o jedno patro výš a pak zamířili dlouhou chodbou psychiatrického oddělení. Než dorazili ke dveřím Patrikova pokoje, řekl Filip: „Teď musíš být silná, drahoušku. Patrik se změnil."

Glorie na něj pohlédla rozšířenýma očima: „Změnil?"

„Ano, má... poškozený mozek."

S nelidským výkřikem manžela odstrčila, proběhla kolem něj a vrazila do dveří pokoje. Sestra, která měla službu, z dálky zaprotestovala, že do pokoje bez povolení nikdo nesmí. Gabbie na ni křikla: „Zavolejte doktora Lathama!"

Filip nebyl na tu rychlost připraven, zareagoval pomalu a vstoupil, když už Glorie běžela k Patrikovu lůžku. Sestry se ho snažily udržet v čistotě, ale chlapec močil do postele a pokoj byl plný pachu moči.

Seděl, držel se za přirození, kolébal se zezadu dopředu a sledoval televizi. Otočil se k rodičům a jeho výraz je oba přimrazil k zemi. V jeho tváři bylo něco tak cizího, že nebyli ani jeden schopni překonat metry dělící je od lůžka. Filip měl čas chytit Glorii za ramena. Glorie vykřikla: „Patriku!"

Patrik zaslechl ten vzdálený hlas v měkkém přítmí, v němž ležel. Na chvíli ho to vyburcovalo, ale vzrušení opadlo,

protože temný sluha byl zase zpět. Myšlenky se mu znova rozutekly a on se opět uvelebil mezi tmavými květy, jimiž bylo pokryto pánovo lůžko. Ještě několik dalších bytostí se ospale pohnulo, ale hned zas upadlo zpět do dřímoty, v níž všichni setrvali, dokud denní světlo nenahradila noc a dokud se nevrátil čas určený k hrám. Poprvé od chvíle, kdy sem přišel, ho představa temné noci těšila. Znovu ho ale přerušilo jeho vlastní vědomí. Tam venku se něco dělo... Ale myšlenka se opět rychle vytratila, protože v květech vedle Patrika už se uvelebil temný sluha. Chlapec si uvědomil zápach toho tmavého stvoření, ale už se mu to nezdálo tak odpuzivé, jako dřív. Když znovu upadal do spánku, nedokázal odpovědět na otázku, jak to, že se vůbec a ještě k tomu tak brzy skamarádil s bytostí, již kdysi říkal Zloduch? Ten druhý se Patrika dotkl a položil něžně drápotitou ruku na chlapcovo břicho. Dotyk té tvrdé pokožky činil Patrikovi poprvé potěšení. Tím známým hlasem, který ho probudil, se zabýval jenom kratoučký okamžik.

17 -----

Filip se nehýbal ze svého místa před ordinací. Nikdo ho neoslovoval, pokud nikomu nestál v cestě. Všichni věděli, jaká muka prožívá při pohledu do skleněného průzoru. Teď bylo poledne. Lékaři se Patrikem zabývali skoro od rána a právě končili vyšetření, s nímž začali před několika hodinami. Glorie byla doma se Seanem, který se podle všeho dobře zotavil. Nepřestával ale trvat na tom, že to, co viděl tenkrát v noci, nebyl zlý sen, ale realita. Mluvil o nějakém zářícím muži a zloduchovi. Zdálo se, že Glorii to vyprávění dráždilo. Filip si byl jist, že je to jenom následek horečky, kterou Sean prodělal. Nyní čekal otec, který byl na pokraji zhroucení, na nový verdikt o Patrikovi. Nakrátko se nemohl upamátovat, kam zmizeli Gabbie s Jackem. Potom si ale vzpomněl, že jeli nakoupit, jak je požádala Glorie, a taky zaplatit účty, které doma nechal Filip nevyřízené. Brzy by se měli oba vrátit do nemocnice.

Patrik ležel připoután k vyšetřovacímu stolu v místnosti, kterou vyčlenili pro magnetický snímač doktora Bergmana. Tanec křivek a grafů sledovali na třech velkých obrazovkách a na několika menších monitorech čtyři lékaři. Wingate, Bergman, Latham a Murphy a s nimi také dva ošetřovatelé.

Patrik vypadal v zajetí všech těch přístrojů, jimiž byl obklopen, velmi křehce. Tvář měl zkroucenou vzteky, ale ve zmrzlých snímačích, které se proplétaly mezi sebou v hlavě stolu, nebylo jeho výraz skoro vidět. Řval a houkal jako smyslů zbavená opice. Ošetřovatelé ho drželi, aby zabránili jeho snahám vyvléci se ze zajetí, protože by se mohl poranit. Filipovi se při každém pohledu na tu scénu sevřel žaludek.

Jeho syn tam ležel jako někdo zcela cizí a nebylo v jeho silách mu jakkoli pomoci. Na chvíli se mu před očima objevil výjev ze snu první noci, kterou strávil tady v nemocnici a v němž spatřil Patrika zajatého někde na vzdáleném a temném místě. Zhluboka se nadechl. Poprvé za devět let - od té doby, kdy byla Glorie těhotná a kdy s tím přestal - dostal chuť zakouřit si.

Viděl, že lékaři mezi sebou hovoří, ale neslyšel je. Hleděl na záda Michaela Bergmana, který trval na tom, aby mu všichni říkali Mickey. Byl to švihák. Bylo mu něco kolem padesáti. Pod nemocničním pláštěm nosil drahé, hedvábné a na míru šité šaty italského střihu. Byl dobře upraven. Ocelově šedivé vlasy byly dokonale střiženy stejně jako jeho malý knírek. Obcházel přístroj a přezkoumával asi deset snímačů napojených k velkému kovovému kruhu, který obtočel Patrikovu hlavu i horní část stolu. Prohmatával každý kabel od kruhu až k přístroji, aby se přesvědčil, že je vše správně spojeno. Než se vzdálil, nedokázal se ubránit a jemně přejel rukou po chlapcově tváři. Byl to otcovské gesto. Skoro ale nestačil ucuknout, protože Patrik se ho pokusil kousnout.

Nakonec přešel k řídícímu panelu a pozorně prohlížel grafy. Zakrátko ukázal kolegům, aby ho následovali ven. Párek statných ošetřovatelů začal Patrika vyprošťovat z pout.

Bergman s Wingatem vyšli ven následováni Lathamem a Murphym. „Tak co?“ vítal je Filip s nadějí.

„Pojď, Filipe, musíme si promluvit,“ pozval ho Wingate.

„Musím zkontrolovat ještě nějaké pacienty,“ omluvil se Filipovi Murphy. „Měli jsme v posledních dvou dnech na pohotovosti nebyvalé rušno. Ulil jsem se sem, abych se mohl podívat, jak funguje ta zajímavá věc,“ dodal a ukázal na Bergmanův přístroj.

Když byl na odchodu, řekl mu Filip: „Doktore Murphy? Já... Chtěl jsem poděkovat. A chtěl jsem říct, že ty věci s příbuznými zvládáte docela dobře. Stejně jako nemocí.“

Unavený mladík se přinutil k chabému úsměvu. „Nezbývá, než se o to pokoušet, pane Hastingsi.“ Podíval se přes Filipa na jindy hovorného Wingata. Nyní mlčky a trpělivě stál s Bergmanem a Lathamem a spolu s nimi čekal na Filipa. Murphy se snažil Filipovi dodat odvalu silným stiskem ruky: „Věřte mi, Bergman je na tohle nejlepší člověk v zemi. Jestli se dá něco dělat, on to udělá.“ Filip souhlasně přikývl a Murphy odešel.

Filip se vydal s ostatními lékaři do Wingatovy ordinace. Teddy Wingate se sám uvelebil u pracovního stolu. Filip a Bergman se také usadili, jenom Latham zůstal stát poblíž dveří.

Bergman se s povzdechem ujal slova: „Filipe, za posledních dvacet let jsem měl před sebou stovky případů. Teď stojím před tím nejpohorlivějším, jaký jsem kdy viděl.“ Ukázal rukou na vytištěné grafy a záznamy. „Tohle činí z těch všech ostatních naprosto banální záležitosti.“

„Co je s ním?“ zeptal se Filip. Bránil se cokoli z těch slov vyvozovat předem ze strachu, že bude jeho naděje opět zmařena. „Podle těchto mých záznamů... tvůj syn nemá mozek.“

Filip se nezmohl na jediné slovo. Bergman dodal: „Udělal jsem několik testů, abych si byl jist, že chyba není někde v kontaktech, ale přístroj je v pořádku. Podle záznamů se v Patrikově lebce neodehrává nic, co by se aspoň vzdáleně podobalo normální mozkové činnosti.“

„Co tím máš na mysli?“ vypravil ze sebe Filip.

Všichni tři odborníci si vyměnili pohledy. „Filipe, já bych dnes nedokázal odpovědět ani na mnohem snadnější otázku,“ přiznal bezmocný Wingate. „Naše EEG dává tytéž zmatené údaje jako v předchozích dnech. Ale ten Mickeyho přístroj

se chová, jako by Patrikův mozek nevykazoval vůbec žádnou elektrochemickou reakci na podněty." Poklepal brýlemi o stůl. „Buď jedno z těch dvou zařízení lže, nebo tady máme do činění s něčím, co se vymyká jakémukoli racionálnímu vysvětlení.“

Filip vypadal zmateně: „Já... já vám nerozumím.“

„Mickey?“ požádal Wingate kolegu o pomoc.

Bergman se dal do vysvětlování: „Můj snímač mapuje elektrochemickou činnost mozku. Nukleární medicína teď činí velké pokroky v mnoha odvětvích. Nedávno jsme díky ní začali hodně pracovat na zobrazování pomocí magnetické rezonance. Většina magnetických snímačů výborně vizualizuje měkké tkáně, dokonce o něco lépe než rentgenové paprsky, a přitom bez jakéhokoli zdravotního rizika. Můj přístroj je druh takového snímače.

Je schopen znázornit chemické změny těchto měkkých tkání. Dělá analogové počítačové snímky; dospívá k podobě orgánu na základě změn, které v mozku zachycuje. Kdybys sledoval obrazovku, když někomu hlasitě tlesknu u ucha, spatřil bys barevnou změnu obrázku jako znázornění reakce mozku na podnět. Teď právě na univerzitě pracujeme na výzkumu, při němž ve spolupráci s dobrovolníky mapujeme mozek a chceme vytvořit katalog jeho normální činnosti. Jednou budeme tuhle a další mašinky používat na to, abychom identifikovali mozkové choroby ještě předtím, než začnou člověka ohrožovat na životě.“

„A taky bude možné diagnostikovat další věci, jako třeba epilepsii, poruchy učení a možná dokonce i psychózy, dysfunkce mozku nebo autismus,“ dodal Teddy Wingate.

„Snad. Ale nyní jsme teprve na začátku,“ uzavřel Bergman. Opřel se o opěradlo křesla. „Zatím máme k dispozici jenom prostředek k určení obecné diagnózy. Dokážeme pouze pozorovat odpovědi mozku a jsme schopni říci: »Tenhle člověk má normální reakce«, nebo »Reakce tohoto dotyčného nejsou normální«. Ještě nejsme tak daleko, abychom zjistili, že se u někoho začíná vyvíjet Alzheimerova nemoc nebo že toto dítě trpí dyslexií. A nebude to asi ještě dlouho možné. Zatím máme k dispozici elektroencefalograf, který měří elektrické impulsy prostřednictvím snímačů umístěných na hlavu. Já se svým přístrojem se snažím mapovat chemické změny. U Patrika nám EEG ukazuje, že se v lebce přece jenom něco děje; víme aspoň to, že je tam dost energie na to, aby ji zachytily senzory, i když se to pořádně vymyká obvyklému grafickému znázornění. Jenomže můj přístroj nám říká, že uvnitř Patrikovy hlavy není vůbec žádná chemická aktivita. Jedna metoda tedy dokládá, že jeho mozek pracuje zatím nepopsaným a velmi zmateným způsobem, druhá, že v lebce není vůbec nic. Jestli se ten přístroj nezmýlil, má Patrik v hlavě vakuum a mezi jeho ušima probíhá nějaká elektrická činnost, anebo je mrtev.“ Bergman dodal s nádechem hořké ironie:

„Jenomže na mrtvolu je jistě trochu moc živý a taky hlučný. Nevím, jsem-li schopen to lépe vysvětlit.“

Wingate řekl: „Znáš to rčení: »Světla svítí, i když doma nikdo není?«“ Filip přikývl. „Tak to je nejlepší výraz, kterým se dá tento případ vysvětlit.“

Bergman řekl: „Filipe, není možné, aby Patrik dýchal a přitom jeho mozek nevykazoval žádnou chemickou činnost. I kdyby byly vyšší mozkové funkce zcela zničeny horečkou nebo nemocí - podobně jako v případě Karen Anne Quinlanové - pořád bychom museli zachytit mnoho chemické energie. Takže z toho musíme vyvodit, že můj přístroj nefunguje správně, a to navzdory veškerým kontrolám, podle nichž je v pořádku, a že Patrik prodělal nějaké těžké mozkové poškození, které potvrzují ty nevysvětlitelné záznamy z EEG.“ Podíval se do papírů odložených na Wingatův stůl a dodal: „Ale co to znamená, to nedokážu vysvětlit, ani kdybys mě zabil.“

„To nedává žádný smysl,“ odpověděl Filip.

„Ano,“ souhlasil s ním Wingate. „Nedává to smysl. Máme tu pacienta, který nevykazuje vůbec žádnou reakci, z níž bychom byli schopni vyčíst, co se v jeho mozku vlastně děje.“

„A co s tím můžete udělat?“ tázal se Filip.

„Budeme ho sledovat,“ odpověděl Wingate. „Rád bych ho tady nechal ještě několik dní. Až pak se domluvíme, zda ho převezeme na plně vybavenou psychiatrickou kliniku určenou pro chronické pacienty.“

Bergman přikývl. „Já tu pár dní zůstanu. Možná, že budu-li ho moci chvíli pozorovat, pochopím, nebo to začne dávat nějaký smysl.“

Wingate povzdychl a snažil se tím ze sebe setrást pocit porážky. Filip stále doufal: „Jakou má šanci na zlepšení?“ ptal se.

Odpověděl Bergman. „Filipe, nedokážu si jakékoli zlepšení vůbec představit.“ Pozorně se podíval zpět do záznamů.

„Vůbec nevím, co se s ním z fyziologického hlediska děje. A to se patologii abnormálního chování zabývám už hodně dávno.“

Wingate souhlasně přikývl. „Některé z jeho projevů naznačují, že by mohlo jít o autismus. Trvalá masturbace stejně jako monotónní kolébání se zepředu dozadu jsou klasické projevy autostimulace autistů.“

Filip se ve svém křesle ošil: „O té věci, o tom sexu, mám pochybnosti.“

Bergman řekl: „Nejsme si jisti, jestli jde o sex, jak ho chápeme my dospělí. I když to, jak osahával sestry, to navzdory jeho věku dosvědčuje. Proto jsme ho světili do péče mužskému personálu nebo starším ženám. Ale hraní si s penisem je u batolat běžné chování. Jenomže to houkání, smích a to ostatní, to je...“ Bergman vypadal, jako by hleděl někam jinam, na něco vzdáleného.

„Co?“ ptal se Filip.

„Ve chvíli, když se mě Patrik pokoušel kousnout do ruky... Přisahal bych, že jsem v jeho očích spatřil záblesk inteligence. Jako by ten pohled říkal, že je to všechno velká zábava.“ Zavřel oči a protřel si je. „Promiň, Filipe. Neměl jsem tě zatahovat do přeludu, který je výsledkem mé vlastní únavy. Jestli budu takhle pokračovat, budeš si myslet, že Patrika posedl nějaký rarách.“

Filip unaveně pohodil hlavou. „Byl bych vděčný, kdyby šlo o zkažený žaludek, kdyby vyzvracel hrachovou polévku a pak se otřepal. Zavolal bych vymítače ďábla a bylo by to za námi.“

Latham se ho snažil uklidnit: „Filipe, dokážeme si představit, jaká muka to musí být pro tebe a pro Glorii. Jdi domů a my ho ještě několik dní nespustíme z očí. Zařídím pak převoz do státní nemocnice v Tonawandě nebo do nějakého soukromého ústavu, když budeš chtít. Ale do té doby si trochu odpočiň." Podíval se na kalendář, aby mohl být konkrétnější. „Domluvíme se na druhém listopadu, ano?"

Bergman vstal. „Souhlasím. Musíme se vrátit ke staré a pomalé, ale vyzkoušené a osvědčené metodě, a to k pozorování. Zkusíme jiné léky, terapie - a uvidíme, co se stane. Buď je to nějak tak, nebo jsou tu před námi nějaká kouzla." Latham a Wingate se měli k odchodu.

Filip se zvedl rovněž a vyšel za třemi lékaři z ordinace. Gabbie a Jack čekali venku. Gabbie otce políbila na tvář a Filip řekl: „Je... je opravdu nějaká naděje?"

Bergman mu odvětil: „Jsem v pokušení říci staré přísloví: »Kde je život...«, ale... obávám se, že jediné, co nyní můžeme s jistotou říci, je to, že nemáme nejmenší tušení, co se s Patrikem děje. Prostě to nevíme."

„A co teď?" zeptala se Gabbie otce.

„Jedeme domů a řekneme Glorii, jak to vypadá." Odmlčel se na chvíli, pohlédl na dceru a budoucího zetě. „A rozhodneme se, co pak."

Jack přikývl, protože pochopil, že Filip má na mysli příští nemocnici, kam bude Patrik převezen později. Filip se přinutil k úsměvu. „Tak pojďme. Myslím, že bych si mohl dát na den přestávku." Bez dalších slov zamířili všichni tři k východu.

Latham se obrátil k Wingatovi a oslovil ho: „Teddy?"

Věčně upovídaný Wingate byl od chvíle, kdy se vrátil z psychiatrického oddělení, nezvykle mlčenlivý. „Nechtěl jsem nic říkat před Filipem, ale všiml si někdo z vás na našem pacientovi ještě další podivné věci?"

„Jenom toho, co jsem už říkal," odpověděl Latham. „Občas vypadá, jako by si velmi dobře uvědomoval, co se děje. Máš na mysli tohle?"

Wingate zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Ne, to nemyslím, i když mě to taky napadlo. Když jsem poblíž toho dítěte víc než několik minut, naskakuje mi zcela neprofesionálně husí kůže."

Latham s Bergmanem se na sebe podívali, ale oba nechali kolegová slova bez komentáře.

18 -----

Patrik stál uprostřed kruhu, měl skelné oči, které nedokázal zaměřit na žádný konkrétní bod. Kolem něj se pohybovaly tmavé postavy, které se nedaly zachytit zrakem a které se marně snažil zaostřit. Všechny zvuky zanikaly v temné mlze a nahoře temnotou probleskovala tlumená světla. Pak se objevila ta bytost. Byla strašná a pohled na ni byl nesnesitelný. Patrik se pomalu otočil, aby se na tu blížící hrůzu podíval, ale nic neviděl. A pak byl ten děs nad ním, zamával s ním a odnášel ho pryč.

„Nel!" vykřikla Glorie a posadila se na posteli. Srdce jí divoce bilo a musela spolknout vzlyk. Rozhlédla se kolem a spatřila, že Filipovo lůžko vedle ní je prázdné. Věděla, že usnul na pohovce ve své pracovně s puštěnou televizí, na níž bez ohledu na absenci diváků běžely pořady jeden za druhým.

Ticho protrhl Seanův hlas. „Mami!" volal.

Glorie běžela do jeho pokoje. Od té doby, co se vrátil z nemocnice, spal v Patrikově posteli. Glorie si sedla na pelest postýlky a přitáhl si synka k sobě. Pláčtivým, bolestným a nešťastným hláskem vzlykal na matčině rameni: „Měl jsem zlý sen. O Patrikovi."

Slzy obou se promísily na jejich těsně se dotýkajících tvářích. Glorie se ho snažila uklidnit: „Já vím, chlapec, já vím." Držela ho v náručí, ještě když se ve dveřích objevila Gabbie. „Je mu dobře?" ptala se ospale.

„Ano," odpověděla Glorie namáhavě. „Jdi si lehnout, holčičko."

Gabbie chvíli váhala a pak se vrávoravě vrátila do svého pokoje. „Nemohl bych spát u tebe v posteli, mami?" škemral Sean.

Glorie bez váhání souhlasila a odvedla Seana do své ložnice. Chlapec se vyšplhal na postel rodičů a zavrtal se do Filipova polštáře. Glorie taky znovu ulehla, ale Filip ji tu hrozně chyběl. Věděla však, že jakmile ho jednou vzbudí, bude pak už vzhůru celou noc a marně se bude pokoušet znovu usnout.

Pozorovala Seana, jehož dech se pozvolna zklidňoval a prohluboval. Sdíleli spolu něco tajemného, něco, čemu Filip nemohl rozumět. Něco, co oba jenom cítili, ale co nedokázali vysvětlit. Věděli oba velmi dobře, že Patrika jim nevrátí žádná věda na světě, ani nejvěhlasnější lékaři. Glorie se snažila nepropadnout zoufalství, které bylo nezměřitelné. Pokoušela se znovu usnout a nechávala se do spánku kolébat Seanovým pravidelným oddychováním. Spánek dlouho nepřicházel. Znovu a znovu se jí vracely výjevy temných míst a ztracených chlapců a trvalo dlouho, než se jich zbavila.

19 -----

Gabbie vykoukla z okna, protože zaslechla, že po příjezdové cestě jede auto. „To je Gary!" zavolala na ostatní. Jack s Filipem byli v otcově pracovně. V klidu a tise hovořili o tom, kam bude Patrik převezen k dlouhodobému pobytu. Aggie v kuchyni pomáhala Glorii s čajem a Sean je díval v obývacím pokoji na televizi.

Všichni se seběhli ke dveřím, aby Garyho přivítali. Gabbie ho objala. „Jsi pořádně zarostlý."

„Dáš si šálek čaje?" nabídla Glorie.

„A co kdybych vás místo toho pumpnul o skleničku něčeho ostřejšího?" zeptal se Gary.

„Ale nesladit," odpověděl Filip.

Vstoupili do obývacího pokoje a Aggie Grantová prostřela čajový servis na konferenční stůl. Gary si sundal svrchník a všechny přítomné si prohlédl. Uvědomil si, že tu panuje napětí, a zeptal se: „Děje se něco?"

Glorie se v tu chvíli vyhnuly z očí slzy a musela se opřít o Filipovo rameno. Filip vysvětlil, že je Patrik nemocný. Gary se údivem posadil a vydal ze sebe: „To je strašné, Filipe. To je mi opravdu líto. Možná, že bych tedy radši měl...”

„Ne,” přerušil ho Filip. „Zůstaneš sedět, kde jsi. Nikomu nepomůžeš, když teď odejdeš.”

„A jak se daří tobě?” zeptal se Jack Garyho.

„Jsem unaven.” Gary usrl ze skleničky, kterou mu Filip podal. „Díky. Ano, jsem unaven a mám obavy.”

„Z čeho?” vyzvídál Filip.

„Marek se vypařil,” odpověděl Gary.

„Cože, o čem to mluvíš?” ptala se Gabbie.

„Marek někde v Německu prostě zmizel.” Gary se nadechl a pokračoval: „Souvisí to s tou záležitostí kolem Fredricka Kesslera a jeho členství v tom klanu nebo co to bylo. Mluvil jsem s Markem naposledy, když jsem byl v Seattlu a on ještě v New Yorku. Porovnávali jsme si poznámky. Poslal jsem mu kopie překladů těch pergamenů. Ty pro nás dnes nejsou o nic bizarnější, než jakékoli ostatní staré náboženské dokumenty. Jenomže Marek v New Yorku narazil na něco, kvůli čemu se musel vydat do Německa. Neřekl mi, co to bylo. Já ho ale znám dost dobře, abych poznal, že byl opravdu hodně rozrušený. „A,” dodal s povzdechem, „někdy po tomhle našem posledním rozhovoru se prostě vypařil.”

„Zavolať mi ještě do Seattlu z mnichovského hotelu a požádal mě, abych zjistil něco o Kesslerově příteli, který se usadil v Kanadě. Jel jsem proto do Ottawy, pak do Londýna v Ontariu a zase zpět do Ottawy. Zavolať jsem mu zpátky do Mnichova ve smlouvanou dobu. Ale řekli mi, že už se z hotelu odhlásil. Dali mi informaci, kam odjel, ale když jsem ho tam sháněl, zjistil jsem, že tam nikdy nedorazil. Musím říct, že to není poprvé, co Marek nedodržel předem smlouvanou trasu nějaké cesty a někde se na týden nebo na dva zdržel. Ale zatím mi vždycky dal vědět, jak se s ním mohou spojit. Tentokrát ale...nenechal žádný kontakt, nic.”

Gary znovu upil ze sklenice a ostatní se na sebe podívali. Filip se zeptal: „Neměl bych se tedy pokusit spojit s někým v Německu?”

Gary pokrčil rameny: „Nevím. Možná s americkým velvyslanectvím. Tam by možná věděli, na koho se obrátit.” Zatřepal hlavou. „Jenomže já mám pocit, že dostal-li se Marek do potíží, už ho nevidíme.” Garyho slova všechny v pokoji přimrazila. Glorie téměř šeptem řekla: „Gary, naháníš mi strach.” Vzpomněla si na vlastní předtuchu, kterou měla ten večer před Markovým odjezdem.

Gary se předem omluvil za další špatné zprávy: „Je mi to líto, přátelé. Ale ani v Kanadě se to nějak nevyvedlo.” Upil další doušek. „Nejhorší ze všeho bylo ne to, co jsem našel, ale naopak, co jsem nemohl najít.”

„Co tím myslíš?” optala se Gabbie.

„V Kanadě jsem bez přestání narážel na překážky. Kesslerův kamarád, který tam kdysi odjel, se jmenoval Hans von Leer. Jenomže v Londýně si změnil jméno na Hans Van der Leer.”

„To zní holandsky,” řekl Jack.

„Přesně tak. V místních záznamech ho vedli jako Holanďana. Objevil se tam asi pět let potom, co přijel Kessler do Pittsvillu. Je strašně obtížné zjistit, kde se potuloval předtím. Tenhle pan Van der Leer, nebo chcete-li von Leer, si dal pořádnou práci, aby zatajil svůj původ. Ve všem, nač jsem padl, chyběly u jeho jména celé stránky, spisy byly zaměněny, poznámky vymazány nebo byly tak nečitelné, že z nich nebylo absolutně možné vyčíst, čím se ten Van der Leer zabýval v Německu. Myslím, že právě tohle odjel Marek zjišťovat do Evropy: kdo byl náš Van der Leer a jakým způsobem byl napojen na Kesslera a ty další lidi z jižního Německa? A jak to všechno souviselo s událostmi ze začátku 20. století?

Výsledek mého opravdu usilovného pátrání je nicotný. Co mě ale opravdu štvě je, že to vypadá, jako by ta Kesslerova organizace dodnes existovala a byla stále aktivní.”

Gabbie řekla: „Z toho jde strach.”

Ozval se Filip: „Gary, Marek nám říkal něco o tajných aktivitách té společnosti, ale nic víc. Nemáš potuchy, co by to vše mohlo znamenat?”

Gary odpověděl: „Jestli je pravda to, co si Marek myslí, pak existuje někdo, možná nějaká skupina, která dokáže lidem zastít paměť. Dokonce vás přinutí zapomenout, že jste se s nimi setkali.” Gary zmlkl a pak pokračoval: „Nechte ji, prosím, ať odpoví sama: Gabbie, co víš o stáji?”

Gabbie se rozhlédla po pokoji po všech přítomných. Ta otázka ji sice vyvedla z míry, ale usmívala se. „O stáji?” Dala se do smíchu. „Máš na mysli, že potřebuje vymalovat, nebo to, že stěchou zatéká?”

„Ne, mám na mysli toho chlapce, s nímž ses tam setkala a co se tě pak pokusil znásilnit.”

Gabbie neskřývala rozpaky i zmatek. „Znásilnit?” Potom se najednou výraz nevýslovného překvapení změnil. Vypadala vyděšeně a krve by se v ní nedořezal. Tiše, že to skoro ani nebylo slyšet, řekla: „Já už jsem na to zapomněla.”

Jack nevěřil svým ušima. „Cože? Zapomněla? Jak je to možné?” Gary zvedl ruku, protože otázka byla velmi náhlá a naléhavá.

„Pomalu, pomalu, lidi. Chtěl jsem jenom předvést to, nač přišel Marek tehdy v noci, kdy jsme za tím chlápkiem běželi do lesa. Gabbie zapomněla, protože ten člověk, s nímž se setkala... měl schopnost přimět ji zapomenout na tu noc i na všechno, co se tenkrát stalo. Když na ni budu naléhat, začne si ty události vybavovat. Ale jakmile přestanu, zas na ně zapomene. Nejsem si tím jist, ale není vyloučeno, že když s ní o tom nebudeme mluvit hodně dlouho, prostě na to zapomene docela. Možná,” Gary se rozhlédl po pokoji a po ostatních, „bude dokonce popírat, že se něco podobného stalo.”

Gabbie řekla: „Když se soustředím, dokážu... ale je to divné. Jako bych si obtížně vybavovala film, který jsem viděla už hodně dávno. Nebo... sen, co se mi zdál, když jsem byla hodně malá.”

Gary na ni navázal: „Víc než divné. Vypadá to úplně nemožně. Z toho, co vím o případech napadení a znásilnění ta

zkušenost buď zůstane ve vaší paměti bolestně zapsaná do nejmenších detailů anebo, když jde o klasický případ popření, úplně ji vymažete a prostě šiji ani nevybavíte." Garymu zase vyschlo v krku. „Totéž se stalo Markovi." Vysvětlil, co se stalo tu noc, co s Markem pronásledovali hochy lesem. A jak si Marek nedokázal druhý den vzpomenout na nic, pokud si neposlechl magnetofonový záznam a dokud mu Gary vzpomínku nevsugeroval. Pak se zahleděl na Jacka a optal se; „A co tvoje rameno?"

Jacka otázka viditelně zaskočila. „Dobrý... jaké rameno?"

„No přece pravé. To, v němž jsi měl zánět."

Jack tiše hvízdal. Podíval se na ostatní. „Sakra. Já taky."

„Marek... tenkrát štípl z nemocnice zvláštní maličkou šipku... Doktor tehdy myslel, že ti to způsobil nějaký úlomek kosti."

Glorie byla viditelně rozrušená. „Gary, co to tady povídáš? Že se tady v lese kolem skrývají nějaké šilené bytosti? Co znásilňují a střilejí otrávené šipky... ksakru?"

Gary nejistě dodal: „Nevím, jestli jsem vám to měl říkat. Ale... krucinál... když se Marek ne... když nepřijede zpátky, nechci v tom zůstat sám. V tom lese tenkrát v noci neviděl jenom toho kluka." Vyprávěl jim, co si vyslechl z nahrávky a co v něm Marek zakonzervoval pomocí hypnózy.

Při popisu jezdců v lese zůstali všichni jako opaření. První promluvila Aggie. Řekla bez známek vzrušení: „Gary, to není možné."

„Kdybych tam neseseděl, nepozoroval Markův výraz, když ten záznam poslouchal, a neviděl jeho reakci, souhlasil bych. Taky bych říkal, že to není možné. Aggie, promyslel jsem to kolem dokola; buď Marek viděl něco nemožného, nebo" - Gary nabral dech - „měl nad ním tenkrát moc někdo jiný."

Gabbie řekla: „Projeli snad kolem jezdců," její klidný tón selhal, „v kostýmech?"

Aggie se do toho vložila: „Děvče, to, co Marek právě popsal, byl Šílený hon."

„Cože Aggie?" Filip nevěděl, o čem jeho přítelkyně mluví.

„Je to legenda. Jezdci jedou v noci při Šíleném honu lesem za těmi, kdo... pronásledují prostě ďábly nebo ty, kdo jezdců předtím napadli. Podle různých verzí té legendy se také mohou vydat prostě jenom za někým, kdo se naneštěstí ocitne v ne-pravý čas na nepravém místě."

„Co to má znamenat?" zeptal se Filip. Nervózně se zasmál, jako by to vše přesahovalo jeho schopnosti pochopit. „Snad nějaký druh irského ku-klux-klanu?"

Aggie odpověděla, ale byla viditelně rozčilená: „Filipe, ti jezdců jsou Daonie Sidhe - Duchové." Filip údivem zamrkal.

„Jejich vůdce je ten s hlavou jelena. Jezdí na koních, na něž nesmí sednout žádný smrtelník. To je stará irská legenda."

„To je přece blbost," řekl Jack.

„Tati," řekla Gabbie tlumeným hlasem: „Pamatuješ na ten gobelín? Ti jezdců tam přece jsou a na jedné straně té tapisérie... taky visí z kůlů lidí."

Filip rozhodně zavrtěl hlavou. „Najmu nějakou skupinu blbců, které obléknu do těch kostýmů, a budu celou tu šaškárnu předstírat... třeba jednou, jen tak náhodně. Dobře, i kdyby byl Kessler hlava nějakého gangu náboženských teroristů, kteří museli uprchnout z Německa, co to má proboha do činění se znásilněním Gabbie a Markovým dobrodružstvím v lese?"

Na to Gary odpovědět nedokázal. „Prostě nevím. A to hlavně proto, že netuším, co dělá Marek v Německu. O tom, čím si ještě není jist a o čem se zatím jenom dohaduje, většinou s nikým nemluví. Dávám si všechno dohromady vlastně jenom z těch úkolů, jimiž mě pověřil." Gary vzdychl. „Jsem si jist jedině tím, že existují pádné důkazy, že se tu pořád potloukají lidi, co se zabývají tímtež, co dělal Kessler před osmdesáti lety."

Předpokládáme, že Kessler a Van der Leer byli členy skupiny, která ovládala tajemství, jak nabýt kontrolu nad člověkem - jenom na chvíli připustíme, že by to nebylo úplně nemožné - a přimět ho zapomenat... nebo mu vsugerovat nejružnější vidiny. Možná, že je tu někdo, kdo má schopnost zastřít lidskou mysl. Podobně jako říše stínů, kam člověk odchází po smrti." Gary zvedl hlas a bylo vidět, že prožívá úzkost. „Pardon, nechávám se unést. Prostě podívejte, jestliže taková skupina někdy existovala a měla-li mimořádné schopnosti, vysvětluje to, proč jsou ti lidé stále tady a proč se jim pořád daří. A taky, proč o nich nikdo nic netuší."

Předpokládáme, že v tom není absolutně nic nadpřirozeného. Řekněme, že pravdu má Filip. Ze je to skupina do kostýmů vymoděných lidí, kteří tady kolem jezdí na koních. A že existuje taky rozumné vysvětlení těch podivných vlastností, jež jim Marek přisuzuje. Třeba v případě Gabbie a Marka použili drogu - podle toho, co vím od Marka, byl na hrotu šipky, kterou trefili Jacka, určitě nějaký druh rychle účinkující látky. Mysleme si pořád, že se tu někdo baví dost podivnými šprýmy, obléká se do kostýmů a po nocích se tady projíždí na koních a přitom se snaží co nejvěrněji napodobit fakta z keltských legend. Mimochodem, v tomto směru mě Marek nechal pátrat v místních písemnostech. Zabýval jsem se tím, dokud jste nenašli ty věci u vás v suterénu. Musel jsem pro něj vypsát stránky poznámek o keltských a pak taky o skotských a irských mýtech. V každém případě je pořád možné, že jsme se s tou Kesslerovou skupinou prostě mylili a že všechna ta veteš je jenom kamufláž. Ale dokud neporozumíme tomu, kdo jsou a co přesně dělají, nemáme nejmenší ponětí, oč tu vlastně běží. Marek o tom věděl víc, ale - není tady. Je však jasné, že se tu znovu opakuje možná v menší míře to, co se dělo v Německu na začátku 20. století." Následovala minuta naprostého mlčení.

„Po tom, co jsem zažil v Kanadě, se domnívám, že chce někdo zabránit tomu, aby lidé zvenčí přišli celé věci na kloub."

Gabbie si položila ruku na ústa. „Ach, Gary, teď mě opravdu děsíš."

„Já se taky bojím, Gabbie. Je to strašně podivné. Podivnější než většina věcí, jimiž jsme zvyklí se s Markem zabývat. Čím víc se o tom dozvídám, tím méně to chápu. Rád bych věděl, kde je teď Marek." Gary zavřel oči a protřel si je. Zatřepal hlavou a řekl: „No a teď, když jsem se s vámi všemi přivítal, měl bych se trochu prospat. Myslím, že pojedou domů." „Nezůstaň tady a nevezmeš si něco k jídlu?" optal se Filip. „Ohříváme zrovna šunku."

„Děkuji, ale ne. Nemám hlad a opravdu se ze všeho nejvíc potřebuji vyspat. A kromě toho si myslím, že jak znám Ellenu, přijde a něco k jídlu mi připraví. Za poslední měsíc jsme se viděli jenom tři dny. Potřebuji den na to, abych si to dal všechno dohromady; já se tu pak zase zastavím. A dejte mi vědět, co je s Patrikem.“

Všichni vstali, rozloučili se a když Gary odjel, objevil se ve dveřích Sean a dožadoval se večere. Aggie s ním šla do kuchyně, aby mu připravila něco na zub, a Gabbie řekla: „To tedy bylo něco. Jde z toho strach, nemyslíte?“

Jack kývnul. „A pořád je tu ještě to Kesslerovo zlato. Možná, že jdou právě po něm.“

„To je možné,“ řekla Gabbie. „Třeba nevědí, že už jsme je našli. Třeba se nás snaží vystrašit a dostat nás odtud, aby ho mohli začít hledat sami.“

„No, tak to je první teorie, která dává nějaký smysl,“ ozval se Filip. „Hledají-li staří Kesslerovi kumpáni ten poklad, pak se tím jistě vysvětluje všechno - halucinogenní prach i kostýmy. Dokud některého z těch duchů neuvidím na vlastní oči, hypotéza o Kesslerových tajemných kumpánech podle mne dává mnohem větší smysl. Raději se však zatím zdržím soudu, protože i to se mi zdá pořád dost divné. Všechny ty domněnky jsou zatím příšerně nepravděpodobné. Pořád si myslím, že pravda bude mnohem jednodušší než nějaké staré tajné společnosti schopné získat kontrolu nad lidskou myslí.“

Glorie přistoupila k Filipovi a položila mu ruce kolem pasu. Řekla tiše: „Ne. Všechno to nějak do sebe zapadá. My ale ne-jme schopni rozpoznat jak. A součástí toho všeho je taky to, co se nyní děje s Patrikem.“

Filip ji přerušil, protože chtěl zabránit, aby se příliš rozrušila. „Miláčku, toto je dvacáté století, abych použil otřepaný výraz. Nesedíme tu přece na starobylé svatyni Cthulhu. Máme tu jen nějaké zlato a podivné haraburdí, které tu zůstalo po bývalém imigrantovi z Německa, a“ - ztlumil hlas - „tragicky nemocné dítě. Pro tuto chvíli by to snad stačilo.“ Pevně Glorii sevřel a pak dodal lehčím tónem: „Podívej, možná bys měla vzít Seana a zajet za maminkou na západní pobřeží, co říkáš?“

Události posledních dní daly zabrat všem, ale Glorii a Seanovi zjevně nejvíc. Potom, co uviděla Patrika, dostala Glorie šok a na hodiny upadla do hysterického stavu. I když se konečně ovládla, napětí v ní zůstalo. A Sean začal být náladový a ztratil zájem o cokoli.

Glorie odpověděla bez váhání: „Ne. Dík za nabídku, ale... Chci zůstat tady, poblíž. A pro Seana by to taky nebylo dobré. Snažme se tady vrátit do normálního života, jak to jenom půjde.“

„Dobře, jestli víš jistě, že to tak chceš. Pustím si teď na pár minut televizi a poslechnu si zprávy. Půjdeš se mnou?“

Glorie reagovala váhavým úsměvem, přikývla a vykročila s Filipem do obývacího pokoje. U dveří se zastavila a řekla:

„Jacku, já se tě při těch všech zmatcích zapomněla zeptat. Co tvá zkouška?“

Jack na ni mrkl: „Zítra odpoledne ve tři hodiny. Chtěl jsem si to posunout...“

„Ale já mu to nedovolila,“ dokončila za něj Gabbie.

Glorie se usmála, ale pořád v ní byl smutek. „To je dobře, holčičko. Tak, hodně štěstí, Jacku.“

Filip se s přáním přidal a oba s Glorií vyšli z pokoje.

Gabbie pohlédla na Jacka a řekla: „To s tím znásilněním bylo ale pořádně trapné.“

„Tys na to opravdu zapomněla?“

„Úplně. Kdyby se o tom Gary, ty nebo někdo jiný nezmínil, myslím, že bych si na to nikdy nevzpomněla. I teď mi to dává pořádně zabrat, abych si to vybavila.“

„To nahání strach. Já si taky na zranění ramene skoro nepamatuju.“

„Co si o tom všem myslíš?“

„Nevím. Gary mluvil o pořádně divných věcech. Možná má pravdu tvůj otec. Možná se to vše dá vysvětlit racionálně.“

Jack vstal a vzdychl: „Hele, musím ještě na poslední chvíli něco nabífnout ke zkoušce. Měl bych nárok na odvoz, jestli by ti to nevadilo.“

Gabbie ho vzala za ruku. „Později, až večer.“ Stoupla si proti němu s projasněným výrazem v očích. „Právě teď si chci vyjít na tichou procházku se svým klukem. Pojď se projít po cestě. Tohle je za celý týden první den bez deště. A není ani moc zima.“

Jack se usmál: „Tak to zní velmi dobře.“

Zatáhla ho za ruku a vedla ho přes kuchyň ven. Letmo Aggie slíbili, že se vrátí včas a pomohou s večerí. Pak zamířili po cestě na malou podvečerní procházku. Aggie se za nimi dívala. Sean jedl v tichosti půlku chleba s pomazánkou z burských oříšků. Navzdory tomu, že se tu odehrávaly naprosto prozaické věci jako každý jiný den, Aggie měla pocit, že se blíží něco hrozného. Hrud' jí svírala mrazivá tíseň.

Chvilí tak v tichosti stála a pak si uvědomila, že se na ni Sean dívá. Potlačila touhu se otřást a odložila ten pocit bližících se potíží stranou. Přinutila se soustředit na současnou chvíli. Byla tu rodina, kterou bylo třeba nakrmit.

Sean doprovázel pohledem odcházející Gabbie s Jackem a potom obrátil pozornost zpět ke svému chlebu. Nepřítomně si v duchu položil otázku, co bude asi večer Patrick s... v tu chvíli upustil sendvič na talíř a rozšířil oči údivem. S

kým...na chvíli se mu zdálo, že na něco přišel, ale ten okamžik velmi rychle odvanul. Dlouhou minutu seděl naprosto bez hnutí s divoce bušícím srdcem. Mamě se pokoušel znovu si vybavit tu náhlou a nečekanou myšlenku. Čekal trpělivě a doufal, že se vzpomínka zase vrátí. Ale mýlil se. Vzdychl a znovu vzal do ruky krajíc. Lhostejně do něj hryzal a myslel na Patrika, kterému dávají v nemocnici jíst z plastických talířů. Ale nemohl setřást pocit něčeho temného a prosvítajícího v koutě. Nakonec odložil napůl nedojedený chléb a odešel z kuchyně.

20 -----

Filip strčil hlavu do kuchyňských dveří a sdělil manželce a synovi, že jede zpět do nemocnice. Glorie přikývla a za Filipem se už v tu chvíli zavíralo křídlo létacích dveří. Filip se snažil zachovat zdání, že je vše v pořádku, a na první

pohled vypadal vyrovnaně.

Sedl si za volant a otočil klíčem startéru. Motor trhavě zalomozil, i když už dnes jednou běžel. Už bych ho měl dát seřídít, pomyslel si Filip nepřítomně. Když vyjížděl z cesty a odbočoval na silnici, uvědomil si, jak hrozné následky si Patrikova nemoc na všech vybírá. V minulých dvou dnech se musela Gabbie ujmout přípravy snídaně a oběda pro Seana a taky se postarat o dům. Glorie dokázala s obtížemi připravit večeři, a to ještě jenom s pomocí Aggie. I když se Filip nepřestával zabývat Patrikem, Gloriein duševní stav mu dělal starosti. Nevěděl, co s tím počít; z události minulého týdne byl citově naprosto vyčerpan a teď nebyl schopen rozumné úvahy. Věděl, že za normálnějších okolností by se Glorie nehnula od Patrikovy postele. Ale s tou podivnou bytostí, která kdysi bývala Patrik, se nedokázala smířit, natož na ni denně hledět. Přitom Filip velmi dobře věděl, že si Glorie vyčítá, že není schopna vrátit se do nemocnice. Snad, až ho převezou někam do zařízení pro dlouhodobě nemocné, nebo až ho třeba budou moci jednou přivést domů... Raději tu myšlenku nerozvíjel. Filip věděl naprosto přesně, že Glorie velmi trpí a potřebuje, aby jí někdo pomohl. Většinu dne se pohybovala jako náměsíčná anebo posedávala a zírala do neznáma. Jakmile na ni někdo promluvil, zdálo se, že se z té netečnosti vytrhla, ale když se ocitla o samotě, stáhla se zase sama do sebe. Večer usínala kolem půl deváté a spala tvrdě, pokud se ze spánku nevytrhla vlastním voláním ze sna. Ty výkřiky často probouzely Seana, kterého pak přivedli k sobě a zbytek noci spal s rodiči. Vypadalo to skoro, jako by se Sean a Glorie probouzeli současně, i když každý ve své posteli. Filip si uvědomil, že je to zvláštní, a chvíli se tím zabýval, ale pak tu myšlenku ze sebe setřásl. Dokud se nestane něco konkrétního - dokud nebude rozhodnuto o Patrikově příštím osudu - musí Filip stejně jako všichni ostatní prostě zadržet dech a čekat. Když začal přidávat plyn, uvědomil si, že se nerozloučil se Seanem. Měl z toho špatné svědomí, ale pro tuto chvíli se s tím nedalo nic dělat. Odbočil na dálnici, která vedla k nemocnici.

21 -----

Glorie nepřítomně myla nádobí, hleděla přitom z okna a nebyla si vědoma chlapce, sedícího tiše za stolem za jejími zády. Beze slov si zoufala. Nedokázala hovořit o Patrikovi, aniž přitom nepropukla v pláč. Těch několik návštěv v nemocnici pro ni bylo víc, než dokázala snést. K. původnímu strachu z nemoci se nyní přidala bolest za vlastního syna. Glorie se dostala do situace, kterou sama nedokázala zvládnout. V jejím nitru zůstalo po chlapci, který se jmenoval Patrik, prázdné místo. Její neochotu jezdit za ním do nemocnice nikdo v rodině nekomentoval. Kdyby byl Patrik fyzicky nemocen, zůstala by s ním. Ale ta nepopsatelná věc, která z něj byla teď, ta páchnoucí... nečistá bytost v ni vzbuzovala mnohem víc než žal. Patrika zahalovala temnota nějakého nadpozemského a nenormálního světa. Navzdory citovému vyčerpání se Glorie nepřestávala snažit vzpomenout; bylo tu něco, co všem ostatním unikalo, něco, co dokázala vidět jenom ona. Kdyby si to dokázala vyvolat, získala by Patrika zpět. To, že se jí to nedařilo, ji neuvěřitelně soužilo a měla kvůli tomu na sebe vztek. Všichni si uvědomovali, jak je teď podrážděná, a chodili kolem ní po špičkách. Slyšela, že Sean odložil na stůl sklenici s mlékem, co měl k snídani, ale nevěnovala tomu pozornost a obrátila pozornost zpět k nádobí.

Sean trucoval, protože matka ho nechtěla pustit na halloweenovou besídku, která měla být v sobotu večer. Ve skutečnosti mu nešlo ani tak o večírek, jako o to, aby nemusel sedět doma sám a stýskat si po Patrikovi. Nespojoval jeho pobyt v nemocnici s tou děsivou nocí; něco mu vzpomínku zastírelo, vše se vzdálo a bylo těžké se v tom nějak vyznat. A přesto byl na samém pokraji porozumění a poznání. Sean chápal, že jestli mu něco může pomoci vyznat se v tom ve všem, je to jeho magický kámen. Když ho sevřel, přicházely vzpomínky rychleji a rychleji a obrazy se každým dnem vyjasňovaly. Už se nesnažil s někým se o ně podělit a požádat o pomoc a o vysvětlení. Věděl, že mu prostě nikdo nebude naslouchat a že tomu ani nikdo další neporozumí. Sean si tiše vzdychl.

Znovu uchopil kamínek a zíral na něj. Začal si vybavovat něco z noci, kdy Patrik tak podivně onemocněl. Nejasný obrys ve tmě, odsunutý do nejzazšího koutu paměti, něco, co se vynořovalo a - Sean doširoka otevřel oči a srdce mu poskočilo. Vzpomněl si! Zářící muž! A ta bytost, co měla Seanovu podobu. Zářící muž a Zloduch si odvedli Patrika! Sean se vrtěl na židli, ale matka si jeho vzrušení nevšimla. Musí něco udělat, ale nebyl si jist, co. Ale nedokáže nic, zůstane-li zavřený doma. Potřebuje pomoc, a věděl, kde by ji možná našel. Sean odstrčil napůl snědený krajíc a řekl: „Mami, mohl bych jít ven?“

„Ne!“

Odpověď byla tak rozhodná, že Sean nadskočil. Glorie se na něj podívala unavenýma očima a řekla už přivěti věj i: „Ne, drahoušku. Byl jsi nemocný.“ Rozhodla se neříkat raději Seanovi nic z toho, co jim sdělil Gary. Ale rozhodně nehodlala Seana pustit nikam k lesu.

„Ale mami...“ začal Sean. Matka se však k němu otočila a měla ten definitivní výraz, s nímž nemělo cenu polemizovat, ale nejenom ten. Gloriein pohled Seana vyděsil. Ona to věděla! Anebo to aspoň tušila. Ať už vědomě nebo nevědomě, prostě se rozhodla, že ztráta jednoho syna stačí; nehodlala přijít ještě o Seana. Chlapec věděl, že jestliže se pokusí podělit s matkou o cokoli z toho, co sám věděl, bude její zákaz o to rozhodnější. Vzdal to a odešel z kuchyně. Zamířil k obývacímu pokoji rozhodnut věnovat se dalšímu dílu sobotního kresleného seriálu nebo nějakému sportovnímu pořadu a promyslet si zatím, jak se dostat ven. Možná by mohl jít brzo spát a vytrátit se, jakmile maminka usne. Posadil se na zem, opřel se o židli, která stála za ním a sáhl po dálkovém ovladači televize. V satelitním vysílání vyhledal vysokoškolskou baseballovou ligu. Ale nezajímalo ho, kdo a s kým hraje.

Ani ne za hodinu strčila do pokoje hlavu Gabbie a zeptala se: „Co tady děláš, chlapečku? Venku je nádherně, indiánské léto.“

Sean si dal s odpovědí na čas. „Díval jsem se na zápas.“ Lhostejně vstal a vypnul televizi. „Kde je máma?“

„Šla si zdřímnout. Proč?“

Sean pokrčil rameny. „Jen tak. Půjdu do parku, jo? Kluci budou hrát fotbal.“

Cabbie si vzpomněla na Garyho a to, co jim vyprávěl o lese. Už se chytala říct ne, ale pak si uvědomila, jak říkal, že všechny ty divné věci se dějí až po setmění. „Dobře, ale buď doma, než bude tma,“ odpověděla.

„Určitě. Přijdu včas.“ Sean se rozloučil mávnutím ruky a vyběhl kuchyní a pak zadní verandou ven. Jakmile se jeho tenisky dotkly trávy, vyrazil v divokém úprku pryč. Sprintem proběhl les a v rekordním čase byl u mostu Skřítků. Tam se zastavil, aby si trochu vydechl. Ucítil ten ďábelský dech, který znamenal jediné: Zloduch byl pod mostem. Sáhl si za košili a pevně sevřel kamínek. Rozhodně se vydal přes most. Když měl potok za sebou, zmocnila se ho závrať z úspěchu. Ohlédl se zpět a vzpo-mínky se rázem vyjasnily. Teď mu bylo jasné, vše je jenom na něm. Pouze on jediný musí Patrikovi pomoci. Ani matka, ani otec, ani doktor. Nikdo z nich netušil, čím chlapci tenkrát v noci prošli. A nikdo z nich by neposlouchal, i kdyby se jim to snažil vysvětlit. Bůh ví, proč dospělí nevěnují nikdy pozornost tomu, co se jim snaží sdělit děti. V těchto dnech to Sean zakoušel vic než kdykoli jindy. Dokonce ani táta, který si normálně udělal čas a uměl naslouchat, se teď nebyl schopen soustředit a ani na chvíli nevěnoval pozornost zmateným Seanovým pokusům popsat události té hrůzné noci. I když nyní Sean věděl jasné a přesně, co se stalo, a asi by to také dokázal jasné popsat, otec by si stejně ani teď na okamžik nepřipustil, že to, co mu chlapec říká, by mohla být pravda.

Seanovi bylo naprosto jasné, co musí udělat. Musí se setkat se Zářícím mužem a Zloduchem ještě jednou. Měl z nich stále strach. Ale taky mu něco říkalo, že tenkrát tu noc spatřil samé dno hrůzy a že nyní ho ti dva už nemohou vyděsit víc než tehdy. Stál jim už jednou tváří v tvář a přežil. Věděl, že to musí podstoupit ještě jednou. Ale tentokrát to bude boj. Závisel na tom Patrikův osud.

Sean věděl, že jenom jediný člověk je schopen pochopit, co se chlapcům stalo. Běžel lesem a nezastavil se, dokud nezabušil na dveře dílny Barneyho Doyla.

Barney otevřel a podíval se dolů na chlapce. „A, tady jsi, proč děláš takový virvál?“ ptal se bodře.

Sean vyhrkl: „Barney, byl to Zářící muž! Všichni si myslí, že já a Patrik jsme onemocněli. Ale to není pravda. Byl to Zářící muž. Přišel ještě se Zloduchem do našeho pokoje s těmi dvěma, co vypadali jako já a Patrik a pak si Patrika odnesli s sebou. Vzali by si i mě, ale já měl ten kámen...“ Sean zmlkl, protože ve tmě za Barneyem se objevil někdo další. Aggie Grantová popošla ke dveřím a na tváři měla ustaraný výraz.

„Copak to tu povídáš?“ řekla.

Sean zacouval, ale Barney mu položil ruku na rameno a řekl. „To je v pořádku, chlapče. Pojď dovnitř.“

Sean se nechal zatáhnout do boudy a viděl, že Aggie má v ruce velký notes a listuje jim. Podíval se na ni a Barney řekl: „Paní Grantová zrovna jela k vám. Zastavila se tady, aby si poslechla pár pohádek, Seane.“

„Copak jsi to říkal o Zářícím muži, Seane?“ zeptala se Aggie.

Sean pohlédl na Barneyho, který z hocha nespustil oči. Starý kutil řekl: „Amadán-na-Briona.“

Aggie se optala tlumeným hlasem: „Šílený?“ Oči se jí rozšířily údivem. „To nemyslíš vážně. Patrik onemocněl z té vysoké horečky.“

Barney si přejel rukou po tváři. Vypadal nejistě. Pak promluvil. Tichým a rozvázným hlasem, z něhož byla slyšet naléhavost a strach. Aggie ani Sean Barneyho nikdy předtím takhle mluvit neslyšeli. „Aggie Grantová, jsou pravdy, které se nedají vyčíst z knih, a to je fakt. Existuje božský plán a jenom ti z nás, kdož jsou naplnění hrдостí, si mohou myslet, že ten plán znají. Chodíte sem a chcete vyslechnout příběhy o nadpozemských bytostech...“ Barney se odmlčel a hledal další slova. „Ale nechápete, že ty příhody nejsou... vymyšlené. Ty příběhy se vyprávějí znovu a znovu proto, aby se z nich lidi poučili. Říkají a vysvětlují nám, jak se chovat ke skřítkům. Jsou to popisy události, které poprvé vyprávěli ti, kdo se se skřítky sami setkali.“ Barney teď ztišil hlas a dodal „...a kdo ta setkání přežili.“

Aggie vypadala, že nemůže uvěřit svým uším. „Barney,“ řekla laskavě ale nevěřicně, „neříkejte mi, že doopravdy věříte sta-rým pohádkám?“ Barney se zatvářil naprosto odhodlaně. Kývl a bylo to jasné doznání, že pohádkám věří do posledního slova. Aggie pohlédla na Seana a řekla: „Myslím, že bych tě měla odvézt domů.“

Sean sebou trhl, jako by byl připraven utéct. „Ne! Musím si promluvit s Barneyem. Prosím.“ Byla to důrazná žádost, ale Aggie v Seanově tónu zaslechla ještě něco jiného: Bylo tam ještě něco navíc, nějaké hluboké zoufalství.

Aggie znovu pohlédla na Barneyho, neochotná přijmout jeho tvrzení o pravdivost pohádek ani Seanovo žadonění.

„Barney, jaké zkazky jste těm chlapcům vyprávěl?“ zeptala se pode-zíravě.

„Ty nejnámější,“ odpověděl Barney bezelstně. „Ale ani jedna nebyla o Šíleném. Nikdy bych kluky nechtěl strašit. A vůbec netuším, kdo by mohl být ten jejich Zloduch.“

Aggie se posadila zpět k Barneyho ponku a dívala se střídavě ze Seana na Barneyho. Strávila mnoho let ve školách a dokázala rozpoznat zoufalství mladých lidí, když viděli, že jim velcí nenaslouchají. Dlouho přemítala apak souhlasila: „Tak dobře, pokračuj, Seane.“

Chlapec vysvětloval: „Tenkrát tu noc, co si všichni myslí, že jsme onemocněli, to bylo jinak. To nebyla žádná nemoc. Zářící muž a Zloduch přišli k nám do pokoje...“ Sean pokračoval, dokud nepopsal vše, co se tenkrát stalo.

Aggie pozorně naslouchala a když skončil, řekla: „Seane, jak ten Zářící muž vypadal?“ Intuitivně cítila, že ať už se pak stalo cokoli, nestojí tu před ní chlapec, který vypráví jednou nebo dvakrát vyslechnutou pohádku ani vlastní výmysl, jímž chce zmást dospělé. Sean říkal něco, o čem byl sám skálopevně přesvědčen. Věřil, že to, co tu teď říkal, taky sám viděl. A Aggie nehodlala odbýt mávnutím ruky něco, co pro něj bylo tak důležité. Sean toho muže popsal, jak nejlíp dovedl. Čím víc mluvil, tím si byla Aggie jistější, že byl buď svědkem zpřítomnělého mýtu nebo obětí nejneuvěřitelnější halucinace, o níž kdy slyšela. Když chlapec odpověděl na všechny otázky, Aggie byla zdolána. Její hlas byl velice tichý, skoro šeptala:

„Barney, to je neuvěřitelné. Ani na okamžik nevěřím, že by ten chlapec mohl spatřit opravdu Amadán-na-Briona. Přece ani vy, že ne?“

Neříkala to nevěřícím tónem. Znělo to spíš jako úpnlivá prosba, jako snaha obnovit vládu zdravého rozumu. Ten neuvěřitelný popis vyšlý z úst tohoto osmiletého hocha přece nebyl nic jiného než chytře vymyšlený scénář. Muselo

to tak být. Byl to podivný, nevkusný a nevysvětlitelný žert. Jestliže tomu tak nebylo, pak je svět naprosto neznámý prostor a člověk slepá bytost, která jím prochází neuvědomujíc si nebezpečí číhající na každém rohu. Aggie byla velmi bledá, když opakovala? „Že ne?“

Barney byl nemilosrdný. „Dá se tomu uvěřit a já tomu taky věřím, Aggie Grantová. Máte hlavu plnou knih a nevidíte, jaký je svět ve skutečnosti.“ Vstal a napřáhl ruku k oknu. „Tam venku je spousta tajemství, jedno vedle druhého, zázraky, skryté tak hlubokými kouzly, že je celá ta vaše věda nemůže popsat. Naše dějiny vysvětlují, jak jsme se dostali do Irska, jak jsme tam našli Firbolgy a Danany, kteří už na ostrově žili před námi. A jak jsme si od nich tu zem vybojovali. Britové a jejich americké děti se vzdálili příliš daleko od keltských kořenů a Starého vědění, toho učení, které jsme ovládali, dokud nás všechny nepřišla spasit církev. Britové splynuli s římskými, saskými a normanskými nájezdníky a ztratili tím povědomí o vlastní minulosti. Ale mnoho z nás Irů ho stále má.“

„Ale...“ začala Aggie.

„Žádné ale, když dovolíte, paní Aggie Grantová.“ Přerušil ji Barney s nepřítomným pohledem upřeným někam daleko za špinavé okno kůlny. „Vyslechla jste mnoho pohádek o těch dávných lidech. Sepsala jste je a poutavě a barvitě jste je převyprávěla. Ale ani jedinkrát jste se nezeptala nikoho z těch lidí, jimž jste naslouchala, jestli těm příběhům věří. Že ne?“

Aggie zavrtěla hlavou. Uvědomila si, že tento muž, jehož dosud považovala za prostého Ira, je ve skutečnosti člověk hluboce si uvědomující kulturní dědictví svého lidu. Že to není pouze obyčejný zdroj lidových příběhů, ale mnohem víc. Dokázal si zapamatovat vše, co vyslechl. Naslouchal velmi pozorně a uměl tu tradici také předat. Barney Doyle byl velmi svérázný bard schopný udržet při životě velmi starou tradici.

„Prostě jsem to přijímala...“ řekla nepřesvědčivě Aggie.

„Ano, a to je právě to slovo, ano. Přijímala. Považujete staré příběhy jenom a jenom za pověsti a legendy. Ale my víme, že jsou pravdivé,“ zašeptal. Neodtrhl přitom ani na chvíli pohled od temnicího se nebe za oknem. „Myslím, že bude brzo pršet,“ ztlumil hlas ještě víc. „Tak co, myslíte, že bych vám měl vyprávět, že jsem kdysi viděl Daonie Sidha tančit při hranách za měsíčního světla? Byl jsem tenkrát chlapec, ne o moc starší než Sean. Nikdy na ten výjev nezapomenu. Bylo to krásné i děsivé zároveň. Smutné i radostné. Hrálá přitom slabounce hudba ne silnější než vánek a bylo cítit květy... květiny z jiného světa. Vnímál jsem přitom touhu i žádost. To vše jsem cítil a s tím taky nemalý strach.“ Barney se vytrhl ze vzpomínek a dodal: „A taky nebezpečí, které hrozilo mé nesmrtelné duši.“

Naši předci, duchové, často zmizí z očí.“ Barney se přísně podíval na Aggie a pokračoval: „Ale pořád jsou tady, s námi. Sdílíme společně tento svět a je hloupost tuto pravdu popírat jenom proto, že věřit v ni je nepříjemné.“

Aggie byla proti jistotě obsažené v Barneyho slovech bezmocná.

Sean řekl: „Barney, prosím tě, musíme dostat Patrika zpátky. Kde ho najdu?“

Barney hleděl z okna na odpolední slunce, které barvilo oblohu do odstínu žlutých růží a prosvítalo hromadícími se černými mraky. „Je u Šíleného, chlapče, a to je totéž, jakoby byl navěky ztracen.“

„Kdo je to ten Šílený?“ zeptal se hoch, zjevně si nepřipouštějící, že by Patrika nebylo možné přivést zpět.

Barney na něj pohlédl zpod huňatého obočí s výrazem, z něhož se nedalo nic vyčíst. Byla to Aggie, kdo promluvil.

„Tvůj Zářící muž, Seane. Amadán-na-Briona, vůdce lidu z temnot. Je nejvyšší z těch, jimž Skotové říkají Neoklamatelní soudci, ten nejděsivější mezi vilami a skřítky.“

Sean byl se třásel hnusem a schoukl se do sebe. „Ale proč si odvedli Patrika?“ zeptal se.

Aggie pozorovala Barneyho, který se podíval na Seana a pak na ni. „Protože je to zlá a zkažená cháska, Seane. Je jisté, že ten chlapec, co tu zůstal, je podvrh.“

„Podvrh?“ otázala se Aggie. „Ale vždyť je v nemocnici.“

„Ten, kdo je tam v tom nemocničním pokoji, to není Patrik,“ řekl s jistotou Barney.

Sean na starého muže vzhledl s usazenými očima. Pocítil nesmírnou úlevu. Konečně našel někoho, kdo pochopil.

Barney věděl, že ta věc v nemocnici, která vypadala jako Patrik, nebyl Seanův bratr.

Aggie rozhodně vstala: „Toto je na mě už trochu moc, Barney Doyle. Nebudu tady sedět a poslouchat takové řeči; jako bychom tu hovořili o nějakém únosu.“ Barneyho slova ji viditelně rozrušila a Aggie se snažila vrátit k logickému myšlení. „Pojď, Seane. Mám dojem, žeš už měl být doma. Počasí se kazí, zavezu tě autem.“

Sean vstal a vypadal, že je připraven prchnout. Ale Barney ho zadržel za rameno. „Ne, chlapče. Měl bys opravdu radši jet.“ Barneyho oči se leskly, jako kdyby byl starý muž na pokraji pláče. „Nic na to není. Nic, co bys mohl udělat.“

Neexistuje způsob, jak dojít pro Patrika a přivést ho zpět.“ Počkal, až si Aggie sbalí kabelku a notes a otevřel dveře. Pak řekl klidným hlasem: „Nežijeme už v době hrdinů, Seane. Je to smutné, že to musím přiznat, ale je to tak.“

Sean chtěl utéct, ale Aggie strávila celý život s mladými muži všeho věku a temperamentu. Stačilo jen, aby se zlehka dotkla jeho ramene, pokus o rebelii byl zažehnán. Sean klidně nastoupil do Aggieina auta a nechal se odvézt domů.

22 -----

Sean ležel zadumán v dětském pokoji. Slunce zapadalo za starým stromem před oknem a stíny větví vytvářely na stěně pokroucené obrazy. Od té doby, co se včera vrátil od Barneyho, si tiše zoufal. Matka našťestí ještě spala, když ho Aggie přivezla zpět. Celou cestu domů Aggie nepromluvila. A neřekla z té konverzace u Barneyho jediné slovo ani sestře Gabbie. Nehodlala debatou na to téma dodávat Barneyho slovům na vážnosti. Ale i pro někoho tak mladého, jako byl Sean, bylo zřejmé, že Aggie byla Barneyho sdělením velmi rozrušená. Připomněla Gabbie, aby nepouštěla Seana z domu, dokud se úplně nezotaví. Když odjela, uprosil Sean sestru, aby jeho výlet neprozradila matce. Gabbie souhlasila, ale jenom výměnou za slib, že se nepokusí z domu utéct do té doby, než k tomu dá svolení Glorie. Otec se měl brzy vrátit na večeri z nemocnice, kam jezdil za tím, o němž se všichni domnívali, že je to Patrik, a kde

debatoval s lékaři. Sean se převálil na druhou stranu. Byl vzteky bez sebe. Měl poslední šanci dostat se ven a věděl, že musí jednat dnes večer. Potřeboval si znovu promluvit s Barneyem, ale nemohl čekat, až všichni usnou. To by už bylo příliš pozdě a nezbylo by dost času. Tím si byl jist. Nedokázal říct přesně proč, ale dozvěděl se už dost na to, aby si byl jist, že musí jednat dnes večer. Čím později začne, tím méně času mu zbude na to, aby nějak pomohl Patrikovi.

Dole bouchly dveře a Sean vyskočil. Běžel po chodbě a dál dolů po schodech až k venkovním dveřím, kde stál otec. Filip se na synka usmál a přivítal se s ním: „Nazdar, chlape. Jak se vede?”

Sean se nutil vypadat normálně a nedávat najevo svou úzkost. Rychle otce objal na uvítanou a hned vypálil první pokus. „Máma mě nechce pustit večer na halloweenovou besídku.” Dal si záležet, aby bylo zřejmé, že je to úplně neopodstatněné domácí vězení a neznělo to ani trochu radostně.

Filip postupoval pomalu ke kuchyni. „Podívej, budou jiné večírky a... maminka je teď hodně rozrušená.” Zastavil se a zadíval se Seanovi do očí. Při těch starostech o Patrika Filip skoro zapomněl, že je tu taky Sean. Potom řekl: „A kromě toho, pro tebe by to nebylo vůbec veselé, že ne?”

Tváří mu přeběhl cizí výraz a pak zatlačil na kuchyňské dveře. Glorie s Gabbie připravovaly večeři. Všichni se pozdravili a Gabbie řekla: „Volal Jack. Jede se podívat za námi a tak. Bude tu za hodinu.”

Jack v pátek odpoledne udělal ústní zkoušku, která ho posunula o další krok k doktorátu. Zavolal Gabbie hned, jakmile skončil. Chtěl jet okamžitě zpět. Gabbie ho ale přesvědčila, aby pozval kolegy a šel to s nimi oslavit. Večírek se protáhl až do noci. Jack proto začal s přípravou papírů, které musely být na stole jeho konzultanta v pondělí ráno, teprve v sobotu odpoledne. Gabbie by si moc přála být s ním, ale odmítla odjet, když viděla, v jakém stavu je Glorie.

Filip se obrátil na manželku. „Drahoušku, myslím, že se nic nestane, když necháme jít dnes večer Seana na besídku.” Glorie sebou trhla a v očích měla panický strach. Ještě než mohla něco namítnout, pokračoval Filip: „Je už několik dní v pořádku a udělá mu to dobře, když si někam vyrazí.” Sean vrhl na Gabbie úpěnlivý pohled, prosící, aby na něj nevyzradila jeho včerejší výlet s Aggie. Gabbie kývla, mrkla na něj a pak se obrátila, aby dokončila salát.

Glorie se chystala něco říct, ale místo toho se i ona vrátila k vaření a prohodila: „Ale... Sean nemá žádný kostým.”

Sean jí skočil do řeči: „Můžu jít za piráta! Zavážu si pásku kolem hlavy, strčím kalhoty do holínek a dám si přes sebe nějaký tátův pásek, takhle,” naznačil rukou přes rameno, kam přijde patřičné vybavení, „a Gabbie mi udělá rtěnkou jizvu. Prosím, mami.”

Glorie měla slzy na krajíčku a Filip klidně pokračoval: „Je to ve škole. Dohlídnou tam na ně. Do devíti bude zpátky. Tak co?”

Glorie bojovala sama se sebou. Něco se kolem ní stahovalo, ale nevěděla, co to je. Rozum jí říkal, že Seanovi na školní akci pod dozorem dospělých nic nehrozí, ale její pud i sedmý smysl jí napovídal, že je to strašné riziko. Ale nedokázala svůj strach vysvětlit těm okolo žádným rozumným argumentem. Nakonec tedy se strhanou a popelavou tváří kývla.

Sean vyskočil ze židle s jásavým voláním: „Díky, mami!” a vyrazil ven ze dveří.

Filip popošel k ženě a objal ji. „Vysadíme ho tam, až pojedeme do nemocnice.”

Gabbie dodala: „A já s Jackem ho můžeme vyzvednout.”

Glorie si na chvíli položila těžkou hlavu na Filipovo rameno. Zpod prstů jí nepřestávalo unikat to, co téměř věděla, čemu byla už na dosah, a co zůstávalo přesto nedostupné: Noci se blížila strašlivá síla, něco, co se sápe na její rodinu. Byli obklopeni pradávnými taji, temnými kouzly, ztraceným pokladem a bytostmi, jež nebyly z tohoto světa. A ty si vzaly jednoho z jejich synů. S děsivou jistotou věděla, že dnes večer ztratí i toho druhého. Ale stejně tak dobře ji bylo jasné, že je proti tomu naprosto bezmocná a že ti kolem, její nejbližší, by jí nikdy neporozuměli, kdyby se jim to snažila jakkoli sdělit. Všechno to bylo mučivě blízko a skoro hmatatelné. Ale něco nepřestávalo stát v cestě vysvětlení, jež by všemu dalo smysl. Tak, aby to do sebe zapadlo a bylo to tak konkrétní, aby se o to mohla podělit s ostatními. Na chvíli zavřela oči a pak řekla odevzdaně: „Gabbie, vyndáš to kuře, až bude hotové? Myslím, že si půjdu před večeří na chvíli lehnout.” Odvrátila se od manžela, otevřela dveře a odešla.

23 -----

Sean vyšel z domu s oběma rodiči po boku. Z narychlo spíchnutého kostýmu měl očividnou radost. Jedna ze starých Gabbieových halenek byla pro poctivého piráta přesně to pravé. Měla ten správný límec a vůbec vše, co bylo třeba; nabrané a ohrnuté rukávy - prostě nefalšovaná pirátská košile. Džínsy jednoduše zastrčil do vysokých holínek a otcův pásek, přehozený přes rameno, posloužil jako věrohodná imitace bandalíru. Kolem hlavy mu po způsobu všech rabiátů omotali pirátský červený šátek. Glorie otevřela dveře vozu a mlčky, s očima zarudlýma pláčem do něj nastoupila. Večeři prospala, ale pak vstala a připojila se k manželovi a synovi. Mluvila velmi málo a nepřestávala Seana nabádat, aby byl opatrný. Sean jejím starostem nevěnoval pozornost. Cele se věnoval tomu, aby se neprozradil nešikovnou chůzí. Nikdo nesměl zjistit, že si do pravé boty strčil otcův stříbrný nůž na otvírání dopisů.

Filip se snažil zertovat a nutil se tak budít zdání, že je vše v pořádku. Aby řeč nestála, vyptával se cestou Seana na školu a synek mu na jeho otázky poslušně odpovídal. Otec a syn, žijící syn, pomyslel si Filip chmurně, se snažili dělat dojem, že je vše jak má být. Znovu začalo pršet a Filip řekl: „Měl sis vzít bundu, synku.”

„To bude dobrý,” tvrdil Sean. „Z ulice je to školní haly kousek. A po besídce počkám na Jacka a Gabbie uvnitř.”

„Tak dobře, bukanýře,” prohlásil Filip s nucenou žoviálností. Zabočil ke kruhovému vjezdu před základní školou a díval se, jak se Glorie zvedla, aby nechala Seana vystoupit. Když procházel kolem ní, vztáhla na něj ruku a Sean prožil panický okamžik hrůzy, že ho matka vtáhne zpět do vozu. Místo toho ho pevně objala a za naprostého mlčení, bez jediného slova ho pustila a nechala jít. Sama zůstala stát v šeru a mrhnutí a dívala se za Seanem mřícími do školní síně. Filipa znenadání přepadl stesk. Po tváři mu tekla slza. I jeho náhle napadlo, že vidí Seana naposledy. Setřásl ten pocit, který přičítal stresu a únavě, s níž se potýkal už celý týden. Jakmile Glorie znovu nastoupila, vyrazil zpět na silnici.

Sean se blížil k hale, kde už se shlukovaly další děti. Bylo připraveno mnoho atrakcí, všude stály stánky s hrami - házení mincí, jehož vítěz získá zlatou rybku, šipky a balónky, kolo štěstí, házení pytlíky s fazolemi a další kratochvíle - a pro všechny tu bylo taky pohoštění. Čekaly tu taky desky s hudbou, aby si děti mohly zatancovat. Sean na to měl vlastní názor, totiž že takový program je možná dost dobrý pro holky, ale pro kluky těžko. Slyšel, jak auto s rodiči odjíždí pryč. Ohlédl se, aby se ujistil, že opravdu odjeli. Vysoké zamračené nebe zakrývalo poslední sluneční paprsky. Krajina se proměňovala v černé a šedivé stíny a mžení přecházelo v serióznější mrholení. Sean přemýšlel: večírek měl trvat od šesti do devíti, takže měl čas vše přesně načasovat. Rozhlédl se, připojil se k hloučku dětí u dveří a vyčkával.

24

Aggie projela výjezdem z dálnice číslo sto sedmáct, což byla hlavní tepna spojující Pittsville se státní silnicí číslo devadesát, která procházela Buffalem. Mhouřila oči na protijedoucí vozy, jejichž světla ji oslňovala a odrážela se na mokré vozovce. Byla vděčná, že déšť ustal, protože její mohutný ford byl na kluzkých silnicích neohrabaný jako bojová loď. Teď se dostala z dálnice na okresní silnici, která vedla k domu Hastingsových.

Když projížděla pod nadjezdem, rozhlasová stanice, na niž měla naladěno rádio, umlkla a v tomtéž okamžiku se s nebyvalou prudkostí znovu spustil déšť.

Z nebe se řinuly záplavy vod, které zatemňovaly vše kromě přerušované žluté čáry, jež dělila silnici na dva proudy.

Aggie zapnula stěrače na nejrychlejší frekvenci a zpomalila. Před zkratkou k Hastingsově domu byly ještě dvě nepříjemné zatáčky. Aggie teď nevěděla, kde přesně je. Orientační body, jež za denního světla poskytovala krajina, teď nebylo vidět. Silnice nebyla osvětlená ničím jiným než reflektory aut a Aggie viděla jenom úsek, na nějž dosáhly kužele světel jejího auto-mobilu. Bylo to, jako by projížděla tunelem, jehož stěny tvořila noc. Někde byla bouřka, protože v dálece se blýskalo. Rádio vydávalo přerušované chrčivé zvuky a Aggie přístroj raději vypnula.

Mířila pořád rovně, ale za chvíli znejistěla a začala mít pocit, že možná odbočila na špatnou silnici. Byla unavená z nevyspání - minulý týden bývala u Hastingsů dlouho do večera. A musela taky překonávat únavu, kterou i v ní vzbuzovaly obavy o Patrika. Od včerejší debaty s Barneyem a Seanem byla vyčerpaná ještě víc. Ten rozhovor v ní zanechal chmurnou obavu, jejíž příčinu nedokázala identifikovat. Trápily ji starosti, ale Aggie je nebyla schopna pojmenovat. Od té doby, co se ozval Marek, měla pro svůj pocit jediný výraz: strach.

Aggie se podívala na svého pasažéra, který seděl mlčky a pohled upíral stoicky před sebe. Ani ne před šesti hodinami ji zavolal Marek Blackman. Pokoušel se dosáhnout Garyho, ale mladší společník se někde toulal se svou přítelkyní. Pak se Marek pokoušel spojit s Hastingsovými, jenomže jejich linka byla bez ustání obsazená. V zoufalství se tedy rozhodl zavolat Aggie. Ta podivná a tajemná konverzace na dálku uvrhla starou paní do děsuplného světa, do světa, do něhož se poprvé ponořila včera, když přišel Sean do boudy Barneyho Doyla.

A pak telefon zazvonil znovu. Její nynější spolucestující ji s účinnou naléhavostí přesahující Aggieho chápání přesvědčil, aby pro něj zajela na letiště do Buffala. Přitom jediné, co se od něj dověděla, bylo, že je to Němec, na něhož čeká Marek Blackman. Aggie byla z toho všeho velmi zmatená a nedokázala si to nijak vyjasnit. Nepochopila ani to, proč vlastně souhlasila, že cizince svez. Tuto noc měly v rukou nějaké síly, které stará paní nedokázala identifikovat. Byla však schopná rozpoznat aspoň to, že jsou to síly, které nepatří do tohoto světa. Možná, že fakt, že si uvědomovala jejich cizokrajnou kvalitu, by mohl nějak přispět a pomoci jí všemu porozumět.

Aggie totiž konečně začala chápat aspoň zlomek, část nějakého většího, zatím nedostupného celku. I tento nepatrný fragment ji však nahaněl víc strachu než cokoli, co zatím v životě zažila. Přítomnost neznámého spolujezdce ji natolik vyváděla z míry, že se musela silou vůle nutit soustředit pozornost na řízení. Markovy a Garyho spekulace o tom, že tady v okolí působí tajná organizace, k níž náležel i Kessier, už nebyla teorií. Neboť člen této organizace nyní seděl v jejím autě na místě pro spolujezdce a měl za sebou dlouhý let z Německa. Aggie s ním jela do Hastingsova domu, protože ten muž se tam musel dostat dřív než Marek.

Blackman jí sice volal, ale neřekl, kde je. Mohl telefonovat stejně tak dobře z New Yorku, Buffala či Toronta. Možná přiletěl hodinu před cizincem, najal si auto a má jenom několikakilometrový náskok. Nebo jede za nimi a doufá, že je dohoní a předběhne. Ať se však blížil jakkoli, do telefonu řekl, že je naprosto nezbytné dojet před půlnoci na pahorek Krále duchů. A nikomu neměla říkat, že se vrací. Aniž to vyslovil, Aggie vytušila, že Marek je v nebezpečí.

Navzdory tomu, že Markovi slíbila o jeho návratu nikomu nic neříkat, vyklopila tomuto neznámému všechno. Ovládal její vůli, přiměl ji zajet pro něj a říci mu, co se dověděla. Dokázal ji rovněž přinutit, aby ho odvezla a vydala se hledat Marka. Každý stín byl nyní nebezpečný a ve všech temných koutech číhala hrozba ničení a zkázy.

Aggie přemítala, k čemu jsou vlastně znalosti a studium. Naplno si nyní uvědomovala význam starého přísloví »Ne-žnalost je největší blaho«; dosud ho nijak neschvalovala. Zatímco venkovský hoch si ze zlodějů nic nedělá, městský člověk se jich děsí. Taková je cena vědění. Hrozby, které by Aggie ještě před několika dny považovala za fantastické a ne-smyslné, dnes pro ni znamenaly hmatatelné a strašlivě reálné nebezpečí. Bylo jí tak, jak se musí cítit farmářský synek zahnaný do uličky mezi dvěma městskými bloky zfetovaným bláznem, který na něj míří pistolí.

Aggie chtěla před cestou do Buffala vyhledat Garyho a požádat ho, aby za ní přišel do Hastingsova domu. I tomu však zabránila vůle tohoto člověka. Teď se rozhodla, že Garymu zavolá okamžitě, jakmile do domu dorazí. Počítala, že i v tom cizinec nebude bránit. Pohlédla na něj. Od té doby, co ho vyhledala na letišti, na ni promluvil sotva pár slov, jež vyslovoval s těžkým německým přízvukem. Vypadal jako typický obchodník z malého města. Zavalitý, plešatící muž v lev-ném zmuchlaném obleku. Zнала pouze jeho jméno-August... a něco. Aggie sevřela volant pevněji. Měla strach, protože ačkoli ten muž vypadal neškodně, vyzařovala z něj divná síla, kterou si stará dáma nepřestávala uvědomovat. Několikrát zamrkala, protože nevěděla, kde vlastně je. Pak přišel první orientační bod: poštovní schránka Lonnyho

Boggse. Hastingsův dům je o dvě farmy nad ním. První zatáčku projela opatrně. Ale když se blížila ke druhé, zrychlila. Oslovila tiše svého pasažéra a sdělila mu, že už jsou téměř u čile. Muž však jenom něco na půl úst zavrčel. Znělo to jako „Gut“, ale mohlo to být taky cokoli jiného. Když vyjeli z ohybu silnice, ozářil cestu před nimi proud světla. Něco vyrazilo z lesa a přeběhlo přes vozovku. Aggie se na chvíli domnívala, že to byl jelen, protože viděla paroží. V dalším okamžiku však musela prudce strhnout volant, protože se ta věc zastavila uprostřed vozovky a zatarasila ji. Auto prudce uhnulo, Aggie reflexivně dupla na brzdu a spolucestující úlekem německy zaklel. Pak sebou vůz začal smýkat a vymkl se jakékoli kontrole. Aggie se marně pokoušela dostat ho zpět do směru jízdy. Zdálo se jí, jako by se všechno kolem ni začalo náhle odklánět do strany. Ať už to na silnici bylo cokoli, na chvíli se to dostalo do kuželů reflektorů. Aggie zahlédla postavu sedící na koni. Auto se nepřestávalo točit. Aggie napadlo, že možná Jack nebo Gabbie vyjeli projet koně do deště. Když vůz dokončil kruh a vrátil se do původní polohy, postavu opět ozářila světla. Nebyl to Jack ani Gabbie. Kůň byl neuvěřitelně bílý a navzdory dešti téměř zářil. Hřívá a ocas hořely zlatými odlesky. Jezdec nebyl člověk. Na hranatých ramenou spočívala zlatá přilba zakončená paroží ze slonoviny. Z průzorů helmy pozoroval automobil, který se vymkl kontrole člověka. Bylo vidět tvář, jejíž rysy nebyly lidské. Oči zářily vlastním vnitřním světlem a pozo-rovaly rotující automobil. Aggie zakřičela hrůzou. Ale nikoli ze strachu, že do něčeho narazí, ale proto, že toho jezdce poznala. Pro vlastní strach skoro zapoměla na cizince. Křičel, avšak ne hrůzou. V tom hlasu byl vztek a zároveň to byl pokus upozornit Aggie na nebezpečí. Aggieina duše se vzpírala přiznat si, co vidí, i když dobře věděla, co to je. Žena zavřela oči a položila se na volant. Automobil se začal znovu otáčet. Když auto sjelo ze silnice a narazilo do stromu, zaklonil jezdec hlavu a zahoukal nelidským smíchem. Prudký déšť ztlumil hluk nárazu. Aggie seděla dlouho nehybně, pak zatřepala hlavou a snažila se probrat. Protřela si pálicí oči. Sáhla do něčeho teplého; zjistila, že krvácí. Ohlédla se na spolujezdce. Pochopila, že hlavou udeřil do zadního okna. Sklo se rozbilo a tabulka byla rozpuštěná do vzorku pavučiny. Neznámému stékal po čele silný proud krve. Měl prázdný pohled a strhané rysy. Aggie pochopila. Byl mrtvý. Automobil skončil v pozici skoro kolmé k silnici, stál na krajnici a přední kapotou mířil k cestě. Aggie se pokusila ochable odepnout bezpečnostní pás, ale prsty nebyly schopny koordinovaného pohybu, jaký vyžadovalo stisknutí přezky. Snažila se vyprostit, ale udělalo se jí strašně zle a zhroutila se s hlavou opřenou o boční okénko. Vypověděl jí zrak; viděla všechno jako v mlze. Zavřela oči, ale nevolnost se tím jenom zhoršila. Vylekala se a přinutila se oči znovu otevřít. Pociťovala podivný odstup od všeho kolem a nevěděla, zda to je znamení, že umírá. Tušila, že jezdec, ta temná postava ve tmě, je stále na silnici. Cítila na sobě jeho zlý pohled. Teď pobídl koně a blížil se k havarovanému vozu. Aggie cítila, že z ní prchá síla a že se blíží smrt. Ten neznámý dobře věděl, že tudy bude projíždět, a věděl i o jejím podivném spolucestujícím, který byl nepřítel. Tak je to ve starých pohádkách, které, jak řekl Barney, nejsou pohádky ale pravdivé příběhy. Díky nim teď věděla, že se k ní klidným tempem blíží zmar a konec. Aggie si uvědomila, že jistota, že zemře, ji zbavila strachu ze všeho ostatního. Jediné, co teď pociťovala, byla jenom hluboká lítost nad cenou, kterou budou muset brzo zaplatit i ostatní. A pak se noční tmou rozzářilo červené blikající světlo jiného auta, které přijíždělo ze zatáčky. Byl to vůz okresního šerifa. Jezdec otočil oře a pobídl ho zpět do lesa. Aggie se začala propadat do tmy. Jenom z dálky a nejasně ještě slyšela důrazné příkazy vydávané do policejní vysíláčky. Napadlo ji, že někdo ze statku Lonnyho Boggse asi slyšel náraz jejího auta a zavolal policii. Vykřikla, ale věděla, že její hlas zní slabě. Byl už velmi vzdálený. Snažila se zůstat při vědomí, protože zbývalo jenom málo času, pouhých několik hodin. Když ji obestřela tma, myslela si, že slyší přijíždět další auto. Zastavilo a někdo práskl dveřmi. Z veliké dálky zaslechla hlas. Hlas Marka Blackmana, který volal její jméno. Ubohý, ubohý Patrik, byla její poslední vědomá myšlenka. Pak se propadla do černé prázdnoty.

25 -----

Sean v půl osmé zamířil ke dveřím sálu a požádal třídního třetí třídy, pana Hanese, jestli by mohl jít na záchod. Učitel kývl bez sebemenšího zájmu, protože děti se tu kolem něj couraly celý večer. Na záchodě bylo několik chlapců. Sean vešel do jednoho z boxů. Spustil si kalhoty ke kotníkům, poseděl si věrohodnou chvíli a pak odešel. Ale nevrátil se do sálu. Zamířil spěšně do vedlejší místnosti a odtud se rozběhl ve směru přesně opačném než byl sál, kde se konal večírek. Utíkal ke školní knihovně. Pamatoval si poznámku, kterou kdysi zaslechl: Po dobu jakékoli školní aktivity jsou dveře budovy zavřené na západku, takže lidé se bez nesnází dostanou ven, ale zvenčí bez klíče do budovy nikdo. Sean doběhl k východu, který byl vedle knihovny. Zatlačil vši silou a soustředěním na záklopku a dveře se s hlasitým cvaknutím otevřely. Beánovi se podařilo uprchnout. Za chvíli už běžel přes park a mířil k Barneyho dílně. Znovu padal hustý a studený déšť. Než Sean doběhl k chajdě, byl promočený a zmrzlý. Zabušil na dveře pěstí a křičel Barneyho jméno.

Zdálo se, že to trvalo věčnost, než se dveře otevřely. Stál v nich Barney s lahví whisky Jameson v ruce. Bylo zřejmé, že je napůl opilý. „A! Seane Hastingsi, přišel sis pro sladkosti? Žádné tady nevedu, jak bezpochyby víš. Ale pojď dovnitř, protože jestli zůstaneš stát na tom dešti, určitě si uženeš smrt.“ Chlapec vešel. Barney někde vystrachal relativně čistý ručník a hodil ho Seanovi, který se osušil, jak nejlépe dovedl. „Děláš hlouposti, Seane, když se touláš v dešti bez pláštěnky. A tos měl nedávno pořádnou horečku.“

„Barney, musím najít Patrika. Říkals, že duchové dnes v noci odcházejí!“

„To je pravda. S prvním půlnočním úderem zvonu si sbalí saky paky a odejdou. Při dvanáctém úderu už budou v prachu a najdou si jiný les - Bůh ví kde - a začnou terorizovat nějaký jiný kraj. Dej Bůh, ať je to Anglie.“ Zvedl jakoby k

připitku láhev a napil se. Podíval se na chlapce upřeným pohledem a řekl: „A přinesl sis stříbrnou šipku a luk nebo stříbrný meč, jak jsem ti říkal, brachu?“

Sean sáhl do holínky a vytáhl stříbrný nůž na otvírání dopisů. „Mám tohle.“

Barney si pomalu před chlapce klekl. Vzal nůž a otáčel ho v ruce. Ano, bylo to stříbro. Dlouho si ho prohlížel a pak se podíval na Seana. Tiše vzdychl. Do očí mu vstoupily slzy. Natáhl ruku a položil ji hochovi na rameno. „Takže ty jsi opravdu odhodlán tu věc učinit?“

„Musím, Barney. Jinak s nimi Patrik dneska odejde, nebo snad ne?“

Barney odpověděl skoro šeptem: „Jo, a bude navěky ztracen, protože pravděpodobnost, že by člověk mohl zas duchy najít, je mizivá. Já je viděl v životě jednou a teď tady znovu. Mezi tím uplynulo dobrých padesát let. A většina lidí se s nimi za života tady na zemi nesetká vůbec. Ale to, co navrhuješ, Seane Hastingsi, je hrůzyplný a nebezpečný podnik. Tví rodiče dnes budou možná oplakávat dva syny. Uvědomil sis to?“

Sean rychle přikýval a pak se znovu optal: „Kde je Patrik?“

Barney vstal a vzal si nůž. Otočil se, uchopil brousek, který používal na ostření nůžek, řezáků a nožů a naostřil čepel dýky. Dával si záležet, aby byl hrot pořádně špičatý. Byl spokojen, teď byla tato improvizovaná zbraň tak ostrá, jak to jenom bylo možné. Sundal z hřebíku kabát, poloprázdnou láhev strčil do jedné z velkých kapes a dlouhou baterku v plastovém krytu proti vodě dal do druhé. Vzal z police malou plechovku a vysypal z ní všechny šrouby. Pak šmátral kolem, až k ní našel víko a nasadil ho na nádobu.

„Takže, jestli jsi rozhodnut, měl by ses raději vyzbrojit vším, co se tu dá sehnat. Rychle, pojď se mnou, protože popravdě řečeno zbývá jen málo času.“ Otevřel šuplík a prohledával ho, dokud nevytáhl řetízek růžence a křížek. „Jsou to už celé věky, co jsem se poctivě modlil, Seane, ale tuto noc všechny ty promarněné dny odčiním.“

Barney vyvedl chlapce z kůlny, zabouchl za sebou dveře a nenamáhal se je ani zamknout. Napůl šel a napůl běžel.

Snažil se pohybovat tak rychle, jak mu to jen jeho staré nohy dovolily. Sean klusal vedle. „Za prvé,“ řekl Barney, „musíme jít nejdřív ke svatě Kateřině.“

Spěchal s hochem do velkého kostela na Třetí ulici vzdálené asi čtyři bloky od parku. Odtlačil mohutné dveře a zašeptal: „Zítřka je svátek Všech svatých, takže se tady teď asi modlí hodně lidí. Pojď potichu.“ Vedl chlapce chrámovou lodí až ke křtitelnici, kde byla svěcená voda připravená na bohoslužbu. Barney zvedl poklop, nabral vodu do plechovky a rychle zašrouboval víko.

Položil si prst na ústa na znamení mlčení a postupoval s chlapcem do střední lodi kostela. Prošli kolem dvou tichých věřících, kteří byli zabráněni do modliteb a ke kolemjdoucím ani nezvedli hlavy. Barney se Seanem šli stále vpřed. V příčné části kostela stála socha Panny Marie, před níž plály svíce. Barney došel před oltář, klekl si a pokřížoval se. Sean dělal vše po něm. Potom zamířil stařec k oltáři Panny Marie a zašmátral v kapse po drobných. Vhodil několik pětadvacetníků do kasičky, vzal jednu svíčku a podal ji Seanovi. „Zapal ji a pomodli se, modli se k naší Panně, aby tě ochránila, Seane. Ten podnik musí být posvěcen, jinak se to nepodaří. Rozumíš?“

Sean kývl. Jeho rodiče nebyli věřící, ale Sean byl jednou v kostele s babičkou O'Brienovou. Zapálil svíci a postavil ji před sochu Panny Marie. Zavřel oči a řekl tiše: „Paní, prosím, pomoz mi najít Patrika, ať ho dovedu v pořádku zpět.“

Barney se na chlapce dlouho pozorně a se souhlasným výrazem díval. „Je to tak upřímné, jak jen modlitba může být. A teď si musíme pospíšet.“

Vedl chlapce ven boční lodí kolem zvědnic. Venku se do nich opřel déšť. Oba spěchali ulicemi, prošli kolem Barneyho dílny a pak vešli do lesa. Barney vyndal svítilnu a rozsvítil ji. „A teď musíš pozorně poslouchat, protože tě čeká nebezpečná cesta. Jestli se na ní ztratíš, bude to navždy. Chápeš?“

Sean překonal strach a přikývl. Barney rezignovaně povzdychl. „Tak poslouchej: cesta do Říše duchů začíná pod pahorkem, který je na vašem pozemku.“

„Pahorek Krále duchů,“ řekl Sean.

„Tak ho nazýval ten Němec. Je to bezpochyby opravdový kopec skřítků.“ Kráčeli pomalu obklopeni stromy a po stezce, po níž chlapci chodili do parku. Sean tu cestu znal a nedělalo mu těžkosti Barneyho následovat. Napůl opilý Ir pokračoval: „Až budeš stát proti zapadajícímu slunci, obejdeš ten kopec devětkrát proti směru hodinových ručiček, chlapče. Dokud nenajdeš vchod do Říše duchů.“ Barney se poškrábal po tváři a snažil se tak urychlit vzpomínku na už skoro zapomenutý zákon. „Jakmile projdeš sklopením, najdeš stezku.“

„Takovou, jako je žlutá dlážděná cesta?“

„Můžeš to tak nazývat, chlapče. Ale nebude žlutá. Ale když řekneš: »Ve jménu svatého Patrika, naší Panny a našeho Pána, ukaž mi cestu«, získáš průvodce.“

„Průvodce? A kdo to bude?“

„Nevím, hochu, protože vyprávění se v tom bodě neshodují. Může to být havran, jemuž nesmíš moc důvěřovat, protože je to prohnáné a zrádné stvoření. Jestliže na něj nedohlídneš a nepřikážeš mu, aby uctíval pravdu, pokusí se tě svést z cesty. Může to taky být třeba nějaká žena nebo muž, kteří budou mluvit cizí řečí. Ale i oni se tě budou snažit ošidit. Anebo to může být dítě. Ale nejpravděpodobněji to bude zlatá světelná koule. Tak to aspoň říkají legendy. Jdi za tím. Nesmíš sejít z cesty, ledaže by tě tak vedl průvodce. Zastavit se smíš jenom, abys nabral dech, jinak svého vůdce ztratíš. A nesmíš důvěřovat nikomu, s nímž se setkáš. A to bez ohledu na to, že některá ta setkání budou příjemná.“ Barney se na chvíli zamyslel a pak řekl: „Je jenom jedna výjimka. Možná tam bude muž, kterému budou říkat Pravdomluvný Tom. Jak stojí v příbězích, ten nesmí lhát. Takže jeho odpovědí můžeš důvěřovat, ty jediné budou správné. Poznáš ho podle přízvuku. Je to Skot, což znamená, že je to vlastně skoro Ir.“ Barney pohodil rameny a dodal: „Ale určitě to není Angličan.“

Sean přikývl, ale ten výčet úkolů a nástrah, jež měl před sebou, ho už začínal zmáhat. Snažil se zapamatovat, co mu Barney říkal. Zjistil, že když se soustředí na to, co musí a nesmí udělat, zahání to strach. Naslouchal Barneyemu pozorně

dál.

„Poslouchej, po cestě možná spatříš zázračnou a nevídanou krásu, ale ani pak nesmíš za žádnou cenu sejít z cesty. Jedině, že by to přikázal průvodce. Bude tam jeden dům plný světla a hudby a pak další. V rozích ho budou podpírat mohutné stromy, větší než sekvoje. Budeš v pokušení vstoupit dovnitř, ale nedělej to. Už by ses odtud nemusel dostat." Barney odvrátil hlavu, jako by po něčem pátral ve tmě. Zarudlé oči se mu zalily slzami. „Existuje tolik příběhů, chlapče, a já si z nich dokážu vybavit jenom desetinu. Ach, kde je moje někdejší paměť? Nedokážu si vzpomenout." Pak řekl velmi důrazně: „Seane, ať se stane cokoli, pamatuj si toto: Nescházej ze stezky. Jedině, že by tě k tomu vyzval ten, koho ti Bůh pošle jako průvodce."

Blížili se k zadní části pahorku. Barney přivedl Seana k boční straně a posvítíl na mokrou zem. Sáhł na ni a vytrhl trs trávy.

„Co děláš?" ptal se Sean.

„Chci ti pomoci, abys byl schopen rozeznat, co je skutečné a co ne," odpověděl Barney a přidržel Seanovi před očima ruku. „Jetelina."

„To je jetel," řekl Sean.

„A co si myslíš, že říkám, když povídám jetelina, Seane Hastingsi? Myslíš, že je to nějaký pitomý kalifornský kaktus?"

Barney odšrouboval víčko plechovky, v níž měl svčcenou vodu. Nacpal jetelinu do víčka a otevřenou nádobu přidržel pod kabátem, aby do ní nenapršelo. Přidal k rostlinám trochu svčcené vody a palcem to vše promíchal.

„Nemyslím, že by to mohl rozpustit jakýkoli boží déšť," zašeptal Barney a znělo to napůl jako modlitba. Popošel blíž k Seanovi a namočil palec do zelené směsi. „Zavři oči," rozkázal. Přejel mokrým prstem lehce přes Seanova víčka. „Zakryj si rukou oči, aby to nesmyl déšť."

Sean to udělal a Barney pronesl rychlou modlitbu: „Požehnaný svatý Patriku, dohlídni na tohoto chlapce a učin, aby jeho oči dokázaly rozpoznat pravdu od lži. Amen." Seanovi řekl: „Bez šťávy z jeteliny smíchané se svčcenou vodou by ses nedokázal ubránit nástrahám. Kouzelný kámen jim nedovolí na tebe sáhnout, chlapče, a to malování ochrání tvou duši od jejich kouzel, čar a svůdných řečí. Ale bude to působit jenom do té doby, dokud si to nesmyješ. Pamatuj si, že v Říši Duchů je hodně nádhery, která ale není opravdová. Buď opatrný." Barney vypotřeboval všechny materiál z víčka plechovky, ale nepřes-tával pod kabátem ukrývat svčcenou vodu. Nechal víko na dešti, aby z něj smyl zbytky ochranného barviva. Když byl spokojen, vytřel poklop dočista a opět jím nádobu zašrouboval. Podal plechovku Seanovi a vedl ho k mostu Skřítků. „Na konci své cesty se setkáš se Šíleným." Barney se zastavil před vypá-leným dubovým pařezem, pod nímž Jack našel poklad. Nedbal na bláto, klekl si a sevřel Seanova ramínka. „Jestli chceš, abyste ty a tvůj bratr měli vůbec naději, teď dobře poslouchej. Říkají mu Šílený, protože to je ve starém jazyce jeho jméno. Ale nesmíš si myslet, že to znamená, že je to hloupá nebo směšná bytost. Ve starém jazyce je »šílený« výraz pro někoho, kdo nezná žádné riziko: zpusťlík, bezohledný ničema bez smyslu pro nebezpečí. Někdo, kdo se pustí do věci, jichž by se zdravý člověk neodvážil. A tento Šílený je bezhlavý a nebezpečný. Rozumíš, co ti tu říkám, Seane Hastingsi?"

Sean přikývl, ale bylo zřejmé, že většina z toho, co Barney ze sebe chrlil, hoča mátl. Nakonec Barney řekl: „Dobře tedy, prostě si uvědom, že on je tak nebezpečný, jak jen někdo z toho ďábského světa může být, a všechno bude v pořádku. A ty musíš učinit toto, chlapče: Musíš ho oslovit jeho pravým jménem. Amadán-na-Briona. Řekni to." Sean po něm jméno opakoval, ale Barney nebyl spokojen. „Ne, tak by to nestačilo." Nutil Seana opakovat to ještě nejmíň desetkrát, dokud nebyl s chlapcovou výslovností jména spokojen.

Barney pohlédl k pahorku, jehož černý stín se zvedal v šeru stromů. „Jakmile vyslovíš jeho pravé jméno, získáš nad ním moc. Ne příliš velkou, ale bude to stačit. Přikážeš mu, aby ti ve jménu našeho blahoslaveného Pána Ježíše vydal zpět bratra a nechal vás oba odejít. Musíš jemu i jeho společníkům rozkázat, aby vás nechali jít a neubližovali vám. On to bude muset učinit. Ale dávej si pozor na to, jak to budeš říkat, chlapče, protože rozkázat mu můžeš jenom jednou."

Barney Seanovi řekl přesnou formuli rozkazu, ale pak se jeho tvář zachmuřila. „Přál bych si vědět, co za bestie je ten tvůj Zloduch. Ale to bohužel nevím, takže nemá cenu s tím teď ztrácet čas. Přijde-li, tak přijde. Kouzelný kámen ochrání od jeho spárů tebe, ale ty musíš chránit taky Patrika. Použij svůj nůž. Pomůže ti taky svčcená voda. Bytostí, se kterými se v té říši setkáš, přihlížely, když se Satan pokoušel svést Pána ke vzpouře proti nebeskému Otci. Nejsou tedy dost dobré, aby mohly zůstat na nebesích, ale zase ne tak špatné, aby si zasloužily sdílet peklo s Ďáblem. A proto setrvávají v této říši mezi nebem a peklem. Ale dodnes se vyhýbají svatým věcem, takže bude-li to nezbytné, použij proti nim svčcenou vodu. Ale ne všechnu, nějakou si musíš schovat. A to je nejdůležitější." Barney sevřel Seanova ramena velmi silně, jako by tím chtěl chlapce přimět soustředit se pozorněji na to, co mu nyní řekne. „Jakmile najdeš bratra, musíš trochu vody vylit na jeho hlavu, pokřižovat ho na čele a říci: »Ve jménu našeho Pána, jsi volný«. Opakuj to."

Sean poslechl a tentokrát Barney naznal, že to bylo správně.

„Nezapomeň na to kvůli všemu tomu rozruchu, co bude kolem tebe. Protože dokud to neuděláš, bude Patrik pořád ve službách Šíleného a bude se možná s tebou prát, aby tam mohl zůstat. Pak musíte rychle utíkat, protože jestliže Šílený vymyslí způsob, jak obejít tvůj rozkaz, bude vás pronásledovat a pokusí se vám zabránit dostat se na svobodu. A jestliže vás bude sledovat až ven z pahorku, vezme si vás oba zase zpět. A to pak bude navždy. Nikdo z pozemského světa se mu nevyrovná, kromě opravdového barda nebo zvláštního čaroděje. Ale já ani ty žádná kouzla neovládáme. Musíš ho donutit, aby se držel stranou a nechal tvého bratra odejít, protože Šílený musí jít po půlnoci s ostatními pryč. A teď to poslední: Nezastavuj se, aby sis odpočal, i kdyby ti to chtěl průvodce dovolit. Čas v té říši neběží stejně rychle jako tady. Zastavíš se ke krátkému zdřímnutí a probudíš se za pár let. Nezestárneš přitom o nic víc než o jednu noc, ale šance na návrat bude nenávratně zmařena. Budeš příliš daleko, abys našel cestu zpět. Musíš zůstat vzhůru a nepřestávej běžet."

Po Barneyho tvářích začaly stékat slzy. „Ach, Seane, zvolil sis velmi nebezpečnou cestu. Musíš běžet. Pamatuj, co jsem

ti říkal a nedůvěřuj tam nikomu kromě Pravdomluvného Toma, jestliže se tam s ním setkáš. Až se vrátíš, vyjdi ze sklepení a obejdi devětkrát pahorek ve směru hodinových ručiček a pak budeš zase v tomto světě. Z pahorku se musíš vrátit do půlnoci jinak, kdo ví, kde se ocitneš." Barneyho hlas změkl. Stařec pevně Seana objal. „Kdybych byl chlap a ne starý opilec, učinil bych to místo tebe. Nežůstal bych tady bázlívě stát opodál a nedíval bych se na to, jak musí tak nebezpečný podnik vykonat malý chlapec. Jsi správný a odvážný kluk, Seane O'Briane Hastingsi, i když Ir jsi jenom napůl. Teď jdi a rychle se vrať. Snad tě požehnaný svatý Patrik a svatá Matka ochrání."

Udělal nad chlapcem znamení kříže, postrčil ho a nechal ho jít. Sean se otočil a zamířil k pahorku. Zamířil vpravo a obešel kopec kolem dokola. Při osmém kruhu zmizel Barneyho z očí. Starý kutil stále klečel v blátě. Nahmatal korálky růžence a zvolal do noci: „Modlím se za tebe, Seane Hastingsi. Modlím se ke svatému Judovi, ochránci všech, kdo se pokoušejí o nemožné, a k naší Panně a ke svatému Patrikovi... i k tomu Angličanovi, svatému Jiřímu, aby vedl tvůj nůž, bude-li toho zapotřebí." A už ztišeným hlasem dodal; „A neodejdu odtud, dokud neuslyším zvon odbít dvanáctou, drahý a odvážný chlapče." Barney Dole se začal modlit, nedbal deště, který ho smáčel, ani bahna, v němž klečel. Modlil se s vroucností, jakou nepoznal od svých chlapeckých let.

26 -----

Sean Barneyho opustil a po cestě si zakrýval oči, aby mu déšť nesmyl jetelinu. Uvědomoval si stále, co se kolem něj děje, byl si vědom deště bubnujícího v korunách stromů i podivných ozvěn, jež se rozléhaly kolem něj. Vzduchem se linula ostrá vůně borovic a opojný dech vlhkého lesa byl tak intenzivní, že Seanovi stoupal do hlavy. Cítil a slyšel čvachtám svých galoší v lepkavém bahně, které vždy na okamžik uvěznilo každý jeho krok. Gabbiina halenka se mu lepila na tělo; cítil studené závany větru. Snažil se to nevnímat a pokoušel se připomenout si vše, co mu Barney říkal. Obcházel kopec a ztrácel se starci z očí.

Když obešel kopec potřetí, déšť ustal a Sean už mohl sundat ruku, již si chránil zelené malování kolem očí. Teď se mu zdálo, že Barney vypadá nějak divně, jako by je od sebe dělila divná nažloutlá skleněná clona.

Při čtvrtém kole se oteplilo.

Při šestém odněkud začalo zářit světlo.

Při sedmém okruhu se pahorek rozzářil a les okolo se propadl do černočerné tmy, takže Sean už nedokázal klečícího Barneyho rozeznat. Vítr bylo slyšet už jenom jako vzdálený šepot a vůně borovic a vlhkého lesa byla vyhasínající vzpomínka.

Při osmém okruhu se pahorek změnil na ostrov v nějakém neznámém prostoru a po krajině, která ho předtím obklopovala, nebylo ani vidu. Kromě pahorku už neexistovala žádná další světla ani zvuky, jež znal ze svého světa.

Když obcházel kopec podeváté, narazil na ústí sklepení. Někde z nesmírné dálky jím prosvítalo světlo.

Sean se krátce zastavil, zhluboka se nadechl a vstoupil do nitra kopce.

27 -----

Sean vykročil do sklepení na úbočí pahorku Krále duchů. Začal opatrně postupovat dlouhým tunelem a cestu ve tmě pouze tušil. Znenadání však upadl; bylo to, jako by udělal krok a spadl do hluboké jámy. Zakřičel v tom okamžiku hrůzou a žaludek se mu sevřel strachy. Jenomže pak stál z ničeho nic opět na pevné půdě. Vykřikl však znovu, protože si uvědomil, že se ocitl v novém světě, kde platí jiné fyzikální zákony. Bylo to, jako by se vše kolem něj o devadesát stupňů pootočilo; z toho, jak si s ním pohrávala nově orientovaná zemská přitažlivost, padal a nečekaně se narovnával. Pochopil, že je v jiném než pozemském světě.

Až na slaboučkou světlo na konci chodby neviděl vůbec nic. Přinutil se přestat plakat, zašmátral v šeru kolem dokola, až nahmatal svou dýku. Zkontroloval také plechovku se svěcenou vodou a uklidnil se, když zjistil, že je v pořádku a že ji má stále pod košilí. Sean nabral zhluboka dech a okřikl sám sebe: „Buď zticha, fhukno!" Po tom pokárání mu bylo lépe. Vydal se znovu na cestu.

Zdálo se mu, že šel temným tunelem dlouho. Vládl tu silný zatuchlý pach vlhké půdy. Za dobu, která mu připadala jako věčnost, spatřil, že se k němu z dálky přibližuje zlaté světlo. Zamířil k němu a vyšel z chodby na úpatí kopce.

Sean vydechl a jeho oči se vpíjely do podivné krajiny, která se rozprostírala před nim. Stromy, příliš dokonalé na to, aby mohly být pozemské, se něžně kývaly v jemném vánku pod modročerně zbarveným nebem. Byl den, ale něco tu bylo divného, světlo se šířilo jakoby odevšad a nikoli z jediného zdroje. Ve srovnání se světlem panujícím za dne na Zemi, mělo jenom tak čtvrtinovou intenzitu. Bylo to jako mlhavý den na pláži, kdy se slunce nemůže prodrat clonou mraků. Zdejší světlo mělo zlatý odstín sektu a jemně zkruslovalo vše, co bylo postižitelné zrakem. Vše, nač Sean dohlédl, bylo temné, a přesto rozpoznával každíčký detail.

Chlapec se roztrásl. Trvalo to jenom chvíli, ale musel v tom okamžiku přemoci panický strach, který se ho zmocnil. Stál tu před něčím, co nikdy předtím nespatriřil. Domníval se, že ho tu bude čekat něco jako krajina z filmu Walta Disneyho, vyvedená v zářivých barvách a odstínech. Místo toho ho obklopoval svět polostínů, nazlátlého oparu a kouřových tónů. Všechny barvy byly ztlumené a ochuzené, jako by se na ně člověk díval přes šedivé brýle. Bylo to místo plné mlhy, ale ta mlha byla neviditelná. Světlo se šířilo velmi jemně, jakoby na základě zcela neznámých fyzikálních zákonů. Tady nesvítlo žádné slunce. Nikdy, pomyslel si Sean.

Stál na stezce, která ubíhala v dále do ztracena. Byla z velmi světlého, skoro bílého kamene. Sean na ni stál a nebyl schopen pohybu. Zadíval se do dálky a spatřil nějaké postavy vynořující se z tmavých koutů mezi stromy na okraji mýtiny. Ještě před chvílíčkou je tam neviděl. Šli směrem k němu. Vypadalo to, že radostně poskakují, ukazují si na něj a hovoří o něm nějakým cizím a nesrozumitelným jazykem. Když se přiblížili na takovou vzdálenost, že dokázal rozeznat

detaily, trhl sebou hrůzou. Ti přichází na sobě měli nejrozličnější oděvy. Někteří byli zcela nazí, zatímco druzí byli od hlavy k patě oblečení do bohatě zdobených dobových šatů ušitých z jemně tkaných látek a podle složitých stříhů. Všichni bez výjimky však měli zelenou pokožku. Větretem se od nich k Seanovi nesl tlumený smích a hoch se třásl hrůzou. Nebyl to sice chechtot Šíleného, ale zcela to postrádalo zvuk známý lidskému uchu.

Sean potlačil závrť, která se ho zmocnila z toho nezvla-datelného strachu, a sáhl si na malování kolem pravého očního víčka. Ucítil, že je ten nános pořád na místě. Barney měl pravdu, když říkal, že tady budou zelení tvorové, kteří k němu poběží. Spolkl touhu rozplakat se a vyslovil větu, kterou ho Barney naučil: „Ve jménu požehnaného svatého Patrika, naší Panny a našeho Pána, ukaž mi cestu.“ Říkal to vysokým hláskem zastřeným hrůzou, ale podařilo se mu přesto ta slova vyslovit dostatečně nahlas.

Vzduch se okamžitě rozezvučel nějakým bzukotem; zelené postavy se zastavily a přestaly se k němu přibližovat. Na vzdáleném konci stezky se objevil nějaký předmět, který mířil rychle k němu. K Seanovi se koulelo miniaturní slunce. Jak se přibližovalo, Sean si uvědomil, že se zdá jasné jenom kvůli tomu, že všude kolem dokola je krajina tak temná. Byla to koule zlatavého světla. Otáčela se tak rychle, že nebylo možné zachytit její přesný tvar nebo nějaký detail. Zelené postavy spolu tiše promlouvaly a ukazovaly si na chlapce a na zlatý předmět. Valil se k němu s hlubokým bzučením a nakonec se zastavil těsně před chlapcem. Sean se zeptal: „Ty jsi můj průvodce?“

Koule se zahoupala, jako by chtěla ta slova potvrdit, a Sean řekl: „Pomoz mi. Chci najít bratra, Patrika. Vzal si ho Šílený.“

Koule se na chvíli divoce roztočila jakoby zachvácená stra-chem. Po chvíli divokého zmitání se uklidnila, obkroužila Seana a začala se kutálet nad stezkou. Sean se zalykl a uvědomil si, že se mu po tvářích řinou slzy. Otrřel si je. Vykročil za pomalu se pohybující kuličkou s rozhodností, která jej samotného udivila, protože ji rozhodně nepociťoval. Byl odhodlán dojít s ní až na konec své cesty. Zelené postavy, kolem nichž procházel, mlčely. Nezdálo se, že by je to, čeho zde byly svědky, nějak rozrušilo. Skotačení a švitoření však definitivně ustalo, jakmile zaslechly zmínku o Šíleném. Ustupovaly tiše Seanovi z cesty, aby mohl bez překážky následovat svého průvodce.

28 -----

Zde neexistoval čas. Sean si matně vzpomínal, že se o tom Barney zmiňoval, ale nedokázal si vybavit, jak to přesně říkal. Cítil, že se mu žaludek svírá hlady, a zalitoval, že si s sebou nevzal něco k jídlu. Třeba jen kus chleba s burskou poma-zánkou. Ale nemohl přece myslet na všechno. V pravé ruce svíral stříbrnou dýku a kráčel za zlatavým světlem. Snažil se se svým průvodcem zapříst hovor, ale kulička zůstávala němá. Pohybovali se krajinou, která poskytovala smyslům tajuplné potěšení, lesnatým krajem temné a zvláštní krásy. Kolem stezky tekly prameny s křišťálově čistou vodou. Sean nevěděl, je-li možné se z nich napít. O tom Barney nic neříkal a Sean se domníval, že to nechá, až kdyby žízni nemohl jít dál.

Kulička se pohybovala prapodivným způsobem, kličkovala nad cestou ze strany na stranu a vypadalo to skoro jako tanec či skotačení. Sean postupoval mlčky středem bělostných kamenů.

Po delší chvíli, kterou nebyl Sean schopen určit, spatřil v dálce hrad. Domníval se, že k němu půjde dlouho. Stavba byla velká a jak k ní kráčel blíž, stále mohutněla; přibližovala se však velmi pomalu. U zákruty, do níž se stezka stáčela, spatřil Sean sedícího muže. Hověl si na velkém kameni přesně na křižovatce bílé cesty a menší stezky vedoucí ke zvedacímu mostu před hradem.

Chlapec zamrkal, aby si stavbu zastřenou oparem lépe pro-hlédl. Nepodařilo se mu však dohlédnout na žádný detail. Dalo se pouze říct, že to byla mohutná pevnost jejíž stěny nebyly snad ani tak z kamenů jako spíš ze skla. Nad vzdálenými věžemi v nepřírozeném vánku povívaly vlajky a pohybovali se tam nějakí lidé. Byli ale tak daleko, že si Sean nebyl jistý, jestli jsou to opravdu lidé. To zdejší světlo zkreslovalo vše, co bylo vzdálené.

Hrad se zvedal nad pláží, která se rozprostírala na břehu nějakého velkého jezera nebo zátoky. Sean nedokázal pochopit, jak to, že nevěděl o tak velké vodní ploše v okolí. Mrkl na druhou stranu hradu a spatřil, že tam břeh rychle zaniká v oparu, který splýval se stříbrným a zlatým světlem. Roztřásl se a snažil se pochopit, na co vlastně hledí. Na první pohled to vypadalo jako televizní záběr, který měl plynule přejít do jiného. Jenže následující políčko filmu se na půl cesty zadrhlo, okraje obou záběrů se rozpustily jeden do druhého a vzájemně se prolnuly. Chlapec ze sebe setřásl znepokojení z toho podivného úkazu a pokračoval po cestě, která vedla k sedícímu muži.

Sean zpomalil, když kolem něj procházel, aby si ho mohl lépe prohlédnout. Temné vlasy mu sahaly až po ramena. Měl hustý a rozcuchaný vous. Na sobě měl košili ze železných kroužků navzájem spojených koženými pásky. Vlněné kalhoty shrnuté do holínek z jemné kůže a přes ramena přehozenou ovčí kůží. Seanovi připadal jako Viking až na to, že mu chyběla helmice s rohy. Sean se opatrně přiblížil k okraji cesty a dostal se k válečníkovi na vzdálenost tak šesti metrů. Nezdálo se však, že by si byl muž chlapcovy přítomnosti vědom. Vypadal jako v transu anebo tak hluboce pohroužený do vlastních myšlenek, že zapomněl na vše okolo. Přes hlavu se mu táhla hluboká jizva. Byla růžová, zkrabatělá a obrůstal ji jenom malý chomáček vlasů. Zdálo se, jako by se zahojila teprve před nedávným. Sean si taky všiml, že muž měl přes kolena položenu prázdnou pochvu, v níž chyběl meč.

Chlapec zpomalil ještě víc a spatřil, jak z bašty hradu vyšly v doprovodu sloužících čtyři ženy. Celý průvod přešel přes most. Vypadali jako lidé, ale byli nelidsky dokonalí. Jedna z žen na sobě měla vznosný rudozlatý šat. Druhá byla oděna do neméně impozantního tmavě zeleného pláště. Šaty třetí byly stříbrné a bílé a barvou čtvrté byla černá. Když se blížily, Sean se musel zastavit, protože nedokázal od toho velkolepého průvodu odtrhnout zrak.

Dáma v černém byla jediná, která si ho zřejmě povšimla. Krátce se na něj podívala. V modrých očích přitom měla smutný výraz. Zdálo se, že se na Seana kratičce usmála, ale pak se odvrátila a zaměřila zrak na muže sedícího na kameni. Hovořila velmi tiše, takže k Seanovi její slova nedolehla. Zdálo se, že se při nich muž vytrhl ze svého zaníceného

přemítání.

Čtyři ženy počkaly, dokud bojovník pomalu nevstal. Na chvíli se zarazil, protože zachytil Seanův pohled, a pak promluvil. Hovořil jazykem, který Sean neznal. Znělo to velmi tlumeně, jako by je oddělovala nějaká hmota a bránila Seanovi slyšet jasně lidskou řeč. Muž vypadal, že znejistěl a váhá. Pak promluvila žena v černém a podívala se přitom krátce na chlapce. Muž nakonec přikývl a nabídl ženě rámě. Zavěsila se do něj a oba se obrátili směrem k hradu. Za nimi se vydaly ostatní tři ženy a závěr průvodu tvořili služebníci.

Seana ta podívaná fascinovala. Nechápal, kdo jsou ti neskuteční lidé. Ale v tom jeho pozornost upoutala zář jeho zlatého společníka blikající a zanikající za horizontem. Sean si v tom okamžiku vzpomněl na Barneyho varování, že se nesmí zastavit, jinak svého průvodce ztratí. Zmocnila se ho panika, protože se domníval, že právě to se nyní stalo. Jako blesk vyrazil za mizejícím světlem.

Vyběhl na kopec a zjistil, že už kuličku dostihl. Ale ze strachu, že ztratí jediný prostředek, který je schopen dovést ho k brat-roví, nepřestával běžet. Když se ocitl před průvodcem, všiml si, že stromy na obou stranách se nyní přiblížily ke stezce a že vše kolem ztemnělo. Tento les byl ponuřejší a tisnivější než ten, kterým procházel od zelených bytostí k hradu. Sean uchopil pevněji svou dýku. Silou vůle se uklidnil a poslušně teď kráčet opět za svým třpytícím se vůdcem.

29 -----

Filip hleděl skleněným výřezem do místnosti, kde Mickey Bergman ještě jednou a naposledy vyšetřoval Patrika. Zítra ráno musel Bergman zpět do Baltimoru.

Lékař odstoupil od Patrikova lůžka a vyšel na chodbu. Uchopil Filipa za paži a jemně ho táhl k čekárně, kde seděla Glorie. Odešla sem už před hodnou chvilkou, protože nebyla schopná dívat se na ječící bytost, která kdysi bývala jejím synkem. Dnes se ta kreatura s každým prala; kousala a škrábala všechny ošetřovatele, kteří ji museli přidržovat, aby se k ní mohl doktor vůbec přiblížit. „Filipe, kdybyste nepřišli, stejně bych vám zavolal. Musím vám něco říct.“

„Týká se to Patrika?“ otázala se Glorie.

„Ano. Je mi to líto, ale musím říci, že jeho chování je stále... podivnější. Taky je... čím dál silnější, jako by... prostě nevím, třeba je to nějaký druh hysterické síly. Je stále obtížnější ho zvládnout. Dnes... napadl jednu pomocnou ošetřovatelku.“

„Cože?“ ptal se ohromený Filip.

Bergman se usadil proti Filipovi a Glorii. „Ta dívka to myslela dobře, ale byla pošetilá, když vstoupila do jeho pokoje. Je tu nová. Říkala, že se na Patrika dívala oknem a že vypadal velmi vystrašeně a že byl velmi rozrušený. Museli ji přijít na pomoc dva ošetřovatelé a jedna sestra.“

„Co udělal?“ tážala se Glorie.

Mickey v rozpacích pohodil hlavou: „Kdyby mu nebylo teprve osm let, řekl bych, že se ji pokusil znásilnit.“

Glorie ani nemusela mluvit. Jej i výraz za ni hovořil dost jasně. Bergman pokračoval: „Napůl z té dívky strhl blůzu a přidržoval ji na posteli.“ Mickey znejistěl. „Kousl ji do levého prsu. Je to příšerná rána, ta dívka tam bude mít jizvu. Podívejte, má-li to takhle jít dál, nejsem si zcela jist, zda je pro Patrika státní nemocnice, kterou navrhuje Wingate, zrovna to pravé místo. Mohl bych ho umístit do jednoho ze zařízení, které máme na výzkumném pracovišti na Hopkinsově univerzitě.“

Filip se trochu vzpamatoval: „Díky, Mickey, ale proč ten náhlý zájem?“

Bergman se opřel a zkrřížil ruce na prsou. „To nedokážu přesně říct. Na tom případu je něco, co mě dohání k šílenství.“ Pohlédl na Glorii. Zdálo se mu, že je na tom dnes lépe, než když ji viděl minule, a odvážil se proto pokračovat: „Nevím, co přesně s Patrikem je. A... kdybychom na to dokázali přijít, možná bychom mu mohli...“

„Pomoci?“ řekla Glorie s nepatrnou jiskřičkou naděje v hlase.

Mickey ji ale nehodlal falešně utěšovat: „To nemohu tvrdit. Chci jen říct, že bychom mohli díky tomuto případu učinit významný objev. Ale opravdu vám nedokážu říci proč. Řekněme, že mám nějaké tušení.“

Filip odpověděl: „My si o tom promluvíme. Kdy budeme smět za Patrikem?“

„Obávám se, že budete muset ještě chvíli počkat. Na jeho zklidnění potřebujeme čím dál víc preparátů a zabírají na něj stále pomaleji. Hodlám změnit medikaci, abychom u něj ke všemu ještě nevytvořili nějakou problematickou komplikaci s reakcí na léky. A taky... taky to chvíli potrvá, než ho umyjí.“ Pohlédl na manžele nesmlouvavě a tvrdě; „Je vám jasné, že bude i v době vaší návštěvy připoután?“

Oba přikývli a Mickey vstal. „Dobře. Zavolám vám zítra, jakmile dorazím do Baltimoru.“ Filip vstal, podal doktorovi ruku a rozloučil se s ním. Bergman ještě dodal: „Jsem rád, že jsem přijel. Ne jenom kvůli té neuvěřitelně vysoké finanční nabídce. Je to jedinečný případ. Přál bych si ale, abych pro něj byl schopen udělat víc.“

Filip se díval za odcházejícím lékařem a dosedl zpět vedle manželky. Glorie byla otupělá a znovu zabraná do vlastního světa. Čekali, dokud pro ně nepříjde ošetřovatelka a nepozve je k Patrikovi.

Filip si přál, aby se mu uklidnil rozbourřený žaludek. Od té doby, co začala ta hrůza s Patrikem, bral léky na zklidnění žaludečních šťáv skoro po hodinách. A na úlevu v podobě nějakého zlepšení nebyla naděje, naopak. Markovo nevy-světlené zmizení vykojelo všechny. Sean byl náladový a ne-vyrovnaný. Filip si přejel rukou po znavené tváři a sám pro sebe prohodil: „Neber si toho na sebe příliš, starý brachu.“

Glorie se k němu potočila: „Hm?“

Filip pohodil hlavou. „Ne, nic, mluvím si sám pro sebe.“ Glorie se ponořila zpět do vlastního světa.

Filip začal sám sobě domlouvat: samozřejmě, že byli všichni na pokraji sil a že se ta vyčerpanost a úzkost šířily navzájem mezi nimi. Marek pravděpodobně někde trčí a nepodařilo se mu spojit s Garym. A Sean... měl přece bratra, víc než bratra, dvojče, a teď je sám. Samozřejmě, že z toho musí být rozmrzelý a že to na něm muselo zanechat následky.

Filip doufal, že dnešní večírek to synkovi trochu ulehčí,

Filip sám cítil, že začíná být vyčerpaný. Z únavy a nervozity, které ho v tyto dny otupovaly, upadl nyní do přerušovaného polospánku. Uvědomoval si při něm, co se děje kolem, a přitom nebyl zcela vzhůru.

Myslel na Patrika. Viděl syna na dosah, jako by zmizely stěny, které oddělovaly nemocniční pokoj od čekárny. A pak spatřil něco podivného. Znovu viděl Patrika, ale ležícího v... jeteli? Chlapec jako by dřímá ale v nějakém jiném světě.

Spal na lůžku z květin a trávy. A vedle něj odpočívalo něco... černého. Něco... děsivého. Filip se pokoušel Patrika vytrhnout, zavolat na něj a přivolat ho k sobě. Ale tělo ho neposlouchalo. Připadal si jako připoutaný. Nedokázal pohnout rukama ani noha-ma a hlas zůstal němý. V nitru se slyšel, jak volá Patrikovo jméno. Chlapec se posadil.

Filipovi usedalo srdce, když viděl syna rozhlížet se zmateně kolem sebe a překvapeně mrkat. A pak dítě otce spatřilo.

Patrik s úsměvem vstal a vykročil k němu. Jenomže vzadu za ním se zvedla taky ta ďábelská černá věc.

Filip na Patrika vykřikl, aby utíkal, a sám se mu snažil vykročit naproti, ale tělo ho neposlechlo. Patrik o té černé věci za sebou věděl a přes rameno se k ní otočil. Při pohledu na tu neurčitou temnou hmotou se mu oči naplnily děsem a obrátil se zpět k otci. Udělal směrem k němu bolestně pomalý krok, ale černá hrůza sáhla před sebe a obtočila kolem hocha dlouhou ukoptěnou černou paží.

Patrik otevřel ústa a zavola: „Filipe!”

Filip sebou trhl. Probral se celý zpocený a s divoce bušícím srdcem v hrudi. Trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, kde je, a než zjistil, že usnul vsedě v nemocniční čekárně. Když se konečně vzpamatoval, viděl, že před ním klečí Marek a mluví na něj. „Jsi v pořádku?” ptal se.

„Jo,” odpověděl Filip chraptivě. „Jenom jsem si na vteřinu zdříml. Měl jsem děsný sen.” Otřel si tvář a zhluboka se nadechl, aby se dal dohromady.

Marek se tu objevil tak nečekaně, že to Filipa i Glorii okamžitě probralo. Oba naráz začali taky mluvit. „Na nic se mě neptejte,” přerušil je Marek. Bylo zřejmé, že i on se už dlouho pořádně nevyspal. Tváře s jeho vždycky tak pečlivě upravenými úsmy byly nyní zarostlé několikadenním strništěm. Měl zarudlé oči a pod nimi tmavé kruhy, tvář popelavou únavou. Byl mokrá, jako by byl dlouho venku na dešti.

„Jsi v pořádku?” vyhrkla na něj Glorie.

„Na mně nezáleží,” řekl Marek. „Řekněte mi, co se od mého odjezdu přesně stalo. Jel jsem k vám a Gabbie mi řekla, že jste tady u Patrika.”

Filip začal vyprávět a Glorie ho doplňovala. V několika minutách se jim podařilo podat Markovi více méně věrný obrázek toho, co se dělo od chvíle, kdy odjel. Stále před nimi klečel a přemýšlel. Rukou si podpíral hlavu. Pak řekl:

„Kristepane, oni vás vzali s sebou na jízdu.”

„Cože?” nechápal Filip.

Markův výraz jasně svědčil o tom, že nemluví o žádném příjemném výletu. „Co se děje?” dožadoval se Filip vysvětlení. „Aggie měla nehodu. Je dole na příjmu. Doktor Murphy mi řekl, že budete asi tady nahoře s doktorem Bergmanem. Tak jsem přišel, abych vám o ní řekl.”

Filip nechápal. „Co se jí stalo?”

„Když jsem vyjel od vašeho domu, projížděl jsem kolem autonehody. Zahlédl jsem tam Aggieino auto,” vysvětloval Marek. Hovořil bez jakýchkoli emocí. „Sjela ze silnice na půlce cesty mezi vašim domem a farmou Lonnyho Boggse.”

„Bude v pořádku?” zeptala se Glorie a zvedla se ze židle.

Filip vstal rovněž a chtěl jít k výtahu, ale Marek ho zadržel. „Nepřežila to.”

„Jak to víš?” doufal ještě Filip.

„Viděl jsem, jak ji policisté vytahovali z vraku a jak přes ni i přes jejího spolucestujícího přehazovali plachtu. Je dole na patologii, ne na pohotovosti.”

„Ksaku už s tím vším,” šeptala tiše Glorie. Do očí se jí řinuly slzy, ale nepřestávala opakovat: „Ksaku už se vším.” Filip tam stál oněmělý, neschopen strávit zprávu o Aggieině smrti. Patřila už téměř do rodiny a byl to jeho nejbližší profesionální partner. Mechanicky se zeptal: „Jak se to stalo?”

„To se mohu jenom dohadovat. Ale detaily teď nejsou důležité,” řekl Marek. Podíval se na hodiny na stěně a dodal: „Je čas.”

„Co tím myslíš?” zpozorněla Glorie.

Marek přistoupil k Filipovi a stál teď proti Glorii. „Pamatuješ si na něco neobvyklého z té noci, kdy Patrik onemocněl? Kromě toho Seanova křiku?” zeptal se.

Glorie nejdřív odmítavě zakroutila hlavou, ale pak si vybavila výjev toho stínu v koutě, který už zastíralo zapomnění. „Ano, něco tam bylo.” „Co?” ptal se naléhavě Marek a zdálo se, že se do Glorie vpíjí očima.

Popsala to, co viděla tenkrát v rohu místnosti, jak nejlépe dovedla, a Marek se zeptal: „Co všechno vám řekl Gary?”

„Mnoho pořádně podivných věcí,” odpověděl Filip. „Sám nemohl polovinu z toho, co říkal, uvěřit. Ale řekl mi o tom, cos mu stačil vysvětlit, než jsi odjel do Seattlu. Ale nechtěl prozradit všechno. Něco si nechal pro sebe.”

Marek na to řekl: „Skutečnost je ještě horší, než to, co vám pověděl Gary. Musím znovu pryč. A to ze dvou důvodů. Tím prvním je ten muž, který byl dnes večer s Aggie v autě. Bude mít přátele a ti přijedou brzy za ním. Někteří jsou možná na cestě sem právě v tuto chvíli. Jestli mě najdou, zabijí mě.”

Glorie byla na pokraji hysterického záchvatu. Seděla se široce rozevřenýma očima, v ruce muchlala tvrdou hroudu zmačka-ných papírových kapesníků a tiskla si ji k ústům.

„Musíme s Garym na chvíli zmizet. I když budeme na útěku, bude to stejně znamenat jenom odklad něčeho, co je nevyhnutelné. Dřív nebo později nás stejně najdou. Ale až se to stane, chci, abychom v té době už byli schopni s nimi vyjednávat,” řekl Marek.

„Kdo jsou ti lidé?” ptal se Filip.

Marek nechal otázku bez odpovědi a pokračoval ve vysvětlování. „A ten druhý důvod, proč musím odejít, je to, že se musím dostat najedno určité místo. A ty, Filipe, musíš jít se mnou.“

„Kam?“

„Na místo, kam se dostalo jenom málo lidských bytostí. Musíme předejít utrpení mnoha lidí. Ale potřebuji pomoc. Gary je bohužel zaměstnán něčím jiným a nemůže jít se mnou. A ni-koho jiného než tebe už o pomoc žádat nemohou. Protože tebe se to týká velmi osobně.“

„A jak?“ nechápal stále Filip.

„Musíme jít na místo, kam odešli vaši synové. Jsem jediný, který ti může pomoci získat zpět Patrika a Seana.“

„Co tím myslíš, Marku?“ ptala se rezignovaně a téměř šeptem Glorie.

„Když jsem přijel k vám, řekla mi Gabbie, že Sean nebyl ve škole, když ho tam přijela s Jackem vyzvednout. Zavolali policii, ale ta ho nenajde. Já vím, kde je. Šel pro Patrika.“

„Co to tady ksakru povídáš, Marku! Přijdeš si sem z ničeho nic, tvrdíš, že je Aggie po smrti, že tebe někdo honí a další tajemné nesmysly. A nakonec mi povíš, že Sean zmizel, aby při vedl Patrika!“

Filip křičel, ale nebylo to určeno jenom Markovi. Strach a úz-kost, které ho nesnesitelně mučily, hledaly cestu ven a teď dostaly příležitost. „Tak poslouchej, možná ti to uniklo, ale Patrik je tamhle na tom oddělení. S poškozeným mozkem, ale jinak zdrav!“

Marek se rukou dotkl Filipovy paže. Hlas měl stále pevný, ale když promluvil, zněl v něm podivně ostrý a rozhodný tón: „Tamten není váš Patrik, Filipe.“

Filip se vymanil z Markova sevření. „Co mi to říkáš? Znáš přece vlastního syna.“

Marek pohlédl na Glorii a bez varování prošel kolem Filipa ke dveřím oddělení. Filip zůstal chvíli neschopen pohybu, ale pak vykročil za ním.

Marek kráčel chodbou, nakoukl do prvního okna a pak do dalších, dokud nespátřil Patrika. Pokračoval dál až k pokoji sester. Na stole ležely klíče a žena, která měla službu, si četla nějaký časopis. Většina pacientů v tuto večerní dobu klidně odpočívala, někteří už spali a další se dívali na televizi.

Marek beze slova sebral klíče a než mohla žena zareagovat, zkoušel už jeden po druhém v zámku Patrikova pokoje.

„Pane,“ zaječela ošetřovatelka, „co to děláte?“ Než však doběhla do půlky cesty k němu, měl už Marek dveře otevřeny a stál v místnosti.

Sestru hrubě odstrčil, aby mohli vejít taky Filip s Glorií. „Sem nemůžete!“ pokračovala bezmocná zdravotnice.

Filip vešel a viděl, že Marek už stojí u nohou Patrikova lůžka. Chlapec ležel připoután tlustými a pevnými koženými popruhy. Nenávisťně zíral na Marka a syčel jako rozzuřený had.

Marek na chlapce ukázal vztaženou rukou a oslovil ho neznámým jazykem. Patrik se ve snaze dostat se co nejdál od Marka kroutil a svíjel, jako by ho mužova přítomnost děsila. Popruhy se napínaly k prasknutí. Filip přistoupil k Markovi, ale než se ho dotkl, zarazil ho pohled, který zachytil v chlapcových očích. Srdce se mu přitom sevřelo chladem. Poprvé od chvíle, co Patrik onemocněl, zachytil v jeho očích záblesk inteligence. Z úst se vydral pronikavý výkřik. Chlapec pohlédl na Filipa a promluvil: „Tati, on mi ubližuje.“

Glorie zalapala po dechu a kácela se k zemi. Na poslední chvíli se jí podařilo zachytit dveřní zárubně. Marek pokračoval v zařkávání. Filip teď dokázal rozpoznat, že ta slova jsou pravděpodobně keltská, irská nebo snad náležela ke staré skotštině. Pak se Patrik vzepjal a jeden z popruhů praskl. Povolily i ostatní tři a chlapec byl volný.

Kroutil se před Markovým namířeným prstem, skláněl hlavu, jako by chtěl uniknout slovům, jež mu zjevně působila fyzickou bolest. Couval, dokud nenarazil na pelest postele. Ale i pak pokračoval v pohybu, jenomže v jiné rovině - začal lézt po stěně.

Marek na něj nepřestával ukazovat a volat na něj slova nezná-mého jazyka. Glorie křičela strachy a ošetřovatelka při pohledu na Patrika lezoucího po stěně zpopelavěla. Mezi Glorií a sestrou se protlačili dva hromotluční ošetřovatelé, ale i oni se zastavili s očima vytržštěnými na chlapce lezoucího pozadu nahoru po stěně.

Jeden z nich, mohutný černochoch, vykřikl: „Hergot! Pavoučí muž!“ Pak zahřměl Markův hlas: „Ve jménu Boha, dej nám zpět to dítě!“

„Nikdy!“ zasyčel Patrik, jehož tělo začínalo zářit a žhnout.

„Vrať to dítě!“ nepřestával velet Marek.

„Byla porušena smlouva!“ křičela ta bytost, plazící se po stěně. „Mě nepřinutíš!“

Marek se otočil. Zahlédl nádobu s vodou, uchopil ji a vychrstl na chlapce. „Voda tě očistí! Kouzlo bude smyto! Čáry zmařeny! Táhní, ty spratku!“

Voda skapávala z hocha na zem. Ale najednou byl Patrik pryč. Ke stěně teď bylo přilepeno tělo zhruba stejně velké jako Patrikovo. Příkrčená tlustá figura s dlouhými rukama a nohama, pořádným panděrem a ohromným penisem. Hlavu to mělo dvakrát větší než Patrik a v obličejí ropuší výraz plný zloby a nenávisti. Široká ústa roztažená do ohyzných grimas. Z nich byl vyplazen dlouhý jazyk prostrčený mezi ostrými zuby, které svítily přes celou místnost. Po té teď sem a tam těkaly žabí oči se žlutým bělmem, které obklopovalo červené zornice. Odporné tělo pokrývala matně šedivá kůže a ze stran hlavy čněly uši, jež se podobaly malým vějířkům nebo mušlím. Ruce i nohy končily dlouhými ostrými černými pařáty. Byl to zpřítomnělý zlý sen, oživlá noční můra.

Tvor zvrátil hlavu, doširoka otevřel ústa a vydal z nich zahoukání, které znělo jako strašný a mučivý klakson, umocňovaný ozvěnou dunivého rachotu. Pokoj se naplnil pachem zkažených vajec, který té kreatuře vycházel z nitra. Řev přešel všemi tóninami od hlubokého basu přes tenor až po ječivé a vysoké kvílení. Nakonec zapištěl: „Můj pán je mocný a vy jste jeho potrava.“

S výbuchem smíchu, který naháněl husí kůži podobně, jako když ruka s ostrými nehty přejede přes tabuli, bytost seskočila ze stěny na postel a vymrštila se zpět, jako by prováděla prostocvik na trampolíně. Neuvěřitelným přemetem

se vzduchem dostala k oknu, prorazila ho a vyskočila ven do temné noci. Místnost pokryly úlomky roztržitého skla. Marek běžel k oknu. Venku se okamžitě rozvěšely houkačky automobilů, jejichž řidiči měli plné ruce práce, aby se vyhnuli temné bytosti míhající se napříč dálnicí. Ozval se třesk mačkaných karoserií, jak do sebe narážela prudce rozjetá auta. Jeden z ochromených ošetřovatelů hleděl na roztržité okno a nevěřícně řekl: „To není možné. To je bezpečnostní sklo. Nedá se to rozbit ani železnou palicí!”

Marek vzal Filipa za rameno a napůl ho vedl a napůl tlačil kolem vyděšeného zdravotníka. Glorie upadla do hysterického stavu, nedokázala se ovládnout a nepřestávala křičet. Ošetřovatelka se ji snažila zklidnit. Ke dveřím mezitím sice dorazila další sestra, ale při pohledu na dění uvnitř omdlela. Černý ošetřovatel se ji pokoušel přivést k vědomí.

Filip s Markem úspěšně prokličkovali pozdvižením, jež nyní zavládlo na psychiatrickém oddělení. Marek vzal zmučeného muže za ruku a vedl ho s rozvahou čekárnou, kam zmatek z oddělení zatím nedorazil. Zamířil ke schodišti a nepouštěl Filipovu ruku, ani když sestupovali po kamenných stupních.

Zdálo se, že Filip už ze sebe setřásl ochromující zmatení a věcně se zeptal: „Kam jdeme?” „K. pahorku Krále duchů.”

30 -----

Marek Filipa vyvedl po schodišti i relativně klidnou hlavní čekárnou v přízemí nemocnice. Naznačil Filipovi, aby klidně pokračoval k východu z budovy. „Ten klid nepotrvá věčně. Jakmile zaječí někdo tam na psychiatrii, začnou se tady míhat sestry, ošetřovatelé, bezpečáci a k tomu ještě doktoři. A všichni začnou hledat toho šílence, který se vloupal do Patrikova pokoje.”

„Ale co to vlastně děláme?” ptal se Filip. Otočil se přes rameno dozadu. „Glorie...”

Marek mluvil stále tiše, ale velmi důrazně. „Filipe, o ni se už někdo postará. Teď jde o to, abychom se dostali ven.

Musíme toho spolu hodně stihnout,” Marek se zarazil a letmo pohlédl na hodiny visící na stěně místnosti, kterou právě procházeli, „v následující hodině,” dodal.

„Marku, co se vlastně děje?”

„Musíme použít magii, abychom zachránili svět od zkázy. A taky musíme přivést zpět Seana s Patrikem.”

Filip nevěřícně zamrkal: „Magii? Jistě, proč ne. Po tom, co jsem právě viděl...”

Marek řekl: „Mám na parkovišti pronajaté auto. Ale někde jsou papíry, že jsem si jej půjčil, takže mě může podle nich kdokoli najít. Mé vlastní auto má Gary. Musíme tedy použít tvoje.”

Vyšli z chodby a přešli parkoviště před nemocnicí. Filip nastartoval a zeptal se: „Co teď dělá Gary?”

„Doufám, že mě jistí.” Marek pohlédl na Filipa a v očích měl smutek. „Ti lidi, s nimiž tu máme co do činění, se nebudou dlouho rozmýšlet, než nás oddělají.” Filip zacouval a vytočil auto směrem k silnici. Právě v tutéž chvíli na parkoviště zabočoval jiný vůz. Jeho reflektory na chvíli osvětlily oba muže. Marek se odvrátil a nastavil rameno tak, by mu řidič z protijedoucího auta neviděl do obličeje. Když se Filip zařazoval do provozu na silnici, řekl Marek: „Mnoho lidí v minulých stoletích zemřelo, aby ochránilo neuvěřitelná tajemství, Filipe. My s Garym nyní ta tajemství známe. A máme tak něco, o čem můžeme s nepřítelem vyjednávat.”

„Ježíši, Marku, o čem to tu proboha mluvíš? Jaká tajemství?”

Když se Filip ocitl na rovné cestě a přišlápl plyn, zabořil se Marek hluboko do svého sedadla. „Je to dlouhý a složitý příběh. A všichni, kdo do něj jednou jakkoli proniknou... se prostě ocitnou v nebezpečí. Nevím.” Vyhlédl oknem, jako by se přitom snažil uspořádat si myšlenky. Ukázal na křižovatku, k níž se blížili a na níž měli odbočit do města. „Předem jsi a jed' až ke kůlně Barneyho Doylea. Chci se dostat k pahorku Krále duchů, ale ne po cestě, která vede od vašeho domu. Pro případ, že by tam... už na mě čekali.”

Filip se na něj otočil. „A kdo jsou ti lidé, kterých se tolik bojíš? A co mají co dělat v mém domě?”

Marek vyhlédl do deštivé noci. „Byl jsem ve Friedrichshafenu, na švýcarských hranicích. Týden mě tam věznili.

Jednou v noci ale nedávali pozor a podařilo se mi utéct. Trvalo mi to tři dny, než jsem se dostal do Paříže - měl jsem trochu potíže na hranicích a musel jsem si to nejdřív nějak zařídit. Myslím, že mi byli dvakrát v patách a skoro mě našli.”

„Marku, chápu, že jsi vyčerpaný, jako my všichni. Ale to, co říkáš, nedává vůbec smysl. Kdo oni?”

„Mágové.”

Filip se nechápavě otázel: „Mágové? Jako ve »My tři králové«...?”

Markovu tvář krátce ozářila lampa na křižovatce, kterou právě projížděli. „Ještě když jsem byl v New Yorku, poslal mi Gary nějaké překlady, které pořídil v Seattlu. Získal jsem tak klíče k pochopení, které mi předtím scházely. S tím, co jsem sám stačil v New Yorku přeložit, to začalo zapadat do sebe. A souhlasilo to i s tím, co jsem tušil už předtím. Věděl jsem totiž, že Kesserova skupina stále existuje a že je dosud činná.” Odmkl se. „No a oni mě našli.

Ten chlapík, kterého vezla Aggie, se jmenoval August Erhardt. Erhardt byl Mág.”

Filip na Marka pohlédl. „Myslíš, jako třeba v románu Johna Fowlese?”

Marek odpověděl: „Pojď se k tomu hodně dlouhá historie a teď na vysvětlování nemáme dost času. Takže se omezím jenom na to nejdůležitější.

Někdy kolem roku pět set padesát před našim letopočtem Peršané dobyli médskou říši, která ležela na území dnešní íránské provincie Azarbaijan a bývalé sovětské republiky Ázerbájdžán. V této Médii existovali tajní knězi zvaní Mágové, kteří se rychle szili se společností Peršanů a získali v ní dokonce politickou moc. Historikové o nich toho moc nevědí.” V proti-směru je míjelo jiné auto, které zastírkalo okna Filipova pontiacu kalnými a hustými závoji vody, jež rychle stěrače odhrnulý stranou. „To společenství přežilo i po dobytí Persie Alexandrem Velikým. Překonalo i období Říma, Čingischána i Tamerlána. Do třetího století to bylo jedno z nejvýznamnějších náboženství Východu. Historikové se domnívali, že tu víru vymýtili šíité v sedmém století, tedy v době, kdy v Persii začalo převládat islámské náboženství.

Ale vypadá to, že to tak nebylo."

Filip potřásl hlavou, protože si nebyl jist, co si má o tom, co mu tady Marek vypráví, myslet. „Tvrdíš mi, že ten člověk, co jel s Aggie, byl člen nějakého perského superkultu, který přežívá dvacet pět století?"

Marek přikývl. „Patřil k nim stejně jako k nim patřil Fredrick Kessler. Kessler, Erhardt i Garyho kanadský přítel Van der Leer, ti všichni byli dědicové učení, které se dochovalo z období, kdy působili ti dávní Mágové. Tato perská tradice je přímo svázána s primitivním způsobem uctívání Boha a to je zase odvozeno z legend o skřítkách a jiných bytostech, které kdysi vedle člověka obývaly Zemi."

Filip začal chápat: „Takže ta věc v Patrikově pokoji je něco jako podvrh z říše skřítků?"

„Něco podobného, i když tu hraje roli mnohem víc věcí, než ty, jež jsou popsány ve starých legendách a pohádkách. Budu moudřejší, až se dostaneme tam, kam teď chci jít."

„Ale vysvětlí mi, prosím tě, jak mohou ti Mágové dodnes působit, aniž o nich má kdokoli z nás ponětí? Nemohla to být prostě nějaká skupina, která... by o sobě jen tvrdila, že počátek její existence se datuje do těch dávných dob?"

„Ty pořád nevěříš, myslím doopravdy nevěříš, v kouzla. Viděl jsi tu věc v nemocnici, a přesto stále nevěříš." Marek chvíli přemítal a Filip řídil vůz. „Templáři tvrdí, že jejich řád vznikl v době, kdy zakládal svůj chrám Šalamoun. A ke stejné dávným kořenům se hlásí i jiné skupiny. A kdo to může popřít? Vím jenom to, že hodně věcí kolem Fredricka Kesslera nedávalo smysl, dokud jsem nepochopil, že za ním stojí mocná organizace, která mu pomohla dostat se z Německa, uhladila za něj problémy u americké a německé vlády, našla mu cesty k místním bankéřům, poskytla mu kapitál pro jeho investice a vše ostatní. A totéž platí o Van der Leerovi v Kanadě. Jeho příběh je podobný.

Na přelomu století se v Německu totiž zcela nezbytně dostala tato tajná sekta do konfliktu s tehdy praktikovanou vírou. Jeden z Mágů zešílel a chtěl tu víru prosadit mezi širokou veřejností. Přiměl na ni přistoupit nějaké zemědělce z okolí. Vrátili se ke starým rituálům a uctívali cizokrajné božstvo. Nakonec proti němu a jeho stoupencům vystoupila místní církev. A byl z toho otevřený konflikt. Jenže za tou snahou církve věci ututlat a uklidnit stáli už tehdy jiní Mágové. Postarali se o to, aby všichni, o nichž bylo známo, že se stýkali s tím šílencem, zmi-zeli z Německa. A na jejich místo nastoupili pak jiní členové jejich řádu."

Filip vybočil z jízdního pruhu, aby předjel pomalou dodávku. Když se zařazoval zase zpět do pravé jízdní dráhy, vyjel spěšně ze zatáčky proti nim jiný vůz. Oblohu rozerval blesk a reflektory Filipova auta nakrátko projíždějící automobil osvětlily.

„Ksaku," zaklel Marek téměř šeptem.

„Co je?" zeptal se nechápavě Filip a podíval se na svého spolujezdce.

„Ti chlapi v autě, co právě projelo. Myslím, že jsem poznal toho v černém. Jmenuje se Wycheck. To je jeden z nich."

„Z nich? Ty myslíš z Mágů?"

Marek pouze přikývl. „Jedou do nemocnice. To znamená, že před nimi máme jenom čtvrt hodinový náskok."

Filip odbočil na místní silnici číslo čtyři sta padesát jedna, která vedla k Barneyho dílně. „Je toho na mě trochu moc. Co má tohle všechno společného s tím, že věznili tebe? A co ta kouzla a ta věc, co byla v nemocnici místo Patrika?"

Marek začal znovu vysvětlovat: „Víra Mágů není jenom nějaký další kult. Mají skutečnou moc, je to po celém světě výborně zorganizovaná supersekta: nejšílenější paranoidní teorie o celosvětovém spiknutí v praxi. Ilumináti byli jenom nedokonalý pokus o napodobení Mágů. Jsou to muži a ženy, kteří se dostávají v různých zemích po dlouhá staletí do významných pozic ve vládách, církvích i obchodě. Ovládali sbor vestálků v Římě - měli právo udělovat podle rozmaru milost vězňům odsouzeným na smrt vládnoucím Senátem! Dostali se mezi keltské druidské knězi, mezi Kelty patřili k učencům, kněžím i panovníkům. A z toho, co vím, mohlo být podvodem i ovládnutí druidů Římany. Mohlo jít jen o upevňování jejich pozic v různých vládách anebo to taky mohl být boj mezi jednotlivými frakcemi. To se už nikdy nedozvíme. Pravděpodobně měli své šamany a léčitele tady v Novém Světě už dávno předtím, než sem připlul Kolumbus.

I když si nejsem jist všemi detaily, domnívám se, že nyní se uvnitř společenství vede znovu mocenský boj a že se jedna z frakcí pokouší chopit moci. Nejsem si tím jist, ale myslím, že svět se nyní i pro ně stává příliš složitý. Přestávají mít kontrolu, na jakou byli zvyklí. Například je pro ně stále těžší zabránit tomu, abychom se nevyhodili do vzduchu v nějakém nukleárním holocaustu. Proto se někteří z nich chtějí chopit moci nepokrytě, chtějí vyjít na světlo. A proto musejí sáhnout ke krajnosti." Marek pohodil užasle hlavou. „Myslím, že chtějí dát lidstvo na chvíli na pospas duchům a skřítkům, abychom se tu trochu navzájem potloukli, a pak se do toho vložit, udělat pořádek a chopit se otevřeně moci. Je to šílený plán.

V sázce jsou teď životy všech. Ale i když ten plán z nějakého důvodu neprovedou, obě frakce Mágů se nepřestanou pokoušet zabít mě. Jedna proto, že jsem jim překazil plány, a druhá jednoduše proto, že vím příliš mnoho. A půjdou po mně, po tobě," Marek hlavou ukázal na Filipa, „po Glorii, Jackovi, Gabbie, po dětech, jestli se nám podaří je přivést zpět, po Elleně, doktorech i ošetřovatelkách v nemocnici. Po všech, kdo by mohli mít o jejich existenci sebemenší ponětí nebo důkazy."

„Sakra," zašeptal Filip. „Myslím, že budu zvracet." Filip byl celý zelený a vypadal že se mu žaludek zvedne každou chvíli.

„Na to nemáš čas," řekl suše Marek.

Filip nyní jenom šeptal: „Co musíme udělat?"

Marek odpověděl: „Teď přijde to, co se ti Gary neodvážil říct. Peklo, jemuž nedokáže uvěřit ani on sám. Ta věc v nemocnici, co vypadala jako Patrik, to byl tvor úplně jiného druhu než člověk. Ze světa po staletí označovaného jako říše gnómů, trpaslíků, skřítků, elfu, rusalek a bůhví jak ještě; já jim říkám nadpřirozené bytosti. Získal jsem důkazy o jejich existenci už dřív, ale byly to spíš jen takové útržkovité náznaky, které mě sice doháněly k nepřítelství, ale nikdy jich nebylo dost na to, abych kvůli nim zahájil seriózní pátrání. Až letos ty události na tvém pozemku, přepadení

Cabbie, Jackovo zranění, vaše problémy s domem. To vše potvrzovalo domněnky, že ty bytosti opravdu existují. Mají pro sebe jména ve vlastním jazyce, ale ať se jim říká jakkoli, jsou z... neskutečného a nadpřirozeného světa. Jsou to duševní bytosti. Jsou nadpřirozené, ale přesto mají tělesnou podobu, podobně jako má tělesný člověk kvality duševní. Jejich svět není součástí našeho, je od něj oddělen, ale v některých bodech se překrývají. Dostaneš se k nim, když použiješ... to, čemu my říkáme magie."

Filip se začal bránit: „Ale to je nemožné..." uťal větu vpůli slova, protože si uvědomil, že to, co chce říct, je jenom snažné přání, nikoli námitka.

„Ale, sakra!" řekl, když minul zkratku k Williamsově ulici. Nedokázal se soustředit. Navzdory zákazu se otočil do protisměru a pak zahrnul za roh. Tato světská chyba ho stejně jako soustředění, které musel vyvinout na činnost za volantem, trochu zkldnila. Řekl: „No a co mají s nadpřirozenými bytostmi společného Mágové?"

Marek trpělivě vysvětloval dál: „Nejstarší známá pověst o nadpřirozených bytostech se jmenuje Perio žena. Je perská, což znamená, že nejstarší příběhy o těchto bytostech jsou z doby začátku působení Mágů. Ty staré legendy jsou skutečné příběhy, jakési... příručky, jak se chovat k nadpřirozeným bytostem, k duchům. Nejsou to vymyšlené pověsti. Existuje jakási dohoda, něco, co se jmenuje Smlouva. A kvůli ní duchové s lidmi bojují. Jde v tom o různé věci, ale o těch ti toho moc nedokážu říct, protože to prostě nevím. Mezi duchy je jedna bytost, která se neustále snaží tu Smlouvu, tu dohodu porušovat. A tady přicházejí na řadu Mágové. Snaží se té bytosti zabránit v porušení pravidel, což by znamenalo ukončení smíru mezi lidmi a duchy. A ta bytost má v moci právě teď Patrika."

Filip se pokoušel něco říct, ale pak toho nechal, protože byl proti těm slovům bezmocný. Nakonec se jenom zeptal: „Co tedy uděláme?"

Marek se na něj přes rameno podíval. „Musíme napravit, co bylo pokazeno. Musíme vrátit to zlato, protože jsi porušil Smlouvu tím, žeš je vykopal."

„Zlato?"

Marek kývl. „Ano, ten poklad je jejich, je to... součást nebo jakási záruka té Smlouvy. Musím se dostat do jejich světa a promluvit s nimi. Ty svitky, co jsme našli, popisují, jak je to možné učinit... a nezemřít přitom. Vše, co k tomu potřebujeme, jsem se naučil nazpaměť. Řekl jsem Garymu, aby ty dokumenty vzal a odjel s Ellenou z města. Chci, aby fungovali jako záruka našeho návratu. Proto nemohli zůstat tady."

„Jako záruka proti Mágům?" zeptal se Filip. Marek přisvědčil kývnutím.

„Tomu nerozumím," přiznal Filip. „Ty si přece nepřejáš, aby byla Smlouva porušena, a zachovat ji chtějí taky Mágové, tak kde je problém?"

Marek se hoře zasmál a jeho smích tlumil bubnující déšť. „Problém je v tom, že já to všechno trochu komplikuji a protože náš nepřítel je mimořádně chytrý. Mágové si totiž myslí, že jsem ve spolku s těmi bytostmi, které odvedly Patrika. Vyslali Erhardta, aby odhadl rozsah napáchaných škod. Jenomže ten elf, ta bytost, která všechny ty potíže způsobila, přinutila Aggie sjet ze silnice. Erhardt se přitom zabil - jediný člověk, který byl schopen napravit poškozenou Smlouvu a obnovit její platnost. Jsem si jist, že Mágové jsou teď přesvědčeni, že jsem s tou bytostí ve spolku. Moje - vlastně naše - jediná naděje je to, že se nám podaří dostat se do říše toho elfa a napravit všechno ještě před půlnocí. Jinak..."

„Kdo?" vyrazil ze sebe Filip, „kdo má našeho Patrika?"

„Tentýž chlapík, který nastražil narušení Smlouvy, když vás nasměroval k tomu zlato. To on je nejpravděpodobněji ten, kdo si odnesl Patrika. Král duchů."

Filip byl nešťasten. „Nevím, jestli tohle dokážu zvládnout, Marku."

U Barneyho dílny zpomalil, jako by váhal, zda se má vůbec do toho podniku pustit. Marek mu rozuměl: „Nemáš na vybranou, Filipe. Na jedné straně proti sobě máme Mágy, na druhé nadpřirozené bytosti. Jestliže se nám do půlnoci nepodán udělat to, co je nezbytné, ocitneme se v další světové válce. A proti nám nebudou stát Rusové." Marek se znovu horce pousmál. „I když je třeba říci, že není vyloučeno, že po nás Mágové půjdou, i když se to stane."

Zastavili u Barneyho chatky. Marek se zeptal: „Máš baterku?"

Filip sáhl dozadu pod sedadlo a vytáhl velkou baterku, která byla použitelná jako světlo. Mohla přerušovaně blikat nebo být použita jako nouzový signál. Zapnul ji, aby se přesvědčil, je-li baterie nabitá. Přístroj se poslušně rozzářil.

Filipovi se nechtělo vystupovat z vozu. „To, co mi právě řekl, zní jako šílenost. Kdybych neviděl tu věc v nemocnici, zavola bych záchranku, aby si tě odvezli. Musíš přiznat, že hodně z toho jsou jenom dohady. Co doopravdy víš?"

„Moc ne." Marek rozžal světlo v autě a podíval se na hodinky. „Nezbývá moc času. Řeknu ti to málo, co vím, i to, co se jenom dohaduji, na cestě k vašemu pozemku. Zbývá nám hrozně málo času."

Oba muži vystoupili z auta a podívali se jeden na druhého. Déšť trochu ustal a změnil se v mrholení. Skoro okamžitě však oba dva vypadali jako by byli promočeni na kost. Ani jeden z nich však na nepohodu nedbal. Marek rozsvítil baterku a vedl Filipa do lesa.

31 _____

Kráčeli promáčeným lesem a Marek vyprávěl: „Ti Mágové byli pro historiky odjakživa pořádný oříšek. Existuje jenom pár zdokumentovaných faktů. Víme, že dlouho ovládali dění v Persii. Po Zarathustrovi uctívali zoroastrismus. Nejznámější z nich se jmenoval Saena. Něco víme ze svatého písma zoroastrovců, z Avesty. Co ale Zarathustrovu víru spojovalo s jejich, to se můžeme jenom dohadovat. Takže vše další je pouze vyvozování." Marek se na chvíli zamyslel a pak pokračoval: „Je možné, že termíny »mág« a »mudrc« byly používány pro označení duchovních většiny kultů, které byly uctívány tam v té části světa. Ostatně pozůstatky víry zoroastrovců lze najít i dnes. Indiští Pársové například dodnes dodržují přísný princip dědičnosti stejně jako někdejší zoroastrovci: abys byl členem jejich víry, musíš se jako

člen narodit, nemůžeš ji přijmout a konvertovat k ní. Nyní se ví, že zatímco tato náboženství působila veřejně, v tajnosti a mimo tento hlavní proud nepřestaly existovat a fungovat taky tajné organizace Mágů."

Muži kráčeli vytrvale po cestě, ale stezka byla kluzká a bez ohledu na světlo baterky zůstávala zahalená zrádnou temnotou. „Mágové věřili v jediného boha. Zoroastrovci hovoří o dvojbohu, který je výtvozem Boha nejvyššího. Jeden z nich, Ormuzd, představuje dobrou sílu, která zůstává věrná Bohu. Pak však existuje síla zlá, Ahriman, který se stejně jako Satan vzbouřil proti Bohu. Mágové neměli žádné chrámy, bohoslužby sloužili v lesích nebo na vrcholcích kopců - ta místnost v tvém suterénu, to byl sklad a taky určitý druh knihovny, ale nebyl to žádný tajný chrám. Obraceli se prostřednictvím mluvených modliteb k ohni nebo světlu a ke slunci. Neměli ale na mysli fyzické světlo nebo oheň, nýbrž jejich vnitřní energii či její esenci. Byli to astrologové, a prý uměli čarovat."

Marek dodal zřetelně: „A toto jsou podle všeho fakta, nikoli legendy. Dokázali se spojit s duševními silami člověka a taky je kontrolovat. Před tím objevem v tvém sklopení se o jejich původu vůbec nic nevědělo. Spekulovalo se o všem možném - od toho, že jsou to ztracené izraelské kmeny, až po domněnku, že jde o poslední kněžstvo Atlantidy. Ale to byly jenom legendy."

Marek se odmlčel. Kráčeli podél strže, již se valil prudký proud deštěm vzdutého potoka. Filip si uvědomil, že jde po kotníky ve vodě a že má ponožky promočené do poslední nitky.

Marek si nepohody zjevně vůbec nevšímal. Pokračoval ve vyprávění. „Nevím, kolik jich dosud existuje. Ale nemohou být pod každým kamenem. Tys neměl dostat šanci koupit si ten Kesslerův dům, Filipe. Kdyby se chvíli ohrál na trhu, společenství by někoho poslalo, aby tu nemovitost koupil. Že se ti to povedlo, dokazuje, že nikdo z Mágů nebyl tady nablízku. I když jich není moc, pořád mají velký vliv."

Mají kontakty na všech vládních i obchodních úrovních. Jsem si jist, že pravdu mají ti, kdo hovoří o těch nejpropletenějších spiknutích. To společenství musí mít významné konexe, jestliže se udrželo v tajnosti tak dlouho. Hovoříme tu o staletích."

„I kdyby někdo pravdu o nich odhalil, kdo mu uvěří?" uvažoval Filip. „Kriste pane, já jsem přece viděl ty krámy ve sklepech na vlastní oči, a přesto tomu nevěřím." Po chvíli se opravil: „Ne, věřím." Pak se zeptal: „Tak a teď mi vysvětlí, proč jsou ti... duchové právě na mém pozemku?"

Marek odpověděl velmi prostě: „Někde být musejí." Odstrčil větev, která byla příliš nízko a bránila mu v chůzi, a řekl: „To vše jsou jenom moje dohady a úvahy... ale uvědomil sis, že tu hraje roli taky vývoj, kterým prošel člověk? Homo sapiens je tu něco kolem miliónu let, ale civilizace jenom devět tisíc let, když se přidržíme nejširší definice terminu civilizace. Ale co tu bylo po dobu těch předchozích devíti set devadesáti jedna tisíců let? Třeba nepřetržitý boj mezi dvěma druhy bytosti, z nichž ani jeden nedokázal protivníka vyhladit nadobro. Desítky pokusů pozvednout se nad úroveň barbarů ztroskotaly v bojích s duchy, při nichž byla lidská rasa zatlačena zpět k životu lovce a sběrače plodů. Na druhé straně i my jsme duchům způsobili neúnosné utrpení, uvěznili jsme je, zotročili, ukradli jsme jim jejich schopnosti prostřednictvím... kouzel, ničili jsme je možná stejně, jako oni ničili nás."

Ale pak se stalo něco významného. Jestliže to vše přejijeme, možná jednou přijdeme na to, co byla ta mimořádná událost. Po ní nastal mír a oběma druhům bylo dovoleno žít vedle sebe. Příměří, či klid zbrani, Smlouva. Tak tomu říkali Mágové, kteří mě vypátrali. Smlouva. .

Možná, že se strhla bitva, která stála obě strany příliš mnoho krve na to, aby mohly podstoupit další krveprolití. Anebo se na obou stranách objevily chladné hlavy schopné dohodnout se, nevím. Zatím se jenom pokouším představit si, jak ty bytosti vlastně myslí."

Jsou-li moje úvahy správné, pak je pravděpodobné, že když byla ta Smlouva mezi člověkem a nadpřirozenými bytostmi uzavřena, domluvily se obě strany na tom, že knězi určí místa, na nichž duchové budou moci bez jakéhokoli nebezpečí trávit šest měsíců výměnou za to, že se mohou zmocnit kohokoli, kdo jejich územím projde. Všechny ostatní lidi však museli nechat na pokoji."

„Myslíš něco jako rezervace?" zeptal se nevěřičně Filip. „Ty se domníváš, že knězi působí podobně jako agenti, kteří sjednávají území pro indiány?"

„Spiš jako žaláři," řekl Marek. „Je-li pravda to, co si myslím. Totiž, že když se ta smlouva uzavírala, měl člověk navrch. Ale to je jenom domněnka," doznal Marek.

„V každém případě je jasné, že Herman Kessler byl poslední Mág, který působil v tomto kraji. Gabbiina příhoda s mladíkem nebo ten můj zážitek v lese potvrzují, že se dějí věci, které by se za přítomnosti kněze někde poblíž stát nemohly."

„Co tím chceš říct?" ptal se Filip.

„Posledním knězem tady byl Herman. Neměl děti. Nikdy se neoženil, což je v případě, že jsou stále věrni pravidlu následnictví, pro Mága nezvyklé. Ale i tak měl být připraven někdo jiný, kdo měl po Hermanovi převzít úkol. Jenomže on nečekaně zemřel na cestě do Německa. Možná se to k ostatním Mágům neslo příliš dlouho. Z nějakých důvodů se o tom nedozvěděli a tak nemohli včas zasáhnout. Když jsem se tady objevil já, byl jsem jim podezřelý, protože jsem tady strkal do všeho nos. Mysleli si, že mám něco společného s Hermanovou smrtí."

Kdyby zůstal pahorek Krále duchů neobydlený a pokud by se neobjevili duchové, nebyla by Hermanova smrt žádný problém. Jenomže oni se objevili. Myslím, že nepřicházejí a neodcházejí podle nějakého klíče. Byla tedy naděje, že Mágové budou spravovat »rezervace«, jako byla tato, i když se duchové na nich po celý lidský život neobjeví. Ale tito se objevili a zrovna v období, kdy tu nebyl kněz žádný. Proto se věci začaly vymykat z rukou. A nejsou to vůbec náhody. Je v tom všem něco, nač nedokážu přijít. Drželi mě zavřeného v hotelovém pokoji skoro čtrnáct dní."

Marek se zahloubal. „Když vyslali Erhardta, aby sem zajel a napravil napáchanou škodu, udělali chybu - zapomněli mě odvézt. Když jednou vešla pokojská, nikdo se mnou v pokoji nebyl. Prostě jsem se na ni usmál, dal jsem jí sto marek jako kapesné a odešel. Tři dny jsem strávil v autobusech, abych se dostal na francouzskou hranici - věděl jsem, že si

budou myslet, že směřuji do Rakouska nebo do Stuttgartu. Když jsem byl s nimi, pochopil jsem, že začínají mít podezření, že by se nějaký člověk mohl spolčit s určitými kruhy mezi nadpřirozenými bytostmi, možná s Králem duchů samotným."

„Dobře," řekl Filip nyní už skoro klidným hlasem, „ale co to má všechno společného s mým synem?"

„Stalo se něco špatného," odpověděl Marek. „Pořád netuším, co to bylo nebo co to je. Ale stalo se něco, kvůli čemu se změnila pravidla. Jestliže jsem všemu dosavadnímu porozuměl dobře, neměl jsi tady mít žádné potíže. Možná ti mohli vyvést pár šprýmů, které by se projevíly jako třeba zkysané mléko, věci nepochopitelně rozházené po domě nebo by vás v noci otravovaly nějaké neznámé zvuky." Marek musel začít mluvit hlasitěji, protože se znovu dalo do deště, a to tak prudce, že muži museli před bušícími kapkami přivírat oči. Déšť ve větvích hlomozil podobně jako příbojové vlny valící se po pláži. „Ale stalo se něco významného a kvůli tomu se dějí věci, které se stát neměly. A za tím je někdo nebo nějaká skupina, která si přeje návrat starých válečných časů. A z toho důvodu tě taky přivedli na ten poklad a nepřímo přiměli porušit Smlouvu."

„O tom ses už zmínil. Co je s tím pokladem?" ptal se Filip.

„Ten nepatřil Kesslerovi. Je to poklad z mincí, jež používal a vyrobil člověk, ale patřil duchům. Byl součástí dohody a měl sloužit jako záruka Smlouvy. Každý rok se konal obřad, při němž bylo na znamení dobrých vztahů k pokladu přidáno trochu dalšího zlata. Podobná truhla, jakou jste našli vy, je v každé »rezervaci«. A možná kvůli těmto pokladům se zrodila první legenda o zlatu ukradeném skřítkům. Ať je to jakkoli, tys porušil dohodu, když jsi poklad vykopal a odnesl pryč." Marek zvedl ruku. „Mám zlatý prsten, který jsem dostal, když jsem dostudoval. Budeme doufat, že zúčastní-li se obřadu a ten prsten jim dám, dokážeme je uchlácholit, dokud se neobjeví nějaký nový Mág. Jestli ne, stane se to..."

„Co se stalo v Německu na začátku dvacátého století?" ptal se Filip.

Marek přikývl. „Bojím se, že teď by to bylo horší. Tisíckrát horší. Tenkrát to byl zanedbatelný konflikt, vyvolaný jenom tím, že se pár vesničanů odklonilo od uznávané víry, protože podlehl nějakému šílenému Mágovi. Kdyby pár z těch místních odpadlíků nezačalo provádět velmi zvláštní rituály, za nějakou dobu by se vše uklidnilo. Mám písemnosti, které dokládají, že někteří z těch lidí začali tu víru vyznávat prostřednictvím lidských obětí. I kdyby se do toho nevložit vrchnost a nezačala s honem na čarodějnice, vložili by se toho stejně Mágové a zasáhli by.

Ale to, co teď máme zde, to je kompletní a dokonale porušení dohody, kdy už nejsou uznávána původní pravidla. Co by to doopravdy znamenalo, si nedokážu představit. Ale i když nevíme, zda do toho opravdu nejsou zapleteni nějakí lidé z našeho světa, aspoň je jasné, kdo za ten zmatek nese pravou zodpovědnost."

„Král duchů?" otázal se Filip.

„Král duchů. A je to pořádně mizerný podrazák. Irové mu říkají Šílený. Je taky znám pod jinými jmény, ale je to stále on. To on je s největší pravděpodobností ten, kdo se nechce smířit s omezeným pohybem na území, které mu někdo určuje dohodou." Marek po chvíli dodal: „Nevím, jak to učinil, ale je jisté, že je odpovědný za nehodu, při níž zahynula Aggie. A to, že věděl o příjizdějším Erhardtovi, svědčí o tom, že má prostředky jak se dozvědět se o plánech Mágů."

Filipa zaplavil pocit bezmoci. Nedokázal se mu ubránit. „Jak chceš ksakru stihnout něco udělat za, cože? Za patnáct minut?" podíval se na hodinky.

„Musíme být o půlnoci u pahorku. Jestli se bude dít to, co si myslím, nemusíme tam být předtím. Ale ať nebesa pomohou celému světu, zpozdíme-li se jen o chvilíčku."

Filip mlčky následoval Marka. Svět se rázem stal neuvěřitelně cizím, nejistým a děsivým místem.

32 -----

Sean už měl nohy celé rozbolavělé z toho, jak spěchal za světelnou kuličkou. Měl se pořád na pozoru, ale vytrvalé a poklidné putování lesnatou krajinou postupně tišilo jeho úzkost. Les, kterým krácel, byl neznámý, ale nešel z něj strach, byl prostě jen jiný, než ten, který znal z domova. Stromy byly... jakoby čarovné, ano - to bylo jediné slovo, které Seana napadalo. Štíhlé, křehké, něžně se kolébající v lehoučkém vánku, tak temné, že větve vypadaly jako průhledné. Ano, toto místo bylo divné, ale nenahánělo mu strach. Věděl, že až dorazí tam, kde drží v zajetí Patrika, čeká ho velká zkouška; a to mu dělalo starosti. Bylo mu ale jenom osm a půl roku a normálně už by byl dávno v posteli a spal. Teď už byl tak unaven, že se při svém putování nestíhal ani bát.

Zastavil se. Ve vánku pohupujícího větvemi se nesla hudba, která hrála v tomtéž rytmu, v němž se pohybovaly větve. Znovu se vydal na cestu, stále za svým světelným průvodcem. Hudba přitom byla slyšet stále víc a silněji. Byly to píšťaly a harfy, zvony a bubínky znějící kovovými údery. Cesta ústila na mýtinu a Sean úžasem vyvalil oči, když spatřil to, o čem se domníval, že je pahorek Krále duchů. Rychle si scénérii prohlédl a zjistil, že to místo se pahorku pouze podobá, protože ho rovněž obklopují stromy. Jenomže tyto vypadaly úplně jinak než jakýkoli les, který existoval ve státě New York. Na vrcholku kopce bylo živo; pohybovaly se tam postavy. Muži a ženy nevidané krásy tančili před trůnem. Na něm seděla žena, vznešená, vzpřímená a hrdá, ale zároveň stejně tak půvabná a krásná. Vyzařovalo z ní světlo, které zaplavovalo vršek kopce modrobílým oparem. Z něj vycházela zář a dopadala na vše, co bylo kolem té krásné bytosti. V pološeru celé krajiny byl pahorek jako ostrov světla. Zlatá světelná koule pokračovala nedbajíc veselících se tanečníků stále dál po cestě. Ale žena na trůně zvedla ruku a gestem přikázala průvodci, aby zahrnul k ní. Sean zaváhal, ale pak se vydal za světlem nahoru na kopec. Jak procházel mezi hlučně se radujících postavami, tanec ustal a stejně tak umlkala i hudba. I nahoře na kopci bylo přišelí, ale světlo tu bylo o mnoho jasnější než dole na cestě. Žena byla nádherná. Rudé vlasy měla sčesaný dozadu z vysokého čela a vzadu na temeni hlavy je přidržoval zlatý kroužek. Měla na sobě průhledný šat, kterým prosvítala její ňadra. Krk i paže měla vznešené a naprosto dokonalé. Sean si nebyl jist, ale buď měla vzadu na šatech nějaké divné ozdoby anebo tam byla průzračná křídla! Usmála se a Sean se jí

ani trochu nebál. Hleděla na něj bleděmodrýma očima a oslovila ho melodickým, hlubokým hlasem.

„Smrtný chlapec! Co tě přivádí, že tu kráčíš v patách Průvodce našich hostů, maličký a hezký chlapec? Přišel jsi, abys osvětlil náš dvůr svým sladkým úsměvem?“ Předklonila se a položila ruku na Seanovu tvář. Jakmile se však dotkla Seanovy pokožky, stáhla ruku rychle zpět. „Máš na sobě talisman! Musíš to sundat!“

Sean se díval kolem sebe. U paty trůnu se hemžily miniaturní postavičky a všechny si mezi sebou šeptaly a ukazovaly nahoru na Seana. Několik z nich oblévalo trůn v kruzích, ale dávaly si zjevně pozor, aby neletěly přímo nad tou vznešenou ženou. Nedaleko stálo několik podivných mužů, všichni byli krásní a štíhlí. A bylo tam kolem taky mnoho pěkných žen, které rovněž tiše vyčkávaly. Muži i ženy byli stejně jako ten zelený lid na začátku Seanova putování oděni do všemožných šatů. Někteří byli skoro nazí, jiní na sobě měli zdobené a nákladné oděvy. Ale jejich pokožka už byla přirozenější a podobala se o trochu víc kůži lidí než v případě těch zelených bytostí. Sean by rád věděl, proč jsou vedle té ženy jenom muži, ale neodvážil se zeptat. Soustředil se na to, co mu žena říkala.

Za trůnem stál muž, který vypadal jako někdo, kdo přichází ze středověku. Na rozdíl od všech ostatních, on byl člověk. O tom nebylo pochyb. Měl na sobě vznešený zelený háv z jemně tkané látky a se stříbrně vyšívaným vzorem. Límec byl vykládán drahokamy a perlami; muž vypadal královsky vznešeně, i když ve srovnání se světlem zářícím kolem té ženy byl pouhým stínem. Nenápadně, tak, že si toho ostatní nemohli povšimnout, zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu.

Sean se podíval kolem dokola a krásná žena řekla: „Pojď, maličký. Zůstaň tu s námi, tanči a zpívej. Pohostíme tě jídlem a pitím, budeš pěkný človíček v našich službách.“ Pokračovala se smyslným úsměvem: „Poznáš tu rozkoše, o kterých se tvé rase ani nesnilo, hezký lidský chlapec...“ Ještě jednou si ho přeměřila a dodala: „... ale až trochu povyrosteš.“

Sean se zhluboka nadechl. Něco na té ženě ho uvádělo do rozpaků. Ne, že by nebyla pěkná nebo milá. Necítil vedle ní nebezpečí ani strach, které poznal při setkáních se Zloduchem nebo Zářícím mužem. Ale ta vůně bylin a květin vznášející se kolem, omamné lahodné zvuky hudby i síla vyzařující z té ženy Seana mátl. Necítil se zrovna nejlip a srdce mu divoce bušilo. V mírnější podobě to zažil už předtím. Jednou, když ho při oslavách narozenin políbila jedna spolužačka ze školy, kam chodil. Zatvářil se přitom velmi znechuceně, ale tajně si přál, aby to opakovala ještě jednou. Neřekl ale nic, aby se mu ostatní kluci nesmáli. Totéž poznal, když se nedávno vřít do koupelny a zahlédl Gabbie, která se utírala po sprše. Obraz jejího růžové-ho, nahého a ještě mokrého těla ho pronásledoval i několik dní potom. Přál si v té koupelně zůstat a moci se na ni dívat. A nevěděl proč. Obledená vypadala Gabbie, s výjimkou chvil, kdy učila bratry jezdit na koni, jenom jako další hloupá holka v řadě ostatních. Bylo to, jako by zahlédl něco, čemu může porozumět jenom, až bude starší, a co ho teď mátl taky tady. Byla to silná, rušivá a naléhavá touha, která Seana vyrušovala od jeho záměru a vzbuzovala v něm pocit viny, aniž věděl proč. Sean překonal nepříjemné vření v žaludku a řekl: „Přišel jsem, abych našel bratra.“

Žena se rázem přestala usmívat a po tváři se jí rozlil výraz upřímné lítosti. „Odmítáš snad naše pohostinství?“ otázala se skoro dotčeně.

„Musím najít bratra,“ opakoval prostě Sean.

Žena rezignovaně vzdychla a otázala se: „A jak ses tedy dostal do naší země, hezký lidský chlapec?“

„Barney mi řekl, že musím obejít devětkrát pahorek a pak že musím projít sklepením. A taky mi řekl, jak si zavolat průvodce, který mě dovede k Patrikovi.“

„A jak se sem dostal tvůj bratr, Patrik?“

„Vzal si ho Zářící muž.“

Z ženina výrazu rázem vyprchala veškerá vlídnost a oči jí zažhnuly studeným elektrickým plamenem. Seana v té chvíli opustila touha schoulit se té ženě v náručí a položit si hlavu na její ňadra. Rozkázala rozzlobeným hlasem, který zněl drsně jako zaječení trumpet. Seana zamrazilo, když velela: „Řekni mi vše o tom Zářícím muži!“

Sean popsalsvé setkání s mužem i Zloduchem, falešného Patrika v nemocnici i kopii sebe samého tenkrát v noci. Když skončil, prohlásila žena: „Tamten už zkoušel naši trpělivost dost dlouho. Poslouchej, chlapec, který hledáš. Až najdeš bratra, povedou zpět dvě cesty; jednu z nich si budeš muset vybrat. Veď ho zpět cestou bílou, abych se mohla o tu záležitost postarat a abyste se ty a tvůj bratr mohli vrátit domů. Černé cestě se vyhní.“

Sean si připomněl Barneyho varování. Mírně, tak, aby vznešenou dámu nerozčilil, řekl: „Chci jenom získat zpět bratra.“ Pak znovu chvilíčku přemýšlel a dodal: „Nemůžete mi ho přivést?“

„My vládeme zde, v Říši světla, smrtelný chlapec. Ve světě lidí a v Říši stínů jsme si my i on rovni, ale v Říši tmy velí ten, kterému ty říkáš Zářící muž. Tam se ho musíme bát i my. To ty ho musíš přivést sem k nám, abychom se s ním mohly utkat. Všude jinde by byl ten pokus ohrožen. Učiň to a my pomůžeme tobě i tvému bratru dostat se v pořádku domů. To je jediné, co k tomu můžeme říct.“

Sean pohlédl na zářící kouli, která se netrpělivě zmítala nad zemí. Nechtěl ženě lhát, ale Barney mu přece přikazoval, aby nedůvěřoval nikomu. Pak Seanův pohled zabloudil k tomu muži za vznešenou paní. Vypadal smutně, ale přesto se pousmál a kývl na znamení souhlasu.

Sean se osmělil a oslovil ho: „Jste Pravdomluvný Tom?“

Muž odvětil: „Někteří mi tak říkají.“ Hovořil s neznámým přízvukem a bylo mu těžko rozumět. Sean si vzpomněl, Barney přece říkal, že Tom je Skot.

Žena se vmísila: „On je z tvé rasy, i když my ho tady držíme už dlouho.“ Usmála se přívětivě na Torna a pokračovala: „Někdy, pravda, proti naší vlastní soudnosti.“ Obrátila se zpět k Seanovi a dodala: „Ale máme ho tu rádi a je nám věrný.“

Sean se rozhodl: „Přijdu zpět s Patrikem. Necháte nás odejít domů?“

Žena se dala do smíchu a její hlas zněl opět něžně jako zpívající harfa, když řekla: „Jistě, odvážný hochu. Necháme tebe i tvého bratra odejít domů. Ale nejdřív musíš najít toho, koho nazýváš Zářící muž, a bratra od něj získat. Pak se musíš vrátit sem k nám, ale dávej pozor: aby ses dostal na dvůr tam toho, musíš projít Dvoranou čtyř ročních období. V

ní se vyhni všem dveřím kromě těch, které jsou na samém konci, a nic se ti nestane. A musíš se mít na pozoru před podvodníky. Pak se musíš rychle vrátit, protože náš dvůr i dvůr tamtoho se dnes stěhuje jinam a ty by ses ocitl daleko od domova. Běž tedy."

Mávnutím ruky propustila Průvodce hostí, jak říkala světelné kouli, která se rychle odkutálela z kopce zpět k bílé stezce. Sean pádl za, ní ze strachu, aby nezůstal příliš pozadu. Ale jakmile se průvodce ocitl zase nad stezkou, dal se do někdejšího líného tanečku z Jedné sírany stezky na druhou a postupoval tak stále vpřed. Sean se nadechl, aby se trochu z toho setkání vzpamatoval, a kráčel za ním. Za několik minut si povšiml, že dosud skoro bílá stezka pod jeho nohama se nyní změnila. Měla teď šedou barvu. Taky obloha nad hlavou potměla. Sean se snažil ubránit strachu, který se ho začal zmocňovat, ale šel stále vpřed.

33 -----

Les byl čím dál tmavší, ale nevypadal zlověstně, jak by Sean z prohlubujících se stínů očekával. Prostě zde ubylo světla. Ubírali se s průvodcem cestou, vedle níž tekla bublající potok. Sean bez oddechu sledoval průvodce. Průvodce pořád bezstarostně tančil a poskakoval ze strany na stranu a nebylo těžké stačit mu, pokud mu člověk nenechal příliš velký náskok. Sean popoběhl k potoku a klekl si, aby se napil.

Jeho rty se dotkly vody a Sean rychle polykal. V tom okamžiku se před ním objevil výjev, který ho vyvedl z míry tak, že prudce odvrátil hlavu od vodní hladiny a tváře, kterou v ní spatřil. Rozhlédl se kolem sebe po úzkém vodním toku. Byl si jist, že v tom proudu nemůže nikdo plavat. Byl široký jen něco přes metr a určitě nebyl hlubší než pár desítek centimetrů. Znovu nakoukl přes okraj a znovu ho překvapil výjev, který neměl nic společného s tím, co znal z proudů řek ve světě lidí. Hladina toho potoka byla jenom hranice mezi prostředím, v němž byl nyní Sean, a jinou říší - modrým a zeleným světem oceánů a jezer. Naklonil se k ní blíž a pozoroval tvář, která na něj zdola hleděla. Patřila nějaké ženě, aspoň tak se to Seanovi zdálo. Vypadalo to, že je jenom pár centimetrů pod úrovní hladiny. Měla světle modrou kůži. A někde hlouběji, tam, kde měly být nohy, bylo vidět rybí ocas pokrytý namodralými šupinami. Sean si všiml, že žena byla nahá a od pasu nahoru se podobala člověku; mohl-li Sean takové věci soudit, byla krásná. Měla velká prsa, krásnou šíji a štíhlé ruce, které se na rozdíl od líně se převalujících ocasů pohybovaly ve vznešených gestech. Tmavé vlasy měla rozprostřeny kolem hlavy jako svatozář utkanou z tmavých a lehounkých hedvábných nití. Spiš purpurové než červené rty se usmívaly. Tvář vypadala až na oči jako lidská. Oči však byly celé černé a nebylo v nich vidět zornice ani bělmo. Vypadalo to, že na Seana mává a zve ho těmi gesty k sobě. Kolem ní viděl Sean hlubokou vodu. Bylo to podobné, jako když ho rodiče vzali s Patrikem v Catalině na loď, která měla skleněné dno. Z temného a nekonečně mod-rého oceánu se k nim zvedaly nádherné závitě korálů. Tady však Sean pochopil, že to, co vidí zde, nejsou přirozené korály jako v Catalině, ale ohromné spirály budov nějakého města, jež se tyčí vysoko nad dno oceánu. Chlapec se odsunul od břehu potoka a stejně jako před Královnou, ani tady neměl strach, ale cítil spíš nevolnost. Jeho chlapecké tělo nebylo připraveno čelit svodům dospělých a svádívá krása ho znepokojovala a uváděla do rozpaků. Pak si všiml, že průvodce se už pořádně vzdálil. Dal se rychle do běhu, aby ho dohonal. Ulevilo se mu, že se dostal z vlivu krásné rybí ženy. Dokonce i voda zde byla tedy jiná. Seana zamrazilo, když si vzpomenu na Barneyho důraznou výtku nescházet za žádnou cenu z cesty.

Světlo bylo asi sto metrů před ním a Sean ho asi za minutu dostihl. Silou vůle se uklidnil a srovnal se svým průvodcem krok i tempo. Pokračoval dál po cestě, která ho měla dovést k Patrikovi.

34 -----

Sean si povšiml, že stromy nad ním nyní rozprostírají košaté, vysoké koruny ze všech stran. Jakmile se vzdálil od potoka, vstoupil do houstnoucího lesa, který byl temnější než ty před-chozí. Na rozdíl od všech míst, jimiž dosud procházel, toto bylo hrozné. Sean sevřel pevně dýku. Cesta ubíhala rovně mezi stromy a najednou ji přetínala jiná. Byla z tmavých kamenů. Sean se na chvíli zastavil. Všiml si, že ta tmavá stezka vychází ze sklepní chodby, na jejímž konci viděl děšť. To je přece cesta, kterou se může dostat domů! Vzpomněl si na Královnu, která mu říkala, že si bude muset vybrat ze dvou cest a že si má zvolit tu bílou. Ale touto by se dostal rychle domů a nemusel by podstupovat zdánlivě nekonečnou pouť zpět k ozářenému pahorku, od něž přišel.

Povzdech si a rozhlédl se po průvodci. Světelná koule skoro zmizela z dohledu mezi stromy. Sean se znovu vydal za ní a na okamžik se vyděsil, že mu tentokrát průvodce opravdu unikl. Běžel jako o závod a za chvíli našel kouli líně se pohupující skoro na místě.

Jak postupovali hlouběji do lesa, zdály se stromy být stále hustší a hustší a jejich natěsnané kmeny zlověstnější. Za chvíli to vypadalo, že se dostali do dalšího tunelu. Sean zápasil s neodbytnou touhou obrátit se, běžet ke sklepmu a k prosvítajícímu dešti a vrátit se domů. Rozhodně však vykročil vpřed za světlem, které mu stále ukazovalo cestu.

Prošli ohybem cesty, za nímž Sean zjistil, že stezka vede kolem podivného domu. Byl postaven mezi čtyřmi silnými stromy. Nebyl si jist, jaký druh stromů to byl, možná že mohutné duby. Když se přibližoval, viděl, že jejich kmeny tvoří rohy domu a že stěny jsou vystaveny mezi nimi. Přívětivé žluté světlo, prosvítající okny, jej jakoby lákalo dovnitř.

Ve srovnání s temnotou panující v lese bylo laskavé a teplé. Průvodce u vchodu zaváhal a začal poskakovat a kroužit v kruzích. Sean si stoupl vedle něj a pohlédl na vstupní dveře. Po chvíli se zeptal: „Je Patrik tady?"

Průvodce odskočil ze strany na stranu a Sean by v tu chvíli dal nevim co za to, aby ta věc uměla mluvit nebo s ním aspoň nějak komunikovala. Pak si ale vzpomněl, jak odpověděl na první otázku tam na prosluněném pahorku. „Ty se mě ptáš, jestli chci jít dovnitř?"

Kulička začala prudce skákat nahoru a dolů. Stejně by ale měla umět říci jasné ano nebo ne! Sean se ptal dál: „Mám

vejít dovnitř?" Světlo se nejistě zahoupalo. „Ty to nevíš?"

Balónek opět poskočil nahoru a dolů. „Když tam vejdu, pomůže mi to najít Patrika?" Odpovědi mu bylo ale zase jenom ne-rozhodné pohupování. Pak si Sean vzpomněl na něco, co říkal Barney, a ptal se znovu: „Je to tam nebezpečné?"

Balónek poskočil znovu nahoru a dolů. Sean řekl. „Ta pojď, veď mě k Patrikovi."

Kulička ale stále váhala a kroužila kolem dokola. Sean konečně porozuměl. „Je to zkratka!" Balónek vesele zaskákal na místě. „A ušetří to hodně času?" Znovu tatáž odpověď. Sean tedy těžce polkl a řekl: „Tak jdeme tudy."

Světlo se pohnulo ke dveřím velkého dřevěného domu. Dveře se otevřely, aniž na ně někdo sáhl. Sean sevřel dýku a vešel.

35 -----

Chvilí stál v úžasu. Dům měl jenom jednu ohromnou místnost. Zato ale jakou! Podlaha byla dřevěná a tak silně nalakovaná, že vlákna dřeva vypadala jako hluboké vlny živé a tekoucí řeky s temnými i světlými vlnami. Na mocných kmenech stromů v rozích byly vyřezány výjevy s lidskými i jinými bytostmi ve všech představitelných činnostech a akcích. Sean si prohlížel basreliéf a rozeznal na něm výjevy ze všech životních období a situací: narození, smrt, milování, válku, objevy, léčení, akty hrdinské i zbabělé, kratochvíle běžné i mimořádné. Netušil, jak to, že všechny ty výjevy chápal. Ale věděl, co každý z nich značí, a byl si tím naprosto jist. Koule se šinula pomaloučku prostornou místností, jako by se bála dělat hluk.

Stěny byly z bílého zlatě žilkovaného mramoru, což Seana udivilo, protože zvenčí dům nevypadal nijak velkolepě, spíš jako nějaká velká dřevěná chýše. Následoval kouli a vše kolem dokola si prohlížel údivem rozšířenými očima. Pokoj měl šestery dveře; ty, jimiž vstoupil, a jedny naproti v nejvzdálenějším konci haly. Pak byly další dvojice dveří na každé z bočních stěn. Ty boční byly všechny stejně velké, ale na každých bylo jiné zdobení. Došel k první protilehlé dvojici, ale zarazil se strachy, protože jak se k nim přiblížil, oboje se prudce rozlétly a otevřely.

Sean tam stál s bušícím srdcem a nakukoval zárubněmi nechápavě z jedné do druhé. Očekával, že jestliže se rozevřely otvory ve stěnách budovy o jediné místnosti, musí za nimi nutně být ten hluboký a rozlehlý les, kterým sem přišel. Místo toho však spatřil krajinu zalitou světlem a kynoucí mu změtí všech barev. V dáli byly vidět stromy zářící sytými podzimními tóny. Chlapec nasál ostrou a jadrnou vůni a hleděl do nádherné krajiny a na zrzavou veverku, spilající zlodějské sojce, která jí ukradla oříšek z hikory. Do Seanova zorného pole vešli muž a žena. Oba byli prošeďaví, ale jinak vzpřímení a svěží. Měli na sobě upravené šaty, žena tvídovou sukni a sako a na nohou sportovní boty, muž rolák a přes něj manšestrový kabát. Oba se opírali o hole, které vypadaly spíš jako součást jejich výbavy než skutečně nezbytná opora. Muž se zastavil a nadzdvihl Seanovi na pozdrav malý furiantský klobouček, žena se usmála a zvala Seana posunkem, aby šel blíž.

Sean dobře věděl, že musí pokračovat ve vlastní cestě, ale nyní se ho zmocnila neodolatelná touha jít za těmi dvěma laskavými lidmi a dozvědět se, co chtějí. Vykořčil k nim, ale v tom se ozvalo ptačí zaštěbetání a Sean za ním otočil hlavu. Za protějším vchodem spatřil nádhernou louku, která zářila jasnou, téměř smaragdovou zelení. Na úbočích kopců kolem dokola kvetly květiny a ovocné stromy byly zalité květy. V jejich bělostném koberci sbíraly sladkou šťávu tisíce včel. Na větvi nedaleko dveří seděl drozd a z plna hrdla zpíval. Sean vzdychl. Netušil, kde se tu taková scénérie vzala, a začal mít strach. Zamířil k nejvzdálenějším dveřím na konci místnosti, kde na něj trpělivě čekal jeho průvodce. Vtom se však v jeho zorném poli v té krajině zalité sluncem objevil skákající červený míč, kolem něhož dováděli chlapec s dívkou.

Obě děti na sobě měly jednoduché bílé rovné šaty ušití nad kolena a na nohou sandály. Každý z nich se pokoušel chytit balón. Původně důrazný spor o míč začal přerůstat v bitvu na život a na smrt. Když se zdálo, že si oba vjedou do vlasů, všimla si dokonale krásná holčička Seana stojícího za dveřmi, nechala balón balónem a ukázala na něj. Chlapec měl tmavé vlasy i oči, ale stejně pěkné rysy jako děvče. Hleděl na Seana s nedůvěrou, ale děvče se usmívalo, mávalo a zvalo Seana, aby se k nim připojil. V té chvíli toužil Sean po jediné věci na světě: zanechat svého strastiplného putování a jít si zahrát s těmi dvěma. Obě děti se bezpochyby výborně bavily.

Už, už se vydal ke vchodu, ale v tom pocítil jiné nutkání. Otočil se a spatřil pár těch dospělých v podzimním lese na samém okraji jejich brány. Zuřivě na Seana mávali a dožadovali se, aby šel tam k nim. Chlapec cítil, jako by ho za nimi něco táhlo, a srdce mu bušilo čím dál divočeji. Chápal, že se tu děje nějaká kouzla. A věděl rovněž, že nesmí podlehnout svodům těch lidí a že musí pokračovat na cestě za Patrikem. Myšlenka na bratra ho odvracela od těch výjevů i čtyř mávajících postav a obracela ho ke dveřím na druhém konci, které zřejmě vedly ven.

Pomalů se k nim blížil, ale když procházel kolem další dvojce vchodů, otevřely se prudce i ty. Spatřil neuvěřitelně milou zimní scénérii. Studeným vzduchem, který odtamtud proudil, se nesl smích. Objeví se velmi starý muž a žena a smáli se něčemu, co právě jeden z nich řekl. Vlasy stejně bílé jako krajina kolem jim vyčnívaly zpod velkých kožšinových čepic, jaké Sean vidával v televizních zprávách o Rusku. Hovořili spolu jazykem, kterému Sean nerozuměl. Prošli jeho zorným polem bez zastavení a nevšimli si ho. Až když už mizeli tam, kam Sean nedohlédl, obrátil se k němu muž, který ho přece jenom zahlédl. Začal okamžitě Seana zvat k sobě a rychle k němu přitom hovořil neznámou řečí.

Sean poodstoupil a snažil se nepodlehout touze přidat se k těm staříkům. Otočil se raději, ale v protějšcích dveřích spatřil pláž. Při tomto pohledu ho zabolelo srdce. Vypadala totiž přesně tak, jako v Point Dume a v Zumě, kam jeho i Patrika brali rodiče v Kalifornii. Byl tam nějaký mladík s dívkou, kteří běželi příbojem. Žena měla stejně jako muž nahou horní polovinu těla a u pasu měli oba velmi skrovný černý pásek látky, který neskrýval skoro nic. Stříkali vodu jeden na druhého a jejich veselý smích se nesl teplým letním větrem nad vlnobitím. Seana obklopila vůně soli a letního vedra a když se v dálce ozval křik racka, začal plakat steskem. Strašně si přál být zase zpátky v Kalifornii, s kamarády a ne hledat Patrika a bloudit po tomto hrozném místě.

Mladý pár se objal a znovu se ozval výbuch smíchu. Mladík strčil dívku a oba padali do písku. Líbal ji a kutáleli se

spolu po zemi. Muž se zastavil nad ní a pak vzhledl a spatřil Seana. Usmál se na něj oslnivým úsměvem s bílými zuby zářícími z opálené tváře a přátelsky ho pozdravil. Dívka se převálila na břicho a muž se zvedl a vstal. Žena na Seana mávala ze země a taky ho zvala. Sean pocítil panický strach, protože se ho zmocnila neodolatelná touha vejít za těmi dvěma na pláž. Neboť tento výjev mu byl ze všech čtyř nejbližší a důvěrně známý. Těžce polkl a ze všech sil se soustředil na úkol a na Patrika. Otočil se k zadním dveřím a přinutil se vykročit směrem k nim. Šel k nim pomalu a když měl ruku na klice, otázel se průvodce: „Je to Dvorana čtyř ročních období?“

Balónek nadskočil nahoru a dolů a Sean se ohlédl na krajiny stále viditelné všemi čtyřmi otevřenými křídly dveří. „Dostal bych se do potíží, kdybych do nich vešel, že?“

Balónek přisvědčil velmi rozhodně rychlým poskakováním shora dolů. Sean netušil, co se mohlo stát, kdyby některými z těch dveří prošel. Zřejmě by někde uvázl a nedokázal by se vrátit zpět. Přestal se tím zabývat a soustředil se na poslední ze dveří, jež měl před sebou. Narozdíl od těch vstupních se tyto neotevřely samy od sebe, když k nim přistoupil. Sean si musel poradit sám. Povolily těžce, až když stlačil velkou petlici.

Chvilí v nich stál bez hnutí. Zdálo se, že i jeho průvodce zaváhal, než se znovu vydal na cestu do temného a zlověstného lesa, který se rozprostíral za domem. Sean se zhluboka nadechl a bázně vykročil na nyní již zcela černou stezku. S pocitem beznaděje se vydal znovu za světlem.

36 -----

Les, který Seana obklopoval nyní, vypadal, jako by byl sešit dohromady z beznadějných snů. Klenuté temné stromy stály jeden blízko druhého, zkroucené větve vypadaly jako napnu-té hnědé čáry namalované na černém plátně. Připomínaly batikovaný baldachýn výhružně se zvedající nad hlavou. Vše tu dělalo dojem, že je tu už věky; Sean se bázně rozhlížel ze strany na stranu, jako by na něj mohlo odkudkoli každou chvíli něco vyskočit. Kmeny stromů byly pokryty hluboce rozbrázděnou a časem zohyzděnou kůrou. Vypadala jako pergamenové tváře mužů, kteří žili tisíce let v hrozných mukách. V ozvěně tu hvízdal vítr, v němž se větve houpaly a vztahovaly k Seanovi jako lidské ruce. Zdálo se, že ho chtějí uchopit... nebo ho snad o něco prosily?

Sean kráčel stále vpřed a vzpomínal na noc, kdy byl Patrik unesen, a na děs, který tenkrát zažil on sám. Věděl, že kdyby nebylo Barneyho kouzelného kamínku, byl by někde tady nyní uvězněn stejně jako Patrik. Vzpomínal, že když si tenkrát pro ně Zářící muž přišel, stal se z něj samého někdo jiný, ne člověk, ale spíš zvíře, něco choulícího se strachy. Tehdejší bezmocnost a odevzdání se osudu, které pocítil tenkrát, nemohlo překonat nic z toho, co viděl kolem sebe nyní, jakkoli to bylo beznadějně. Teď v něm hořel plamen uražené pýchy a žíznil po odplatě. Sean si to ale neuvědomoval, protože se to vše tak velmi málo podobalo seriálům, na něž se díval doma o sobotních ránech v televizi. Vlastní pocity vnímal jen velmi nejasně. Věděl, že jakmile se setká se Zářícím mužem, bude jednat bez ohledu na strach a nebude se starat ani o to, jakou má naději na úspěch. Nepochyboval o tom a smířil se s tím. Bez Patrika to nebyl celý on. Chybělo mu pouto, na něž byl zvyklý a jež bylo odjakživa mezi ním a bratrem. Pouto, které jim umožňovalo sdílet ty nejbizarnější nápady; svazek, díky němuž bezpečně věděli, jak se cítí ten druhý nebo kde je. Tato jednota byla nyní přetřata. Bez Patrika byl Sean miň než býval dřív. Osud mu dopřál příležitost přivést bratra zpět do jejich světa a nic než smrt mu v tom nyní nezabrání.

Pískavé a znepokojivé skučení větru teď přerýval rychle se blížící dusot kopyt. Obloha se zlověstně zatáhla, jako by s sebou jezdec přivázel také tmu. Sean se zastavil a nebyl si jist, co má dělat - schovat se, utéct nebo počkat? Vybral si to první, dal se do klusu, aby předběhl svého světelného společníka. Vztáhl k němu ruku a zjistil, že je z pevné hmoty. Byla to koule o velikosti tak baseballového míče. Uchopil ji a uháněl k houštině u cesty, kde se schoulil za spadlou kládu. Vykukoval zpod vysoké trávy a svého světelného průvodce přitom schovával pod vlastním tělem.

Po cestě jel jezdec vyhlížející jako nejhorší noční můra. Vypjatý zářící bílý kůň vypadal jako by letěl, protože se jeho nohy pohybovaly naprosto plynule a zdálo se, že se dotýkají země. Ohnivá hříva a ohon za ním vlály, jak jezdec oře pobízeli ještě k většímu trysku. On sám byl v černém a stříbrném brnění s helmicí na hlavě a přehozem a pláštěm přes ramena. Ebenový háv za ním vlál jako plachta dmoucí se a pleskající ve víchru. Hlavu držel vysoko a vypadalo to, že po něčem pátrá; černé oči žhnoucí zpod stříbrné helmy s paroží pátraly v lese, jímž se ubíral.

Zloduch byl zavěšen do třmenu a svíral pánovu botu. Dábský smích, z něhož šel děs, přehlušoval bubnování koňských kopyt. Zdálo se, že ta kreatura má z nebezpečné jízdy radost. Jezdec zmizel rychleji, než Seanovo strachem zmořené srdce stačilo dvakrát odbít.

Sean měl hrozný strach a musel chvíli počkat, aby se uklidnil. Potom si vzpomněl na průvodce. Nadzvedl se a spatřil pod sebou obyčejnou šedivou kovovou kouli, která nyní spočívala těžce a nehybně na zemi. Hleděl na ni v zoufalství, protože mu bylo jasné, že bez průvodce Patrika nikdy nenajde. Do očí se mu draly slzy. Sean tiše šeptal: „Prosím tě, neumírej. Pomoz mi najít Patrika!“

Opakoval slova, jež ho naučil Barney, ale kulička ležela dál nehybně na zemi. Když se konečně odhodlal, že se na další cestu vydá sám, ozval se nad ním slabý a přátelský smích. Sean se stáhl, odplazil se dozadu a uchopil stříbrnou dýku. Z koruny stromů seskočil opatrně chlapec, kterému mohlo být tak čtrnáct či patnáct let. Upíral na Seana bledě modré oči. Zdálo se, že si z dýky nic nedělá, ačkoli Sean na něj mířil hrotem zbraně. Pak rozpoznal v chlapci toho, kterého popisovali doma: „Ty jsi ten kluk, co ublížil Gabbie!“ řekl.

Mladík s úsměškem trhl hlavou a tiše, jako kočka se nečekaně pohnul. Rychleji, než byl Sean schopen zareagovat, poklekl před ním, stiskl mu zápěstí a znehybnil mu celou ruku. „Kdybych ti chtěl ublížit, Seane Hastingsi, bylo by to pro mne snadné. Ale to, že se tě mohu dotknout navzdory tvému ochrannému kamínku, dokazuje mé dobré úmysly lépe než jakákoli slova.“ Pustil Seanovu ruku a pokračoval: „Já nejsem ten, kdo napadl tvou sestru.“

Sean bázně ustoupil. To, že mu ten cizinec mohl ublížit a že to neudělal, ho moc neuklidnilo. „Ale vypadáš jako on,“

trval na svém odvázně Sean.

Chlapec řekl s povzdechem: „Podobaje pro nás jen otázkou okamžitého rozmaru.“ Na chvíli se rozzářil modrobílým světlem, které se velmi podobalo záři, která obklopovala Zářícího muže tenkrát tu noc, když si přišel pro dvojčata. Potom mladík změnil podobu, objevila se temná jasná linie a světlo pohaslo. Proměna netrval déle než vteřinu. Tam, kde byl předtím hoch, nyní klečel muž. Nedalo se říci, že je mladý, ale rozhodně nebyl starý. Na hlavě měl směšný klobouk s širokou krempou, měl vousy, jednoduché kalhoty, košili a pevné pracovní boty. Uchopil Seana pod pažemi a než mohl hoch zaprotестovat, zvedl ho a hlubokým hlasem dospělého řekl: „Uvidíš jen to, co si přejeme, abys viděl. Ty, který jsi z krve smrtelníků. Vypadáme tak, jak chceme vypadat. V tomto přestrojení jsem si mohl vzít tvou sestru, kdybych chtěl.“ Usmál se při té vzpomínce a řekl: „Ona je jedna z nejhezčích, kterou jsem mezi vaší rasou viděl za mnoho let. Ale i když by pode mnou rozevřela nohy dobrovolně a s radostí, nejsem to já, kdo porušil Smlouvu.“

Pustil Seana a znovu ho obestřela zář. Znenadání stál před Seanem chlapec, kterému nebylo víc než šest či sedm let.

„Jdi dál nebo pojď sem,
jsi třepotající se hvězda či světelný sen?
Dívej se, nač se ti zlíbí či nač chceš,
ale je voda sladká, ještě než ji vypiješ?
Myslíš, že rozpoznáš pravdu od lži?
Což může člověk věřit tomu, co zří?
Očekáváš to, co smysly smrtelníků znají,
ale my překlenem vše, co se jim tají,
vše mezi tím, co se ti zdá a co víš,
a už jsme zas zpět, teď věříš... nebo sníš? “

Hovořil rozpustilým dětským a zpěvaným hláskem. Znovu se zabýl skl a byl tu opět mladík v té podobě jako poprvé. „To je tajemství našich schopností. Neboť věříš tomu, co vidíš. Zbraně a brnění, jídlo a pití, to vše se zdá právě těm, kdo to za pravé považují. Iluze, kterou považuješ za pravdu, má velkou moc. Proč, máš-li vůli tomu uvěřit, bys měl žít navždy životem, jinž se to tu henží? Máš namalovány zelené kruhy kolem očí a můžeš prohlédnout iluzi, ale ne proto, že ty skvrny mají nějakou moc, nýbrž proto, že ty věříš, že ji mají.“ Zasmál se a Seanovi přitom smíchu stékal po zádech pot. „A vzpomeneš si.

Ne, to jsem nebyl já, kdo chtěl ublížit tvé sestře, chlapče. Pokoušel se o to někdo jiný, stejně jako to dělal předtím a bude dělat zas, jestliže k tomu bude mít příležitost. Jenomže vina leží na mně. Byla to od něj pomsta za kousek, co jsem mu kdysi provedl já - nevinný šprým, co ho však dodnes páli.“

Sean vstal, aby se dostal z dosahu toho znepokojivého hocha. „Musím najít bratra.“ Řekl to jako výzvu a jako obranu proti snahám toho druhého zastavit ho a odlákat z jeho cesty.

Mladík se zasmál zvonivě a lehkomylně. „A já ti v tom nebudu bránit, Seane.“ Podíval se na stezku, jako by očekával, že se znovu vrátí jezdec. „Tamten už za celé věky napáchal navzdory Smlouvě mnoho škod, ale tentokrát učinil víc, než Královna může snést...“ Dal se do smíchu, jako by ho ta představa pobavila. Pak však zvažněl.

„Ale za hranicemi Země světla je jeho moc větší než její. Najdi bratra, dokud je Šílený venku, pak utíkej ke královčinu dvoru po bílé stezce. Jestliže tě tamten předběhne, musíš bojovat, jak dokážeš. Někdo ti přijde na pomoc, i když nikdo z nás - ani já sám - se se Šíleným nemůžeme silou měřit. Rovna mu je pouze Královna.“ Mladík se znovu rozjařeně zasmál, jako by to vše byla jenom hra.

„Ale přesto, někteří z nás, kdo jsme míň než Šílený, dokážeme pořád víc než ostatní.“ Vztáhl ruku, zvedl neživou kouli a foukl. Na straně, kudy proudil jeho dech, té objevilo ohnisko světla, které se šířilo a proměňovalo v záři. Poplácal ji a trhnutím zápěstí ji roztočil a vyhodil vysoko do vzduchu. Kolem koule se rozhořelo zářivé světlo. „Ožij, dušičko světla, průvodce toho, kdo hledá; doved' ho, kam si přeje dojít jeho srdce. Najdi toho, kdo se mu podobá, ale kdo má nyní v sobě duši jiného, ačkoli jsou oba z jednoho lůna. Jdi!“

Průvodce se roztočil nad Seanovou hlavou, pak sjel znovu na cestu a vydal se zas na svou skákavou pouť stejně jako dřív, z jedné strany cesty na druhou. Ale tentokrát postupoval rychleji, jako by mu mladíkův příkaz dodal na rozhodnosti a vdechl mu novou energii. Sean utíkal za ním a doběhl ho, když se už světlo stáčelo za ohyb cesty. Otočil se přes rameno, aby poděkoval mladíkovi, ale po tom na cestě nezůstala ani stopa. Sean se zachvěl. Musel ze sebe setřást strach a pokračovat v cestě za Patrikem.

38 -----

Zdálalo se, že zvlněná a holá krajina nemá konce a že se rozprostírá kilometry daleko. Putující Sean už dávno ztratil pojem o čase a prostě se smířil s tím, že musí vytrvale následovat svého průvodce. Bylo mu, jako by se tím pustým prostorem pohyboval věky.

Vyšli na vrcholek vyvýšeniny a Sean skrz zkroucené stromy zahlédl další zvláštní stavbu. Zvedala se proti nějakému valu, nebo byla spíš jeho součástí, neboť vlastně na první pohled nebylo vidět nic než vrch. Vypadalo to, jako by někdo postavil zeď kolem vykopávek vyhloubených v úbočí kopce. Otevřenými dveřmi ven pronikaly hlasy. Sean ničemu nerozuměl, protože rozeznával pouze chrochtání a křik, ječení a divoký smích - to vše doprovázelo řinčení rozbíjeného nádobí a nějakých předmětů házených proti zdem. Sean neměl nejmenší chuť setkat se s původci takového rachotu, a proto se snažil projít kolem toho místa co nejrychleji.

Šel tak rychle, že dokonce přeběhl průvodce, a musel počkat, až ho zářivý přítel dostihne. Když vyčkával, všiml si, že cesta se podivně změnila. Rozhlížel se a viděl, že stezka mění střídavě barvu a přechází z černé do bílé. Bylo to podobné, jako ty proměnlivé hračky, které byly někdy přibaleny ke krabicím s ovesnými vločkami, jež si doma kupovali

na snídani. Seanovi bylo jasné, že sem vedla jak černá tak bílá stezka.

Pokračoval do úzkého údolíčka a pak zase stoupal nahoru, kde ho však čekala zčistajasna náraz změněná krajina. Před ním se bez jakéhokoli předchozího varování tyčil mohutný les plný tmavých stromů. Obloha nad hlavou se prudce změnila z šedivé na černou. Aniž mu to musel někdo vysvětlovat, věděl, že opouští to, čemu Královna říkala Říše stínů a že vchází do Říše tmy.

Sean se zastavil, protože to, nač se díval, jej zaskočilo. Říše stínů vypadala jako hrozivá, smutná krajina, ale tato Říše tmy byl kraj nepopsatelně a úžasné krásy. Jemné a neznámé stromy se houpaly v něžném vánku letní noci. V jejich korunách zpívali noční ptáci úzkostné a bolestné nápěvy. Na všech stromech bylo temně zelené listí a pučely květy. Z oblohy ale neproudilo žádné světlo. Avšak překvapivě vyzařovalo z kmenů, listů, květů, trávy a dokonce i z holé země. Byla to krajina neuvěřitelně světlující záře, která neměla jednotný a rozpoznatelný zdroj, a nevytvářela proto ani žádné stíny. Vzduchem se nesla vůně v noci kvetoucích rostlin, zpívajícím ptákům přizvukovalo vrzání cvrčků. Ani trochu to nepřipomínalo sídlo havěti a ďábla, kde šílené duše stádají černou nenávist proti lidskému plemeni. Toto byl kouzelný les, pohádkový les, les divů a zázraků. Jeho krása člověka uchvacovala, v této něžné, temné lesnaté krajině se nebylo čeho bát. Seanovi to ze všeho nejvíc připadalo, že kráčí nejdokonalejším a nejúžasnějším nočním lesem, jaký kdy spatřil. Byly tu i barvy, i když cizí a nečekané. Vše vypadalo jako vybledlý obraz, z něhož zářilo neviditelné světlo. Obraz, na němž malíř namaloval všechny květiny a listy v jemných temných tónech. Ale nebyla tu smrt, vše bylo živoucí a na rozdíl od zkroucené a rozdrásané Říše stínů zde spolu všechno dokonale ladilo. Byla to pohádková země, jakou v srdci přesně očekával.

Sean si všiml, že jeho průvodce bledne a už nezáří jako dřív. Jakoby tím, že ho bylo v té temnotě snadněji vidět nemusel produkovat vlastní energii, jak to dělal v Říši světla a stínů. Kromě toho však koule vypadala stále stejně spokojeně, vesele si skákala ze strany na stranu a nové prostředí ji zjevně nevadilo ani neděsilo. Vzhledem k tomu, jak vzrušeně průvodce reagoval, když poprvé uslyšel, že má najít Šíleného, považoval Sean současný klid kuličky za dobré znamení. Tiše doufal, že Zářící muž a Zloduch ještě někde po lese v Říši stínů a že se touhle cestou hned tak nebudou vracet. Nepřál si nic jiného, než najít Patrika a uprchnout s ním, aniž by se musel setkat se Zářícím mužem. V koutku duše věděl, že to není pravděpodobné, ale ta naděje mu dodávala optimismus a sílu pokračovat dál.

Ted' to vypadalo, že průvodce přidal. Sean se jeho rostoucím tempu přizpůsobil. Považoval to za znamení, že se blíží k cíli anebo že jim hrozí nebezpečí. Zrychlil se mu tep, nastražil všechny smysly a byl zase soustředěný a obezřetný.

Únava byla ta tam.

Kmeny stromů, kolem nichž postupovali, byly sice silné, ale stezka se zužovala a někde byla tak užoučká, že se Sean divil, jak by tudy mohl projet kůň Zářícího muže. A pak najednou stáli před dalším pohádkovým kopcem. Tento se však ve srovnání s Královním pahorkem zdál větší. Větve stromů, kterými byl obklopen, klesaly tak hluboko dolů, že to vypadalo, že tvoří nad vrcholkem temný černý baldachýn. Kopec vypadal pustý, aspoň Sean na něm nikoho neviděl. Průvodce odskočil z cesty a začal stoupat nahoru. Sean se šplhal za ním a natahoval přitom své krátké nohy, jak nejvíc mohl. Nahoře narazil na jakýsi stánek plný černého hedvábí a polštářů. A tam uvnitř byl Patrik.

Ležel ve vysoko nastlaných poduškách a spal. Sean se na něj podíval a sevřelo se mu srdce. Drželi ho tu teprve několik dní, ale bratr se už začínal měnit. Až na malou roušku kolem beder na sobě neměl žádné šaty. Do vlasů měl vpleteny temné girlandy květů a velmi tmavé listy. Rty měl přemalovány tmavou červení a nějakou barvu měl také na víčkách. Ta mu stejně jako nehty perlově svítila. Kolem něj spaly další bytosti. Byly velmi malé a ani jednu Seanova přítomnost nevyrušila z dřimoty. Sean na ně nevěřícně zíral. Poprvé v životě stál tvář v tvář před opravdovými skřítky, kteří vypadali přesně, jak si je představoval. K. Patrikovi se choulili mrňaví mužíčkové a víly; všichni vypadali jako miniaturní lidé a byli nazí. Na zádech měl každý z nich maličká křídélka. S Patrikem tu však podřimovaly i méně přátelské bytosti. Některé podobné žábám, nevzhledné a porostlé srstí. Sean od nich odvrátil pohled, jako by se bál, že jeho upřený zrak ty ošklivce probudí z hlubokého snu.

Kolem stanu bzučel noční hmyz; byly tu jemně zářící světlušky, které vytvářely na černém baldachýnu úchvatný dekor z drobných, teple zářících zelenomodrých světýlek. Věčnou nocí zněly vemlouvavé písně, kterými neznámí ptáci sdělovali svá tajemství. Vál tu jemný noční vánek, jehož dech jako by fyzicky laskal. Seanovi se z té krásy chtělo plakat. Pak však ve vzduchu nesoucím se k němu ucítil vzdálenou vůni bylin a květů, exotických rostlin, které na zemi nikdo nikdy nespasil. Byla to vůně plná píží a Seanovo srdce při ní začalo bít jako na poplach. Věděl, že ať se v tomto lůžku a v tom altánu dělo cokoli, bude-li to pokračovat, navždy to Patrika poznamená a zrnění. Musí ho odtud dostat, a to teď hned.

Vešel pošel po špičkách dovnitř a vztáhl ruku, aby Patrika probudil. Patrik se probouzel velmi pomalu. Vypadalo to, že se nemůže dostat z vlivu nějaké drogy. Sean s ním musel několikrát zatřást.

Konečně otevřel oči a když nad sebou spatřil skloněného bratra, nevěřícně je vykulil. Sean mu ukázal, že musí mlčet, a Patrik přikývl, i když ne příliš ochotně. Aby mohl vstát, musel jemně odstrčit drobnou žínku, která si hověla přímo na jeho prsou. Oba chlapci dlouho vyčkávali, ale bytosti vyhlížející jako skřítkové, byly v hlubokém limbu a Seanovo a Patrikovo počínání vůbec nevnímaly. Sean vzal Patrika za ruku a táhl ho ven z altánu. Patrik se pohyboval velmi mátožně, ale přesto se dokázal vyhnout všem spícím šotkům.

Když byli venku, Sean se zhluboka nadechl a podíval se na bratra. Patrik prudce mrkal a házel hlavou, jako by si potřeboval pročistit zrak. Víčka měl stále těžká a rysy smutné a ochablé. Zdálo se, že přemáhá únavu a spánek.

Sean ho napůl táhl a napůl vedl k úpatí svahu. „Pojď,“ zašeptal, když byli dole, „musíme utéct.“

Patrik přikývl, ale stále netušil, kde je. Sean si vzpomněl, co mu Barney říkal o tom, kdo na tomto místě usne. Možná, že Patrik spal od té doby, co ho sem Zářící muž donesl! I teď skoro klímal; možná si myslel, že se mu to všechno zdá.

Třeba neměl tušení, kde je a co ho tady čeká. Sean musel vzít věci do svých rukou a prostě doufat, že ho bude bratr bez otázek následovat, dokud nebudou v bezpečí.

Průvodce následoval dvojčata dolů z kopce. Sean tak trochu očekával, že jakmile se dostane k Patrikovi, kulička ho opustí nebo zmizí. Byla však stále s nimi, a Sean ji proto oslovil: „Ukážeš nám cestu zpátky?“ Průvodce poskočil nahoru a dolů a vydal se na cestu, po níž Seana přivedl. Věrnost zářivého kulatého druha Seanovi pozvedla náladu. Vůbec poprvé od chvíle, kdy se na tuto pouť vydal, začal doufat, že by se mu mohlo podařit vyvést bratra ven a vyhnout se přitom Zářicímu muži. Věděl, že podaří-li se jim dostat od tohoto pahorku a nepadnout do rukou Zářicího muže do půlnoci, duchové pak odejdou a oni oba dva budou v bezpečí. Sean zašeptal: „Pane, prosím tě, nech nás dojít domů v pořádku.“ Patrik klopytal za bratrem a nechal se vést za ruku. Ještě pořád se mu nepodařilo pochopit, kde je, a stále měl ten zasněný a vzdálený výraz. Sean ho vedl po stezce zpět domů a Patrik mlčel.

39 -----

Sean a Patrik se zastavili a čekali. Něco přinutilo jejich bezstarostného průvodce zarazit lehkomyšlné poskakování cestou vpřed a vzad; zastavil se také. Vypadal, že zůstal viset ve vzduchu uprostřed jednoho skoku. Točil se kolem vlastní osy jako by se rozhodoval, kterou cestou se dát. Vyšli už z Říše tmy a už chvíli kráčeli Říší stínů. Seanovi se zdálo, že to byly hodiny, ale mohlo to být taky jen pár minut. Les byl temný a pustý, bylo to místo bez jakékoli naděje. Dokonalé prostředí pro věci vymyšlené v ďábelských snech a s temnými úmysly. Na stromech rostlo šedivé listí. Pokroucené černé větve, na nichž nikdy nezářilo ovoce ani nekvetly květy. Ebenové kmeny, které tu rostly ve věčně šedivém podzimu. Zdály se uvězněné na kraji cesty a tiše prosily o vysvobození. Do Seanovy tváře zavanul hořký vítr a naplnil jeho nozdry vybledlou připomínkou kouře a rozkladu. Otočil se na Patrika: Bratrův pohled byl stále nepřítomný, jako kdyby se jeho duše toulala velmi daleko. Od chvíle, kdy ho Sean vzal za ruku a vyvedl z altánu, byl nezvykle tichý. Sean si musel opakovat Barneyho varování, že má očekávat jakoukoli reakci. A nyní viděl roztržitý a nezučastněný Patrikův výraz; bratr byl zjevně zaujat něčím jiným. Sean to zpočátku považoval za následek dlouhého držení v zajetí a po prvních marných pokusech se přestal snažit zavést s bratrem řeč. Mlčet nebylo moc těžké, protože Sean byl notně unaven a nepřestával mít strach. Vykročil znovu vpřed a vedl bratra za ruku. Patrik na chvíli zaváhal, ale pak ho o krok pozadu následoval.

Od stromů napravo se ozval hluk; za chvíli následovalo totéž zleva. Sean se zastavil a musel Patrikem trhnout, aby ho přinutil rovněž se zastavit. Hluk sílil a nyní přicházel ze všech stran. Větve stromů se zmítaly, ozýval se dusot kopyt a řinčení brnění. Než si stačil Sean uvědomit, co se děje, mezi stromy po obou stranách cesty se objevili jezdci a zastavili se v takových pozicích, že mohli snadno chlapce obstoupit.

Pak se z lesa vyřítila horda přihrbblých a ohyzdných bytostí pokřivených když ne na těle, tak zcela určitě na duchu. Ženy ohromující krásy v průhledných bílých pláštích spadajících až k zemi se napůl vznášely a napůl se proplétaly mezi sukovitými stromy. Pak tu byly také ty malé bytůstky, jež viděl Sean předtím s Patrikem. Byly jen o něco větší než kolibřici a přilétaly vzduchem, aby pozdravily Seana. Jezdci a koně, všichni v oslnivém a vznešeném brnění a pancéřích, se pomalu přibližovali a uzavírali kolem dvojčat kruh. Přihrbblé a zle vyhlížející postavy s ohavnými a výsměšnými škleby ďábelské zlovůle se motaly koním mezi nohama. Sean nechápal, jak mohlo být ještě před chvílí tolik postav a bytostí skryto jeho zrakům. Měl strach, ale držel se statečně, svíral Patrikovu dlaň a velmi pevně tiskl dýku.

„To je náš majetek," ozval se vzadu hlas.

Sean nadskočil a prudce se otočil. Srdce mu začalo prudce bušit. Nad ním stál a dolů na něj shlížel Šílený. Zezadu se k němu tiše blížili jezdci. Sean teď chápal, proč se průvodce zastavil: Stejně jako Královna, i Zářicí muž ho k tomu donutil kouzlem.

Šílený zde stál a celý zářil v černém a stříbrném kovovém šatu. Přílbici držel pod paží. Jeho tichý bílý hřebec na Seana hleděl zářícíma zlatýma očima. Muž v brnění se trochu předklonil, aby si mohl lépe prohlédnout hošíka, jenž tu před ním stál s vytasenou dýkou a připraven k boji. „Jsi odvážný, malý bojovníku," řekl se smíchem Šílený. Vykřikl: „Pojďte ke mně, mé děti! Pojďte. Máme hosta." Napřáhl ruku s helmicí, z davu vyběhl chlapecký skřet a vzal ji od svého pána. Skřítkové a všichni ostatní se přibližovali. Sean se rozhlížel a hledal jakoukoli šanci k úniku. Šílený popojel vpřed a zastavil koně těsně u chlapců. Naklonil se a tvář měl teď těsně vedle Seanovy. „Tak jako tato země, kterou procházíš nyní, vypadaly kdysi všechny ostatní kraje," řekl Šílený. Otočil se a rukou se široce rozmáchl po okolním pustém lese. „Mezi Říší světla a Říší tmy byla Říše polostínů. V ni si hrály děti Lidu a my, kteří jsme jim vládli, jsme na ně dohlíželi. Vše bylo v rovnováze a souladu. A byl tu jeden dvůr a jedna vláda, která vše řídila v míru. Kraloval jsem tomu já s Královnou po boku. A bylo to dobré. Potom však přišli Mágové se svými zaklínadly a kouzly a vzplála velká bitva." Šílený nyní seděl vzpřímeně v sedle a vypínal se co nejvýš. Hovořil s hrdoostí. „Byla to hrdinská bitva." Pak však ztišil hlas. „Ale my jsem byli poraženi a přinuceni přísahat na Smlouvu." Znovu se předklonil, aby byl Seanovi blíž, a řekl: „To je náš majetek, výtvar naší rasy. Říše stínů. Rovnováha byla zničena a soulad narušen. Moc se rozdělila vedví. Tam, kde kdysi vládl jeden panovník, jsou nyní dva, kteří mezi sebou soupeří. Má Královna už mi nestojí po boku. A nic už není dobré." Přivřel oči, pozorně si Seana prohlížel a řekl: „Tak, a teď mi řekni, odvážný chlapečku, jaký si myslíš, že byl dárek tvé rasy našemu Lidu?"

Sean pohlédl na Patrika, který byl stále jako omámený. Foto ztěžka polkl. Šílený se opět naklonil a žádostivě po Seanovi vztáhl ruku. Když se už téměř dotýkal jeho ramene, ucukl zpět. „Ty máš pořád ten talisman, chlapče." Natáhl však ruku vedle a dosáhl neuvěřitelně daleko až tam, kde stál Patrik, kterého snadno zvedl ze země. „Ale tenhle ho nemá! Zůstane tady a stejně tak i ty." S divokým smíchem dodal: „Dostanu ten páreček." Patrik visel Zářicímu muži z ruky jako kotě chycené za kůži za krkem. Ne protestoval a ani se nehýbal.

Sean spolkl strach. Zřetelně, pomalu, aby se nespletl, vyslovil: „Amadán-na-Briona. Ve jménu našeho Pána Ježíše prikazuji tobě a tvému dvoru, abys nechal mého bratra odejít a abys nás neprohlížel." Přes všechny strach a

pochyby si ještě uvědomoval, že to neřekl přesně tak, jak ho to Barney naučil. Ale pomodlil se v duchu k Panně Marii, co byla v tom kostele, aby to stačilo.

Šílený zaklonil hlavu a vydal ze sebe bolestný výkřik. Skřeti kolem něj ustoupili a nadechli se, jako by se snažili vdechnout něco z toho náhlého poryvu větru. Kůň pod Šíleným zaržal a vzepjal se. Předníma nohama zahrabal ve vzduchu a zadníma bušil do země. Vypadalo to, že zvíře cítí stejný vztek jako jeho pán. Šílený se držel v sedle. Obě ruce měl stále předpaženy a v jedné pořád držel Patrika. Lehce, jako by chlapec nic nevážil. Rozzářila se kolem něj jasná zář a plála jako vztekla a zlostná světelná aura. Šilencův řev Seana vyděsil. Udělal krok zpátky, roztřásl se a ze rtů mu unikl vzlyk. Při tom strašném jekotu se mu začaly z očí řinout slzy. Ale zůstal stát, kde byl, a odolal nutkání dát se do běhu a utéct. Vzduchem se pořád neslo to děsivé řvání. Sean si vzpomněl na vlastní zděšený jekot, který nedokázal zastavit tu noc, co přišel Zářící muž do jejich pokoje a Patrika si odnesl. Neuvěřitelně primitivní řev plný vzteku a zlosti. Pak to skončilo a postava v brnění se obrátila k Seanovi s výrazem nepokrytého šílenství. Zář kolem něj trochu pohasla; pustil své břemeno. Patrik těžce dopadl na zem, zatřásl lehce hlavou, jako by se snažil všechno v ní uspořádat, a pomalu vstával. Z davu kolem jezdců se oddělila černá postava. Zloduch přiskočil k Patrikovi, chytil ho za ruku a čekal na pánův příkaz. Výraz Zářícího muže se nyní změnil. Nebyla v něm už původní bolest ani lítost, ale čistý vztek. Hmátl dolů a uchopil Seana za jeho volnou košili. Mocným trhnutím ho zvedl k sobě nahoru, i když bylo zřejmé, že kontakt s někým, kdo je chráněn kouzelným kamenem, je pro něj velmi bolestivý. Sean prožíval nepopsatelný strach a krátce zasténal. Napřáhl však dýku a řízl jí Zářícího muže do ruky. Volal na něj přitom: „Nech mě být.“

Šílený zaskučel bolestí a hocha pustil. Sean se zřítíl na cestu. Chvilí zůstal sedět, ale nespouštěl svého protivníka z očí. Šílený se držel za ruku a vypadal, že zápasí s úpornou bolestí. Svíjel se v sedle a světlo kolem něj znovu žhnulo intenzivněji. Koně znervózňoval pánův řev a pořád se vzpínal. Ječení se rozléhalo krajinou a ostatní duchové strachy ustoupili zpět k lesu. Pak vše ztichlo a pohaslo i světlo. Šílený seděl bez pohnutí na koni proti Seanovi. Se zaťatými zuby a se žhnoucima očima, jejichž modří prozařovalo šílené světlo, řekl: „Znáš mé jméno, synu smrtelníků. Musím učinit, co si přeješ, protože bůh je nade mnou. Ale ještě jsi nevyhrál. Ještě nejsi volný. Cesta zpět je dlouhá. A rozkázat mi můžeš jenom jednou, a to už jsi učinil. Udělám, cos kázal, ale nic víc!“

Seděl na koni a držel se za poraněnou ruku, z jejíhož hřbetu volně stékala krev. Zacloumal jí třikrát vzduchem a rána zmizela. Se šíleným smíchem bodl koně do slabin a otočil se s ním, aby přehlédl své nohsledy. „Nechte je jít, dal jsem slovo!“ Dav temných skřetů se přestal výhruzně blížit k Seanovi. Kromě Zloducha, který nepřestával držet Patrika za ruku a teď se ho snažil odtáhnout s sebou.

Šílený vykřikl znovu, ale tentokrát už ne zlostně ani s lítostí, nýbrž se škodolibým úsměškem. Seděl obkročmo na koni s tváří obestřenou stejně nepřičetným výrazem jako tenkrát tu noc, co přišel do pokoje k chlapcům. Zvíře tlouklo kopyty do země, rzalo a obracelo oči v sloup, takže v nich bylo vidět jenom bělmo. Sean spěšně přiskočil k bratrovi. Zloduch se přikřčil k zemi a začal od Patrika couvat. Bylo vidět, že jeho hloupá hlava nedokáže pochopit, proč pán mění rozkazy. Sean hleděl na tu ustrašenou bytost. Teď vypadala menší, než jak si ji představoval předtím. Mrkala žhnoucima hnědožlutými očima, jimiž sledovala každý Seanův pohyb. Pak se Zloduch obrátil a podíval se na Zářícího muže. Čekal na jeho rozkazy. Seana se náhle zmocnil vztek - byl už unavený ze všech těch rozkazů a hrůzy, kterou na něj pouštěly tyhle bytosti. Křikl: „Nechej nás na pokoji!“ Prudce se po Zloduchovi ohnal, až přihrblík upadl a zlostně syčel, jak se snažil vyhnout stříbrné zbrani. Vycenil na Seana ostré tesáky, ale Sean se po něm znovu hnal dýkou. Zloduch odskočil dozadu, do bezpečí za koně svého pána.

Patrik byl stále jako omámený, měl oči otevřené, ale vypadal, že nic nevidí. Nezdálo se, že by cokoli či kohokoli kolem sebe poznával. Sean znejistěl, protože nevěděl, co má udělat nyní. Zatáhl Patrika za ruku a chtěl ho vést dál po cestě. Patrik ho pár metrů následoval, ale pak se ozval hlas Šíleného: „Patriku, vezmi si ho!“

Sean cítil, jak Patrik cukl a vytrhl se. Sean se otočil a viděl, že Patrik stojí a nehýbá se z místa. Pak ho prudce znovu zatáhl a Sean upadl. A to už Patrik ležel na něm.

V žádné z jejich dosavadních bitek se Seanovi nepodařilo Patrika přeprat. Těch několik let, co spolu prožili, ho vždy ve finále něco zadrželo. Nedokázal se na bratra obořit naplno a vylít si na něm vztek bez zábran a do sytosti. Neboť způsobit mu bolest pro něj znamenalo působit bolest zároveň i sám sobě. Zato Patrik podobné ohledy nikdy nepěstoval. Jakmile si potřeboval vyřídit nějaký bratrský spor, trestal bratra nemilosrdně a bez zábran. Sean však nyní věděl, že porážka v této bitvě bude znamenat mnohem víc než další prohranou klukovskou rvačku.

S dosud nepoznaným vztekem bratra odhodil stranou a odkulil se pryč. Vmísila se však mezi ně další postava. Sean ucítil na tváři zápach hníloby. Uchopily ho silné paže, ale ostré zaječení prozradilo, že majitel těch hrubých kleští zaplatil za dotek bolestivou daň. Dotek někoho, koho chránil kouzelný kámen, byl pro Zloducha stejně mučivý jako pro jeho pána. Sean neváhal ani okamžik. Slepě a divoce se rozpráhl dýkou a cítil, jak se zabodla do něčeho měkkého. Zloduch bolestně zahulákal a zmizel. Napolo omráčený Sean zůstal sedět na bílé stezce.

Slyšel, jak se potmělým lesem nese zlostné volání Šíleného, a skučení Zloducha upalujícího stromovím. Viděl však také Patrika, který se na něj znovu vrhl. Sean ucítil, že nádoba se svěcenou vodou, kterou měl pod košilí, povolila a voda mu nyní stékala po boku. Svěcená voda! Zapomněl Patrika vymanit z kontroly Šíleného a voda teď byla vylita. Seana se zmocnila panika, že Patrika znovu ztratí. Dodala mu však skoro hysterickou sílu. Odstrčil bratra a levou rukou zmáčkl košili nasáklou vodou. Pak nechal Patrika, aby na něj znovu skočil, ale vztáhl k němu levou ruku. Rozmazal mu vodu po tváři, neobratně před ním udělal znamení kříže a zamumlal: „Ve jménu našeho Pána, jsi volný!“

Patrik upadl dopředu, jako by ho ze zadu zasáhla cihla. Zamrkal a jeho oči poprvé od chvíle, kdy ho Sean našel, hleděly vědomě na věci kolem a snažily se zorientovat. Podíval se na bratra a pak znovu kolem sebe. Rozevřel oči do široka, jako by nemohl uvěřit tomu, co vidí. Ale než stačil cokoli říct a zeptat se, Sean vyskočil a začal ho zvedat. Trásl se strachy, ale překonal hrůzu a zvolal na Zářícího muže: „Porušil jsi své slovo!“ Čekal, že se něco strhne, ale Šílený na něj místo toho jenom zbídačeně hleděl.

„To tamten hlupák," řekl a ukázal na mizejícího Zloducha, „porušil můj rozkaz. A on," zamířil rukou na Patrika, „ještě nebyl člen mého dvora. Já jsem splnil, cos přikázal."

Sean tušil, že neučinil vše, jak měl, ale nedokázal se už dál ovládat. Patrik stál vedle něj a vylekaně hleděl kolem sebe. Vypadalo to, že omdlí. Sean ho popadl zarádka, smýkl jím, aby se otočil, a zavolal na něj: „Pojď!"

Patrik sebou nechal strkat a vláčet, protože nedokázal odtrhnout oči od shromážděných skřetů a postav. I Sean se k nim obrátil. Shrblíci tam stáli nehnuto se zraky upřenými na dvojčata.

Šílený vzkřikl vysokým, skoro ženským hlasem. Jeho ječení drásalo uši. S výkřikem plným bolesti pobídl koně, který se otočil kolem dokola. Muž zvedl pěst k nebi a znovu pobídl koně. Napřáhl ruku, hrozivě jí máchl a zlobně zavel: „Pryč, zmizte! Všichni!"

Temní skřeti se dali na útěk do lesa, aby se zachránili před vztekem svého pána. Zmizeli stejně rychle, jako se objevili. Na cestě zůstali jenom chlapci a Šílený. Výhružně proti nim popojel a hoši vyrazili jako šipky.

Dětská chodidla pleskala do kamení cesty vedoucí lesem a vedle nich stejně rychle spěchal také průvodce. Každý krok je přibližoval bezpečí a vzdaloval je od děsu, který tu vládl nad vším a který měl nyní podobu i tvar Šíleného.

Patrik volal: „Co se vlastně děje. Kde jsme?" Vypadal, že se konečně probral ze svého snění.

„Musíš pořádkem běžet," odpověděl Sean. Teď uháněli oba tiše, zraky napínali před sebe a neotáčeli se. Oba tušili, že to by znamenalo dostat se znovu do moci toho, kterého prozatím přemohli. Každý okamžik znamenal další zkoušku, další nebezpečí a jinou léčku nastraženou jejich úniku do bezpečí.

Po nekonečném úprku se na obzoru objevil dům, podivná stavba, která zřejmě stála na hranici mezi územím, jemuž vládla Královna, a zemí, kde se Sean střetl s Šíleným. Chlapce od hranice dělilo jenom pár zkroutených stromů. Když byli jenom několik metrů od zadních dveří, zpomalili. Patrik se zeptal: „Co se stalo?"

Sean udělal posunek směrem dozadu. „Ten chlap, Zářící muž, tě odnesl z domova. Byls tady víc než týden."

„Nepamatuju si na to," řekl viditelně rozčilený Patrik. „Kde jsme?"

„Barney říkal, že je to Říše duchů. Nevím, jaké je její pravé jméno. Neptal jsem se."

„A jak se z ní dostaneme ven?"

Sean ukázal před sebe. „Musíme projít tímhle místem. A pak pořádkem po bílé stezce až tam, kde nám pomůže Královna. Pak ven sklopením na palouk a tam na nás čeká Barney."

„A proč nám chce ten chlap ublížit?" ptal se stále tápající Patrik.

„Nevím. Možná nám to vysvětlí Barney." Sean se pak zamyslel. „Říkal, že tohle smutné místo s těmi ošklivými stromy vytvořili lidé. Možná, že se prostě zlobí na všechny lidi."

Všemakcím i podnikům, kterých se kdy dvojčata zúčastnila, dosud velel Patrik. Ale za těchto tajemných okolností byl víc než ochoten podrobit se Seanovi a nechat se vést. Procítl uprostřed bitvy s vlastním bratrem a kolem sebe spatřil tyhle nevysvětlitelně podivné věci. To bylo příliš i pro Patrika, jemuž smysl pro dobrodružství rozhodně nechyběl.

Zvedl ruku a nahmatal girlandy květín, které měl vpletené do vlasů. „Co je to za krámy?" optal se a tahal si listí a černé květy z tmavých kadeří.

Vtom však ze stromu nad nimi seskočila postava a vši vahou dopadla Seanovi na záda. Patrik překvapením zaječel a odskočil dozadu.

Sean se převálil na záda. Ta věc se na něj lepila a nepouštěla se ho. Nepotřeboval se ohlížet. Pochopil okamžitě, že je to Zloduch, který je předběhl a v korunách stromů si na něj počkal, aby jim zabránil opustit Říši stínů. Sténal bolestí, jak bojoval se Seanem chráněným kouzelným talismanem. Pařátovitými prsty roztrhl Seanovu košili a pokoušel se přetrhnout šňůrku kolem Seanova krku, na níž byl kamínek zavěšen.

Sean se snažil zasáhnout útočníka přísátého na zádech dýkou, ale nedařilo se mu zatím do ničeho jiného než do země.

Křičel napůl zlostí a napůl strachy. Znovu se překulil ve snaze setřást tu bestii, ale Zloduch se ho držel jako klíště.

A pak ucítil, jak mu mohutné pařáty začaly svírat krk. V záchvatu paniky se mu podařilo schoulit se. Teď ležel na břiše.

Pokusil se vylézt zpod toho skřeta a vymanit se ze sevření. Zloduch křičel bolestí a znělo to skoro jako lidský nářek.

Kouzelný kámen mu působil neuvěřitelnou bolest, ale nevzdával se, protože musel splnit pánův příkaz: Zmocnit se talismanu a přivést oba hochy zpět.

Zloduch nadskočil a Sean ucítil, že se zbavil jeho váhy. Otočil se a spatřil, že nyní je se shrbenec v křížku Patrik, který ho strhl ze Seana. Nyní bojoval druhý hoch. Patrik se na Zloducha vrhl s kamenem, který sebral ze země a hodlal ho použít jako zbraň. Ale Sean dobře věděl, že bez kouzla ochranného talismanu a bez stříbrné dýky není Patrik

Zloduchovi rovnocenným soupeřem.

Sean bez zaváhání skočil na bojující dvojici a spolu s Patrikem přispěndlili svou vahou Zloducha k zemi. Sean bodl a ucítil, že se trefil. Zloduch vydal skřek, který bude navždy provázet dvojčata jako noční můra.

Sean se strachy rozplakal. S očima zalitými slzami však nepřestával bodat a nalehl na dýku celou svou vahou, která

nahradila sílu, jež chyběla jeho ruce. Do Seanova břicha se bořila rukojeť nože, jehož ostří bylo vbodnuto hluboko do

Zloduchova žaludku. Seanovi se zdálo, že zakouší tutéž bolest jako oběť. Zloduch ječel. Vyděšený křik obou chlapců

zněl společně s bolestným a zoufalým nářkem Zloducha. Byl to klokotavý a zmučený zvuk, který se měnil v syčení a chrčení. Patrik skočil Seanovi na záda a přidal tak vlastní váhu k tlaku Seanovu. Dýka se zabodla do Zloduchova břicha ještě hlouběji. Srdcevoucí jakot slábl, změnil se v klokotání, v syčení páry unikající z kotle a pak v pronikavý poslední výkřik. Ve výkřik smrti.

Patrik se sesunul z bratra. Sean se odkulil, jakoby odpuzován tím nejodpornějším, co dosud zažil. Ani jeden z hochů nepromluvil. Oba se dívali na černou bytost zhroutenou na zemi, z jejíhož břicha čněla rukojeť dýky. Plácala a zmítala se jako čerstvě ulovená ryba. Karmínově červená krev jí čněla z nosu a úst. Pak se tělo zklidnilo a jenom občas sebou škublo a třáso se. A potom znehybnělo dočista.

Sean pohlédl na Patrika, který tam seděl tiše, a z očí rozšířených panickým strachem se mu řinuly slzy. Sean si utřel

vlastní nos, z něhož mu teklo, pak si otřel slzy z očí a nechal bratra, kde byl. Popošel ke Zloduchovi a pomalu ho obcházel kolem dokola, aby se ujistil, že je opravdu mrtev.

Nakonec se uklidnil a s vědomím, že skřet je po smrti, se shýbl a chtěl vytáhnout dýku z rány. Jak se dotkl prsty rukojeti, černá ruka se vymrštila a uchopila ho za košili na hrudníku. Sean zavřeštěl. Zloduch si ho přitáhl k sobě. Hnědožluté oči byly nyní otevřené a živoucí. Stahoval Seana k sobě a když už se jejich tváře skoro dotýkaly, tah ustal. Pak Zloduch promluvil, ale jeho zakrvácené rty se sotva hýbaly. Chroptivým šepotem a slabounkým a jemným hláskem, který připomínal dětské žvatlání, řekl: „Kdysi... jednou... jsem býval jako ty.“ Pak syčícím a skoro nehlasným šepotem dodal: „Jsem svobodný... děkuji ti.“

Sean v tom okamžiku spatřil, že z očí skřeta vymizela všechna nenávist. Sean se do nich nepřestával dívat. A uvědomil si, že teď už nebyly šílené a že v nich uhaslo všechno nelidské. Teď na něj hleděly veliké, hnědé a mírné oči člověka. Daleko za vlhkým zrakem, hluboko za stínem nenávisti a vzteku, bylo ještě něco dalšího. A Sean pochopil: Kdysi velmi dávno byl Zloduch člověk, stejně jako on. Ať pocházel odkudkoli, míval rodiče a domov, život plný nadějí a tužeb, býval to mladík, který měl život před sebou. Ale to vše z něj ten černý, zářivý a zlý vysál. Stejně jako Patrik býval Zloduch dítě, které duchové kdysi unesli rodičům a odvedli sem do tohoto vzdáleného světa. A toto zapomenuté dítě bylo za čas k nepoznání zdeformováno a znetvořeno. Jeho dětské tělo bylo poničeno nelidskou vášní a přetaveno do této hrůzné bytosti. Sean pochopil i další věc: Takto skončí každý, koho si Zářící muž odnese. A pak světlo těch očí upírajících se na Seana vyhaslo, hlava skřeta poklesla, ale ruka se nepřestávala držet Seanovy košile. Sean opatrně roztáhl prsty, sevření povolilo a blůza se uvolnila.

Sean ustoupil. Teď mu bylo jasné, jaký by byl jeho a Patrikův osud, kdyby se Zářícímu muži podařilo znovu je lapit. Byli by zneužití jako objekty nechutného chtíce a žádosti, byli by pokrouceni a znetvořeni, jejich těla i duše přeformovány, dokud by se nepodobali tomuto Zloduchovi. Dokud by se z nich nestaly bytosti s tak černou duší, že vzpomínka na lidskou minulost by v ní byla zasuta hluboko a nakonec by byla skoro zapomenuta.

Sean zíral dolů na tu pokroucenou bytost, která bývala dítětem podobným jemu, a pociťoval úlevu i lítost zároveň. Snad to byla právě ona skoro ztracená lidskost, která jí umožnila překonat sílu talismanu. A snad to byla ona skoro zapomenutá lidská minulost, jež nechala chlapce zasadit poslední ránu a tak té zmučené bytosti dopřát poslední odpočinek.

Sean zaslechl blížící se dusot kopyt a věděl, že mají v patách nové nebezpečí. Odvrátil se od Zloducha a nechal dýku dýkou. Patrik stál oněmělý, jako by na něj měla poslední Zloduchova slova hypnotický účinek a zanechala ho tu bez jakékoli vůle. Sean jej chytil za ruku a táhl ho k zadním dveřím divného domu, u nichž už čekal průvodce. Poskakoval rychle ze strany na stranu jakoby netrpělivě nebo strachy bez sebe. Doběhli ke dveřím. Sean nalehl na kliku, ale dveře se neotevřely. Zmocnila se jich panika, protože to vypadalo, že vše zmaří jedny vzdorující dveře. Sean klikou lomcoval znovu a znovu, až západka najednou povolila. Dveře se ztěžka otevřely. Sean do nich strčil a před nimi se prostírala Dvorana čtyř ročních období. Chlapci vkročili dovnitř, ale po prvním kroku se zastavili, protože se jim do cesty postavila temná postava, která se vynořila z šera budovy. Neměla už na sobě brnění. Nyní měl na hlavě jakýsi primitivní čepce s paroží antilopy, kabátec pošíty drahokamy a na každém rameni posazené lebky mořských ptáků. Šílený jim zablokoval cestu, aby nemohli projít tímto domem, za nímž čekala svoboda. Dlouze hleděl na nehybné chlapce, pak zaklonil hlavu a radostně zajásal.

40 -----

Filip s Markem našli Barneyho klečícího v dešti. Starý muž svíral v ruce růženec a úpěnlivě se modlil. Filip k němu popošel z boku. Tak, aby ho bylo slyšet v pleskotu deště, zavolal: „Kde je Sean?“

„Tam,“ odpověděl Doyle a ukázal na pahorek.

„Cože?“ ptal se užaslý Filip. „A kde je vchod?“

Marek stiskl Filipovo rameno. „Devětkrát kolem kopce proti směru hodinových ručiček. Tak je to ve starých legendách.“

„Dobře, pojďme tam!“ zvolal Filip.

Marek ho chytil znovu za rameno a Barney řekl: „Počkejte!“ Filip, který už byl na cestě ke kopci, se zastavil. Barney naznačil, že potřebuje, aby mu někdo podal ruku. Pomalu a těžce se s Markovou pomocí postavil na nohy. „Jestli se do toho teď vmísíte, zničíte všechnu naději na záchranu. V pověstech stojí, že čas i vzdálenosti jsou v zemi Duchů odměřovány úplně jinak.“

„Nechápu, co se to ksakru děje,“ rozkřikl se Filip, „ale jestli jsou tam moji chlapci, jdu tam a vyvedu je ven.“

Barney vzdychl. „To je slovo chlapa, Filipe Hastingsi. Ale je už skoro půlnoc. Jestli oni sami nevyjdou do několika minut a vy půjdete za nimi, nepřejíže to nikdo z vás. Máte na tomto světě ještě manželku a dceru, musíte myslet na ně.“

Marek pochopil: „Zůstaneme tady,“ řekl.

Filip se chystal něco namítat, ale Marek ho předešel: „Filipe, jestliže se stane to, co si myslím já, tak dostaneme zpět oba kluky. A jestli se pletu... stejně už nic nemůžeme ovlivnit.“

Vrcholek kopce se najednou rozjasnil a zalila jej jasně bílá zář, Filip spatřil nádhernou, vznešenou ženu, byla-li to vůbec lidská krása. Obklopoval ji dav, který vypadal jako dvořané. Vynořili se na vrcholu kopce. Matné postavy vyšly ze světla a vydaly se po svahu dolů. Marek udělal pár kroků a stoupl si vedle Filipa.

Všichni tři muži hleděli na Královnu Říše vil. Sestupovala z vrcholu, ale zdálo se, že nekráčí po blátivé zemi, ale vznáší se nad ní. Nebylo vidět, jak se vlastně pohybuje. Za ní kráčeli členové jejího dvora, mezi nimiž byl bez pochyb jeden člověk. On jediný z celého Královnina doprovodu se musel trmácet bahnitou trávou. Všichni ostatní nad zemským povrchem hladce a plynule klouzali.

Barney se lehce kolébal - nedalo se říci, zda proto, že byl ještě trochu opilý, nebo ze strachu. Úžasem nad tím, že tu stojí nedaleko Královny Říše vil, otevřel pusu. Královna pohlédla na Marka, jako by čekala, že promluví. Protože Marek zůstával tichý, ozvala se sama: „Ty nepřicházíš od Mágů.“

Marek hovořil tlumeně, ale i tak se jeho slova nesla nyní zklidněným vzduchem, v němž panovalo bezvětrí. „Za porušení Smlouvy je odpovědný Král duchů, kterému se říká Šílený; to on se dal do spolku se zrádci mezi Mágy - s těmi muži, kteří se chtěli s Králem podělit o moc nad zbytkem lidí. Nalíčil to tady na tohoto muže,“ Marek ukázal na Filipa. „Nechal ho najít zlato. Tento muž netušil, že je to záruka Smlouvy, a vzal si je. Neporušil zákon vědomě.“

„Poznáme, kdy se mluví pravda a kdy lež. Oplakáváme to, co už není. Smlouva byla porušena, ale nikoli z vůle lidí. Někdo si přál návrat starých časů a chtěl se pomstít těm, kteří nás kdysi dávno přemohli,“ promluvila Královna a téměř smutně dodala: „Správně sám sobě říká Šílený ten, kdo už není Králem.“

Rozmáchla se širokým gestem, které by vypadalo u jakékoli lidské ženy teatrální, ale pro tuto nadlidsky nádhernou bytost bylo zcela přirozené. „Nakonec ho předvoláme a až přijde, bude se zpovídat.“ Královna se rozhlédla kolem sebe. „Hodina stěhování je skoro zde. Má zpoždění. Šílený či Král, musíme na něj vyčkat, neboť na cestu se vydáme z jeho vůle stejně jako z mé vlastní.“

„Titanie a Oberon,“ řekl klidně Marek.

„Tak se jmenovali,“ souhlasil Královnin lidský společník. „To jsou jména, které jim dali lidé, ne jejich pravá. Podobně jako Elberich a Gloriana. A nejsou to ani Ahríman a Ormuzd. To oni dva kdysi vládli ve Faie.“

„Faie,“ řekl Filip. „Tak to sami nazývají?“

Muž zakroutil hlavou. „To je normanské slovo. Sami sebe nazývají Rasa či Lid - stejně jako to o sobě říkají lidé. Ale jejich slova nesmějí vyslovovat lidské bytosti, neboť hlasy jako oni mají jenom andělé či démoni. Pro nás jsou to skřítci, duchové, či víly. Mají taky desítky jiných jmen. Ale jsou prostě se vším všudy to, co jsou, jako jsme i my. Každá rasa a lidský národ je vidí v takové podobě, jaká odpovídá jemu samému.“

Marek unaveně pohodil hlavou. „Co se stane teď?“

Muž odpověděl: „To, co se děje už věky, dlouho i krátce zároveň. Nastane změna. Ale nedokážu říct, zda k lepšímu či k horšímu.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Marek.

Muž napráhl ruku. „Přichází Ariel. A za ním by se měl brzo objevit jeho pán.“

Mezi tichými členy Královnina dvora, kteří byli roztroušeni po mýtině, prosvítl zářivý prашný vír a mířil na úpatí kopce. Za ním se objevily bytosti a bytůstky, které byly ve službách Šíleného. Jakmile spatřily Královnu, zastavily se. Ale zářící sloup roztočeného viru se odvážně přehnal kolem ní a zarazil se až před Filipem a ostatními. Roztočená masa se rychle zformovala a najednou tu stál mladý chlapec, ten, který zachránil Seana a Patrika.

„Nazdar, Tomáši,“ řekl mladý muž, na němž byla patrná únava.

„Buď vítán, Arieli,“ odpověděl lidský člen družiny. „Pojď k nám a odpočiň si. Vypadáš, jako by tě něco trápilo.“

Ariel řekl rezignovaně: „To je pravda. Můj pán mne znovu prohlédl a já musel plakat radostí. Byla to velká a úžasná porážka.“ Zašklebil se a řekl. „Ale i když ho musím stále považovat za svého pána, naložil jsem na něj velký úkol. Stal se obětí rozmaru osudu a teď je ve Dvoraně čtyř ročních období. A když se mu odtud nepodaří vyjít před tím, než odbije dvanáctá, nepomůže mu pak nic, ani všechna jeho moc. Takže pak budu mít možná pána, ale třeba taky ne. Zakrátko to bude notně popletené.“

„A cos měl na práci v Říši tny? Šel jsi tam vůbec se svolením Královny?“ ptal se Tomáš.

„Ne tak docela,“ řekl mladíček. „Ale ona věděla, k čemu se chystám. Nebylo to poprvé, kdy mě ztratila ve prospěch temného dvora a jeho příkazů. A kdyby Šílený nesnil o starých dobrých časech, dostala by mne zase zpátky. Nebylo by to ostatně poprvé, co bych vyměnil Králův dvůr za její.“ S rošťáckým úsměvem dodal: „Proto mne ani jeden z nich nepovažuje za zvlášť věrného služebníka.“ Nedůtklivě si odfrkl. „Myslím, že teď se musím přichystat na jiné volání, neboť zřejmě nadešel čas změnit svůj osud. Ach, je čas stát se pánem místo sluhou.“ Povzdychl si. „Sloužit Šílenému mělo své výhody. Naposledy mne poslal mezi smrtelníky, abych navázal kontakt s Mágy někde v řeckých lesích. Ach! Zažil jsem si veselé chvíle, když jsem cestoval a jezdil se studenty! A noci byly plné radovánek, za něž by se zastyděl i starý Dionýsos. Předtím jsem musel krátce dohlédnout na Mága Kesslera.“

Marek pohlédl na Filipa. „Myslím, že jsme právě našli Waylanda Smithe.“

Chlapec se zašklebil a kývl. Rozsvítil se a změnil se v podobu kováře. „Ano, máme tuto schopnost.“ Nyní měl hluboký a zvučný hlas.

„To je podoba, jaká se líbí smrtelným ženám. V té obvyklejší jsem pro ně moc dětinský. Když mě v ní vidí, mají potřebu o mě pečovat a starat se. Tohoto těla si všimají víc. A taky jsem přišel na to, že v této podobě nepotřebuji k získání žen žádná kouzla. Když vypadám takhle, přicházejí ke mně samy. Milé slovo, jemný dotek, slib lásky a jsou víc než ochotné roztáhnout nohy a proměnit se v divošky s dvěma kozami.“ Dal se do smíchu.

„Když jsem na sebe vzal tuto podobu, v níž jsem dohlížel na Mága Kesslera, prožil jsem se smrtelným holkama spoustu příjemných hodin. Ty, které mi dělaly milou společnost, byly rozverně a veselé družky a všechny mi daly pořádně zabrat. Myslím si, že sloužit Šílenému po těch šarvátkách bude daleko menší potěšení než tamto tenkrát. Jestliže můj pán dnes zvítězí, bude válka. Když prohraje, bude rozkacený a všechnu zlost si bude vylévat na mně.“ Hlas se mu zase zvedl do vyšších tónů, protože se znovu změnil do podoby mladíčka.

Filip tomu nerozuměl ani v nejmenším. „Kdo je to ten Wayland Smith?“ ptal se. „Řeknu ti do později. Bude-li nějaké později,“ odpověděl Marek.

Filip si mladíka chvíli prohlížel a pak řekl: „Moje dcera! To tys...!“

Mladík briskně odpověděl: „Ne, hrdý otcě. To jsem nebyl já, kdo ubližoval tvým dětem. Viděla mě jednou, ale v mé mužnější podobě. Poskytl jsem jí jenom jednu službičku. Je pěkná a rád bych se s ní radoval.“ Zachvěl se a zašklebil.

„Ještě teď se celý napružím, když na ni pomyslím." Úsměv mu však zmizel ze rtů, když dodal: „Ale ona se mi nenabídla a já si nepřál být ten, kdo poruší Smlouvu zneužitím našich kouzel. Ten, jehož nazývám pánem, na sebe vzal moji nejčastější podobu a domníval se, že v případě, že se o tom dozví Královna, svalí tak vinu za porušení míru na mne. Dobře by se pobavil, kdyby ji přiměl, aby mne vyhodila. Byl to tenkrát krutý kousek. Máme spolu totiž dlouho nevyřízené účty. Býval jsem jeho šašek, ale podařilo se mi bez pomoci kohokoli jiného vyšvihnout a skoro se mu vyrovnat. Proto se mě snaží zneuctít," řekl mladík s ďábelským šklebem.

„Myslím, že jestliže ho nahradím a získám jeho místo, pořádně hoře mu za to zaplatím." Se září, která se rozlila kolem něj, změnil hoch opět svol; podobu a před užaslymi smrtelnými muži zde stál Šílený, který se tyčil v celé své nádheře a kráse.

41 -----

Šílený se dal do smíchu a Filipovi se zvedly vlasy hrůzou, když zaslechl absolutně a nevyvratitelně znějící rozkaz. Královna totiž zvolala z místa, kde stála: „Okamžitě sejmi tu masku! Zesměšňuješ toho, kdo tě převyšuje!"

Téměř okamžitě se před nimi znovu objevil mladík. Slabě se poklonil Královně, která pokynula svým pomocníkům, aby popošli blíž k ní. Droboucí zářiví skřítkové vzlétli a zamířili k vrcholku kopce. Královna se zatím snažila zaujmout předešlou vznešenou pozici. Ten, komu říkali Ariel, neznatelně mrkl na tři muže a řekl: „Zatím na to není zrovna ten pravý čas, ale brzo přijde."

Královně téměř mimoděk oznámil: „Ten indiánský chlapec je mrtev."

Královna přikývla. „Cítili jsme jeho smrt."

Tomáš vzdychl: „To je dobře, že konečně našel odpočinek. Od té doby, co ho Šílený získal od Královny, začal být mimořádně odporný. A byl dlouho příčinou svárů mezi oběma dvory. Jak zemřel?"

„Ten, kterému říkají Sean, ho probodl stříbrnou dýkou," odpověděl Ariel a zazubil se. „To je odvážný kluk. Indiánský hoch mu nakonec poděkoval. Ozvěna chabého vděku se nesla větrem a všichni ji slyšeli. Jeho duše je nyní svobodná a může najít božské spočinutí."

Filip řekl nevěřícně: „Sean? Cože...?" Marek mu skočil do řeči: „Deset tisíc otázek. A já nevím, kde začít."

Barney přisvědčil a těžce dosedl na blátivou zem. „A bude to málo platné, i když se k těm odpovědím dostaneš, Marku Blackmane. Jak by ti mohl rozumný muž uvěřit?"

Marek pohlédl na mladíka: „Co tím myslíš, že není ještě ten pravý čas?"

Ariel se podíval na Královnu, která tam stála obklopená svými služebníky. Odpověděl a sotva přitom potlačoval smích: „Sloužil jsem jí a tomu druhému věky. Vláčeli mne ze dvora na dvůr, podle okamžitého rozmaru. Myslím, že jestliže můj pán nepřemůže ve Dvoraně čtyř ročních období ty smrtelné chlapce, brzy se ujmu vlády já a nastoupím na jeho místo. A budu moci ulehnout taky do Královniny postele, aniž bych se musel obávat následků."

„Následků?" řekl Marek s nelíčeným údivem.

Ariel pohlédl na Tomáše. „Královna má neukojitelné choutky. Dvakrát jsem měl to potěšení stát se jejím přechodným rozptýlením. A byl jsem řádně přemožen. Nikdo neodejde z Královnina obětí, aby r. ebyl zdolán, kromě," Ariel pohodil hlavou k Tomášovi, „kromě tady toho."

Marek zvedl obočí. Tomáš se ošil a neochotně vysvětloval: „Královna ve mně našla... zalíbení. Dokážu uspokojit její... tělo. Se mnou nemusí řešit žádné otázky, kdo má nad kým a jakou moc. Může si ode mne vzít vše, aniž by se musela vzdávat nebo bát o své panství, a já její dary dokážu přijmout."

Ariel se vesele a bujaře zasmál vysokým hláskem. „Považovala ho za tak úžasného milence, že když chtěl odejít, zaklela ho." Chlapec teď klesl na zem a překulil se na záda. Uvelebil se s rukama za hlavou a byl zjevně nadšen, že má příležitost příběh vyprávět. „A jaké je to zakletí! Nesmi nikdy mluvit nic jiného než pravdu - jenom pravdu, ne víc, ne méně. Žádné přikrášlování, žádné drzosti, žádné přibarvování ani zlehčování, žádné taje ani soucitné narážky. Jenom pravdu. A přitom je to básník. Jenomže s takovýmto zakletím může mezi ostatními smrtelníky najít jen velmi málo společníků. Páni, kteří jsou ochotni vás zaměstnat, chtějí slyšet podlézavé lichotky a ne syrovou pravdu." Podíval se na Torna. „A řekl bych, že rýmovat a nesmět přitom používat tolik slov musí být pro básníka velmi nesnadné." Mladík pohlédl znovu na Marka a řekl: „Tak se radši vrátil zpátky k nám, ten učený muž. A Královna věděla už předem, že se vrátí."

Marek rozšířil oči, protože pochopil: „Samozřejmě, vy jste Tomáš Learmont!"

„Ano, to jsem," odpověděl muž.

Filip si ho prohlížel a zeptal se: „Kdože?"

Marek vysvětloval: „Tomáš z Erceldoune. Tomáš Veršotepec."

Barney se vzpamatoval a vrátil se mu humor. Teď se rozesmál slabým koňským smíchem, trochu ještě poznamenaným strachem. Odvážně však přidal svůj názor: „Skot, tedy skoro stejně špatný jako Angličan, ale básník, což z něj dělá skoro Ira."

Tomáš na rýpnutí nijak nereagoval. „Prosím vás," řekl Marek, „zbývá už tak málo času. Co je to za bytosti?"

Tomáš pokrčil rameny a začal vysvětlovat: „Duchovní bytosti. Nemají opravdovou smrtelnou podobu; berou na sebe tvář, která se jim zrovna líbí." Podíval se na Marka. „Dokáží vyvolat stejně tak dobře hrůzu jako chtíč, lásku i strach. Dokážou lidská srdce probudit k těm nejsilnějším citům, rozdmýchat je jako oheň a nechat je vzplát velkým plamenem; a pak všechny ty vášně pošlapou, rozsypou je jako kus žvance, vysají jako vodu k uhašení žizně. Jestliže si vyvolí smrtelníka za milence, vzplanou oni i duše jejich milenců jako plamen. Rozhodnou-li se být laskaví, působí pouze slabý strach či malou vášeň. Jsou pak ohleduplní a nechají smrtelníka, aby se vymanil z jejich vlivu. Ale nemají-li slitování, vezmou si vše, dokud tomu smrtelníkovi nerozsápnou duši na cucky. Pak toho člověka zneužijí a za nimi zůstane jenom

popel a zmar. Je tomu těžké porozumět. Je to jejich způsob. Bylo jim upřeno tělesné bytí a oni po těle tolik touží. Napodobují naši podobu, protože vlastní žádnou nemají. Závídí nám ji. Přes všechno to skotačení je to ve skutečnosti většinou smutné plemeno."

Filip řekl: „Ale vy jste člověk; a žijete s nimi?"

„Setrvávám," přitakal Tom. „Naučili jsme se s Královnou znát jeden druhého. A je to přijatelné uspořádání." Odmlčel se. „I když nikdy nepřestávám toužit po mlze nad blaty a po slunci rozlévající se nad skotskými kopci."

„Snad letos," řekl Ariel. „Jeden nikdy neví, jaké místo Královna zvolí. Dvory jsou nyní znovu spojeny a ona je osvobozena od zatrpklých příkazů toho druhého. Je možné, že se tedy rozhodne pro místo, kde je možné uspořádat pořádnou oslavu."

Tomáš Filipovi a Markovi vysvětloval: „Do dnešní noci si byli Královna i Šílený od doby uzavření Smlouvy ve všem rovni. Oba měli vlastní dvory a museli se navzájem dohodnout, kam se všichni přesuneme na příští období. Dvory tmy a světla žijí sice v jejich světě odděleně, každý ve vlastní říši, ale v tomto světě smrtelníků se musejí přesouvat jako jediný celek."

Ariel se zašklebil ještě víc a spiklenecky se přidal: „Jednou, kdysi dávno, existoval jenom jediný dvůr. Po Zničení, po porážce, kdy jsme byli přinuceni přistoupit na Smlouvu, jsme se rozštěpili, stejně jako lidé." Jeho oči teď ožily a vyzařovala z nich radost. „Ale je možné, že jestli můj pán prohraje, budeme zase jednotní!" Pak se však v jeho očích objevila obava z druhé možnosti. „Ale když si Královna nebude přát podělit se o moc a když s tím budou její poddaní souhlasit, je možné, že se zmocní kontroly nad Říší tmy někdo jiný. Mě nesnese žádný z jeho současných poddaných." Ariel se zachechtal a Filip se oťepal nad divokostí, která zazněla v tom hlase. „Není to úžasná a správná ironie, vy lidi? Existuje snad truchlivější plemeno než jsme my? Protože pro nás radovat se, znamená stát se otrokem, a způsobit radost někomu druhému, to je zas bezcenné vítězství. Takže hledáme lidi a lovíme je, abychom nezničili sami sebe." Znovu se zasmál, ale tentokrát to byl hořký smích. „A přesto není naše zvrhlost ničím ve srovnání s lidskou. Snad jednou konečně pochopím, co vás, lidi, vede k tomu, abyste tak plýtvali dary, jimiž vás obdařil Bůh. Že vám dal schopnost pocítit takovou sílu... že znáte potěšení i bolest... radost i úžas... a dokonce i smrt!"

Marek se zeptal s nelíbeným údivem: „Vy snad neumíráte?"

Ozval se Tomáš: „Jsou to duchovní bytosti a smrt je naprosté vymizení. Nemají duši, či jsou snad jenom duše, jak chcete. Jestliže zhasnou, je to navždy, zatímco světlo člověka přechází do jiného a lepšího světa."

Marek a Filip se na sebe podívali. Marek chtěl položit další otázku, ale noc proťal vzdálený úder kostelního zvonu.

Tomáš řekl: „Nadešel čas."

Skřítci a všechny bytosti s každým novým úderem svítily jasněji a jasněji. Mnoho z nich měnilo podobu. Rytíři Královnina dvora i poddaní Šíleného byli nyní obklopeni modrobílou září. Stejně jako dřív zůstaly pouze ty nejmenší bytůstky s čirými křídly, které poletovaly nad zemi.

„Co to...?" snažil se zeptat Filip.

Při druhém úderu zvonu se světlo rychle rozlilo i kolem Královniny. I ona změnila podobu do ještě vznosnějších a krásnějších tvarů než dřív. Její křídla se zlatě třpytila a procházely jimi jemné barevné pruhy. Vlasy jí jako nejjemnější zlaté nitky splývaly až na ramena. Na sobě měla průsvitné šaty neuvěřitelného střihu. A jak se vznášela vzduchem, odhalovaly její nahé tělo. Prsa, boky, zadeček i dlouhé štíhlé nohy měly dokonalé proporce i tvar. Byla však velmi vznešená a možná o celou hlavu převyšovala Marka. Pleť měla bez jediné poskvrnky a svaly neuvěřitelně jemné a naprosto vláčné. Nohy a paže ji zlatě prosvítaly. Nikde na těle kromě klína pokrytého jakoby nejjemnějším zlatavým prachovým peřím, neměla žádné chloupky. Tvář měla nyní dokonalejší než předtím. Všechny rysy jemně modelované, každá křivka něžnější a každý úhel vznešenější. A nyní bylo také patrnější než dřív, že to není lidská bytost.

Marek se rozhlížel kolem, ale byl to Filip, kdo zvolal: „Kde jsou mí synové!"

Ariel odvětil s divokým smíchem: „Na místě, kde neubíhá čas a panuje beznaděj. A jestliže nepřemohou mého pána, a to rychle, zůstanou tam navěky."

Filipa přitom zamrazilo a projela jim děsivá předtucha, která zaplavila jeho srdce takovou tísní, jakou v životě ještě nikdy nepoznal. Otočil se směrem k pahorku a vyhlížel jakékoli znamení, že jsou chlapci nablízku. Uvědomoval si, že zbývá posledních deset úderů, než bude rozhodnuto, zda jsou navěky ztraceni.

42 -----

Sean s Patrikem stáli bez hnutí. Zvuk koňských kopyt se rozléhal dokola temným lesem a nyní se zdálo, že je blíž. Sean se přinutil promluvit: „Neudělals, co jsem ti nařídil!" Vtom si vzpomněl, že nechal dýku tam ve Zloduchově těle. „Poruší jsi dané slovo!"

Šílený s pobaveným a ďábelským úsměvem založil ruce v bok a řekl: „Určitě ne. Bylo mi řečeno, že vás nesmím pronásledovat." Pokračoval s výsměšnou nadřazeností, která Seana děsila stejně jako jakýkoli projev hněvu: „Ale nic jsi neřikal o tom, že nesmím jet před vámi. A taky jsi neřikal nic o tom, že by vás neměli pronásledovat oni!"

Ukázal do lesa za chlapci, na nehybné Zloduchovo tělo a tam, kde se na obzoru vynořovala celá armáda duchů a skřetů. Ti, kdo seděli na koních, jeli pomalu, a ti, kdo šli pěšky, postupovali příkrčení, jako by číhali na to, až se chlapci dají do běhu, aby prchli Šílenému. „Teď jste moji!"

Skřetům, jež šli v čele, nařídil: „Chopte se jich!"

Sean s Patrikem si vyměnili pohledy a dohodli se prostřednictvím nehlasné komunikace, kterou používali od té doby, co byli na světě. I tentokrát si porozuměli. Oba se vrhli ke dveřím a Šílenému, aby unikli jeho nohsledům. Točící se zlatá koule průvodce se pohnula za nimi.

Jakmile všichni tři překročili práh, dveře se za nimi přibouchly a na chvíli je oddělily od pronásledovatelů. Šílený na

okamžik zaváhal nad neočekávaným vývojem, protože Patrik se rozběhl vpravo a Sean vlevo.

Patrik kličkoval a když probíhal kolem vchodu, který chránil léto, dveře se rozlétly. Při tom nečekaném zvuku Patrik zavrával; instinktivně uhnul a dostal se tak do dosahu Šíleného.

Silná ruka se natáhla a sevřela hochovy svaly. Patrik se ale vykroutil a odtáhl. Cítil spalující horko, jako by se ho někdo dotkl elektrickým drátem. Zhroutil se dopředu, točil se a kutálel a potom se zvedl, ale zůstal přihrbený a čekal.

Místo toho, aby spatřil Šíleného, jak se na něj znovu vrhá, však viděl, že ta děsivá bytost se otočila, aby se zmocnila Seana, kterému se nepodařilo proběhnout kolem. A tentokrát hmátl po šatech a v pěsti Šíleného, která byla nyní v rukavici, se ocitla původně Gabbiina blůza. Šílený zvedl Seana s vítězoslavným výkřikem: „Ty mě už, chlapče, nebudeš trápit!“ A s tupým smíchem dodal: „Teď poznáš, co je to bolest!“

Vytáhl Seana k sobě nahoru a zvedl volnou ruku. Patrik viděl, že prsty v kožené rukavici jsou zakončeny drápy, připravenými rozdrásat bratrovo tělo.

43 -----

Patrik zaječel: „Seane! Uteč!“

Sean se kroutil a trhal sebou. Dopadla na něj ruka s pařáty.

Sean vykřikl, protože košile povolila a na hochově těle se objevily krvavé šrámy. Patrik stál neschopen pohybu a bezmocný, protože neměl čím bratrovi pomoci od těch strašlivých muk. Sestrina potrhaná košile se začala barvit rudou krví. Šílený se potěšené chechtal, až při tom zvuku tuhla krev v žilách. Patrik viděl, že šrámy na bratrově hrudi nejsou hluboké, protože Šílený si se svou obětí pouze pohrával.

Potom Sean trhl volnou rukou za košili na hrudi. Knoflíky se utrhyly a chlapec v tu chvíli sjížděl dolů. Šíleného oči se užasle rozšířily, protože chlapci se podařilo vykroutit ze sevření a Šílený tam zůstal se zplihlou košili v ruce. Chlapec s nyní nahou horní polovinou těla od něj odskočil a Šílený se obrátil, aby mu zastoupil únikovou cestu.

Sean couval a vtom se rozlétly dveře vedoucí do zimní krajiny. Sean mířil k nim a byl si vědom, že se otevřely, i když k nim byl zády a nemohl je vidět. Šíleného tvář se rozzářila ďábelskou radostí. „Tam není úniku, chlapče. Tam leží věčná zima a ten, kdo do ní vkročí, ztratí jakoukoli naději.“

Sean se přihrbil, jako by se chystal proklouznout do bezpečí kolem Šíleného. Jenomže zloduch jeho pohyb sledoval a vyrazil na tutéž stranu. Sean se snažil najít cestu druhým směrem, ale i tu mu Šílený zastoupil. Hoch byl bezmocný.

Sean se schoulil a vypadal, jako by ho zachvátil panický strach. Jeho nehybnost vyburcovala Patrika, který věděl, že musí něco udělat. Nenechá toho zářícího, aby Seana dostal. Prudce se otočil a hledal očima cokoli, co by mohl použít k boji. V místnosti byl pouze jediný objekt. Patrik po něm hmátl a uchopil průvodce stejně jak to předtím už učinil Sean. Koule o velikosti baseballového míče se rozzvítila, jakoby strachy či vzteky. „Promiň,“ bylo jediné, co stačil Patrik říct, než vyskočil na nohy.

Vykřikl: „Seane! Házím!“

V tom se Šílený obrátil k Patrikovi, ale Sean se přikrčil ještě víc než předtím. Patrik zamířil na hlavu Šíleného a mrštil průvodcem. Nedokázal házet tak přesně, jak to uměl Sean, ale na druhou metu dokázal hodit razantněji než jakýkoli z jeho vrstevníků, kterého kdy na hřišti potkal. Patrik si byl dobře vědom, že tento hod je ten nejdůležitější v jeho životě. Průvodce letěl přímo, přesně a velmi rychle směrem k dobře zaměřenému cíli. Udeřil Šíleného přímo do tváře. Černý se zapotácel a ucouvl s výkřikem bolesti či vzteku, což ani jeden z hochů nedokázal rozpoznat.

Sean se připravil do pozice známé staletí všem klukům. Plížil se za tím, kdo měl být poražen, a číhal, až jeho spojenec strčí do nic netušícího hlupáka mezi nimi. Šíleného kožená bota zavadila o Seana. Skácel se dozadu a s drásajícím výkřikem se propadl do dveří, za nimiž panoval věčný mráz.

Sean se pohnul vpřed a prolezl kolem dokola po čtyřech jako nějaký krab. Očekávali, že se mohutná protivníková postava na ně ze dveří rozlíceně vyřítí, aby to s nimi skoncovala, ale místo toho hleděli na Šíleného bezmocně sedícího ve sněhu. Spěchali k němu starý muž se ženou a každý z jedné strany mu pomáhal vstát. A pak chlapci viděli, že ti staroušci mu ani tak nepomáhají, jako spíše jej pevně svírají. Dřívější laskavé a přívětivé tváře byly nyní proměněny v divoké masky, které se vyrovnaly - pokud přímo nepřevyšovaly - nelidský výraz zajatce. Šílený s nimi bojoval, ale s těmito vězňáky ani jeho magická síla nic nemohla.

Patrik přiběhl ke stále ještě přihrbenému Seanovi a řekl: „Podívej se na to!“

Hleděli na výjev. Šíleného tvář jim před očima bledla a chřadla. Ve chvíli se změnil tak, že vypadal stejně starý jako ti dva, co ho svírali a nenechali ho ani se pohnout. Vykřikl, ale byl to jenom tlumený a zmučený šepot.

Pak Patrik stiskl Seanovo rameno a Sean se otočil. Ve dveřích naproti byl další Šílený, mladý a silný a držený v téže poloze jako jeho starší dvojník párem mladých milenců z výjevu věčného léta.

Sean nejistě vstal. Hlasem zlomeným únavou a prožitým děsem řekl: „Musíme jít.“

Patrik mu podal ruku a podepřel ho. Sean mířil pomalu k nejvzdálenějším dveřím. Když měli za sebou léto a zimu a obě křídla dveří se za nimi naráz přibouchla, další dvě se stejně hlasitě otevřela. Ve dveřích vedoucích do věčného podzimu táhli Šíleného muž a žena, které Sean spatřil, když tudy procházel poprvé. Vypadal zde jako zralý muž. Hoši se otočili. Za posledními dveřmi k věčnému jaru spatřili Šíleného v podobě chlapce. Měl na sobě tytéž šaty jako děti z výjevu, ale byl mladší než oni. Mohlo mu být tak sedm let. Chlapec a dívka ho vláčeli pryč. Dvoječata spatřila ve všech třech tvářích něco zlého a zkaženého. Ten malý křičel slabým dětským hláskem a v jeho volání zněla čirá hrůza a děs.

Sean se odvrátil a spatřil, že po Patrikově tváři stékají proudy slz úplně stejně jako po jeho vlastních. „Pojď, jdeme domů.“

Patrik přikývl a věděl, že se jim nikdy a žádnými slovy nepodaří nikomu sdělit, čeho tady byli svědky. V dále se ozval úder zvonu a Sean se vylekal: „Je půlnoc! Musíme si pospíšet!“ Přinutili k smrti zemdlené nohy k pohybu a běželi ke

dveřím vedoucím ven.

44 -----

Nocí zazněl chlapecký hlas. Sean křičel: „Barney!”

Aniž bylo jasné odkud, z ničeho nic se objevila stěží klopýtající dvojčata a mířila ke třem mužům. Filip k nim střelhlbitě vyrazil a oba najednou je objal. Hlasem zlomeným dojetím nepřestával opakovat jejich jména. Taky Barney se k nim dobelhal těžkým bahnem. Spěchal, jak mu to jenom jeho sta-ré a chromé nohy dovolovaly. Došel k nim se slzami v očích a s modlitbou na rtech. „Požehnaný svatý Patriku, buď po-chválen! Dokázal jsi to, Seane! Přivedl jsi ho zpět!” Sean chtěl začít vysvětlovat, ale nemohl. Přemohl ho strach a únava. Teď jenom vychutnával otcovo oběti, a to bylo vše. Oba hoši byli tak vyčerpaní, že nechali Filipa, aby je podpíral. Sami se už jen vlekli a nebyli schopni jít bez pomoci. Patrik, kterému taky chyběl dech, řekl: „Zářící muž se nás snažil dostat. Ale my jsme ho obelstili. On je teď navždy v tom domě s dveřmi.”

Ozval se zpěvavý Královnin hlas: „Ve Dvoraně čtyř ročních období?”

Patrik přikývl. „Chytil Seana a já na něj hodil ten zářivý balón. On pak spadl do jedné dveří.”

Královna si položila tvář do dlaní a ani se nesnažila zastřít, že pláče.

Marek pohlédl na muže, který stál za ní. „Tomu nerozumím,” řekl. Zvon v kostele svaté Kateřiny odbíjející půlnoc udeřil potřetí.

„Velmi ho milovala,” odpověděl Tomáš.

Filip nepřestával svírat chlapce, poslouchal rozhovor a srovnával to s tím málem, co se dověděl od synů. Zeptal se: „Copak ona miluje toho maniaka?”

Tomáš smutně odpověděl: „Královna miluje mnohé a mnozí milují ji. Ale ten, kdo je nyní ztracen ve věčných ročních obdobích, byl mezi jejími milenci i nepřáteli ten první.”

„Kdysi,” řekla nařikavě, „jsme byli pány tohoto smrtelného světa; pak jsme soupeřili o své místo tady s člověkem.”

Rukama naznačila kruh, kterým chtěla vyjádřit zemi uvnitř pahorku, v němž žili. „Objevíme jsme tento svět a odhalili jeho tajemství, jeho místo v čase i to, jak a proč cestovat mezi oběma říšemi, mezi říší duší a hmoty.” Vzdychla. „Ale když lidé ovládli kouzla, začali jsme trpět. Nastal věk lidských bytosti a my jsme odsouzeni prožívat toto utrpení. Lidé denně přibývá, ale nás je stále stejný počet. Jejich kouzla jsou účinná až k nevíře. Rozluštili tajemství kovu a té nenáviděné elektřiny, která nás připravuje o naši sílu. A kromě toho znají ještě tajemství kosmu, nebo ho brzy znát budou. A přijdou tedy na samou podstatu tajemství.” Podívala se na Marka. „Už se vám nevyrovnáme. Naše existence nyní závisí na vaší laskavosti.”

Marek s porozuměním přikývl. Filip popošel k němu a optal se: „Co tím myslíš? Nehrozí nám něco?” Starostlivě se podíval na své syny.

Marek přikývl. „Od duchů? Ano. Jsou to bytosti tvořené energií. Protože to víme, mohli bychom najít způsob, jak je porazit, a to dokonce i bez kouzel. Královna právě mluvila o »nenáviděné elektřině«. Myslím, že bychom dokázali vyrobit zbraně, kterými bychom je mohli zahubit.” Marek neskrýval pocit marnosti. „Takže budeme přinuceni spolupracovat s těmi, kdo je dokázali udržet ve skrytu po celé věky existence lidské civilizace.”

„S Mágy?” ptal se Filip a držel přitom oba chlapce těsně u sebe.

Marek se nadechl a snažil se zklidnit svůj hněv. „Ano, a to je dobrá volba, protože zatímco my děláme za ně jejich práci, oni se budou snažit zajistit si, že na ně nevyzradíme, že existují. Mágové už mají dost kontaktů ve vládách na celém světě, aby všechno ututlali. Nám všem se může přihodit »neštěstí«. Když nebudeme mluvit, nebude nikdo vítěz ani poražený. A proto my mluvit nebudeme.” Marek potřásl hlavou. „Stejně by tomu nikdo nevěřil.”

Královna promlouvala k oběma mužům: „Nerozumím všemu, co tu říkáte, ale cítím, že chápete náš problém. Šílený a jeho cháska mohou honit člověka po lesích při svém divokém honu, ale vy máte neomezené armády a zbraně, které jsou schopny neuvěřitelného ničení. To, co učinili Mágové před dávnými věky Říši stínů, bylo nic ve srovnání s tím, čeho jste schopni nyní. Mohly by tak skončit taky Říše světla i tmy. A Lid by byl vyhlazen.”

„Ano,” přitakal Marek, „takže musíme zajistit, aby se pravdu nikdo nedozvěděl.” Pohodil hlavou. „Já svou knihu nikdy nedopíšu.” A pak dodal: „Veličenstvo, je tolik věcí, které bych chtěl znát, i kdybych o nich nesměl nikdy nikomu říct. Tolik věcí, jež se týkají dávných časů. Tomáš hovořil o andělech a démonech a o Bohu, který vás postavil nad váš lid...”

Královna řekla něžně: „Smrtelný příteli, my známe naše dějiny míň než vy ty vaše. Náš lid nemá podobné strážce tradic, jako jsi ty. A my nejsme první, kdo vládne, a nebudeme ani poslední. Jsem pouze ta současná, kdo vládne Lidu v této podobě. Ani naše dny netrvaly věčně, i když vaši rase to tak může připadat. My si nepamätujeme nic, co bylo před uzavřením Smlouvy.”

Marek to přesně nechápal: „Ale Tomáš říkal, že...”

„On chápe a vysvětluje to, co vidí, svým lidským rozumem. Stejně jako všichni vaši lidé, kromě Mágů. Nejsme stejní jako vy. Když zanikla ta, která měla tuto podobu jako první, nahradila ji jiná. V téže podobě, i když s odlišnou podstatou. Stejně tak jsem přišla na řadu já a stejně tak přijde jednou jiná po mně. A ta, která zde byla přede mnou, je nyní znovu jako tyto maličké víly.” Ukázala na drobné bytůstky skotačící kolem Královny. „Nebo jsou z nich třeba průvodci hostů. Jsou to všechno mladé bytosti a rozumí tomu všemu pouze málo, teprve začínají chápat. Já byla první, komu se dostalo výsady vládnout po boku svého Pána. A už nejsem. Takový jest koloběh věcí.”

Marek si to snažil ujasnit. „Jakmile tedy vyprchá vaše energie, přijde jiná a převezme úkol. Jiná, jejíž energie se teprve rodí.” Podíval se na Ariela. „Jako je třeba on. A energie předchůdců zanikne, aby se znovu začala rodit, jako byste byly děti!” Markovy se rozzářily oči pochopením, „Ty budeš Šílený!” zvolal na Ariela.

„Myslíme, že už o nás víš víc než náš milovaný Tomáš," konstatovala Královna. Pokývla k mladíkovi zvanému Ariel a dodala: „Myslím, že jednou to bude tak, jak říkáš. A já zjistím, že se změnil a stal se tím, kdo je nyní ztracen ve Dvoraně roč-ních období. Tamten zůstal beze změny mnohem déle než já." Oči se upřely do dálky, jako by si Královna na něco vzpomínala: „Myslím, že jeho existenci napájela nenávist k vaší rase." Podívala se znovu na Marka a oči jí dojetím zářily. „Ne, víc už nepochopíš, smrtelníku. Ale pamatuj si aspoň toto: ve všem se vždy skrývá tajemství. Tajemství, jemuž vy, smrtelní, říkáte Bůh."

Královna se rozhlédla. Zdálo se, že nebe začíná měnit barvu, že se z něj vytrácí ta nepřirozená modř, která se rozprostřela pod temnotou, jakmile vstoupila Královna na scénu. „Nadchází čas, kdy musíme odejít jinam, aby tento svět a ten náš zůstaly nadále v souladu. Náš Lid se musí vydat na nový pahorek na této Zemi. Musíme zvolit, kde bude náš příští domov." Obrátila se na Ariela: „Odved' nás. Rozhodneme, kam půjdou oba dvory pro příštích šest oběhů Měsíce."

Marek se dotkl Filipovy ruky a něco mu ukazoval. Filip pochopil. Zatímco všichni lidé byly zamazané od deště a bahna, na žádném z těl či oděvů duchů nebyla stopa po blátě ani po jediné kapce deště. Marek řekl: „Jsou to klamy ve všech jejich podobách. Oni jsou bytostí tvořené energií. Chtěl bych se o nich dozvědět víc!" Bylo mu hluboce líto, že setkání končí a že tolik otázek zůstane bez odpovědí. Vtom si vzpomněl na dosud nevyřešený problém a řekl: „Musíme si pospíšet. Nevím, kolik času nám zbývá, dokud nás nedostihnou Mágové. Nepochybuji o tom, co s námi provedou."

„Obávám se, že jste obdařen smyslem pro přehnané dramatizování věcí, pane Blackmane."

Všechny oči se stočily k tomu, kdo právě promluvil. K muži, který vystoupil ze stínu a stál na stezce vedoucí od mostu Skřítků. Přes sebe měl vikuňový svrchník zdobený kožešinou z norka. Nebyl ani starý ani mladý, mohlo mu být tak třicet devět, ale taky padesát devět let, dalo se těžko říct. Měl krátce a velmi úhledně střižený vous. Nebyl to současný styl a při-pomínal spíš třicátá léta. Bylo taky nápadné, jak dokonale pěstěné měl ruce. Na hlavě měl plstěný klobouk a v ruce držel vycházkovou hůl zakončenou zlatou rukojetí. V druhé svíral pistolí, která byla podle všeho nabitá. Mířil jí na Marka a na Filipa.

Muž se lehce uklonil. „Pan Hastings?" Filip přikývl. „Jmenuji se Anton Wycheck, pane Hastingsi." Hovořil s přízvukem, jaký mívají cizinci ze střední Evropy. „Přišel jsem si pro vašeho přítele, pana Blackmana, abych s ním urovnal pár věcí."

Filip odpověděl: „Nějak mne to, pane Wychecku, ani v nejmenším nepřekvapuje."

Marek ho pozdravil: „Dobrý den, Antone." Filipovi vysvětlil: „Právě jeho jsem rozeznal v tom autě. Anton byl jeden z mých hostitelů v Německu."

„To bylo politováníhodné nedorozumění, pane Blackmane. Od té doby jsme se dopátrali pravdy. A po tom, co jsem tady vyslechl, nebudeme potřebovat další důkazy." Poklonil se Královně a promluvil k ní Filipovi zcela nesrozumitelnou řečí. Stejně uctivě pak hovořil také s Arielem.

Filip cítil, jak se oba chlapci třesou, a řekl: „Bylo by mnohem lepší, kdybyste tu věc namířil na něco jiného, pane Wychecku."

Muž pohlédl na zbraň a vložil ji do kapsy. „Omlouvám se, nebyl jsem si jist, s čím se tady shledám. Měl jsem za to, že bych ji mohl potřebovat. Zapomněl jsem, zeji stále držím." Pak přes rameno něco říkal opět cizím, tentokrát zřejmě nějakým evropským jazykem. Objevíli se tři muži, všichni v černých rolácích a džínách. Dva z nich nesli truhlici, kterou vykopal Jack, a třetí pláště z tajného pokoje v Hastingsově suterénu a taky lopatu. Položili truhlici na zem a všichni čtyři nově příchozí si rozdali pláště a oblékli se do nich. „Musíme si pospíšet, bratři," řekl Wycheck. „Půlnoc se blíží." Filip hleděl na Královnu, která tiše stála v obklopení dvořanů a pozorovala čtyři nově příchozí.

„Smlouva je dodržena," řekl Wycheck a obrátil se čelem ke Královně. Poklonil se, vyndal zlatý peníz a držel ho tak, aby ho všichni viděli. Uložil ho do truhly a jeden z mužů začal okamžitě odhazovat zem a druhí dva si stoupili každý z jedné strany bedny.

„Smlouva je dodržena," odpověděla Královna. „Dary Mágů jsou znamením dobré vůle. Vaše strana se nikdy nepokusila Smlouvu porušit. To byl pouze špatný úmysl jednoho z nás, sen, který byl po dlouhé věky mrtvý. Děkuje za vaši dobrou vůli."

Pak promluvil Tom. „Zůstaňte stát, kde jste, a nechoďte blíž. Protože všichni ti zde se odeberou v okamžiku na nové místo, kde se setkávají Duchové se smrtelníky. Já zůstanu s nimi a vydám se na cestu se svou Královnou. Ale vy takové přání nemáte. Zde je Smlouva v bezpečí. Sbohem, jitro Všechny svatých je blízko a my musíme jít."

Marek váhal, protože se nedokázal smířit s tím, že tolik nadhozených otázek zůstane nezodpovězeno. Nakonec však prostě kývl a čekal.

Sean se přitulil blíž k otci a podíval se na Patrika. Bratr vypadal uvolněnější a víc ve své kůži než dřív. Stejně jako ostatní pozoroval představení, při němž celý dvůr skřítků a duchů odejde.

Sean se podíval tam, kam směřoval pohled všech dospělých. Všechny oči byly upřeny na Královnu, která vstala a za okamžik ji následoval Ariel. Oba se rozzáli jasným světlem a za chvíli pulzovaly dva třpytivé sloupy energie shodným tichým rytmem. Nad vrcholek kopce stoupali všichni skřítki a víly, z lesa za nimi přicházeli další, pelášili, skákali, letěli. Byly jich desítky a desítky a všichni se přidávali k těm, kteří se již vznášeli nad pahorkem. Všichni žhnuli jasným světlem a za okamžik z nich byly malé sloupce energie, drobná okřídlená stvoření, která nebyla o moc větší než světlušky. Sloupec, v nějž se změnil Ariel, byl nyní skoro stejně velký, jako Královnin. Pak se ozval znovu vzdálený zvon od svaté Kateřiny. Byl to už desátý nebo snad jedenáctý úder - Filip přestal počítat. Skřítki začali kroužit v jakémsi podivném rituálu kolem těch dvou, jež zářili nejjasněji. Zrychlovali a pohybovali se stále důrazněji. Tomáš Veršotepec stál pokojně pod dvěma světelnými kužely a vypadal, že ho nic z toho, co vidí, neudivuje. Další úder zvonu a nové zrychlení reje. Těsně před tím, než udeřil zvon naposledy, se ozval hlas: „Nebudte si tímto vítězstvím moc jisti, smrtelníci. Kdoví, co nám dopřeje osud jindy?" Sean stiskl otcovu ruku, neboť ten hlas byl možná Arielův, ale stejně

tak mohl patřit Zářícímu muži.

Ozval se poslední úder a světlo i skřítci zmizeli z dohledu. Mýtinou se však nesl ještě zvuk. Světlo náležející Královně je všechny stále obklopovalo a bránilo dešti padat na zem. Lidé stáli dlouho chráněni tímto příkrovem klidu. A pak byla tma.

Mýtinu teď osvětlovala pouze Barneyho lampa, déšť znovu

dopadal na jejich ramena a všechny je začal bičovat studený vítr.

Pak se ozval Arielův hlas a zazpíval: „Tvůj dluh vůči mně je vyrovnán, ty, kdo střežíš vědění. Ať tě chrání Bůh.“

Marek na něj zavolal s lítostí i smíchem zároveň: Sbohem, veselý noční tuláku; jsi doopravdy chytrý a mazaný šotekf Těžkým vzduchem se nesl Arielův pištivý smích, který cinkal jako malý zvonek a pak zanikl v tichu.

Wycheck prohlásil: „Pánové, na to, abychom se toulali venku, je příliš ošklivé. Mohu si dovolit navrhnout, abychom se uchýlili do domu pana Hastingse? Soudím, že to byla zajímavá noc.“

Zjistili, že Wycheck a jeho společníci si mezitím sundali pláště. „Nepředpokládám, že byste byl ochoten nám vysvětlit něco víc, že ne, pane Wychecku?“ otázal se Filip.

„Pouze toto,“ řekl elegantní cizinec milým a přátelským tónem, s nímž však neladily tvrdé modré oči. „Vesmír je rozlehlý a jenom několik z nás má příležitost pochopit aspoň z části jeho skutečné rozměry a povahu. A z těch několika toto poznání a pochopení přežije jenom hrstka. Pane Hastingsi, prostě považujte sebe a svou rodinu za součást oné hrstky vyvo-lených a šťastných duší. Odhoďte to vše za hlavu a nezatěžujte si tím paměť. Jestliže ještě jednou - já a mí společníci - zjistíme, že jste znovu zasáhli do našich záležitostí... budeme nuceni přijmout opatření.“ Poslední věta byla vyslovena bez nepřátelství a nevzněla ani jako výhrůžka. Ten muž prostě jenom konstatoval fakta tak, jak se na ně sám díval. „Navrhují nyní, abychom se vrátili k paní Hastingsové, vaši dceři a jejímu snoubenci, pane Hastingsi. Jsem si jist, že mají strach, zda se vám něco nepříhodovalo a zda jste v pořádku. Vaši synové vypadají, že potřebují pořádně teplou koupel a teplé postýlky. O dalším si promluvíme u vás; a je toho ještě mnoho.“ Obrátil se k Markovi.

„Mimochodem, váš společník pan Thieus a jeho hezounká přítelkyně tam na vás také čekají, pane Blackmane.“

Filip hleděl na jednoho z Wycheckových mužů, jak na truhlici hází další a další lopaty hlíny, a zeptal se: „Jak jste dostal tohle z policejní stanice?“

Wycheck pokynul rukou krátkým gestem a vyzval jím Filipa, aby se vydal na cestu k domovu. „Vycházíme s policií velmi dobře, pane Hastingsi, jak už vám jistě pan Blackman bezpochyby stačil říct.“

„Jste Mágové?“

Muž se jenom zasmál a pak řekl: „Raději si necháváme informace o své totožnosti pro sebe. A nyní, budete-li tak laskav, myslím, že bychom ze všeho nejdřív měli dopravit ty dva unavené hochy domů.“

Proti tomu nemohl Filip protestovat, protože dvojčata už skoro spala vestoje. Pohládl oba dva a ulevilo se mu, že to je zase jako dřív. Barney vzal svou baterku a vydali se domů.

45 -----

Gabbie skoro prolétla skelnými dveřmi, když zaslechla otcův hlas ve tmě. Glorie jí byla v patách. Sean a Patrik se potáceli vedle otce a bylo zřejmé, že jsou naprosto vyčerpaní. Filip s Markem spolu klidně hovořili o tom, co právě prožili.

„Tati!“ zvolala dívka. „Jsou tady ti divní mužští s puškami...“ Uřála slova v půli věty, protože spatřila Patrika. Glorie spěchala a popadla oba syny a divoce je k sobě tiskla. Nedokázala zastavit pláč, pevně je svírala a lehce je kolébala. Asi po minutě vřelého vítání se ozval věčně Patrik: „Mami, už z toho mačkání nemůžu dýchat!“

Ve Filipovi se v tu chvíli něco zlomilo a slzy mu začaly téct proudem po tvářích. Nemohl dostat lepší důkaz o tom, že se věci vracejí do starých kolejí, než tuto prostou a střízlivou stížnost. Uvědomil si, jak v sobě v těch několika posledních týdnech potlačoval city a jak moc úsilí musel vynaložit, aby přijal a strávil nepravděpodobné události této divoké noci. Teď si uvědomil, že se pod ním podlamují kolena. Obrátil se k Barneymu a Markovi a oslovil je: „Pánové, dovolte mi, abych vás pozval na skleničku - jestli vám, Barney, nevadí, že to bude skotská, protože irskou whisky nemám.“

„Whisky je whisky, když na to přijde. A host si nesmí stěžovat na to, co mu podá hostitel. Děkuji, zůstanu. Ale bude to poslední, protože zítra jdu zase na protialkoholní kliniku a znovu udělám slib... ledaže by se zase vrátili.“ Pohlédl letmo na Wychecka a jeho průvodce. „Předpokládám, že proti tomu nebudou žádné námitky?“

Marek zavrtěl hlavou. Věděl, jak Barneymu je. „Pojď, Filipe. Všem nám nalij.“ Podíval se na uhlazeného cizince a zeptal se: „Máte chuť se k nám přidat, Antone?“

Muž se jen pousmál a řekl: „Ne, já a mí společníci se zdržíme pouze krátce.“ Ale vešel za ostatními do domu. Ti tři další obešli venkem dům k přední verandě. Filip zaznamenal, že tiše recituji nějaký starý rituální text. Na okamžik ho něco z těch slov znepokojilo. Ale setřásl podivný pocit a vedl ostatní do domu.

Když vstoupil do obývacího pokoje, našel tam Jacka, Garyho a jeho přítelkyni Ellenu. Seděli na gauči. Opodál stáli dva muži. Stejně jako ti tři venku, měli i oni na sobě černé roláky a džinsy. Nyní vypadali uvolněně, ale bylo patrné, že ještě před několika minutami tady všechny přítomné střežili. Gary vstal, přešel pokoj, přistoupil k Markovi a začal mu rychle něco vysvětlovat. Filip nalil do sklenic a rozdával je ostatním. Gabbie se usadila vedle Jacka, který nevypadal ani trochu vesele.

Otočil se a díval se, jak Glorie oslovila pana Wychecka. „Chlapci jsou vyčerpaní. Mohu je vykoupat a uložit?“

Wycheck řekl s úsměvem: „Samozřejmě, pani Hastingsová. Prosim, chceme vám vyhovět, jak to jenom půjde.“

Sean a Patrik šli dát dobrou noc otci a Glorie je odvedla nahoru. Jakmile byla žena s dětmi pryč, řekl Filip: „Takže, pane Wychecku. Co nám to tajíte?“

„Proč tajím? Chtěl bych od vás koupit tenhle dům.“ Viděl, že Filip se netvářil ani trochu nadšeně. Anton tedy vyndal z

kapsy kabátu šek a podal ho Filipovi. „Myslím, že to budete považovat za víc než velkorysou nabídku, pane Hastingsi.“

Filip hleděl na vepsanou číslovku a poznamenal: „To je dvakrát tolik, než jsem zaplatil já.“

„Nehodláme zneužívat toho, že potřebujete dům prodat. Vím jen, že se musíte i s rodinou vystěhovat rychle, ještě před Novým rokem. Je to nějaký problém?“

„Ne,“ odpověděl Filip. „Zbývá dost času.“

Wycheck dodal: „Zavolá vám můj právník a nechá vás podepsat smlouvu, ale šek si můžete nechat proplatit hned, jestli chcete.“

Filip pohodil hlavou: „»Potřebuju dům prodat«. Ten výraz se mi líbí, příjemný eufemismus pro vyhazov.“

„Vyhazov, to těžko, pane Hastingsi. Vy ten dům prodat musíte. Dozvěděl jste se přece ráno od svého agenta, že vaše studio chce další díl Hvězdných pirátů. Jasně vám doporučil, abyste tu nabídku přijal, protože nabízejí tak vysoký honorář, jaký se neodmítá. A jelikož Henderson Crawiey odmítl příští příběh režírovat, chtějí, abyste se ujal také režie.“ Když ten muž hovořil, připadalo Filipovi, že ta slova slyší v duchu ještě jednou, jako podivnou ozvěnu. Jako by každé slovo opakoval někde uvnitř Filipovy hlavy ještě jiný hlas. Jako by ta slova opravdu vyslovoval jeho agent. Byl to znepokojující pocit, ale vše ustalo, jakmile Wycheck zmlkl.

Marek řekl: „Myslím, že bychom měli zmizet všichni.“

„Pane Blackmane, doby, kdy bylo třeba řešit problémy násilím ještě bohužel nejsou za námi. Ale my hledáme všude, kde je to jen trochu možné, jiné prostředky, jak řešit obtíže. Zmizí-li známí lidé, je s tím mnoho potíží. A kromě toho, že jste vy i pan Hastings známé osobnosti, dovedete si představit ten povyk, kdyby beze stopy zmizela jediná dědička bohatství Larkerů? Ne, kdekoli je to možné, snažíme se o rozumné řešení. Ti z našeho bratrstva, kteří se zúčastnili onoho nešťastného pokusu změnit Smlouvu, byli identifikováni, uvězněni a my se o ně postaráme. Pane Blackmane, kdybyste s námi zůstal jenom o den déle, dopravili bychom vás zpět sem a mohl j sté si ušetřit cestu těmi nepohodlnými autobusy v Evropě. Víte, poslední odpadlík mezi námi byl August Erhardt. Někteří z našich bratří si myslí, že vyřešení konfliktu by pro nás mohla být příležitost, jak upravit naši už tak bezvýznamnou pozici ve světě. Myslí si, že by nás to mohlo přivést dokonce k jednotnému světovému pořádku. To je utopistický sen, ale v našich řadách se čas od času objeví. A je zvlášť svůdný ve světle současného napětí, jež ve světě panuje. Obávám se, že je to jenom nešťastný idealismus. Vydali jsme pokyny - jak, to nemusíte vědět - a označili jsme Augusta za toho, kdo byl vyslán, aby situaci napravit. Jeho smrt je jenom odplata za jeho aktivity.“

Marek k tomu hořce dodal: „A co Aggie Grantová?“

„To je z toho všeho nejpohodlnější záležitost,“ odpověděl Wycheck a vypadal, že to myslí upřímně. „Ale odcházejí i nevinní, stejně jako ve všech válkách.“

Ozval se Gary. „Dobře, ale jak to všechno chcete ututlat? A co ty scény v nemocnici?“

„Paní Grantová zahynula při dopravní nehodě; tak je to napsáno v oficiální zprávě. A s ní odešel i náhodný stopař John Wilson ze Selmy v Alabamě, jemuž laskavě nabídl, že ho svezí. Pan Wilson neměl žádné příbuzné. Bude pohřben na náklady státu.“

Filip ho poslouchal a znovu přitom slyšel podivnou ozvěnu. Tentokrát však vnitřní hlas patřil doktoru Johnovi Lathamovi.

Wycheck dal pokyn jednomu z mlčenlivých černě oděných mužů a ten mu podal složku s tlustým svazkem dokumentů. V krbu byl rozdělán oheň a pan Wycheck začal házet listiny do ohně. „Tyto záznamy nikdy neexistovaly. Doktor Michale Bergman z Univerzity Johna Hopkinse velkoryse přijel do Pittsvillu, aby vyzkoušel experimentální přístroj na velmi nemocném chlapci z místního sirotčince. Dítě bohužel zemřelo. Doktor Bergman mu nebyl schopen pomoci. Učinił velkoryse gesto a zaplatil kremaci toho pacienta. Jeho popel bude roz-ptýlen tady v lese. A taky byl dopaden podezřelý - ten náhodný příchozí, který pravděpodobně před dvěma měsíci v lese přepadl slečnu Hastingsovou. Ten člověk byl na pozorování na policejní psychiatrii. Dnes v noci uprchl, napadl jednu zdravotní sestru a dva ošetřovatele, prohodil židli vadným bezpečnostním oknem a uprchl. Policie po něm nyní pátrá, ale nebude mít úspěch a znovu ho nedopadne.“

Filip zatřásl hlavou, protože nyní jeho druhý hlas patřil detektivu Mathewsovi. Vzdychl a řekl: „Tak se vám to podařilo.“

Wycheck vhodil do ohně poslední list papíru.

Ukázal na kufr na podlaze. „Tyto dokumenty sem budou navraceny s tím, koho do tohoto domu vyšleme, pane Hastingsi. Do té doby si je necháme u sebe. Jsem si jist, že mi rozumíte.“

Filip přikývl. Wycheck dodal s úsměvem a s holí zvednutou na pozdrav: „Naše záležitost je skončena. Takže vám všem vespelek popřeji dobrou noc.“

Dal pokyn svým černým mužům, jeden z nich uchopil kufr a vyšli ven. Za nimi vyšel také Wycheck. Filip se podíval na Marka. Po chvíli ticha Marek řekl: „To by byla parádní kniha, Filipe.“

„To by tedy byla, Marku.“ Filip se dal do smíchu. „Ale kdo by z ní proboha živého věřil jedinému slovu?“

Markova tvář se začala rozjasňovat; za chvíli se už chechtal i on. „Asi máš pravdu,“ vypravil ze sebe.

Filip zaslechl podivné bzučení a napínal uši, aby zjistil, co to je. Bylo to, jako by venku někdo něco recitoval, ale nedalo se rozeznat, co. Pohodil hlavou a zvuk ustal.

Vešla Glorie. „Myslela jsem, že někdo vešel dovnitř!“ Popošla k Markovi a políbila ho na tvář. „Bože, jsem hrozně ráda, že ses v pořádku vrátil. Byls pryč hrozně dlouho. Už jsou to skoro dva měsíce!“ Měla klidný a uvolněný výraz, ale obestíral ji nějaký nepojmenovatelný smutek. Z tváře jí však vymizely stopy po všech těch horečnatých chvílích, které prožívala v posledních týdnech.

Marek a Filip si vyměnili pohledy, když řekla: „Víte co, mohla bych si připít s vámi. Hrozná zpráva, ta Aggiina nehoda.“

Obrátila oči ke stropu a pokračovala: „Dvojčat se to dotklo víc, než jsem počítala. Jsou oba prostě vyčerpaní.“

Filip se podíval na Marka a oba pak pohlédli na Garyho a Ellenu, Jacka i Gabbie. Gary vypadal jako vždy, ale Gabbie, Jack i Ellena se před sebe dívali skelnými očima.

Pak Ellena potřásla hlavou, jako by se probudila, a řekla: „Je to... hrozně smutné. Ale víte co, my jsme za vámi vlastně přišli, abychom oznámili, že se s Garym budeme brát. Teď to ale není vhodné.“

Glorie ji uklidňovala: „Myslím, že by byla Aggie ráda, kdyby to slyšela.“

Gary, Marek a Filip stáli bez jediného pohybu a všichni tři mysleli na totéž: začínali zapomínat. Barney seděl a drbal si hlavu, jako by ho bolela. Řekl: „No, děkuju za skleničku, pane Hastingsi.“ Vstal a znovu si podrbal hlavu. „Myslím, že je čas vrátit se ke slibu, že nebudu pít. Pítí si vybírá svou daň. Hlava mi třeští, jako kdyby mi do ní někdo tloukl bucharem.“ Sesoukal se ze židle, sebral svou ohromnou svítilnu a řekl: „A neztebte se za to auto. Podíváme se na to znovu ráno.“

Filip přikývl a bylo mu, jako by z něj něco unikalo a on o ně-co přicházel. Zatlačil si palcem na kořen nosu a řekl:

„Dobře, Barney, ale... uh! Stalo se vám někdy, že jste něco vypil moc rychle a pak vás z toho bolelo právě tady?“ Glorie přikývla. „Au!“

„Tak dobře, a dobrou noc, vám všem, pokud je to s tou smutnou zprávou o paní Grantové možné. A o tom chudákovi, co ho svezla, taky. Škoda, takový osud.“

Glorie si začala prohlížet Filipa umazaného od trávy a bahna. „Byla bych radši, kdybys to auto prostě nechal být a nelezl pod něj a nepokoušel se ho spravovat.“

Filip odpověděl: „To jsem měl, ale na cestě s dětmi ze školy jsem se dovlekl k Barneymu a,“ - znovu zanařikal a přitiskl si palec na čelo - „a mysleli jsme, že se na to podíváme. Zmokli jsme, jak jsme šli domů pěšky.“

Glorie nesouhlasila. „Měl jsi zavolat.“ Pohlédla na Marka. „Sean měl na sobě Gabbiiu halenku, a to do tohohle počasí nestačí. A ještě se někde zachytil za křoví a někde ji tam nechal. A Patrik přišel oblečený jako Puk, věřil bys tomu? Měl ve spodním prádle propleteno zelené listí! Nepochopím, jak jsem s něčím takovým mohla souhlasit.“

Jack seděl na gauči s rukama pevně zkříženými kolem těla. Byl bledý a vypadal zničeně. Filip řekl: „Jacku, jsi v pořádku?“

Jack přikývl. „Jo, to jen... ta Aggieina smrt se mnou nějak moc zamávala.“ Gabbie ho pevně objala.

Slyšeli, jak Barney vychází zadními dveřmi. Marek naznačil Garymu, aby přišel blíž k němu. „Všichni zapomínají.“

Myslím, že bychom si měli srovnat poznámky. Možná, že o tom nebudeme moci říct nikomu jinému, ale není žádný zákon, který by to zakazoval...“

Na Garyho tváři spatřil výraz údivu. „O tom? O čem, Marku?“

Marek řekl, „Cože, ty...“ Hledal vhodná slova, protože se zdálo, že ta příhodná mu bez jeho vůle unikají.

Venku praskly dveře a Glorie se zeptala: „A kdo byl tohle?“ Popošla k Filipovi a Markovi a vzala sklenice, aby je dolila.

Filip odpověděl: „To je pan Wycheck, ten, co kupuje dům. Trval na tom, že přijde ještě dnes a nechá tady šek. Řekl jsem mu do telefonu...“ Filip svařtil obočí, jako by ho prudce a náhle zbolela hlava, a pak pokračoval, „že to není nutné, ale on na tom trval.“

Marek se k němu otočil a chtěl něco říct, ale nedokázal se soustředit, protože jeho nitro byla nyní nepřehledná změť výjevů. Zhluboka se nadechl, chvíli se mu točila hlava, ale pak to přešlo. Setřásl ze sebe ten nepříjemný pocit a řekl: „Já...zapomněl jsem, co jsem chtěl říct.“ Zamrkal. „Jak to, že prodáváte dům?“

Filip pokrčil rameny: „Seběhlo se to dost rychle. Dnes ráno mi zatelefonoval agent z Kalifornie. Studio chce natočit další film o hvězdných pirátech. Chtějí, abych ho režíroval.“

Glorie mužům podala doplněné sklenky a vyprávěla: „A za deset minut potom zavolal tenhle Wycheck, který se zjevil jako by spadl z nebe, a řekl, že má o tuhle nemovitost zájem. Musí to být pořádný šílenec. Nebudeš věřit, jaký zisk z toho prodeje uděláme.“ Usadila se do křesla, v němž předtím seděl Barney. „Tak nám něco řekni o Německu. Vypátral jsi něco?“

Marek se napil, protože bolest hlavy trochu ustoupila. Na chvíli ucítil podivnou nervozitu, jako by si chtěl na něco vzpomenout. Nedařilo se mu to a rozhodl se nevšímát si toho podráždění. „Ne, pořád samé slepé stopy. Myslím, že toho pátrání co se dělo v Německu když Kesslerův otec odjel, nechám.“ Tvář se mu rozzářila širokým úsměvem.

„Narazil jsem najeden takový podivný malý dokument. Bylo to v -“ zvažněl a vypadal, že se usilovně snaží na něco vzpomenout, „- v Kolíně. Ví, že to bude znít hodně divoce a že se tomu dá jenom stěží uvěřit, ale vypadá to jako věrohodný článek. Myslím, že mohu dokázat, že Atlantida byla v mykénském období na Krétě. Takže, až s Garym zavřeme svůj dům - doufám, že mu Ellena tu cestu nezakáže - odjedeme do Středomoří.“

Ellena, která až dosud seděla tiše, odpověděla: „Ne, pracovní líbánky беру, pokud budou na ostrově ve Středozemním moři!“

„Tak o tom nám povídej,“ řekla Glorie.

Venku byl muž, jemuž říkali Wycheck. Nehýbal se a naslouchal tlumenému hovoru, který k němu doléhal otevřeným oknem. Z jeho auta i z toho dalšího, v němž seděli jeho souvěrci, bylo slyšet recitování, protože se tu provozovala právě stará magická umění. To, co slyšel, ho uspokojilo. Usoudil, že vše je, jak má být, a druhému automobilu dal pokyn k odjezdu. Pak dal znamení svému řidiči, aby jel za prvním vozem, a vytočil okénko nahoru. Automobil pomalu a skoro neslyšně dojel na konec cesty a zabočil na silnici.

PROSINEC

Patrik a Sean se plahočili lesem domů ze školy. Padal sníh, který na zemi tál. Byl to jejich poslední den v této škole. Dnes začínaly vánoční školní prázdniny, po nichž se sem už oni dva nevrátí. Otec prodal dům nějakému podivínovi a všichni se stěhovali zpět do Kalifornie. Rodiče v listopadu odletěli na čtrnáct dní na západní pobřeží a vrátili se s novinkou, že se jim podařilo najít úžasný dům ve městě, které se jmenovalo Carpinteria. Gabbie říkala, že to není daleko od Santa Barbary. Otec bude přes týden zůstat v Los Angeles, kde bude pracovat na novém filmu, ale na víkendy bude jezdit domů.

Jack tady měl ještě něco na práci. Musel prodat Aggiein dům. Rodiče říkali, že to nějaký čas potrvá. Gabbie s ním zůstane u Aggie, dokud Jack neskončí něco, čemu ostatní říkali obhajoba nebo jak. Pak prodají dům a přijedou taky do Kalifornie. A tam se taky vezmou. Chlapcům se ohromně zamlouvalo, když jim řekli, že Gabbiein kůň Bumper bude u nich, dokud si Gabbie a Jack nenajdou vlastní dům. Hastingsovo nové bydlení bude totiž mít stále stejně jako to bylo tady. Gabbie jim povolila, že na něm mohou jezdit, ale museli slíbit, že nebudou zkoušet žádné vylomeniny, jako třeba s ním skákat přes překážky. A kromě toho jim matka naznačila, že možná dostanou na Vánoce každý svého koně.

Chlapci přešli bez nejmenšího zaváhání přes most Skřítků. Všechny obavy a tajemnosti byly ty tam. Za sedm měsíců života tady na východním pobřeží si zažili obyčejný dětský strach, ale zároveň měli pocit, že prožili něco děsivého. Nyní v šeru nebyla žádná hrozba a ničeho neznámého se už nebáli. Měli za sebou zkušenost, která změnila celý jejich dětský obzor a představu o tom, co obsahuje veškerý svět. Oba z toho vyšli moudřejší, ale taky smutnější. Trávit čas s kamarády ze školy už jim jaksi nestálo za to, protože jim připadalo, že ostatní se zajímají o nepodstatné věci. Těžko se odpoutávali od myšlenek na události, jež tady prožili za posledních sedm měsíců.

Blížili se k domu a Sean šel první. Od těch muk, která prožili o halloweenu, už neměl Patrik nad bratrem vrch. Teď si byli oba rovni a taky se tak k sobě vzájemně chovali. Patrik věděl, že za to, že přežil, vděčí Seanovi, ale Sean se o tom nikdy nezmínil ani slovem. Byli si blíží než kdykoli předtím.

Smolík věděl, že touhle dobou končí vyučování a běžel jim naproti. Matka stála trpělivě na verandě a čekala na ně. Studeným zimním vzduchem se k nim nesla vůně čerstvě upečených koláčů. Oba se na chvíli zadívali na nejvyšší schod a oba jako by očekávali, že na něm spatří Ernieho hovíciho si na vysluněném místě, jak dává celou svou kočičí duši najevo, že vše je v pořádku. Kdyby byl naživu, ani v nejmenším by se nenechal vyrušovat všeobecným zmatkem panujícím v domě. Stěhováci tu měli být nazítří a rodina se chystala na prodloužený víkend do New Yorku. Glorie si hodlala s chlapci prohlédnout město a Filip si chtěl promluvit s vydavatelem, i když to bylo na poslední chvíli předtím, než nastane všeobecná vánoční pauza. Pak se rozjedou do nového domova, aby stihli vánoční svátky, které chtěli strávit s babičkou O'Brienovou v Glendale. Chlapci se na to těšili.

Sean chvíli otálel u koutku, kam svítivalo slunce a kde se většinou vyhříval Ernie. Patrik přikývl, protože věděl, proč to Sean dělá. Jeden zdejší farmář zastřelil ráno po halloweenu mývala a od té doby už nebyl roztrhán žádný místní pes, slepice, kočka ani kachna. Ale chlapci věděli, jak Ernie zemřel. Nedokázali pochopit, jak to že všichni ostatní evidentně zapoměli, co se stalo. Sean se prstem dotkl svého kouzelného kamínku, který mu dal na ochranu Barney, a pomyslel si, že to je možná ten důvod, proč si na to pamatují jedině dvojčata. Patrik se dotkl toho svého, který našel po několika dnech pátrání v potoce. Tiše a beze slov kývl a říkal tím: Ano, myslím, že to je ten důvod.

Když byli na schodech domu, který jim byl domovem tak krátce, oba se najednou otočili. Stáj, kůlna, stromy, to vše teď znali do posledního detailu. To, co jim zpočátku, po příjezdu, připadalo tak cizí a neznámé, bylo nyní důvěrné a přátelské. Teď to vše musejí opustit a přestěhovat se jinam. Znovu se přizpůsobit novému místu, novým přátelům a zažít nové věci. Hleděli na les za stájí a mlčky si vzpomněli na setkání s jinými bytostmi v jiném světě. Podívali se na sebe tázavě a aniž cokoli řekli, oba se ptali: Uvidíme je ještě někdy?

Pak si připomněli poslední slova, která řekl Ariel nebo snad Silený: »Kdo ví, co nám osud dopřeje příště?«

Neznali odpověď. Stoupali po schodech. Sean šel nyní za Patrikem, ale musel se otočit, protože cítil podivné zamrazení. Nedokázal v ten okamžik říci, zda cítil, že ho z lesa pozorují něčí oči, či zda je to jenom jeho fantazie. A nebyl si jist, zda to byl vítr rozechvívající větve stromů, nebo zvuk vzdáleného chlapeckého smíchu, který se na chvíli nesl vzduchem. Setrásal ze sebe ten chvilkový neklid, otočil se a vešel do vytopené a voňavé kuchyně.

Jestli jsme se nelíbili,
pomyslete si na chvíli,
že jste tady jenom spali,
a my všichni se vám zdáli.
Shakespeare, Sen noci svatojánské
Dějství V, scéna I